

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်

တရားစီရင်ထုံးများ

၁၉၉၉ ခုနှစ်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်

တရားစီရင်ထုံးမျှား

၁၉၉၉ ခုနှစ်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၀-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်ရေ - ၆၀၀၀

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ်နှင့် တရားသူကြီးများ

- ၁။ ဦးအောင်တိုး B.A.; B.L. တရားသူကြီးချုပ်
- ၂။ ဦးသန်းဦး B.A. တရားသူကြီး
- ၃။ ဦးခင်မောင်လတ် B.A.; B.L.; (Advocate) တရားသူကြီး
- ၄။ ဦးခင်မြင့် Master Mariner (F.G); H.G.P.; R.L. တရားသူကြီး
- ၅။ ဒေါက်တာတင်အောင်အေး B.Sc.; B.L.; LL.M.; LL.D. တရားသူကြီး

ပြည်ထောင်စုပြန်စာဆိုသံတော်
တရားရုံးချုပ်၊ တရားဝန်ကြီးချုပ်၊
ဝန်ထမ်းတရားဝန်ကြီးချုပ်များနှင့် တရားဝန်ကြီးများ
(၀၅/၇/၉၉ ရက်နေ့မှစ၍)

၁။ ဦးအောင်တိုး B.A.; B.L. တရားသူကြီးချုပ်

တရားရုံးချုပ် (ရန်ကင်း)

၂။ ဦးသန်းဦး B.A. ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်

၃။ ဦးခင်မြင့် Master Mariner (F.G); H.G.P.; R.L. တရားသူကြီး

၄။ ဒေါက်တာတင်အောင်အေး B.Sc.; B.L.; LL.M.; LL.D. တရားသူကြီး

၅။ ဦးမြင့်သိန်း B.Sc.; B.L. တရားသူကြီး

၆။ ဦးချစ်လွင် B.Sc.; B.L.; (Advocate) တရားသူကြီး

၇။ ဦးထွန်းရှင် B.A.; R.L.; (Advocate); D.M.A. တရားသူကြီး

တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး)

၈။ ဦးခင်မောင်လတ် B.A.; B.L.; (Advocate). ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်

၉။ ဦးစန်းတင့်ရီ B.A. (Law); LL.B. တရားသူကြီး

၁၀။ ဦးမြင့်အောင် B.A. (Law); LL.B. တရားသူကြီး

၁၁။ ဦးစိန်လှိုင် B.A. (Law); LL.B.; LL.M.; (Advocate) တရားသူကြီး

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
မြန်မာနိုင်ငံတော် တရားဝိရိသုံး ဝိဝေသုတိဝေရေးအဖွဲ့

- ၁။ ဦးသန်းဦး B.A. ဥက္ကဋ္ဌ
 ဒုတိယ တရားသူကြီးချုပ်၊ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

- ၂။ ဒေါက်တာတင်အောင်အေး B.Sc.; B.L.; LL.M.; LL.D. ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ
 တရားသူကြီး၊ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

- ၃။ ဦးတင်အေး B.A.; H.G.P.; R.L. အဖွဲ့ဝင်
 ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

- ၄။ ဦးကျော်ဝင်း B.A. (Hons); H.G.P.; R.L. အဖွဲ့ဝင်
 ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ပြစ်မှုတရားစီရင်ရေးဌာန
 တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

- ၅။ ဦးစိုးညွန့် B.A.; R.L. အဖွဲ့ဝင်
 ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ တရားမတရားစီရင်ရေးဌာန
 တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

- ၆။ ဦးတင်ဝင်း B.A.; R.L. အဖွဲ့ဝင်
 ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ထောက်ပံ့ / ငွေစာရင်းဌာန
 တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

- ၇။ ဦးဆန်းထွန်း B.A.; R.L. အဖွဲ့ဝင်
 ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ စစ်ဆေးရေးဌာန
 တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

- ၈။ ဦးစောစံလင်း B.A. (Law); LL.B. အတွင်းရေးမှူး
 ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ စီမံနှင့် လေ့ကျင့်ရေးဌာန
 တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

- ၉။ ဒေါ်သိန်းသိန်းညွန့် B.A. (Law); LL.B. တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး
 ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ဥပဒေနှင့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းဌာနခွဲ
 တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

“တရားစီရင်ရာတွင် အမှန်ကို ဆုံးဖြတ်ရုံမျှသာမကဘဲ ထိုသို့ အမှန်တရားကို စီရင်ကြောင်း အများမြစ်စေရာသည်”

(ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မောင်ရွှေ(ခ)မောင်ရွှေပါ-၂)^(၁)

၁။ ၁၉၆၆ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်) စာ-၆၁၆။

မာဏိမာဏ

စာမျက်နှာ

စီရင်ထုံးပြုသော မြစ်မှုများ

ညွှန်းချက်		က+ည
<u>ဦးကြည်လွင်အောင်</u>		၁
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ ဒေါ်ကျင်စိုး
မခင်ဌေး	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၄ ၇
ဦးခင်မောင်ရိုး	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ ၁၅
မစ္စတာချာချာဝါး	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ၁၉
ဦးစိုးမြင့်	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ၂၄
<u>စိုးမြင့် (ဗ) နောင်တို</u>	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်		စိုးမြင့် (ခ) နောင်တို ၃၀
ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးဇော်ဝင်း	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ ၃၈
တင်ဌေး ပါ-၂	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ၄၈
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	မျိုးသန့် ပါ-၂ ၅၂
ဦးမျိုးတင့်	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ၅၈
ဦးမြင့်သိန်း	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ ၆၆
ဒေါ်ရင်မြင့်	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ ၇၁
<u>သိန်းဌေး (ခ) ခရ</u>		
<u>အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်</u>	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ၇၇
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်		ခရ (ခ) သိန်းဌေး ပါ-၂
ဒေါ်အုန်းကြည်	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ ၈၅

မာတိကာ

စာမျက်နှာ

စီရင်ထုံးပြုသော တရားမမှုများ

ညွှန်းချက်

ကက-ကမ

ဒေါ်ကြင်ယုံ ပါ-၂	နှင့်	ဒေါ်စိန်တင် ပါ-၂	၉၁
ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်(ခ)ဝိုင်အိုလက်လင်း	နှင့်	ဒေါ်ဝိကြိန်	၁၀၃
<u>ဦးစံဝင်းထိန်</u>	နှင့်	<u>ဦးကံစိန်</u>	၁၁၃
<u>ဦးစံဝင်းထိန်</u>		<u>ဦးတင်လှိုင်ထွန်း ပါ-၂</u>	
ဒေါ်တင်တင်တိုး	နှင့်	ဒေါ်အမာ	၁၂၈
ဒေါ်ပန်းတင်	နှင့်	ဦးအောင်တင်	၁၃၅
<u>ဦးဖုန်းဝင်း</u>	နှင့်	<u>ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်လီမိတက်</u>	၁၄၁
ဒေါ်ယူဇာမော်ထွန်း		ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်လီမိတက်	
မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ်	နှင့်	အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်းလီမိတက်	၁၅၀
ကုမ္ပဏီလီမိတက်			
မန်နေဂျာ၊ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်	နှင့်	ဦးဟန်မြင့် ပါ-၂	၁၆၃
မမြစန်း	နှင့်	ဒေါ်မိုးစိန် ပါ-၄	၁၆၉
ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း(ခ)	နှင့်	ဒေါ်ခင်ခင်စိုး ပါ-၂	၁၇၉
ဒေါ်သန်းသန်းမြင့် ပါ-၄			
ယာကွတ်(ဘ်)ဒါဂုဒ်အာတီးယား	နှင့်	အစ္စမိုင်ဒါဂုဒ်အာတီးယား	၁၉၀
ကိုရဲဇော်ဦး ပါ-၂	နှင့်	ဒေါ်လှလှစီ ပါ-၇	၂၀၀
ဦးလှဝင်း ပါ-၂	နှင့်	ဒေါ်ကြည်ကြည်(ခ)ဒေါ်ယဉ်ဝေလွင်	၂၀၈
ဒေါ်အမာ	နှင့်	ဦးကျော်ဝင်း	၂၁၆
		(၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ်ဒေါ်ခင်နွဲ့)	
ဦးအန်.ကူ(ခ)ဦးအောင်အောင်	နှင့်	ဦးတင်ဝင်း ပါ-၁၀	၂၂၄

၁၉၉၉ ခုနှစ်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

စာမျက်နှာ

ဥပဒေများ -

- ကလေးသူငယ်ဥပဒေ
- ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
- ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
- ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် ဗီဒီယိုဥပဒေ
- သက်သေခံဥပဒေ
- ၁၉၆၃-ခုနှစ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေးဥပဒေ

ပြစ်မှုကျူးလွန်သော ကလေးသူငယ်သည် ဝင်ငွေမရှိသော ကလေးသူငယ် ဖြစ်ပါက မိဘအုပ်ထိန်းသူအပေါ် တပ်ရိုက်သည့် ဒဏ်ငွေထဲမှ လျော်ကြေးပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ရာ၌ ၁၉၉၃-ခုနှစ် ကလေး သူငယ်ဥပဒေ ပုဒ်မ-၄၈ (က)နှင့် ညီညွတ်ရန် လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈ (က) တွင် ကလေးသူငယ်တရားရုံးသည် ကလေးသူငယ်အပေါ် ပုဒ်မ ၄၆ အရ ချမှတ်သော ထောင်ဒဏ်၊ သို့မဟုတ် ပုဒ်မ ၄၇ အရ ချမှတ်သော အမိန့်တစ်ရပ်ရပ်အပြင် ကလေးသူငယ်၏ ' ပြုလုပ်မှုကြောင့် တစ်စုံ တစ်ယောက်သောသူတွင် ထိခိုက်နာကျင်မှု၊ ဆုံးရှုံးမှုနှင့် နစ်နာမှုများ ရှိလျှင် ကလေးသူငယ်၏ မိဘအုပ်ထိန်းသူအား ထိခိုက်နစ်နာသူသို့ သင့်လျော်သော လျော်ကြေးပေးဆောင်စေရန်လည်း အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်။ အထက်ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ဒဏ်ငွေ ၅၀၀၀/- ပေးဆောင်စေ၊ ယင်းဒဏ်ငွေမှ ၄၀၀၀/- လျော်ကြေးပေးစေရန် ချမှတ် ထားသည့် အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိ မှားယွင်းသည်။

ဒေါ်ရင်မြင့်နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂*

လူနှစ်ဦးကို ဓားနှင့် ခုတ်သတ်ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) နှင့် အကျူးမဝင်ခြင်း၊ ရက်ရက်စက်စက် ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သေဒဏ်ချမှတ်ရန် မသင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ထောင်ဒဏ် ၇-နှစ်နှင့် အထက်ပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်ပေးထားသော ပြစ်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ပါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ ရောက်သည်။ သို့သော် လူတစ်ယောက်ကို သတ်နေစဉ် အခြားတစ်ယောက်ကို သတ်မှုမှာ အခြားအချက်မျိုး၌ လူသတ်မှုဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ လုယက်မှု၊ မုဒိမ်းမှုကဲ့သို့သော အမှုမျိုး ကျူးလွန်စဉ် လူသတ်မှု ကျူးလွန်ပါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ အပြစ်ပေးသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တစ်နည်းအားဖြင့် ဒေါသအလျောက် လူနှစ်ယောက်ကို ဆက်တိုက် ဓားနှင့် ခုတ်သတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် လူသတ်မှု မဟုတ်သော အခြားပြစ်မှု တစ်ခုခုကို ကျူးလွန်စဉ် မထူးစိန်ကို သတ်ခြင်းလည်း မဟုတ်၍ နောင်တိုအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း၊ သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်။

စိုးမြင့် (ခ) နောင်တို နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် စိုးမြင့် (ခ) နောင်တို

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ ယုံကြည်အပ်နှံခြင်း၊ မြန်မာ့ ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ မယားက လင်ကို ပစ္စည်းအပ်နှံခြင်းသည် ပြစ်မှုမကင်းသော ယုံကြည်အပ်နှံရေး ဖောက်ဖျက်မှု မြောက် မမြောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ ယုံကြည်အပ်နှံခြင်းဆိုသည်မှာ တစ်ဦးက အခြားတစ်ဦးအပေါ် စိတ်ချ ယုံကြည်သဖြင့် ပစ္စည်း

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ စွဲဆိုသော အမှုကို သမ္မန်မှု စစ်ဆေးနည်းဖြင့် စစ်ဆေးရခြင်း။

စာမျက်နှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ သည် တစ်လထိ အလုပ်မဲ့ ထောင်ဒဏ် ချမှတ်နိုင်သော ပြစ်မှုဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄ (၁) (၆) တွင် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုထားသော သမ္မန်မှု ဖြစ်သည်။ ယင်းအမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ အခန်း ၂၁ ပါ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအရ စစ်ဆေးပြီး လျှောက်ထားသူ ဦးခင်မောင်ရိုးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ စွဲချက်တင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သမ္မန်မှုကို ဝရမ်းမှုစစ်ဆေးနည်းအတိုင်း စစ်သဖြင့် စွဲချက်တင်လိုက်ရာ စွဲချက်ကို ပယ်ဖျက်ပေးပါဟူသော ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှုကို ဆက်စစ်ရမည်မှာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း အမှန်ဖြစ်သဖြင့် ဦးခင်မောင်ရိုး၏ ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

ဦးခင်မောင်ရိုး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂*

၁၅

တရားလိုဘက်မှ တင်ပြသော သက်သေများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၁ နှင့် ၂၅၂ တို့နှင့်အညီ စစ်မေးရန် တရားရုံး တွင် တာဝန်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၁ နှင့် ၂၅၂ တို့၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားလိုဘက်ကို ထောက်ခံ တင်ပြမည့် သက်သေ များကို တရားသူကြီးက စစ်မေးရန် တာဝန်ရှိသည်။ ပုဒ်မ ၂၅၂ (၂) ပြဋ္ဌာန်းချက် အလိုအရ အမှုကိစ္စကို သိရှိနိုင်သူများအား တိုင်ကြားသူထံမှ ဖြစ်စေ၊ အခြားနည်းအားဖြင့်ဖြစ်စေ သိရှိနိုင်ရန် တရားသူကြီးက ဖော်ထုတ်ရန် လိုအပ်သည်။ ထိုသို့ ဖော်ထုတ်ပြီးနောက် တရားရုံးသို့ ဆင့်ခေါ် စစ်မေးရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှုအတွက် သိရှိနိုင်သူ အားလုံးကို စစ်မေး ဖော်ထုတ်ရန် ကိစ္စမှာ တရားသူကြီးက ဆောင်ရွက် ရမည်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ တရားလိုဘက်မှ တင်သွင်းသော သက်သေအားလုံး

စာမျက်နှာ

ကို စစ်မေးမပြီးမီ စွပ်စွဲခံရသူအား အမှုမှ စွဲချက်မတင်မီ လွှတ်နိုင်သော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၃ (၂) အရ အခွင့်အာဏာကို သုံးစွဲပါက အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံရမည်။ ဥပဒေအရာရှိမှ သက်သေကို ပယ်ထုတ်ရန် လျှောက်ထားခြင်းရှိသော အချက်မျှဖြင့် သက်သေများကို မစစ်ဆေးဘဲ ချန်ထားခဲ့ခြင်းမှာ မျှတမည့် မဟုတ်ပေ။ လိုအပ်သော သက်သေခံချက်များကို ပြည့်စုံစွာ ရယူပြီးမှ စွဲချက်တင်ထိုက်ခြင်း ရှိ မရှိ စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်သင့်သည်။

မခင်ဌေး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၄*

၇

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၄ နှင့် ပုဒ်မ ၃၆၄ တို့အရ ရေးမှတ်ယူခြင်း မရှိသော ဖြောင့်ချက်ကို ကုစားရန် နည်းလမ်း ဓားပြမှု၊ လုယက်မှုတို့တွင် လူသတ်ခြင်း၏ ခြားနားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဖြောင့်ချက်ကို မည်သို့ရေးမှတ်ယူရမည့်အကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၄ နှင့် ၃၆၄ တို့တွင် ပြဋ္ဌာန်းထား သည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း ရေးမှတ်ယူခြင်း မရှိသော ဖြောင့်ချက်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၃ အရ ကုစားနိုင်သည်။ သို့သော် ယင်းသို့ ကုစားနိုင်ရန်မှာ ဖြောင့်ချက်ဟူသော တရားသူကြီးကို သက်သေ အဖြစ် ဆင့်ခေါ်ပြီး ထိုတရားသူကြီးက တရားခံအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၄ နှင့် ၃၆၄ တို့အရ အခွင့်အရေးများကို ပေးခဲ့ခြင်း ရှိ မရှိ စစ်ဆေး မေးမြန်းရန် လိုသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လူသတ်ဓားပြမှု၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၆ တွင် ဓားပြတိုက်စဉ် လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားလျှင် လူသတ်သည့် ဓားပြသာ မက လူသတ်ခြင်း မပြုသည့် ဓားပြများလည်း အသီးသီး အပြစ်ရှိသည်။ လုယက်မှုတွင် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်မျိုး မရှိ။ အကြံတူ မရှိခဲ့လျှင် လုယက်မှု တွင် လူသတ်သူသည် သီးခြားတာဝန်ရှိမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လူသတ်ဓားပြနှင့် လုယက်မှုတွင် လူသတ်ခြင်းသည် ခြားနားသည်။

သိန်းဌေး (ခ) ခရ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်*
အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော် နှင့် ခရ (ခ) သိန်းဌေး ပါ-၂
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

၇၇

မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရသူအပေါ် ထပ်မံ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ စွဲဆိုခွင့် ရှိ မရှိ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၃ (၁)အရ ပိတ်ပင်ရာ ရောက် မရောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၃၅၉/၉၇ တွင် ဒေါ်အေးအေးမြင့်က ဦးအုံးမောင်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ တရားစွဲဆိုရာ ၃၁-၁-၉၈ ရက်နေ့တွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ဦးအုံးမောင်တို့အပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သည်။ ဦးအုံးမောင်တို့သည် မိမိတို့ပြုလုပ်ထားသည့် အတားအဆီးများကို ဖယ်ရှားမှု မပြုသဖြင့် ဦးစိုးမြင့် အပါအဝင် မိသားစုဝင်တို့အား မသွားမလာရအောင် ဟန့်တားခြင်း ခံရသဖြင့် မတရား တားဆီးပိတ်ပင်မှု ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်နေသည်။ ထိုအချက်ကို ထောက်ရှုသော် ဦးအုံးမောင်တို့သည် မတရား တားဆီး ပိတ်ပင်မှုကို မြို့နယ်တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်သည့် ၃၁-၁-၉၈ ရက်နေ့နှင့် ယင်းနေ့နောက်ပိုင်း ရက်များတွင် ဆက်လက်၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ ရောက်သည်ဟု ဦးစိုးမြင့်၏ လျှောက်လွှာ၌ အဆိုပြုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းခြင်းရာသည် အသစ်တစ်ဖန် ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု ယူဆရပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးစိုးမြင့်က ဦးအုံးမောင်တို့အပေါ် စွဲဆိုသော ပြစ်မှုသည် ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်သည့် ၃၀-၁-၉၈ ရက်နေ့နှင့် ယင်းနေ့ရက် နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ကျူးလွန်သော အချင်းဖြစ် အကြောင်းခြင်းရာ အသစ်အပေါ် အခြေပြု၍ ထပ်မံ တရားစွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်အေးအေးမြင့် စွဲဆိုသော ပြစ်မှုနှင့် ထပ်တူပြစ်မှုဖြင့် ထပ်မံ၍ တရားစွဲဆိုခြင်း မဟုတ်သဖြင့် ဦးစိုးမြင့် စွဲဆိုသော အမှုအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ (၁) အရ ပိတ်ပင်ရာရောက်မည် မဟုတ်ပေ။

ဦးစိုးမြင့် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်*

အပြုအပြစ် လွတ်ငြင်းခံရသူကို ၎င်းပြစ်မှုနှင့်ဝင် ထပ်မံခံစားခြင်း
မပြုနိုင်ကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထံ့ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ က
ပိတ်ဝင်ခြင်း။

စာမျက်နှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မျိုးအောင်ကို သတ်မှုဖြင့် သောင်းဝင်နှင့် တင်ဋ္ဌာကို
တရားစွဲသည်။ လူသတ်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်ပြီးနောက် ဥပဒေအရာရှိ၏
ရှပ်သိမ်းခွင့် လျှောက်ထားချက်အရ တရားရုံးက ခွင့်ပြု ပြီး ၎င်းတို့ကို
အမှုမှ တရားသေလွတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ ထို့နောက် မျိုးအောင်ကို
လူသတ်မှုဖြင့် ခင်မောင်နိုင်နှင့် မြင့်ဇော်ကို စွဲဆိုသော အမှုတွင် သောင်းဝင်
နှင့် တင်ဋ္ဌာကို နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
တစ်နှည်းအားဖြင့် မျိုးအောင်ကို သတ်မှုဖြင့် ထပ်မံ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ရာ
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထံ့ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ နှင့် အထင်အရှား ဆန့်ကျင်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားသူ သောင်းဝင်နှင့်
တင်ဋ္ဌာကို နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထံ့ဥပဒေပုဒ်မ
၃၅၁ အရ ထည့်သွင်းလိုက်သော အမိန့်ကို ဖယ်ချက်သည်။

တင်ဋ္ဌာ ပါ-၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်*

၄၈

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထံ့ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ ရှင်းလင်းချက်အရ ခိုးရာပါ
ပစ္စည်း၏ အဓိပွယ် ဖွင့်ဆိုချက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားခံ မေတ္တေတ္တဦးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
၄၂၀ လိမ်လည်မှုဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ တရားထို
မအေးအေးမြင့်ထံမှ လိမ်လည် ရယူသွားသော ပစ္စည်းမှာ ငွေများသာ
ဖြစ်သည်။ ထိုငွေများနှင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိ၍
သက်သေခံ ကားမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထံ့ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ ၏ ရှင်းလင်း
ချက်တွင် ပါသော မူရင်းသက်သေခံပစ္စည်းမှ ပြောင်းလဲထားသော (သို့)
အသွင်ကူးပြောင်းထားသော ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူခြင်း မပြုနိုင်ပေ။
ယင်းသို့ ကောက်ယူခြင်း မပြုနိုင်လျှင် သက်သေခံပစ္စည်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ

ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၁ ရှိ ခိုးရာပါပစ္စည်း မဟုတ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါက အဆိုပါ ပစ္စည်းကို သိမ်းယူခြင်း ခံရသူသို့သာ ပြန်လည်ပေးသင့်ပေသည်။

စာမျက်နှာ

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးဇော်ဝင်းနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂*

၃၈

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂ နှင့် ၅၀၀ တို့အရ တိုင်တန်းလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (က) နှင့် ၁၉၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ညီညွတ်ရန် လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် တိုင်ကြားသူ တရားလိုမှာ ရဲအုပ် ခင်အေးဖြစ်၍ သက်ဆိုင်ရာ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း မဟုတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ မူလရုံး တရားလို ရဲအုပ်ခင်အေးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂ နှင့် ၅၀၀ အရ ပြစ်မှုကို တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိပေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂ အရ တိုင်တန်းလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (က) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လိုက်နာရမည်။ ထို့အတူ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၀ အရ တိုင်တန်းလျှင်လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၈ ကို လိုက်နာရမည် ဖြစ်သည်။

ဦးမြင့်သိန်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

၆၆

ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် ဗီဒီယိုဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ (ဃ) ကို ကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားလျှင် ပြစ်မှုနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများကို ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ ဘဏ္ဍာသိမ်းရန် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် ဗီဒီယိုဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ တွင် မည်သူမဆို အောက်ပါ ပြုလုပ်မှု တစ်ရပ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ကြောင်း ပြစ်မှု ထင်ရှား စီရင်ခြင်း ခံရလျှင် ထိုသူကို ထောင်ဒဏ် ၃-နှစ်အထိဖြစ်စေ။

ငွေဒဏ် ၁၀၀၀၀၀/- အထိ ဖြစ်စေ၊ ဒဏ်နှစ်ရပ်လုံးဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည်။ ထို့ပြင် ပြစ်မှုနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများကိုလည်း ပြည်သူ့ ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ မူလပိုင်ရှင်အား ပြန်ပေးစေရန် ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး သက်သေခံပစ္စည်း များကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန် ပြင်ဆင်အမိန့် ချမှတ် လိုက်သည်။

စာမျက်နှာ

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မျိုးသန့် ပါ-၂*

၅၂

သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၈ အရ တစ်ဖက်အမှုသည် (Adverse Party)ဆိုသည်မှာ တရားလို၊ တရားခံကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် ပါဝင်သူကို မဆိုလိုပေ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၈ အရ သက်သေများကို ရှေးဦးစွာ အဓိက စစ်မေးရမည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်အမှုသည် (The adverse party)က စစ်မေးလိုလျှင် ပြန်လှန်စစ်မေးရမည်။ ထို့နောက် (သက်သေခေါ်ယူသည့် အမှုသည်က ထပ်မံ စစ်ဆေးလိုလျှင်) ထပ်မံ စစ်ဆေးမေးရမည်။ သက်သေများအား ပြန်လှန်မေးမြန်းခွင့်မှာ တစ်ဖက် အမှုသည်၏ အခွင့်အရေးပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တစ်ဖက်အမှုသည် ဆိုသည်မှာ တရားလို၊ တရားခံတို့ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးဝင်းလွင် ကဲ့သို့ တရားလိုပြသက်သေအဖြစ် ပါဝင်သူကို မဆိုလိုပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးဝင်းလွင်သည် တစ်ဖက်အမှုသည် မဟုတ်၍ တရားလိုပြသက်သေကို ပြန်လည်မေးမြန်းခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ထိုသို့ ဥပဒေအရ မေးမြန်းခွင့် မရှိ သည်ကို မူလရုံးက မေးမြန်းခွင့် ပြုခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင် ဆောင် ရွက်ရာ ရောက်ပေသည်။ တရားမျှတမှုကို အခြေခံသည် ဆိုသော်လည်း သက်သေခံ ဥပဒေနှင့်အညီ တရားမျှတမှုကိုသာ ပေးသင့်သည်။ သက်သေခံ ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို အခြေမခံဘဲ မိမိတို့၏ ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြမည်ဆိုလျှင် တစ်ရုံးတစ်ထုံး ရှိနေကြပေလိမ့်မည်။

မစ္စတာချာချာဝါး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၃*

၁၉

၁၉၆၃-ခုနှစ်၊ အများနှင့် သက်ဆိုင်သောစည်းကမ်း ကာကွယ် ဇာင့်
ဈေးကွက် ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို အားထား
ထူညီသူအဖြစ် ကောက်ယူရန် အကြောင်းများ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးမျိုးတင့်သည် သက်သေခံ (က/၇ မှ က/၁၁)
သစ်လုံးအရောင်းအဝယ် စာချုပ်နှင့် သက်သေခံ (ခ ၆၂) အကျိုးသောင်
လုပ်ငန်း စာချုပ်တို့တွင် ဝါဝင် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သူဖြစ်၍ ဇေယျာမင်းသည်
ထရောင်း လီမိတက်က ဖက်စပ် (၃) သို့ အင်/ကညင် သစ်လုံးများ
ရောင်းချ ပေးသွင်းရန် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ဦးမျိုးတင့် ရယူခဲ့သော ဇေယျာမင်းသည်
ဦးဇေယျာမင်းက ဖက်စပ် (၃) မှ ခရန်ယူခဲ့သော သစ်လုံးစီးငွေများ
ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ခြင်းမှာ အငြင်းပွားချေ။

ထင်သို့သော အခြေအနေတွင် ဖက်စပ် (၃) မှ ခရန်ငွေ ၁၂-သိန်း
လက်ခံ ရယူခဲ့သူမှာ ဦးဇေယျာမင်းသာ ဖြစ်သဖြင့် ဖက်စပ် (၃) နှင့်
ဦးဇေယျာမင်းတို့အကြား ရှင်းလင်းရန်သာ ရှိကြောင်း၊ ဦးမျိုးတင့်နှင့်
ဆက်စပ်မှု မရှိကြောင်း အလွယ်တကူ တင်ပြချက်ကို လက်ခံရန် မသင့်ပေ။
ဖြစ်ရပ်အမှန်မှာ ဦးဇေယျာမင်း ယူလာသော ခရန်ငွေ ၁၂-သိန်းကို
အင်/ကညင်များ ဝယ်ယူ စုဆောင်းရေးအတွက် ဦးဇေယျာမင်းက လုပ်ငန်း
ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ယူသူ အသီးသီးသို့ ကြိုတင်ထုတ်ပေးခဲ့သော်လည်း
အမှန်တကယ် သစ်လုံးများ မရခဲ့ခြင်းကြောင့် ဤအမှု ပေါ်ပေါက်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။ ခရန်ငွေ ရယူခဲ့သူ ဦးဇေယျာမင်း တစ်ဦးတည်း တာဝန်ရှိသည်
မဟုတ်ဘဲ ခရန်ငွေများ ထပ်ဆင့် ရယူထားသူများတွင်လည်း တာဝန်မကင်း
နိုင်ချေ။

ဦးမျိုးတင့် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်*

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု
တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးချစ်လွင်ရှေ့တွင်

ဦးကြည်လွင်အောင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂*

ဒေါ်ကျင်စိုး

+ ၁၉၉၉

အောက်တိုဘာလ

၁၁ ရက်

အမှုကို ချေဖျက်ရန် လျှောက်ထားခြင်း။ တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၁)အရ အမိန့်သည် အမှုချေဖျက်ရာ
ရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်အရ မူလရုံးက အမှု
ကိုပိတ်သိမ်းလိုက်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက အမှုကို ချေဖျက်လိုက်ခြင်း
ပင်ဖြစ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်မှာ အမှုချေဖျက်ခြင်း ဟုတ် မဟုတ်
အနှစ်သာရကို ကြည့်ရမည်ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၃၉ (၁)အရ စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း အကြောင်းပြရှုဖြင့်
တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်သည် အမှုကို ချေဖျက်ခြင်းမဟုတ်ဟု မဆိုနိုင်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဒေါ်အေးကြူ၊ တရားရုံးချုပ်
ရှေ့နေ၊
ဒေါ်ကျင်စန်း၊ ဒုတိယ
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး။

* ၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အမှတ်-၂၂၉ (ခ)
၃၃၄ (ခ)

+ ၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အမှတ်-၁၁ တွင် ချမှတ်သော ၈-၃-၉၉ ရက်စွဲ
ပါ ရန်ကင်းရုံးတရားရုံး (ပြောက်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၉၉
 ဦးကြည်လွင်အောင်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ-၂
 ဒေါ်ကျင်စိုး

လျှောက်ထားခံရသူ
 များအတွက်

- ၁။ ဒေါ်ကျင်စန်း၊ ဒုတိယ
 ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
 ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊
 ၂။ ဦးတင်မြင့်၊ တရားရုံးချုပ်
 ရှေ့နေ၊
 ဦးတင်မြင့်၊ တရားရုံးချုပ်
 ရှေ့နေ၊

လှိုင်သာယာမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၂၁၂၈/၉၈ တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးကြည်လွင်အောင်က လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ကျင်စိုးအပေါ် မိမိပိုင်မြေကွက်ကို လိမ်လည်၍ ရယူရန် စာချုပ်စာတမ်းမှတ်ပုံတင်ရုံးတွင် မှတ်ပုံတင်ကြောင်းဖြင့် ဦးတိုက် လျှောက်ထားစွဲဆိုသည်။ ၂၁-၁၂-၉၈ နေ့တွင် မူလရုံးက ဒေါ်ကျင်စိုးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အရေးယူရန်ဆုံးဖြတ်သည်။ ဒေါ်ကျင်စိုးကို ဆင့်ခေါ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဒေါ်ကျင်စိုးက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (မြောက်ပိုင်းခရိုင်) တွင် ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းရာ မြို့နယ်တရားရုံး၏ လျှောက်ထားခံရသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အရေးယူရန် ချမှတ်သောအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးကြည်လွင်အောင်က ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (မြောက်ပိုင်းခရိုင်) ၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားရုံးချုပ်တွင် ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းသည်။ အမှုအမှတ်မှာ ၂၂၉(ခ)/၉၉ ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ရှေ့နေချုပ်ရုံးကလည်း အမှုအမှတ် ၃၃၄(ခ)/၉၉ ဖြင့် ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းသည်။ ပြင်ဆင်မှု(၂)မှုစလုံးသည် မူလမှုတစ်မှုတည်းမှ ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် ဤစီရင်ချက်သည် အဆိုပါပြင်ဆင်မှု (၂)မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။

ဦးကြည်လွင်အောင်၏ ပြင်ဆင်မှုအကြောင်းပြချက်များမှာ ပြန်လည်ရှုပ်သိမ်း၍မရသော ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာကို အသုံးပြု၍

မှတ်ပုံတင်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ပြုလုပ်လိုက်သော ကိစ္စတွင် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာကို အဖိုးတန်စာရွက်စာတမ်းမဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်ရာမရောက်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အရေးယူရန် ချမှတ်သောအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ခြင်းသည် အမှုချေဖျက်ခြင်းမဟုတ်ဟု သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေကို ကျော်လွန်ဆုံးဖြတ်ရာရောက်ကြောင်း၊ အရေးယူရန် ချမှတ်သောအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ခြင်းသည် ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၁)နှင့် အကျုံးဝင်သည်ဟု ကောက်ယူခြင်းမှာ ဥပဒေကို အလွဲသုံးစားပြုရာရောက်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။ ထိုအချက်များကိုပင် ရှေ့နေက အကျယ်တဝင့်လျှောက်ထားသည်။

၁၉၉၉

ဦးကြည်လွင်အောင်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ-၂

ဒေါ်ကျင်စိုး

ရှေ့နေချုပ်ရုံး ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးက ဦးတိုက်လျှောက်ထားမှုကို တရားရုံးက လက်ခံအရေးယူကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် ဦးတိုက်လျှောက်ထားမှုကို လက်ခံဆောင်ရွက်သည့် အဆင့်သာရှိသေးသဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက ပြင်ဆင်မှုဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်ခွင့်မရှိကြောင်း၊ ဦးအောင်ဆန်းနှင့် နိုင်ငံတော်အမှု ၁၉၈၃-ခုနှစ်၊ မ-တ-စ၊ စာ-၁၄၈ စီရင်ထုံးကို ကိုးကားလျှောက်ထားသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အရေးယူခြင်းကို တရားခံက ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုက ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ အမှုတွဲချေဖျက်ပေးရန် တရားရုံးချုပ်သို့ လျှောက်ထားသင့်ကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်မှာ ဥပ ဒေအရ မှားယွင်းနေ၍ ပယ်ဖျက်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဒေါ်ကျင်စိုး၏ရှေ့နေက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က သည် အမှုတွဲချေဖျက်ရန် ကိစ္စတစ်ခုတည်းအတွက်မဟုတ်ကြောင်း၊ အောက်တရားရုံး၏ အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေနပ်ပါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အရ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခွင့်ရှိကြောင်း၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံးက တင်ပြသောစီရင်ထုံးမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၅ အရ အမှုတွဲတောင်းခေါ်ပြီး ပယ်ခြင်းသာဖြစ်ပြီး တစ်ဦးတစ်ယောက်က အမှုဖွင့်၍ တိုင်းတရားရုံး၌ လျှောက်ထားခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ တရားစွဲအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုက တရားစွဲဆိုသောအမှု

၁၉၉၉

ဦးကြည်လွင်အောင်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ-၂

ဒေါ်ကျင်စိုး

သည် တရားရုံး၏ အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာမရှိသေး၍ အမှုတွဲချေဖျက်လိုပါက တရားရုံးချုပ်သို့ ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ အထွေထွေမှုတင်သွင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုပါကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာသည် အဖိုးတန်စာတမ်းဟုတ် မဟုတ် စဉ်းစားရန်မဟုတ်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ ဦးကြည်လွင်အောင်သည် လိမ်လည်လှည့်ဖျားခြင်းခံရသည့် လက္ခဏာရှိ မရှိ စဉ်းစားရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ကျင်စိုးကို ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူလောက်သည့် ပေါ်ပေါက်ချက်မရှိကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ တရားရုံးချုပ်၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၅၈၈ (ခ)/၉၆ (ဦးကျော်ကျော် ပါ-၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂)အမှုကို ကိုးကားတင်ပြသည်။

အထက်ပါရှေ့နေတင်ပြသော အမှုတွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ဦးတိုက်လျှောက်လွှာကို ပလပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၌ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းရာ အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ထိုအမိန့်အပေါ် မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်တွင် ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းရာ တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ဦးတိုက်လျှောက်လွှာကို ပယ်သည့်အမိန့်ကို အတည်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အရေးယူထားခြင်းကို တိုင်းတရားရုံးက ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ အမှုဖြစ်ရပ်ခြင်းမတူ။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးက တင်ပြသော ဦးအောင်ဆန်းနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် (၁၉၈၃-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၄၈)အမှုမှာ မူလရုံးအမှုတွဲတွင် တွေ့ရှိချက် သို့မဟုတ် အမိန့် သို့မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်စုံတစ်ရာမရှိသေးဘဲ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားမှုကို လက်ခံဆောင်ရွက်သည့်အဆင့်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၅ အရ တိုင်းတရားရုံးက ပြင်ဆင်မှုဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအမှုဖြစ်ရပ်နှင့် မတူကြောင်း တွေ့ရသည်။

မူလရုံးအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ရာ၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၁)အရ စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်းဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက သုံးသပ်သည်။ ပုဒ်မ ၄၃၉ (၁)သည် ပုဒ်မ ၄၂၃၊ ၄၂၆၊ ၄၂၇ နှင့် ၄၂၈ တို့အရ

အယူခံရုံးအာဏာကိုဖြစ်စေ၊ ပုဒ်မ ၃၃၈ အရ အာဏာကိုဖြစ်စေ ပြင်ဆင် တရားရုံးက သုံးစွဲခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၄ အရ စွပ်စွဲခံရသူကို အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်း အပေါ် ပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်ပေးနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

၁၉၉၉
ဦးကြည်လွင်အောင်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၂
ဒေါ်ကျင်စိုး

မူလမှုတွင် ဦးကြည်လွင်အောင်၏ ဦးတိုက်လျှောက်ထားချက်အရ ဒေါ်ကျင်စိုးကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အရေးယူဆောင်ရွက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးက ယင်းသို့ အရေးယူရန်ချမှတ်သောအမိန့်ကို ဖယ်ဖျက်လိုက်သည်။

ဤသို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားမှုတွင် တရားခံက အမှုကို ချေဖျက်မေးရန် လျှောက်ထားသဖြင့် တရားရုံးချုပ်က တရားမကြောင်းအရ စွဲဆိုရန်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းပြရှ်လည်းကောင်း၊ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ကြောင်း အကြောင်းပြရှ်လည်းကောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ အမှုများကို ချေဖျက်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ခင်ခင် (ခ) ဒေါ်ခင်ခင်အေး ပါ-၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ အမှု^(၁) နှင့် ဦးဘီဂျေကူးမား နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ အမှု^(၂) တို့ကိုကြည့်ပါ။ ထို့ပြင် ဦးအပ္ပလယ်ကွန်တာ ပါ-၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ အမှု^(၃) တွင်-

“တရားရုံးသို့ တိုင်လျှောက်လွှာ (သို့) တိုင်လျှောက်သူ၏ ရုံးရှေ့အစစ်ခံချက်ပါ အကြောင်းအချက်များကို လေ့လာစိစစ်ပြီးနောက် ယင်းအချက်အလက်များသည် ပြစ်မှုမမြောက်ကြောင်း တွေ့ရှိသည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ၊ ပေါ်ပေါက်လာသည့် သက်သေခံချက်တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ပြစ်မှုမမြောက်နိုင်ကြောင်း အထင်အရှားတွေ့ရသည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ တရားရုံးချုပ်သည် မူလအမှုအာဏာကိုကျင့်သုံး၍ စစ်ဆေးဆဲအမှုတစ်ခုကို ချေဖျက်ပေးနိုင်

(၁) ၁၉၈၉-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁။
(၂) ၁၉၉၀-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၅၆။
(၃) ၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၉၅။

ကြောင်း” ညွှန်ပြသည်။

သို့ဖြစ်၍ တိုင်လျှောက်လွှာ (သို့) တိုင်လျှောက်သူ၏ အစစ်ခံ
ချက်အရ အမှုကိုချေဖျက်လိုက်ခြင်းမှာ တရားရုံးချုပ်၏ အာဏာသာဖြစ်
ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ တိုင်းတရားရုံး အမိန့်အရ မူလရုံးက အမှုကို
ပိတ်သိမ်းလိုက်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက အမှုကိုချေဖျက်လိုက်ခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ တိုင်းရုံး၏အမိန့်မှာ အမှုချေဖျက်ခြင်းဟုတ် မဟုတ် အနှစ်
သာရကို ကြည့်ရမည်ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉
(၁)အရ စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း အကြောင်းပြရှုံဖြင့် တိုင်းတရားရုံး၏
အမိန့်သည် အမှုကိုချေဖျက်ခြင်းမဟုတ်ဟု မဆိုနိုင်။

ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်မှု(၂)မှုစလုံးကို ခွင့်ပြုပြီး ရန်ကုန်တိုင်း
တရားရုံး (မြောက်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်သည်။ လှိုင်သာယာမြို့
နယ် တရားရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၂၁၂၈/၉၈ (ဦးကြည်
လွင်အောင်နှင့် ဒေါ်ကျင်စိုးအမှု)ကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေး
ဆောင်ရွက်သွားရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

၁၉၉၉
ဦးကြည်လွင်အောင်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၂
ဒေါ်ကျင်စိုး

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဒေါက်တာတင်အောင်အေးရှေ့တွင်

မခင်ဌေး

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၄*

+ ၁၉၉၉

အောက်တိုဘာ

၁၉ ရက်

တရားလိုဘက်မှ တင်ပြသောသက်သေများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၁ နှင့် ၂၅၂ တို့နှင့်အညီ စစ်မေးရန် တရားရုံး
တွင် တာဝန်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၁ နှင့်
၂၅၂ တို့၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားလိုဘက်ကို ထောက်ခံတင်ပြမည့်
သက်သေများကို တရားသူကြီးက စစ်မေးရန်တာဝန်ရှိသည်။ ပုဒ်မ ၂၅၂
(၂)ပြဋ္ဌာန်းချက်အလိုအရ အမှုကိစ္စကိုသိရှိနိုင်သူများအား တိုင်ကြားသူ
ထံမှဖြစ်စေ၊ အခြားနည်းအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သိရှိနိုင်ရန် တရားသူကြီးက
ဖော်ထုတ်ရန်လိုအပ်သည်။ ထိုသို့ ဖော်ထုတ်ပြီး နောက်တရားရုံးသို့ ဆင့်
ခေါ်စစ်မေးရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှုအတွက် သိရှိနိုင်သူအားလုံး
ကို စစ်မေးဖော်ထုတ်ရန်ကိစ္စမှာ တရားသူကြီးက ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စ
ဖြစ် သည်။ တရားလိုဘက်မှ တင်သွင်းသောသက်သေအားလုံးကို စစ်မေး
မပြီးမီ စွပ်စွဲခံရသူအား အမှုမှ စွဲချက်မတင်မီလွတ်နိုင်သော ပြစ်မှုဆိုင်
ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၃ (၂)အရ အခွင့်အာဏာကို သုံးစွဲပါက
အကြောင်းပြချက်ခိုင်လုံရမည်။ ဥပဒေအရာရှိမှ သက်သေကို ပယ်ထုတ်
ရန်လျှောက်ထားခြင်းရှိသောအချက်မျှဖြင့် သက်သေများကို မစစ်ဆေးဘဲ

* ၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အမှတ်-၅၂ (ခ)။
+ ၁၉၉၈-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ်-၆၇ တွင် ချမှတ်သော ၁၆-၁၂-၉၈ ရက်စွဲပါ
ရန်ကုန်တိုင်း၊ တရားရုံး(မြောက်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု။

ချန်ထားခဲ့ခြင်းမှာ မျှတမည်မဟုတ်ပေ။ လိုအပ်သော သက်သေခံချက်များကို ပြည့်စုံစွာရယူပြီးမှ စွဲချက်တင်ထိုက်ခြင်း ရှိ မရှိ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်သင့်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက်

ဦးစီတင်

တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများ

၁။ ဦးကျင်စိန်၊

အတွက်

ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး၊

ရှေ့နေချုပ်ရုံး

(၂) (၃) (၄)ဦးခင်မောင်ဝင်း

တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ၊

ရန်ကုန်တိုင်း၊ တိုက်ကြီးမြို့နယ်၊ တကူဆိပ်ကျေးရွာမှ ဦးလှချစ် သေဆုံးမှုအတွက် မြင့်စိန်၊ အောင်ခ နှင့် သောင်းတင်တို့အပေါ် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (မြောက်ပိုင်းခရိုင်)တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၆၇/၉၈ ဖြင့် စာရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် စွပ်စွဲခံရသူများအား စွဲချက်မတင်မီလွတ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သဖြင့် သေဆုံးသူဦးလှချစ်၏ ဇနီးမခင်ဌေးက ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားလာခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုဖြစ်စဉ်မှာ ဦးလှချစ်သည် ဝေးပြေးထောင်ရန်အတွက် နေအိမ်မှ မီးနင်းချောင်းကမ်းနားဘက်သို့ ၂၄-၅-၉၈ နေ့ည ၈:၀၀ နာရီခန့်က ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ကိုလှချစ်သည် နောက်တစ်နေ့ ၂၅-၅-၉၈ ရက်နေ့ နံနက်အထိ နေအိမ်သို့ ပြန်မရောက်ခဲ့ပေ။ ထိုနေ့နံနက် ၇ နာရီခန့်တွင် မသေးသေးမှ အကိုကြီးအာဖြစ်သည့်မသိဘူး လိုက်ကြည့်ပါပြောသဖြင့် မခင်ဌေးက လိုက်ပါကြည့်ရှုရာ ကိုလှချစ်၏အလောင်းကို မီးနင်းချောင်းဝအနီး ကမ်းစပ်တွင် တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ကိုလှချစ်၏လည်ပင်းညာဘက်ပိုင်းတွင် သွေးထွက်နေသောဝေးဇက်ရာကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကိုလှချစ်ကို မညှိသူကသတ်သွားကြောင်း မသိခဲ့ရပေ။

သတ်သွားသူ မည်သူဖြစ်နိုင်ကြောင်းကိုလည်း မခင်ဌေးက မသိခဲ့ပေ။
 ကိုလှချစ် သေဆုံးမှုအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ အရ အမှု
 ဖွင့်ပြီး ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (မြောက်ပိုင်းခရိုင်)တွင် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။
 အမှုတွင် တရားလိုပြသက်သေအဖြစ် (၁၉)ဦးတင်ပြထားရာ မြောက်ပိုင်း
 ခရိုင် တရားရုံးက သက်သေ(၉)ဦးကို သာစစ်မေးပြီးနောက် စွပ်စွဲခံရ
 သူများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၃ (၁)အရ စွဲချက်မတင်မီ
 လွှတ်ကြောင်း အမိန့်ချခဲ့သည်။

ဤပြင်ဆင်မှုအတွက် လျှောက်ထားသူ မခင်ဌေးကတင်ပြသော
 အကြောင်းပြချက်များမှာ တရားလိုပြသက်သေအဖြစ် ၁၉ ဦးတင်ပြ
 ထားရာ ၉ ဦးကိုပယ်ခဲ့ခြင်းကိစ္စနှင့် ထိုကဲ့သို့ ပယ်ခဲ့သူများတွင် အမှုစစ်
 အရာရှိပါဝင်နေခြင်းကိစ္စတို့ကြောင့် တရားမျှတမှုမရှိပါကြောင်း၊ စွပ်စွဲခံ
 ရသူမြင့်စိန်က ဓါးမပေးအပ်ရာတွင် ကိုလှချစ်ကိုခုတ်ခဲ့သော ဓါးမဖြစ်ပါ
 သည်ဟု ပြောဆိုပေးအပ်ခဲ့သည့်အပြင် ဓါးတွင် သွေးတွေ့ရှိရသည်ဟု
 ဓါတုဗေဒဝန်က ပြန်ကြားချက်ရှိနေပါကြောင်း၊ သေသူနှင့် စွပ်စွဲခံရသူ
 အောင်ခတို့သည် လွန်ခဲ့သော ၁၄ ရက်ခန့်က ငါးရှာသောကိစ္စအတွက်
 စကားများခဲ့ဖူးသည်ဟု သက်သေထွက်ချက်ရှိနေပါကြောင်း သေသူ၏
 အနီးတွင် တွေ့ရသောဆေးလိပ်တိုသည် စွပ်စွဲခံရသူတို့ သောက်သုံးသော
 ဆေးလိပ်အမျိုးအစားနှင့်တူညီပါကြောင်း မူလရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်
 ပြီးစွပ်စွဲခံရသူများကို စွဲချက်တင်ဖြေရှင်းနိုင်စေရေးအတွက် အမိန့်ချမှတ်
 ပေးပါရန် လျှောက်ထားသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက်လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး
 ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးက လျှောက်လဲရာတွင် သေသူလှချစ်အား
 တရားခံများက သတ်ကြောင်း မျက်မြင်သက်သေမရှိသည့်အပြင် အမှုနှင့်
 သက်ဆိုင်သည်ဟု ဆိုနိုင်လောက်သည့် ကွင်းဆက်မပြတ်သက်သေခံချက်
 လည်း မရှိပါကြောင်း၊ တရားခံမြင့်စိန်က ဓားကိုပေးအပ်သော်လည်း
 အဆိုပါဓါးတွင်တွေ့ရှိရသော သွေးမှာမည်သည့်သွေးဖြစ်သည်ဟု
 စမ်းသပ်ရန် မလုံလောက်ဟု ဓါတုဗေဒဝန်၏ပြန်ကြားချက်ရှိနေပါ

ကြောင်း တရားခံများကို တရားရှင်လွတ်သောအမိန့်သည် မှားယွင်းမှု မရှိပါဟု လျှောက်လဲသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ်- ၂၊ ၃၊ ၄ တို့အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေက လျှောက်လဲရာတွင် ဥပဒေအရာရှိက သက်သေများကို ပယ်ခဲ့ခြင်းမှာ အရေးမပါသော သက်သေများဖြစ်၍ ပယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း၊ အမှုစစ်ရဲအရာရှိအား သက်သေအဖြစ် မစစ်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း မှားယွင်းမှုမရှိပါကြောင်း၊ စစ်မေးခဲ့လျှင်လည်း ၎င်း၏ဆောင်ရွက်ချက်ကိုသာ ထွက်ဆိုနိုင်မည်ဖြစ်ပြီး၊ စွပ်စွဲခံရသူတို့အား စွဲချက်တင်နိုင်မည့် အထောက်အထားပေါ်ထွက်မလာနိုင်ကြောင်းတို့ကို လျှောက်လဲသည်။ စွပ်စွဲခံရသူ မြင့်စိန်က ဓါးကိုပေးအပ်စဉ် ပြောကြားခဲ့သော စကားများသည် ရဲအရာရှိထံ ထွက်ဆိုချက်ဖြစ်၍ သက်သေခံမဝင်ပါကြောင်း၊ ဓါးကိုလည်း မြင့်စိန်ကို ဖမ်းပြီး (၁၉)ရက်ကြာမှ သိမ်းယူနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း၊ စွပ်စွဲခံရသူ အောင်ခန့်နှင့် သေသူတို့အချင်းမဖြစ်မီ (၁၄)ရက်ခန့်က စကားများခဲ့သည်ဆိုသောကိစ္စဖြင့် စွပ်စွဲခံရသူအား စွဲချက်တင်နိုင်မည်မဟုတ်ပါကြောင်း၊ သေသူအနီးက တွေ့ရှိရသော မကျင်မြိုင်ဆေးပေါ့လိပ်အမျိုးအစားသည် တစ်ရွာလုံးသောက်သုံးကြသော ဆေးပေါ့လိပ်အမျိုးအစားဖြစ်ပါကြောင်း မူလတရားရုံး၏အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ပါကြောင်း ဤပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်ပေးစေလိုကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

မူလတရားရုံး၏အမိန့်တွင် “တရားလိုဘက်မှ တင်ပြထားသော အထောက်အထားနှင့် သက်သေခံချက်များမှာ တရားခံများအပေါ် စွဲချက်တင်ဖြေရှင်းစေနိုင်လောက်အောင် အထောက်အထားမရှိသဖြင့် တရားခံများအား လွတ်ရန်သာရှိသည်” ဟု ဖော်ပြထားကြောင်းတွေ့ရသည်။

အမှုတွင် လျှောက်ထားသူဖက်က တင်ပြသွားသော တရားလိုပြသက်သေထွက်ချက်များရှိနေသည်မှာ နှစ်ဘက်အငြင်းမပွားနိုင်သော ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချက်များအမှုတွဲ မှတ်တမ်းတွင်လည်း တွေ့ရှိရသည်။ သို့သော် လျှောက်ထားသူတင်ပြသော အကြောင်းပြချက်များ

မောင်ဌေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၄*

လက်ခံထိုက်မှုရှိ မရှိစိစစ်ရန်လိုအပ်သည်။ ယခုကိစ္စတွင် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (မြောက်ပိုင်းခရိုင်)က အမှုကိုစစ်ဆေးရာတွင် တရားလိုပြသက် သေအချို့ကို မစစ်မေးဘဲ ပယ်ထုတ်ခဲ့သောကိစ္စအား အဓိကမကျေနပ် ကြောင်း လျှောက်ထားသူကတင်ပြထားသည်။ ဤအမှုတွင် မြောက်ပိုင်း ခရိုင်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၃ (၁) အရ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ သို့သော် တရားလိုပြသက်သေ အားလုံးကို စစ်မေးခဲ့ကြောင်း မတွေ့ရပေ။ တရားလိုပြသက်သေအားလုံး ကို မစစ်ဆေးဘဲ တရားခံကို စွဲချက်မတင်မီလွှတ်ခဲ့ပါက ထိုကိစ္စအတွက် အကြောင်းပြချက်ဖော်ပြရန် လိုအပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၃ (၂)တွင် ဖော်ပြထားသည်။ ယခုအမှုတွင် တရားလိုပြသက်သေအချို့ကို မစစ်မေးဘဲ ချန်ထားခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေ အရာရှိမှ ပယ်ပေးရန်လျှောက်ထားချက်အရလည်းကောင်း၊ အရေးမပါ သောသက်သေများဖြစ်၍လည်းကောင်း ပယ်ထုတ်ခဲ့ကြောင်း စီရင်ချက် တွင်ဖော်ပြထားသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၁ နှင့် ၂၅၂ တို့၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားလိုဘက်ကို ထောက်ခံတင်ပြမည့် သက်သေများကို တရားသူကြီးက စစ်မေးရန်တာဝန်ရှိသည်။ ပုဒ်မ ၂၅၂ (၂)ပြဋ္ဌာန်းချက် အလိုအရ အမှုကိစ္စကိုသိရှိနိုင်သူများကို တိုင်ကြားသူထံမှဖြစ်စေ အခြား နည်းအားဖြင့်ဖြစ်စေ သိရှိနိုင်ရန် တရားသူကြီးက ဖော်ထုတ်ရန်လို အပ်သည်။ ထိုသို့ဖော်ထုတ်ပြီးနောက် တရားရုံးသို့ ဆင့်ခေါ်ပြီး စစ်မေးရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှုအတွက် သိရှိနိုင်သူအားလုံးကို စစ်မေးဖော်ထုတ်ရန်ကိစ္စမှာ တရားသူကြီးက ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စဖြစ် သည်။ တရားလိုဘက်မှ တင်သွင်းသော သက်သေအားလုံးကို စစ်မေး မပြီးမီ စွပ်စွဲခံရသူအား အမှုမှ စွဲချက်မတင်မီလွှတ်နိုင်သောပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၃ (၂)အရ အခွင့်အာဏာကို သုံးစွဲပါက အကြောင်းပြချက်ခိုင်လုံရမည် ဖြစ်သည်။ ဥပဒေအရာရှိမှ သက်သေကို ပယ်ထုတ်ရန်လျှောက်ထားခြင်းရှိ သောအချက်မျှဖြင့် သက်သေများကို

မစစ်ဆေးဘဲ ချန်ထားခဲ့ခြင်းမှာ မျှတမည်မဟုတ်ပေ။ ဤအမှုမျိုးတွင် ရဲမှတ်တမ်းများအပြင် အခြားခိုင်လုံသော အထောက်အထားများကိုလည်း ဖော်ထုတ်ပေးသင့်သည်ဟု သုံးသပ်ရရှိသည်။

တရားခံပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း သက်သေပြရန်တာဝန်မှာ တရားလို၏ တာဝန်ဖြစ်သည်မှာ မှန်ကန်ပေသည်။ တရားလိုတင်ပြသော သက်သေများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေနှင့်အညီ စစ်မေးခြင်းကိစ္စ ကိုလည်း တရားရုံးက ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက် ရေးကိစ္စအတွက် တရားမျှတစွာ ဆောင်ရွက်ထားကြောင်း ထင်ရှားစေရန် တရားရုံးက ဆောင်ရွက်ရမည်။

ထို့နောက် အမှုစစ်အရာရှိအား စစ်မေးရန်လိုမလိုကိစ္စကို စိစစ် ရန်လိုအပ်သည်။ အမှုစစ်အရာရှိသည် အမှုကိစ္စကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခဲ့ သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှုဖြစ်စဉ်ကို သိရှိနိုင်သူဖြစ်သည်။ အမှုစစ် အရာရှိကို စစ်မေးခြင်းဖြင့် အမှုဖြစ်စဉ်ပေါ်ပေါက်သင့်သမျှ ပေါ်ပေါက် လာသောအခါ လိုအပ်သောကိစ္စရပ်များအတွက် သိရှိနိုင်သူများကို ခေါ်ယူစစ်မေးနိုင်မည့်အကြောင်းအချက်များ ပေါ်လာနိုင်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ရှင်းလင်းမှုမရှိသော အမှုကိစ္စရပ်တွင် အမှုစစ်အရာရှိကို စစ်မေး ဖော်ထုတ်သင့်သော အကြောင်းများရှိနိုင်သည်။ ထို့ပြင် အမှုစစ်အရာရှိ က အမှုနှင့်စပ်ဆိုင်သောကိစ္စရပ်များတွင် ကျွမ်းကျင်သူများ၊ ဓာတုဗေဒ အရာရှိများ၏ထင်မြင်ချက်ကို မည်သို့ရယူခဲ့ပုံကိုလည်း တင်ပြလာနိုင် သည်။ တရားလိုပြသက်သေ အမှတ်-၅ ဦးတင်ဝင်း၏ ထွက်ချက်တွင် “၂-၇-၉၈ နေ့တွင် ကိုမြင့်စိန်အား ရဲက အချုပ်နှင့်ခေါ်လာသည်။ ကိုမြင့်စိန် မှ ခါးအပ်ရန်အတွက် ခေါ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းပြောပါသည်။ ထို့နောက် ရယူကာ အဖွဲ့ဝင် ဦးခင်စိန်ကိုပါ ခေါ်ပြီး ရဲအရာရှိနှင့်အတူ ကိုမြင့်စိန်၏ ရွာထဲတွင်ရှိသောအိမ်ကို သွားရောက်ရှာဖွေပါသည်။ ကိုမြင့်စိန်အိမ်ရောက်သည့်အခါ အိမ်မီးဖိုချောင်ထရံတွင် ထိုးထားသည့် ခါးကို ကိုမြင့်စိန်မှ ရဲသို့ ရှာဖွေပုံစံဖြင့် အပ်ပေးလိုက်ပါသည်” ဟု တွေ့ရှိရ သည်။ သက်သေခံပစ္စည်းခါးမပေါ်တွင် သွေးတွေ့ရှိရသည်။ သို့သော်

မည်သည့်သွေးဖြစ်ကြောင်း ဆက်လက်စမ်းသပ်ရန် သွေးမလုံလောက်ပါ
 ဟု ဓာတုဗေဒဝန်ရုံးကပြန်ကြားစာကိုသက်သေခံ(ဂ)အရ ပြန်ကြားထား
 ကြောင်း မူလရုံးက ဖော်ပြထားသည်။ သို့သော် အဆိုပါ သက်သေခံ(ဂ)
 ကို မည်သည့်အဆင့်တွင် လက်ခံခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြချက်မတွေ့ရပေ။
 ဆရာဝန်၏ ဆေးစာမှတ်တမ်းကိုလည်း သက်သေခံ(ဂ)အဖြစ် ဖော်ပြ
 ထားခြင်းကိုလည်းတွေ့ရှိရသည်။ တရားလိုပြသက်သေအမှတ်(၅) ရှာဖွေ
 သက်သေ ဦးတင်ဝင်းထွက်ချက်အရလည်းကောင်း ရှာဖွေပုံစံ သက်သေခံ
 (ခ)အရလည်းကောင်း ခူးယားဆေးလိပ် ၁ လိပ်၊ ကျားခေါင်းလက်နှိပ်
 ဓါတ်မီး ၁လက်၊ မကျင်မြိုင်ဆေးပေါ့လိပ်အတို၊ သွေးစွန်းနေသော
 ကျားဝတ်လုံချည် ၁ ထည်၊ သွေးစွန်းနေသောအညာစောင် ၁ ထည်၊
 သွေးစွန်းနေသော ဂုံနီအိပ်နှင့် မြင်းကြယ်ဖိနပ်တစ်ရုံတို့ကို သေသူအနီးမှ
 သိမ်းယူရရှိခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သိမ်းဆည်းခဲ့သော
 ပစ္စည်းများကိုဓာတုဗေဒဝန်ထံပေးပို့ခဲ့ခြင်းရှိ မရှိကိစ္စ၊ ပြန်ကြားချက် ရ
 မရကိစ္စများကို စစ်ဆေးဖော်ထုတ်ရန်လိုအပ်သည်။ ဓါတုဗေဒပြန်ကြား
 စာများရောက်ရှိလာပါကလည်း အမှုနှင့်စပ်ဆိုင်ပါက လက်ခံဆောင်ရွက်
 ရမည်ဖြစ်သည်။

အမှုတွဲရှိမှတ်တမ်းများပေါ်ပေါက်ချက်အရ တရားလိုဘက်မှ
 သက်သေခံချက်များထပ်မံရယူရန်လိုအပ်ကြောင်း သုံးသပ်ရရှိသည်။
 နောက်ထပ်ကောင်းမွန်ခိုင်လုံသော သက်သေခံချက်များကို ထပ်မံရှာဖွေ
 ခြင်းမပြုဘဲ လက်ရှိသက်သေခံချက်ကို အခြေခံပြီး အမိန့်ချခဲ့ခြင်းမှာ မှုတ
 မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ လိုအပ်သော သက်သေခံချက်များကို
 ပြည့်စုံစွာရယူပြီးမှ စွဲချက်တင်ထိုက်ခြင်း ရှိ မရှိကို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်သင့်
 သည်။ နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သောရှေ့နေချုပ်ရုံး
 ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးနှင့် လျှောက်ထားခံရသူတို့၏ ရှေ့နေတို့ကလည်း
 ဖော်ပြချက်သက်သေခံချက်ကိုသာ အခြေခံလျှောက်လဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။
 လျှောက်ထားသူတင်ပြသော သက်သေများကို ဆက်လက်စစ်ဆေးမေး
 ပေးပါရန် ဆိုသောကိစ္စအား လျှောက်ထားခံရသူတို့ဘက်မှ ထူခေ

၁၉၉၉

မခင်ဌေး

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ-၄*

လျှောက်လဲနိုင်သော အကြောင်းမတွေ့ရပေ။ အမှုတွင်လည်း သက်သေခံ
ချက်အချို့ရရှိနေပြီဖြစ်သည်။ မူလတရားရုံးအနေဖြင့် အမှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍
သိရှိနိုင်သော သက်သေများကို ဆက်လက်စစ်မေးရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုသည်။ လျှောက်ထားခံရသူ
၂၊ ၃၊ ၄ တို့အား စွဲချက်မတင်မီ လွတ်ခဲ့သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ အမှုကို
ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စုံစမ်းစစ်ဆေးဆုံးဖြတ်သွားရန် အမိန့်
ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု
တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးထွန်းရှင်ရှေ့တွင်

ဦးခင်မောင်ရိုး

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂*

+ ၁၉၉၉

အောက်တိုဘာလ

၂၇ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ စွဲဆိုသောအမှုကို သမ္မန်မှု စစ်ဆေး
နည်းဖြင့် စစ်ဆေးရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ သည် တစ်လ
ထိ အလုပ်မဲ့ ထောင်ဒဏ် ချမှတ်နိုင်သော ပြစ်မှုဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄ (၁) (ဖ) တွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားသော သမ္မန်မှု
ဖြစ်သည်။ ယင်းအမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ အခန်း ၂၁ ပါ
လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအရ စစ်ဆေးပြီး လျှောက်ထားသူ ဦးခင်မောင်ရိုးအပေါ်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ စွဲချက်တင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သမ္မန်မှုကို ဝရမ်းမှုစစ်ဆေးနည်းအတိုင်း
စစ်သဖြင့် စွဲချက်တင်လိုက်ရာ စွဲချက်ကို ပယ်ဖျက်ပေးပါဟူသော
ပြဿနာပေါ်ပေါက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှုကို ဆက်စစ်ရမည်မှာ လုပ်ထုံး
လုပ်နည်းအမှန်ဖြစ်သဖြင့် ဦးခင်မောင်ရိုး၏ ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်လိုက်
သည်။

* ၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု ၄၄၇ (ခ)
+ ၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အမှတ်-၂၂၈ တွင် ချမှတ်သော ၉-၈-၉၉ ရက်
စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၉၉
ဦးခင်မောင်ရိုး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
၁၂-၂*

- လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးအုန်းမောင်၊ တရားရုံးချုပ်
ရှေ့နေ၊
- လျှောက်ထားခံရသူ - ၁။ဒေါ်မိမိရီ၊
ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊
- များအတွက် - ၂။ဦးကြည်ဝင်း၊ တရားရုံး
ချုပ်ရှေ့နေ

ကမာရွတ်မြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ် ၂၅၄/၉၈ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးခင်မောင်ရိုးကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ စွဲချက်တင်သည်။ စွဲချက်ကိုပယ်ဖျက်ပေးရန် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)တွင် ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းရာ အမှုပလပ်ခံရသဖြင့် ဦးခင်မောင်ရိုးက တရားရုံးချုပ်သို့ ဆက်လက်တင် သွင်းသော ပြင်ဆင်မှုဖြစ်သည်။

မူလမှုမှာ ဦးဖုန်းအောင်က မိမိသည် ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ အင်းယားလမ်း၊ ၁၀-ရပ်ကွက်၊ အမှတ်-၆၀ တွင် နေထိုင်ကြောင်း၊ မိမိ သည် ဦးဘမောင်၏မြေးဖြစ်ပြီး အချင်းဖြစ်အိမ်ခြံမြေကို ဦးဘမောင်ပိုင် ဆိုင်ကြောင်း၊ ဦးခင်မောင်ရိုးသည် ဦးဘမောင်၏သားဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ တစ်အိမ်ထဲအတူနေကြရာ ဦးခင်မောင်ရိုးက အိမ်အဝင်အထွက်များကို ပိတ်လိုက်သဖြင့် မိမိတို့ပိုင်နက်အခန်းများသို့ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်းဖြင့် ဦးတိုက်လျှောက်ထားစွဲဆိုသည်။ ကမာရွတ်မြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ အရေးယူဆောင်ရွက် သည်။

ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားသူ ဦးခင်မောင်ရိုး၏ ရှေ့နေက ဦးဖုန်းအောင်သည် အိမ်အမှတ် ၆၀ တွင် မနေထိုင်ဘဲအမှတ်(၆၀-အေ) တွင် နေသူဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဘမောင်၏ အိမ်ထောင်စုစာရင်းဝင် မဟုတ်ကြောင်း၊ ဦးခင်မောင်ရိုး၏အိမ်တွင်လည်း နေထိုင်သူမဟုတ်

ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ၎င်းဝင်ထွက်သွားလာရာ အိမ်မဟုတ်၍ ၎င်းကို မတရားတားဆီးပိတ်ပင် တားဆီးမှုမရှိခြင်းမှာ ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ မူလရုံး နှင့် တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ စွဲချက်တင် ခြင်းကို ပယ်ဖျက်သင့်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခံရသူ ဦးဖုန်းအောင်၏ရှေ့နေက အချင်း ဖြစ်အိမ်အဝင်အထွက် တံခါးများနှင့် အိမ်အတွင်းတစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်း ဆက်သွယ်သောတံခါးများကိုပိတ်၍ သော့များ ထိမ်းချုပ်ထားသဖြင့် ဦးခင်မောင်ရိုး၏ လုပ်ရပ်သည် မတရားတားဆီးပိတ်ပင်မှုဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်အိမ်တွင် ဦးဘမောင်နှင့်ပတ်သက်၍ ဦးဖုန်းအောင်နှင့် သားသမီးများ ဝင်ထွက်သွားလေ့ ရှိသဖြင့် ဦးခင်မောင်ရိုး၏ ခွင့်ပြုချက်မှာ လောဘစိတ်ဖြင့် တားဆီး ပိတ်ပင်မှုဖြစ်ကြောင်း စွဲချက်တင်ထားခြင်းကို အတည်ပြုသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးက မူလရုံးတရားလိုဘက် မှ တင်ပြချက်များနှင့် သက်သေခံစာရွက်စာတမ်းများအရ ဦးခင်မောင် ရိုးသည် ဖခင်ဦးဘမောင်နှင့် တူဖြစ်သူ ဦးဖုန်းအောင်တို့နေအိမ်အတွင်း ဝင်ထွက်ခြင်းမပြုနိုင်ရန် တားဆီးပိတ်ပင်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ စွဲချက်တင်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

ယခုအမှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ အရေးယူ ဆောင်ရွက်၍ ပုဒ်မ ၃၄၁ အရပင် စွဲချက်တင်ထားသော အမှုဖြစ်သည်။ ပုဒ်မ ၃၄၁ သည် တစ်လထိအလုပ်မဲ့ထောင်ဒဏ် ချမှတ်နိုင်သော ပြစ်မှု ဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄ (၁) (ဖ)တွင် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့် ဆိုထားသော သမ္မု န်မှုဖြစ်သည်။ ယင်းအမှုမျိုးကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေအခန်း (၂၁) ပါ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအရ စစ်ဆေးပြီး လျှောက်ထား သူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ စွဲချက်တင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

သမ္မုန်မှုကို ဝရမ်းမှုအဖြစ် စစ်ဆေးရုံမျှဖြင့် သမ္မုန်မှုသည်

၁၉၉၉
ဦးခင်မောင်ရိုး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၂*

ဝရမ်းမှုဖြစ်မလာနိုင်ပေ။ သိမ္မန်မှုကို စစ်ဆေးရာတွင် တရားလိုနှင့် တရားခံနှစ်ဘက်စလုံးကို စစ်ဆေးရမည်ဟု ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၄ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်ဖြစ်ရာ ဤအမှုတွင် ဦးမာမ္မတ် (တရားခံ)ဘက်ကို မလွဲမသွေစစ်ဆေးရမည်ဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့ အပေါ်တင်ထားသည့်စွဲချက်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက် ကြောင်း ဦးမာမ္မတ် (ခ) ဦးမောင်ကြီး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ အမှု^(၁) တွင် ထုံးစွဲထားသည်။

သို့ဖြစ်၍ မူလရုံးက လျှောက်ထားသူဦးခင်မောင်ရိုးကို ဆက် လက်စစ်ဆေးရမည်ဖြစ်သည်။ သမ္မန်မှုကို ဝရမ်းမှုစစ်ဆေးနည်းအတိုင်း စစ်သဖြင့် စွဲချက်တင်လိုက်ရာ စွဲချက်ကိုပယ်ဖျက်ပေးပါဟူသော ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှုကို ဆက်စစ်ရမည်မှာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း အမှန်ဖြစ်သဖြင့် ဦးခင်မောင်ရိုး၏ ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

(၁) ၁၉၈၂-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၅၄

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဒေါက်တာတင်အောင်အေးရှေ့တွင်

မစ္စတာချာချာဝါး

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၃*

+ ၁၉၉၉

စက်တင်ဘာလ

၂၃ ရက်

သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၈ အရ တဖက်အမှုသည် (Adverse Party) ဆိုသည်မှာ တရားလို၊ တရားခံကိုဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ တရားလိုပြသက်သေအဖြစ် ပါဝင်သူကိုမဆိုလိုပေ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၈ အရ သက်သေများကို ရှေးဦးစွာအဓိကစစ်မေးရမည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်အမှုသည် (The adverse party)က စစ်မေးလိုလျှင် ပြန်လှန်စစ်မေးရမည်။ ထို့နောက် (သက်သေခေါ်ယူသည့်အမှုသည်က ထပ်မံစစ်ဆေးလိုလျှင်) ထပ်မံစစ်မေးရမည်။ သက်သေများအား ပြန်လှန် မေးမြန်းခွင့်မှာ တဖက်အမှုသည်၏ အခွင့်အရေးပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တဖက်အမှုသည် ဆိုသည်မှာ တရားလို၊ တရားခံတို့ကိုဆိုလိုခြင်းဖြစ် သည်။ ဦးဝင်းလွင်ကဲ့သို့ တရားလိုပြသက်သေအဖြစ် ပါဝင်သူကို မဆိုလိုပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးဝင်းလွင်သည် တဖက်အမှုသည်မဟုတ်၍ တရားလိုပြသက်သေကို ပြန်လည် မေးမြန်းခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ ထိုသို့ ဥပဒေအရ မေးမြန်းခွင့်မရှိသည်ကို မူလရုံးက မေးမြန်းခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ဆောင်ရွက်ရာ ရောက်ပေသည်။ တရားမျှတမှုကို အခြေခံသည်ဆိုသော်လည်း သက်သေခံဥပဒေနှင့်အညီ တရားမျှတမှုကိုသာ ပေးသင့်သည်။

* ၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု ၂၅၇ (ခ)
+ ၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အမှတ်-၂၉ တွင် ချမှတ်သော ၂၅-၃-၉၉ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး(အနောက်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၉၉
မစ္စတာချာချာဝါး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၃*

သက်သေခံဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကိုအခြေမခံဘဲ မိမိတို့၏ ဆင်ခြင်တုံ
တရားဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြမည်ဆိုလျှင် တစ်ရုံးတစ်ထုံးရှိနေကြပေလိမ့်
မည်။

- လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးတင်လှိုင်ထွေး၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- လျှောက်ထားခံရသူများ - ၁။ ဦးခင်မောင်ဖြူ၊
အတွက် လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ ဦးခင်စိုး၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
၃။ ဦးဇော်ဝင်း၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

လှိုင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီး အမှတ်-၇၄၅/၉၈ တွင် မစ္စတာ
ချာချာဝါးက ဘိုဘိုမင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၈ အရ စွဲဆို၍
စစ်ဆေးဆဲတွင် ပစ္စည်းသိမ်းခြင်းခံရသူ ဦးဝင်းလွင်အတွက် ရှေ့နေလိုက်
ပါခွင့်နှင့် သက်သေများကို ပြန်လှန်မေးခွင့်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့
သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မစ္စတာချာချာဝါးက မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း
တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)သို့ ပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၂၉/၉၉ ဖြင့်
တင်သွင်းရာ ပလပ်သည့်အတွက် တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်
ထားခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ရန်ကုန်မြို့၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ဘုရင့်နောင်လမ်း၊ သီရိမုန်
အိမ်သာ၊ အမှတ်-၁၃၂-အေ ရှိ မြန်မာယူတီထရေးဒင်းကုမ္ပဏီ
လီမိတက်၏ မန်နေဂျာ မစ္စတာချာချာဝါးတို့၏ ကုမ္ပဏီပိုင် တိုယိုတာ
ကရောင်းမော်တော်ယာဉ်အမှတ်-၉က/၃၅၇၃ ကို ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း
စိုးမင်းညွန့်က ဦးဝင်းလွင်အား ရောင်းချလိုက်သည့်အတွက် မစ္စတာချာ
ချာဝါးက လှိုင်မြို့နယ်၊ ပိတောက်ချောင်းရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်

ပေါက်သော အမှုဖြစ်သည်။ တရားခံစိုးဝင်းညွန့်မှာ တရားခံပြေးအဖြစ် လည်းကောင်း၊ တရားခံ ဘိုဘိုမင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၈ အရ လည်းကောင်း စွဲဆိုခဲ့သည်။

၁၉၉၉
မစ္စတာချာချာဝါး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၃*

လျှောက်ထားသူက ပြင်ဆင်မှုအကြောင်းပြချက်တွင် တရားရုံး များလက်စွဲအပိုဒ် ၁၀၉၁ မှာ တရားလိုနှင့် တရားခံသည် အခြားသူတစ်ဦး တစ်ယောက်ထံမှ ပစ္စည်းကိုသိမ်းယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ၎င်းပစ္စည်းကို ပြစ်မှု ဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ အရ စီမံခန့်ခွဲရန် အမိန့်ချမှတ်မီ ထိုသူအား ပြောဆိုလျှောက်ထားခွင့်ပေးရမည်ဟုသာ ပြဌာန်းထားပြီး အမှုအတောအတွင်း သက်သေများကို ပြန်လှန်စစ်မေးခွင့်ရှိကြောင်း ပြဌာန်းမထားသည့်ပြင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေတွင်လည်း သက်သေ ၏ ရှေ့နေက သက်သေများကို ဝင်ရောက်စစ်မေးခွင့်ရှိကြောင်း ပြဌာန်း မထားပါဘဲလျက် သက်သေဦးဝင်းလွင်၏ ရှေ့နေအား သက်သေများ ကို ပြန်လှန်မေးမြန်းခွင့်ပြုခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးဝင်းလွင်၏ရှေ့နေက တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ်-၁၀၉၁ တွင် သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်ပတ်သက်၍ သိမ်းဆည်း တင်ပြခြင်းခံရသောသူအား ကြားနာပြီးမှသာ သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ အမိန့်ချမှတ်သင့်ကြောင်း ပြဌာန်းထားကြောင်း၊ သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ-၁၃၈ တွင် အဓိကစစ်မေးခြင်းပြီးသည့်အခါ သက်သေကို ပြန်လှန်မေးခွန်းမေးနိုင်ကြောင်း ပြဌာန်းထားကြောင်း၊ တဘက်အမှုသည် (The adverse party)ဆိုသော စကားရပ်မှာ တရားလိုနှင့် တရားခံ ဟု ကျဉ်းမြောင်းစွာ မကောက်ယူသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သောလက်ထောက်ညွှန်ကြား ရေးမှူးက သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ-၁၃၇ တွင် အမှုသည်တစ်ဦးက တင်ပြ သောသက်သေအား ဆန့်ကျင်ဘက်အမှုသည် (The adverse party)က စစ်မေးခြင်းကို ပြန်လှန်စစ်မေးခြင်းဟုခေါ်ကြောင်း၊ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၈ တွင် သက်သေများကို ရှေးဦးစွာ အဓိကစစ်ဆေးခြင်းပြုရမည်။ ထို့နောက် ဆန့်ကျင်ဘက်အမှုသည်က စစ်မေးလိုလျှင် ပြန်လှန်စစ်မေး ခြင်းပြုရမည်။

၁၉၉၉
မစ္စတာချာချာဝါး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၃*

ထို့နောက် သက်သေတင်ပြသည့်အမှုသည်က ထပ်မံ စစ်မေးလိုလျှင် ထပ်မံစစ်ဆေးခြင်းပြုရမည် စသည်ဖြင့် ပြဋ္ဌာန်းထားပေ ရာ ဆန့်ကျင်ဘက်အမှုသည်ဆိုသည်မှာ အမှုဖြစ်တရားလိုနှင့် တရားခံ တို့သာ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုပြသက်သေအဖြစ် ပါဝင်သူ သည် တရားလိုဘက်သက်သေအချင်းချင်း ဆန့်ကျင်ဘက်အမှုသည်ဟု မှတ် ယူပြီး ပြန်လှန်မေးခွင့်မရှိဟု သုံးသပ်ရရှိကြောင်း၊ ထိုသက်သေသည်လည်း တရားလို၏ ဆန့်ကျင်ဘက်အမှုသည်မဟုတ်ကြောင်း ပြစ်မှုများတွင် တရားလိုသည် နိုင်ငံတော်ဖြစ်၍ တရားလိုပြသက်သေသည် နိုင်ငံတော် နှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်ကြောင်း နိုင်ငံတော်နှင့် ဆန့်ကျင်သက်သေမ ဟုတ်ခြင်းတို့ကြောင့် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များ၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများနှင့် ဆန့်ကျင်ရာရောက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုတစ်မှုတွင် တစ်ခုထက်ပိုသော သက်သေခံပစ္စည်း သိမ်းဆည်းခံရသူတစ်ဦးထက် ပိုမို များပြားပါဝင်နေကာ တရားလိုဘက် သက်သေများအနေဖြင့် ပါဝင်ခြင်း ရှိနိုင်ပြီး ယခုကဲ့သို့ပင် ရှေ့နေအသီးသီးငှားရမ်းကာ သက်သေခံပစ္စည်း အတွက် တရားလိုပြသက်သေအချင်းချင်းပြန်လှန်မေးမြန်းရန် တောင်း ဆိုမှုများပေါ်ပေါက်နိုင်ပြီး မူလပြစ်မှုကြောင်း စစ်ဆေးမှုတွင် တရားခံ ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ကို ဦးတည်စစ်ဆေးနေသည့်အမှုမှန် ပေါ်ပေါက်ရေး ဖြစ်သော တရားစီရင်ရေး ရည်ရွယ်ချက်အပေါ် မလိုလားအပ်သည့် နှောင့်နှေးကြန့်ကြာမှုများ ပေါ်ပေါက်နိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါ၍ ပြင်ဆင်မှု ကို လက်ခံစဉ်းစားပြီး ဥပဒေနှင့်အညီ သင့်မြတ်သောအမိန့် တစ်ရပ် ပြင်ဆင်ချမှတ်ရန် လျှောက်လဲသည်။

အမှုတွဲပေါ်ပေါက်ချက်များအရ မြန်မာယူတီထရေဒင်းကုမ္ပဏီ လီမိတက်၏ မန်နေဂျာသည် ထိုင်းနိုင်ငံသို့ အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပြန်သွားစဉ် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း စိုးမင်းညွန့်က ကုမ္ပဏီပိုင် တိုယိုတာကရောင်း မော်တော် ယာဉ်အမှတ်-၉က/၃၅၇၃ ကို ဦးဝင်းလွင်သို့ ငွေကျပ် (၄၈)သိန်းဖြင့် ရောင်းခဲ့သည်။ မစ္စတာချာချာဝါး မြန်မာနိုင်ငံသို့ပြန်ရောက်သည့်အခါ ကုမ္ပဏီပိုင်ကားကိုရောင်းစားသူ စိုးမင်းညွန့်နှင့်အတူနေသူ ဘိုဘိုမင်းတို့

အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-၄၀၈ အရ တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဝယ်ယူထားသူ ဦးဝင်းလွင်ထံမှ ကားအမှတ်-၉က/၃၅၇၃ ကို သိမ်းဆည်း၍ တရားရုံးသို့ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် တင်ပို့သည့် ဦးဝင်းလွင်သည် တရားလိုပြသက်သေတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ၎င်းအတွက် ရှေ့နေလိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့်ကို တရားရုံးက ခွင့်ပြုသည့်အပြင် သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် သက်ဆိုင်သည့် မေးခွန်းများပြန်လှန်မေးမြန်းခွင့်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၃၈ အရ သက်သေများကို ရှေးဦးစွာ အဓိကစစ်မေးရမည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်အမှုသည် (The adverse party)က စစ်မေးလိုလျှင် ပြန်လှန်စစ်မေးရမည်။ ထို့နောက် (သက်သေခေါ်ယူသည့်အမှုသည်က ထပ်မံစစ်ဆေးလိုလျှင်)ထပ်မံစစ်မေးရမည်။ သက်သေများအား ပြန်လှန်မေး မြန်း ခွင့်မှာ တဖက်အမှုသည်၏ အခွင့်အရေးပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တဖက်အမှုသည်ဆိုသည်မှာ တရားလို၊ တရားခံတို့ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးဝင်းလွင်ကဲ့သို့ တရားလိုပြသက်သေအဖြစ် ပါဝင်သူကို မဆိုလိုပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးဝင်းလွင်သည် တဖက်အမှုသည်မဟုတ်၍ တရားလိုပြသက်သေကို ပြန်လည်မေးမြန်းခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ထိုသို့ ဥပဒေအရ မေးမြန်းခွင့်မရှိသည်ကို မူလရုံးက မေးမြန်းခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ဆောင်ရွက်ရာရောက်ပေသည်။ တရားမျှတမှုကို အခြေခံသည်ဆိုသော်လည်း သက်သေခံဥပဒေနှင့် အညီ တရားမျှတမှုကိုသာ ပေးသင့်သည်။ သက်သေခံဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို အခြေမခံဘဲ မိမိတို့၏ ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြမည်ဆိုလျှင် တစ်ရုံးတစ်ထုံးရှိနေကြပေလိမ့်မည်။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ပြင်ဆင်မှုကိုခွင့်ပြု၍ မူလရုံးက ဦးဝင်းလွင်၏ရှေ့နေအား သက်သေခံပစ္စည်းနှင့် သက်ဆိုင်သည့် မေးခွန်းများကို ပြန်လှန်မေးမြန်းခွင့်ပြုသည့် အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်တို့ကို ပယ်ဖျက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

+ ၁၉၉၉

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဧပြီလ

၂၈ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဒေါက်တာတင်အောင်အေးရှေ့တွင်

ဦးစိုးမြင့်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်*

မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရသူအပေါ် ထပ်မံ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ စွဲဆိုခွင့် ရှိ မရှိ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ (၁) အရ ပိတ်ပင်ရာ ရောက် မရောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၃၅၉/၉၇ တွင် ဒေါ်အေးအေးမြင့်က ဦးအုံးမောင်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ တရားစွဲဆိုရာ ၃၁-၁-၉၈ ရက်နေ့တွင် မြို့နယ် တရားရုံးက ဦးအုံးမောင်တို့အပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သည်။ ဦးအုံးမောင် တို့သည် မိမိတို့ပြုလုပ်ထားသည့် အတားအဆီးများကို ဖယ်ရှားမှု မပြုသဖြင့် ဦးစိုးမြင့် အပါအဝင် မိသားစုဝင်တို့အား မသွားမလာရအောင် ဟန့်တားခြင်း ခံရသဖြင့် မတရားတားဆီး ပိတ်ပင်မှု ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်နေ သည်။ ထိုအချက်ကို ထောက်ရှုသော် ဦးအုံးမောင်တို့သည် မတရား တားဆီး ပိတ်ပင်မှုကို မြို့နယ်တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်သည့် ၃၁-၁-၉၈ ရက်နေ့နှင့် ယင်းနေ့နောက်ပိုင်း ရက်များတွင် ဆက်လက်၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ ရောက်

* ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၅၆၀ (ခ)
+ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၉၄ တွင် ချမှတ်သော ၃၀-၉-၉၈ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး(အနောက်ပိုင်းခရိုင်) ၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု

သည်ဟု ဦးစိုးမြင့်၏ လျှောက်လွှာ၌ အဆိုပြုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းခြင်းရာသည် အသစ်တစ်ဖန် ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု ယူဆရပေမည်။

၁၉၉၉
ဦးစိုးမြင့်
နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်*

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ဦးစိုးမြင့်က ဦးအုံးမောင်တို့အပေါ် စွဲဆိုသော ပြစ်မှုသည် ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်သည့် ၃၀-၁-၉၈ ရက်နေ့နှင့် ယင်းနေ့ရက် နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ကျူးလွန်သော အချင်းဖြစ် အကြောင်းခြင်းရာအသစ်အပေါ် အခြေပြု၍ ထပ်မံတရားစွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်အေးအေးမြင့် စွဲဆိုသော ပြစ်မှုနှင့် ထပ်တူပြစ်မှုဖြင့် ထပ်မံ၍ တရားစွဲဆိုခြင်း မဟုတ်သဖြင့် ဦးစိုးမြင့် စွဲဆိုသော အမှုအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ (၁) အရ ပိတ်ပင်ရာရောက်မည် မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ကိုယ်တိုင်(မလာ) ၎င်းကိုယ်စား ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်တင်မေညွန့် ရေးသား လျှောက်လဲ တင်သွင်းသည်။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးသောင်းစိန်၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး။

ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံး ၁၉၉၈ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၄၀၅ တွင် တရားလို ဦးစိုးမြင့်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ စစ်ဆေးပြီးနောက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၃ အရ ပလပ်သည့်အမိန့် ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်အပေါ် ဦးစိုးမြင့်က မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) ၁၉၉၈ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၉၄ တွင် လျှောက်ထားရာ ပလပ် ခံရ၍ တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းသည်။

အမှုမှာ ၁၆-၅-၉၇ ရက်နေ့တွင် ဦးအုံးမောင်၊ ဦးစိန်ထွန်း၊ ဒေါ်ခင်မမ၊ ဒေါ်စန်းစန်းထွေး၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ဆွေနှင့် ဒေါ်မိုးမိုးဆွေတို့သည် ခြံဝင်းအတွင်း အတင်းအဓမ္မ ကျော်နင်း ဝင်ရောက်ကာ လူသွားလမ်း၊ ကားလမ်းများပါမကျန် ပိတ်ဆို့၍ ဥပဒေမဲ့ ခြံစည်းရိုး ကာရံခဲ့သဖြင့်

၁၉၉၉
ဦးစိုးမြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်*

ဗဟန်းရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြားခဲ့သည်။ ယင်းအမှုကို ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံး
၁၉၉၇ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၃၅၉၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
၃၄၁ အရ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ပြီး ဦးအုံးမောင်ပါ ဖြစ်ပြီး ဦးတို့အပေါ်
ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်
လည်း ဦးအုံးမောင်တို့သည် မတရား တားဆီး ပိတ်ဆို့ထားခြင်းအား
ဖျက်သိမ်းပေးခြင်း မရှိဘဲ တရားဥပဒေကို မထီမဲ့မြင်ပြုကာ ပြစ်မှုကို
ဆက်လက် ကျူးလွန်မြဲ ကျူးလွန်လျက် ရှိသဖြင့် ၎င်းတို့အပေါ် ဥပဒေအရ
အရေးယူပေးရန် ဦးစိုးမြင့်က တရားလို ပြုလုပ်၍ ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံး၌
ဦးတိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုသောအမှု ဖြစ်သည်။

ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၃၅၉/၉၇
တွင် ဒေါ်အေးအေးမြင့်က ဦးအုံးမောင်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
၃၄၁ အရ တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ ဒဏ်ငွေ ၅၀၀/- စီ ပေးဆောင်စေ၊ မဆောင်က
ထောင်ဒဏ် ၁ လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယခုတစ်ဖန်
ဒေါ်အေးအေးမြင့်၏ မောင်အရင်းဖြစ်သူ ဦးစိုးမြင့်က ဦးအုံးမောင်တို့အပေါ်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ ထပ်မံစွဲဆိုခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ အရ ပိတ်ပင်လျက်ရှိကြောင်း သုံးသပ်ပြီး ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၃ အရ အမှုကို ပလပ်သည့်အမိန့် ချမှတ်
သည်။ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) ၁၉၉၈ ခုနှစ် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၉၄ တွင် လျှောက်ထားရာ အကျဉ်းနည်းဖြင့်
ပလပ်သည့်အမိန့် ချမှတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးစိုးမြင့်က ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
အမှုကြီးအမှတ် ၃၅၉/၉၇ တွင် ဦးအုံးမောင် ပါ ဖြစ်ပြီး ဦး တို့အပေါ်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ ဒဏ်ငွေ ၅၀၀/- စီ ပေးဆောင်စေ၊
ဒဏ်ငွေမဆောင်က ထောင်ဒဏ် ၁ လစီ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်
ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သော်လည်း
ဦးအုံးမောင်တို့သည် မတရား တားဆီး ပိတ်ဆို့မှုများကို ဖျက်သိမ်းခြင်း
မရှိသဖြင့် လျှောက်ထားသူနှင့် မိသားစုဝင်များအား မတရား တားဆီး
ပိတ်ဆို့မှုကို ဆက်လက် ကျူးလွန်လျက် ရှိသဖြင့် ထပ်မံတရားစွဲဆိုရခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသို့ စွဲဆိုခြင်းကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ

၄၀၃ က ပိတ်ပင် တားမြစ်ခြင်း မရှိပါဘဲလျက် မူလရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၃ အရ ပလပ်သည့် အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သော ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်မှာ မှားယွင်းကြောင်း စသည်ဖြင့် ရေးသားလျှောက်လဲချက် တင်သွင်းသည်။

၁၉၉၉
ဦးစိုးမြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်*

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၃၅၉/၉၇ တွင် ဦးအုံးမောင်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ ဒဏ်ငွေ ၅၀၀၀/စီ ပေးဆောင်စေ၊ ပျက်ကွက်က ထောင်ဒဏ် ၁ လစီ ကျခံစေရန် ၃၁-၁-၉၈ ရက်နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ် ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သော်လည်း ဦးအုံးမောင်တို့သည် ခြိမ်းသို့ ဝင်ထွက်သွားလာသည့် လူသွားလမ်းနှင့် ကားလမ်းကို တားဆီး ပိတ်ဆို့ ထားခြင်းအား ပြန်လည်ဖယ်ရှားပေးခြင်း မပြုသဖြင့် ပြစ်မှုကို ဆက်လက် ကျူးလွန်ရာ ရောက်သဖြင့် ပြစ်မှုထပ်မံစွဲဆိုခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ အရ ပိတ်ပင်မှု မရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၃ အရ ပလပ်သည့် အမိန့်ကို အတည်ပြုသော ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်မှာ မှန်ကန်မှု မရှိကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၃၉ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြစ်မှု အင်္ဂါရပ်များ ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူ သွားလာပိုင်ခွင့်ရှိသော အရပ်သို့ မသွား မလာရအောင် တားဆီးရန် မည်သူမဆို ထိုသူအား မိမိအလို အလျောက် ပိတ်ပင်လျှင် ထိုပိတ်ပင်သူသည် မတရား တားဆီး ကန့်ကွက်သည် မည်၏”

ဗဟန်းမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၃၅၉/၉၇ တွင် ဒေါ်အေးအေးမြင့်က ဦးအုံးမောင်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁ အရ တရားစွဲဆိုရာ ၃၁-၁-၉၈ ရက်နေ့တွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ဦးအုံးမောင်တို့အပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သည်။ ဦးစိုးမြင့် အပါအဝင် မိသားစုဝင်များသည် မိမိတို့သွားလာမြဲလမ်းတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာခွင့်ရှိသည်။ ထိုသို့ မိမိတို့၏ ဆန္ဒအလျောက် သွားလိုရာအရပ်သို့

၁၉၉၉
ဦးစိုးမြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်*

သွားလာရာတွင် ဦးအုံးမောင်တို့က အဆိုပါ လမ်းပေါ်တွင် မတရား
တားဆီး ပိတ်ပင်ထားသည့် အရာများကို ဖယ်ရှားခြင်း မပြုသေးသဖြင့်
သွားလာလိုသည့် အရပ်သို့ သွားလာခြင်း မပြုနိုင်၍ မတရား တားဆီး
ပိတ်ပင်ခြင်း ခံရသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ဦးအုံးမောင်တို့သည် မိမိတို့
ပြုလုပ်ထားသည့် အတားအဆီးများကို ဖယ်ရှားမှု မပြုသဖြင့် ဦးစိုးမြင့်
အပါအဝင် မိသားစုဝင်တို့အား မသွားမလာရအောင် ဟန့်တားခြင်း
ခံရသဖြင့် မတရား တားဆီး ပိတ်ပင်မှု ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်နေ
သည်။ ထိုအချက်ကို ထောက်ရှုကြည့်သော် ဦးအုံးမောင်တို့သည် မတရား
တားဆီး ပိတ်ပင်မှုကို မြို့နယ်တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်သည့် ၃၁-၁-၉၈
ရက်နေ့နှင့် ယင်းနေ့နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ဆက်လက်၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ
ရောက်သည်ဟု ဦးစိုးမြင့်၏ လျှောက်လွှာ၌ အဆိုပြုထားသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းခြင်းရာသည် အသစ်
တစ်ဖန် ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု ယူဆရပေသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ (၁) တွင် အောက်ပါအတိုင်း
ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာရှိသော တရားရုံးတစ်ရုံးက ပြစ်မှုတစ်ရပ်အတွက်
တစ်ကြိမ်စစ်ဆေး၍ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရသူ၊ သို့မဟုတ်
အဆိုပါ အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခြင်း ခံရသူ တစ်ဦးမှာ ဤကဲ့သို့
အဆိုပါပြစ်မှု ထင်ရှား စီရင် သည့် စီရင်ချက်၊ သို့မဟုတ် အမှုမှ
အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သည့် စီရင်ချက်သည် အတည်ဖြစ်လျက်
ရှိနေချိန်တွင် ၎င်းပြစ်မှုနှင့် ထပ်တူပြစ်မှုဖြင့် ထပ်မံစစ်ဆေးခြင်း
မခံထိုက်စေရ”

ဦးစိုးမြင့်က ဦးအုံးမောင်တို့အပေါ် စွဲဆိုသော ပြစ်မှုသည် ဗဟန်း
မြို့နယ် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်သည့် ၃၁-၁-၉၈ ရက်နေ့နှင့် ယင်းနေ့ရက်
နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ကျူးလွန်သော အချင်းဖြစ် အကြောင်းခြင်းရာ
အသစ်အပေါ် အခြေပြု၍ ထပ်မံတရားစွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍
ဒေါ်အေးအေးမြင့် စွဲဆိုသော ပြစ်မှုနှင့် ထပ်တူပြစ်မှုဖြင့် ထပ်မံ၍ တရား
စွဲဆိုခြင်း မဟုတ်သဖြင့် ဦးစိုးမြင့် စွဲဆိုသော အမှုအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ (၁) အရ ပိတ်ပင်ရာရောက်မည် မဟုတ်ပေ။

ဤအခြေအနေတွင် ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံးက ဦးစိုးမြင့်၏ လျှောက်လွှာ အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ (၁) အရ ပိတ်ပင်လျက် ရှိကြောင်း ကောက်ယူ သုံးသပ်ပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၃ အရ ပလပ်သည့်အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုသော ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်မှာ မှားယွင်း နေကြောင်း တွေ့ရှိရ၍ ဤပြင်ဆင်မှုရုံးအနေဖြင့် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရ ပေမည်။

၁၉၉၉
ဦးစိုးမြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်*

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုသည်။ ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံးနှင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)တို့၏ အမိန့်တို့ကို ပယ်ဖျက်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၆ နှင့်အညီ ထပ်မံစုံစမ်း စစ်ဆေးရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

သေဒဏ်အတည်ပြုမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးမြင့်သိန်းနှင့် ဦးချစ်လွင်တို့ရှေ့တွင်

စိုးမြင့် (ခ) နောင်တို့

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

စိုးမြင့် (ခ) နောင်တို့

+ ၁၉၉၉

အောက်တိုဘာ

၁၄ ရက်

လူနှစ်ဦးကို ဓါးနှင့်ခုတ်သတ်ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂

(၁) (ဂ)နှင့် အကျုံးမဝင်ခြင်း၊ ရက်ရက်စက်စက်ပြုလုပ်ခြင်း

ဖြစ်သော်လည်း သေဒဏ်ချမှတ်ရန်မသင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။

။ ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ် နှင့် အထက်ပြစ်ဒဏ်သတ်

မှတ်ပေးထားသော ပြစ်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ပါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ

ပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာရောက်သည်။ သို့သော်

လူတစ်ယောက်ကို သတ်နေစဉ် အခြားတစ်ယောက်ကို သတ်မှုမှာ အခြား

အချက်မျိုး၌ လူသတ်မှုဟုဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ လူယက်မှု၊ မုဒိမ်းမှုကဲ့သို့

သောအမှုမျိုးကျူးလွန်စဉ် လူသတ်မှုကျူးလွန်ပါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ

ပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)အရ အပြစ်ပေးသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။

။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒေါသအလျောက် လူနှစ်

ယောက်ကို ဆက်တိုက်ဓါးနှင့်ခုတ်သတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်

* ၁၉၉၇-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ်-၅၁၃

သေဒဏ်အတည်ပြုမှု-၁၄

+ ၁၉၉၇-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ်-၉ တွင် ချမှတ်သော ၁၃-၈-၉၇ ရက်စွဲပါ တနင်္သာရီတိုင်းတရားရုံး (မြိတ်ခရိုင်)၏ အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု

လူသတ်မှုမဟုတ်သော အခြားပြစ်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်စဉ် မထူးစိန် ကိုသတ်ခြင်းလည်း မဟုတ်၍ နောင်တိုအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ဂ)အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း၊ သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန် သည်ဟု မဆိုနိုင်။

၁၉၉၉
စိုးမြင့်(ခ)နောင်တို
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
စိုးမြင့်(ခ)နောင်တို

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဒေါ်ခင်သန်းနွဲ့၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
ဒေါ်ခင်လှရီ၊
ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊
- အယူခံတရားခံ - ဒေါ်ခင်လှရီ၊
ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊
အတွက် - ဒေါ်ခင်သန်းနွဲ့၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

တနင်္သာရီတိုင်းတရားရုံး (မြိတ်ခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ်-၉/၉၉ တွင် နောင်တို (ခ) စိုးမြင့်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ဂ)အရ သေဒဏ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့် ကို မကျေနပ်၍ နောင်တို (ခ) စိုးမြင့်က တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင်ရောက် သည်။ ၎င်းကို သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးချုပ်က သေဒဏ်အတည်ပြုမှု ဖွင့်လှစ်သည်။

ဤအမှုနှစ်မှုစလုံးသည် မူလမှုတစ်မှုတည်းမှ ပေါ်ပေါက်လာ သဖြင့် ဤစီရင်ချက်သည် အဆိုပါအမှုနှစ်မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။

မူလမှုမှာ ၁၃-၂-၉၇ ရက်နေ့ညက မြိတ်မြို့နယ်၊ ပလုံးကျေး ရွာ ကိုအိုကို (ခ) ကိုညာသင် (လိပြ-၄)အိမ်သို့ သေသူအိုခွေးရောက်လာ ပြီး ဆရာ၊ ဆရာမထောက်ပံ့ရန် ကိုအိုကို (လိပြ-၄)ကို ငွေပေးပြီး အိမ်

၁၉၉၉
 စိုးမြင့်(ခ)နောင်တို့
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 စိုးမြင့်(ခ)နောင်တို့

ပေါ်မှအဆင်းတွင် အယူခံတရားလို နောင်တို့ (ခ) စိုးမြင့်နှင့်တွေ့ရာ နောင်တို့က အိုခွေးကိုခါးနှင့်ခုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်မြင်သက်သေများမှာ ကိုအိုကို (ခ) ကိုညာသင် (လိုပြ-၄)နှင့် ၎င်းအိမ်တွင်ရှိနေသော ကိုအင်ပို (လိုပြ-၂)တို့ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသို့နောင်တို့မှ အိုခွေးကိုခါးနှင့်ခုတ်သတ်ကြောင်း အိမ်နီးချင်း မမိချုပ် (လိုပြ-၇)က အိုခွေး၏အစ်မ ဒေါ်ထူးစိန်ကြားရန်လှမ်းအော်သည်။ နောင်တို့သည် အိုခွေးကို ခါးနှင့်ခုတ်ပြီး အောက်ဖက်ဆင်းပြေးသွားကြောင်း၊ ဒေါ်ထူးစိန်အိမ်မှ အော်သံကြားရကြောင်း ကိုအိုကို (လိုပြ-၄)ထွက်ချက်ရှိသည်။ ထို့ပြင် နောင်တို့ပြန်တက်လာပြီး အိုခွေးကို ခါးဖြင့် ၁/၂ ချက်ခုတ်သည်ကိုလည်း ၎င်းမြင်တွေ့သည်။ နောင်တို့က ၎င်း၏လက်ချက်ဖြင့် အိုခွေး နှင့် ဒေါ်ထူးစိန်သေဆုံးရခြင်းကို မငြင်းဆို။ အိုခွေးက စတင်ရန်ပြုကြောင်း ၊ အိုခွေးနှင့် မိမိလုံးထွေးနေစဉ် ဒေါ်ထူးစိန်ကဝင်ရိုက်ကြောင်းသာထုချေသည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက နောင်တို့သည် ကြိုတင်တင်ကူးကြိုရွယ်ချက်ဖြင့် လူသတ်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ သေသူအိုခွေး (ခ) ကိုခွေးနှင့် မထူးစိန်တို့ကြောင့် နောင်တို့၏အိမ်ဆိုင်မီးလောင်ပြီး စီးပွားပျက်ရကြောင်း၊ ရွာလူကြီးများထံ တိုင်ကြားသော်လည်း (ရဝတ)ဥက္ကဋ္ဌမှာ သေသူ၏အစ်ကိုဖြစ်ခြင်း၊ သေသူမှာ ဆယ်အိမ်မှူးဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် အမှုဖွင့်ခွင့်မရကြောင်း၊ နောင်တို့နှင့် မိသားစုသည် နေစရာပင်မရှိ၍ ယောက်ဖဖြစ်သူ ကိုညာထင် (အချင်းဖြစ်အိမ်)အိမ်တွင် နေထိုင်ရကြောင်း၊ ယင်းအိမ်သို့ သေသူလာရောက်ခြင်းမှာ ၎င်း၏သဘောထားကို ချင့်ချိန်တွက်ဆနိုင်ကြောင်း၊ သေသူ၏ရမ်းကားမှုကြောင့် နောင်တို့သည် နစ်နာဆုံးရှုံးမှုဖြစ်၍ ဒေါသထိမ်းနိုင်ဘဲ လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့် သက်ညှာစွာ စဉ်းစားပြီး ပြစ်ဒဏ်ကို လျော့ပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးက ကိုအိုကို (ခ) ညာသင်အိမ်သို့ သေသူ ကိုခွေး (ခ) အိုခွေးရောက်လာပြီး ဆရာ၊ ဆရာမများထောက်ပံ့ကြေးပေးကြောင်း၊ ပေးပြီးအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားရာ နောင်တို့က ခါးနှင့်ခုတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် အောက်ဘက်သို့

မီးကိုင်ဆင်းပြေးသွားပြီး မထူးစိန်ကိုလည်း မီးနှင့်ခုတ်ခြင်းမှာ ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ မထူးစိန်တွင် ဒဏ်ရာ (၁၆)ချက်ရပြီး အိုခွေးတွင် ဒဏ်ရာ (၉)ချက်ရရှိကြောင်း၊ နောင်တိုသည် တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်ချမှတ်ခြင်း ခံထိုက်သော ပြစ်မှု(အိုခွေးကိုသတ်ခြင်း)ကျူးလွန်စဉ် မထူးစိန်ကိုမီးနှင့် ခုတ်သတ်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)အရ သေဒဏ်ချမှတ်ထားခြင်းကို အတည်ပြုသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

၁၉၉၉
စိုးမြင့်(ခ)နောင်တို
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
စိုးမြင့်(ခ)နောင်တို

တနင်္သာရီတိုင်းတရားရုံးက ကိုခွေးကို မီးဖြင့်ခုတ်သတ်ကြောင်းဖြင့် နောင်တို (ခ) စိုးမြင့်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)အရ စွဲချက်တင်သည်။ ကိုခွေးကို မီးနှင့်ခုတ်နေစဉ်အတွင်း မထူးစိန်ကို ထပ်မံ၍ မီးဖြင့်ခုတ်သတ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)အရ စွဲချက်တင်သည်။ သေဒဏ်အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်-

“မည်သူမဆို ဤပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေအရ ၇ နှစ်အထိ ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံထိုက်သောပြစ်မှုကို ကျူးလွန်နေစဉ် လူသတ်မှုကျူးလွန်လျှင် ထိုသူကို သေဒဏ်ချမှတ်ရမည့်အပြင် ငွေဒဏ်လည်းချမှတ်နိုင်သည်။”

ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်နှင့်အထက် ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ပေးထားသော ပြစ်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်နေစဉ် လူသတ်မှုကျူးလွန်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာရောက်သည်။ သို့သော် လူတစ်ယောက်ကို သတ်နေစဉ် အခြားတစ်ယောက်အား သတ်မှုမှာ အခြားအချက်မျိုး၌ လူသတ်မှုဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ လူသတ်မှု မုဒိန်းမှုကဲ့သို့သောအမှုမျိုးကျူးလွန်စဉ် လူသတ်မှုကျူးလွန်ပါက ပြစ်မှု ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)အရ အပြစ်ပေးသည်။

၁၉၉၉
 စိုးမြင့်(ခ)နောင်တို့
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 စိုးမြင့်(ခ)နောင်တို့

ပေါက်စ (ခ) ဖေဝင်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် အမှု^(၁)၊
 မောင်ထွန်းလွင် နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အမှု^(၂)၊
 ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ခင်အောင် အမှု^(၃)၊
ခင်အောင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် တင်ကြူ ပါ-၄ အမှု^(၄)၊
တင်ကြူ ပါ-၄ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

ဝင်းထွန်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် အမှု^(၅) များကို ကြည့်ပါ။
 သို့ဖြစ်၍ ယခုအမှုတွင် နောင်တို့ (ခ) စိုးမြင့်၏ လုပ်ရပ်မှာ ပြစ်မှုဆိုင်
 ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)နှင့် အကျုံးမဝင်နိုင်။

အမှု၏ အကြောင်းခြင်းရာများမှာ နောင်တို့နှင့် သေသူအိုခွေး
 မှာ စီးပွားပြိုင်ဘက်ဖြစ်ပြီး နောင်တို့၏ အိမ်ဆိုင်မီးလောင်ရာ အိုခွေးနှင့်
 မထူးစိန်တို့က မီးရှို့သည်ဟု နောင်တို့ကစွပ်စွဲသည်။ မီးရှို့မှုနှင့်ပတ်သက်၍
 (ရဝတ)ကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ပေးရန် နောင်တို့က ပြောကြောင်း
 မမိထွေး(လိပြ-၃)၊ ကိုအိုကို (လိပြ-၄)၊ ကိုငွေစိန် (လိပြ-၆)တို့၏
 ထွက်ချက်အရ ပေါ်ပေါက်သည်။ (ရဝတ)အဖွဲ့ဝင် (၁) ဦးမောင်အေး
 မှာ သေသူအိုခွေး၏ ညီအစ်ကိုတော်သည်။ အိုခွေးမှာ ဆယ်အိမ်မျိုးဖြစ်
 ၍ မီးလောင်မှုမှာ မြှုပ်ကွယ်ခဲ့ကြောင်း နောင်တို့က တင်ပြသည်။

နောင်တို့သည် အိမ်မီးလောင်၍ စီးပွားပျက်သွားသဖြင့် မယား
 ညီအစ်ကို ကိုအိုကို (ခ) ကိုညာသင် (လိပြ-၄)၏ အိမ်တွင် မိသားစုကပ်
 နေရကြောင်းပေါ်လွင်သည်။ အိမ်မီးရှို့ခံရသည်။ ကျေးရွာ (ရဝတ)
 ကလည်း ဖြေရှင်းမပေး။ စီးပွားပျက်၍ သူတစ်ပါးအိမ်ကပ်နေရခိုက်
 သေသူအိုခွေး ထိုအိမ်သို့ရောက်ရှိလာရာ ဒေါသထွက်ပြီး ဓါးနှင့်ခုတ်

(၁) ၁၉၇၅-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ-၅၅။
 (၂) ၁၉၈၀-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ-၂၄။
 (၃) ၁၉၉၃-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ-၄၆။
 (၄) ၁၉၉၄-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ-၈၃။
 (၅) ၁၉၉၆-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ-၂၂၆။

သတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သေသူသည် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာရာ နောင်တိုကို လေးခွဖြင့်ပစ်ကြောင်းမှာ နောင်တို၏အပြောသာရှိသည်။ သေသူအိမ်ပေါ်မှအဆင်း အိမ်ရှေ့တွင် ခနိဖက်ခုတ်ရန်ထားသော ဓါးနှင့်နောင်တိုက ခုတ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ထိုသို့မဖြစ်မီ သေသူမထူးစိန်က မီးလောင်သည့်ကိစ္စလာမေးကြောင်း၊ အိုခွေးနှင့် လုံးထွေးနေစဉ် မထူးစိန်က တုတ်နှင့်ဝင်ရိုက်ကြောင်း နောင်တို၏ထုချေတင်ပြချက်မှာ အထောက်အထားမဲ့တင်ပြချက်သာဖြစ်သည်။

၁၉၉၉
စိုးမြင့်(ခ)နောင်တို
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
စိုးမြင့်(ခ)နောင်တို

နောင်တိုသည် အိုခွေးကို ဓါးနှင့်ခုတ်နေစဉ် အိမ်ပေါ်မှနေ၍ ကိုအင်ပို (လိုပြ-၂)နှင့် ကိုအိုကို (လိုပြ-၄)တို့က တားသည်။ ဆင်းလာသူကို သတ်ပစ်မည်ဟု နောင်တိုက ခြိမ်းခြောက်ပြောကြောင်းထွက်ဆိုသည်။ ထိုစဉ် အချင်းဖြစ်အိမ်နီးချင်းနေ အိုခွေး၏အစ်မ မထူးစိန်က မမိချုပ် (လိုပြ-၇)အော်သံကြောင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မထူးစိန်သည် ၎င်း၏အိမ်ပေါ်မှ အော်ဟစ် ပြီး ဆင်းလာသည်ကို ကိုအင်ပို (လိုပြ-၂)ကြားရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မထူးစိန်အော်သံကြားရာသို့ နောင်တိုထွက်သွားကြောင်း ကိုအင်ပို နှင့် ကိုအိုကို (လိုပြ-၂ နှင့် ၄)တို့၏ ထွက်ချက်လည်းရှိသည်။ မထူးစိန်အော်သံကြားရပြီး အသံပျောက်သွားကြောင်း၊ ကိုအိုကို (လိုပြ-၄)၏ ထွက်ချက်နှင့် မထူးစိန်သည် ၎င်း၏ခြံအတွင်းသေဆုံးနေကြောင်း ကိုငွေစိန် (လိုပြ-၆)၏ တွေ့ရှိချက်တို့ ပေါင်းစပ်လျှင် နောင်တိုက ဓါးနှင့်ခုတ်၍ သေဆုံးခြင်းမှာ ထင်ရှားသည်။ နောင်တိုသည် မူလကပင် မထူးစိန်အပေါ် မကျေနပ်ချက်ရှိသည်။ သေသူအိုခွေးကို ဓါးနှင့်ခုတ်နေစဉ် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းမလာရန် နောင်တိုက ပြောဆိုနေပါလျက် အိုခွေး၏အစ်မ မထူးစိန်က ဆင်းလာသဖြင့် ၎င်းထံပြေးသွားပြီး ဓါးနှင့်ခုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံးက နောင်တိုသည် အိုခွေး (ခ) ကိုခွေးကို ဓါးနှင့်ခုတ်သတ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)အရ ပြစ်မှုထင်ရှားကြောင်း၊ ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံထိုက်သော လူသတ်

၁၉၉၉
 စိုးမြင့်(ခ)နောင်တို့
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 စိုးမြင့်(ခ)နောင်တို့

မူကျူးလွန်နေစဉ် ထပ်မံ၍ မထူးစိန်အား ဓါးဖြင့် ခုတ်သတ်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)အရ ပြစ်မှုထင်ရှားကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။ အမှန်မှာ သေသူအိုခွေးသည် ပြင်းထန်ဒဏ်ရာ(၉)ချက် ရရှိသည်။ ဆရာဝန်ဒေါ်ဝင်းဝင်းမင်း (လိပြ-၉) က အိုခွေး၏ဘယ်ဘက် မျက်နှာတစ်ခြမ်း၊ ဦးခေါင်းခွဲဘယ်ဘက်အနောက် ခြမ်းမရှိတော့ကြောင်း အစစ်ခံသည်။ အိုခွေးကို အသေခတ်ပြီးမှ မထူးစိန် သို့သွားရောက်၍ ဓါးနှင့်ခုတ်သတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက် သတ်နေစဉ် အခြားတစ်ယောက်ကို သတ်ခြင်းမဟုတ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒေါသအလျောက် လူနှစ်ယောက်ကို ဆက်တိုက်ဓါးနှင့်ခုတ်သတ်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် လူသတ်မှုမဟုတ်သော အခြားပြစ်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်စဉ် မထူးစိန်ကို သတ်ခြင်းလည်းမဟုတ်၍ နောင်တိုအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း၊ သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်။

အိမ်မီးလောင်၍ သူတစ်ပါးအိမ်ခိုကပ်နေရသည့်အချိန်တွင် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်နေသူမှာ နောင်တိုဖြစ်သည်။ ညအချိန် ၎င်းအိမ်သို့ရောက်လာသော အိုခွေးကိုတွေ့လိုက်ရာ စကားများပြီးမှ ဓါးနှင့်ခုတ်သည်။ မအေးငွေ ကြည် (လိပြ-၉)၏ထွက်ချက်တွင်ပေါ် သည်။ အော်သံဆူသံကြားရပြီးမှ နောင်တိုက အိုခွေးကို ဓါးနှင့်ခုတ်သည် ဟု မျက်မြင်သက်သေကိုအိုကို (လိပြ-၄)၏ထွက်ချက်တွင် ပါရှိသည်။ ယင်းသက်သေများမှာ အိမ်ပေါ်တွင်ရှိနေကြသူများဖြစ်၍ အမှန်ကန်ဆုံး အနီးစပ်ဆုံးထွက်ဆိုနိုင်ကြသူများဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နောင်တိုသည် အိုခွေးကို တွေ့သည်နှင့် ဘာမပြောညာမပြော ဓါးနှင့်ခုတ်ခြင်းမဟုတ်၊ စကားများရာမှ ဒေါသအလျောက် ဓါးနှင့်ခုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မကျေနပ်ချက်အခံရှိ၍ (၉)ချက်ခန့် ဆက်တိုက်ခုတ်ခဲ့ကြောင်းပေါ်လွင် သည်။

နောင်တိုသည် လူနှစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် ဓါးနှင့် ခုတ်သတ်လိုက်ကြောင်းမှာ ပေါ်ပေါက်သဖြင့် မူလရုံးက သေဒဏ်ပေး

လိုက်သည်ဟု ယူဆသည်။ ဖြစ်ရပ်မှာ အလွန်မနှစ်မြို့ဘွယ်ရာဖြစ်သော်
လည်း ဥပဒေအချက်အလက်နှင့် စပ်ဟပ်သုံးသပ်ပြီး မတိမ်းမစောင်းရ
အောင်သတိကြီးစွာစီရင်အပ်သည်။

နောင်တို့၏ လုပ်ရပ်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁)

(ဂ)တွင် အကျိုးမဝင်သဖြင့် ၎င်း၏အယူခံမှုကို ခွင့်ပြုသည်။

ထို့ကြောင့် တနင်္သာရီတိုင်းတရားရုံး (မြိတ်ခရိုင်)က နောင်တို့

(ခ) စိုးမြင့်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)အရ သေဒဏ်ချ
မှတ်ထားသည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ၎င်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)အရ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်ကျခံစေရန် ပြင်ဆင်
အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ထို့ပြင် နောင်တို့ (ခ) စိုးမြင့်ကို မူလရုံးက ၁၃-
၈-၉၇ ရက်နေ့တွင် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သောကြောင့် နိုင်ငံတော်အေးချမ်း
သာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ၏ အမိန့်အမှတ်-၁/၉၇ အရ
ပြစ်ဒဏ်ပြောင်းလဲလျော့ပေါ့သတ်မှတ်သည့် အကျိုးခံ စားခွင့်ကိုရရှိ
ကြောင်း ဖော်ပြလိုက်သည်။

၁၉၉၉
စိုးမြင့်(ခ)နောင်တို့
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
စိုးမြင့်(ခ)နောင်တို့

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးသန်းဦး၊ ဦးခင်မောင်လတ်
ဦးခင်မြင့်နှင့် ဒေါက်တာတင်အောင်အေးတို့ရှေ့တွင်

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးဇော်ဝင်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂*

+ ၁၉၉၉

ဇွန်လ

၉ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ ရှင်းလင်းချက်အရ ခိုးရာပါ
ပစ္စည်း၏ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားခံ မဆွေဆွေဦးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ လိမ်လည်မှုဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ တရားလိုမအေးအေးမြင့်ထံမှ လိမ်လည်ရယူသွားသော ပစ္စည်းမှာ ငွေ များသာဖြစ်သည်။ ထိုငွေများနှင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိ၍ သက်သေခံကားမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ ၏ ရှင်းလင်း ချက်တွင် ပါသော မူရင်းသက်သေခံပစ္စည်းမှ ပြောင်းလဲထားသော (သို့) အသွင် ကူးပြောင်းထားသော ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူခြင်းမပြုနိုင် ပေ။ ယင်းသို့ ကောက်ယူခြင်းမပြုနိုင်လျှင် သက်သေခံပစ္စည်းမှာ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၁ ရှိ ခိုးရာပါပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက် ပါက အဆိုပါပစ္စည်းကို သိမ်းယူခြင်းခံရသူသို့သာ ပြန်လည်ပေးသင့်ပေ သည်။

* ၁၉၉၈-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထူးအယူခံမှု အမှတ်-၂၈
+ ၁၉၉၇-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၅၄၂ (ခ)တွင် ချမှတ်သော ၂၇-၅-၉၈ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို အထူးအယူခံဝင်မှု

အယူခံတရားလိုအတွက်	- ဦးဇော်ဝင်း	၁၉၉၉
	တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ	ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး
အယူခံတရားခံများ	- ၁။ ဦးစံသာကျော်၊ ညွှန်ကြား	ဇော်ဝင်း
အတွက်	ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး	နှင့်
	၂။ ဒေါ်အေးကြူ	ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
	တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ	နိုင်ငံတော် ပါ-၂*

အင်းစိန်မြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၂၂/၉၆ တွင် တရားခံမဆွေဆွေဦးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်(တစ်)နှစ်ကျခံစေရန်နှင့် သက်သေခံ ၂၁လက်မ တိုရှိဘာကာလာရောင်စုံရုပ်မြင်သံကြား ဖမ်းစက်တစ်လုံး၊ တိုရှိဘာ အောက်စက်တစ်လုံးနှင့် တိုယိုတာလိုက်အေ(စ်)ကားအမှတ် ၃က/၆၄၈၆ မီးခိုးရောင်ကားတစ်စီး အပိုတာယာတစ်လုံးတို့အား တရားလိုမအေးအေး မြင့်သို့ ပေးအပ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်တွင် သက်သေခံကား၊ အပိုတာယာတို့နှင့်စပ်လျဉ်းသည့် အမိန့်ကို ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းက မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (မြောက်ပိုင်းခရိုင်)သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၀၁/၉၇ ကို တင်သွင်းခဲ့ရာ မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ တိုယိုတာတောင်းအေ(စ်)ကားနှင့် အပိုတာယာတို့ ကို ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းအား ပေးအပ်စေရန် ပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ် ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (မြောက်ပိုင်းခရိုင်)၏အမိန့်ကို မအေး အေးမြင့်က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅၄၂(ခ)/၉၇ ကို တင်သွင်းခဲ့ရာ တရားရုံးချုပ်က ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (မြောက် ပိုင်းခရိုင်)က ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်၍ အချင်းဖြစ်ကားနှင့် အပိုတာယာတစ်လုံးတို့ကို မအေးအေးမြင့်အား ပေးအပ်ခဲ့သော အင်းစိန် မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြန်လည်အတည်ပြုခဲ့သည်။

၁၉၉၉

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး
ဇော်ဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော် ပါ-၂*

တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းက မကျေနပ်၍ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ အထူးအယူခံဝင်ခွင့် ရရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၁၁၇/၉၈ ကိုတင် သွင်းခဲ့ရာ အောက်ပါပြဿနာကို စုံညီခုံရုံးဖြင့် ကြားနာစီရင်ရန် အထူး အယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

- “(က) သက်သေခံမော်တော်ယာဉ် အမှတ် ၃ က / ၆၄၈၆ သည် လိမ်လည်ရယူသောပစ္စည်း၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်း နှင့် သက်ဆိုင်သောလက္ခဏာရှိသည့် ပစ္စည်းဟုတ် မဟုတ်၊
- (ခ) သက်သေခံမော်တော်ယာဉ် အမှတ် ၃က/၆၄၈၆ ကို ရဲမှ သိမ်းဆည်းသောနေ့အထိ လက်ဝယ်ထား အသုံး ပြုခဲ့သော ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းသို့ ပြန်လည်ပေးစေ ရန် အမိန့်မချဘဲ၊ လက်ဝယ်ထားခြင်းမရှိခဲ့သော မအေးအေးမြင့် သို့ပြန်လည်ပေးအပ်စေခြင်းသည် မှန်ကန်မှုတမှုရှိ မရှိ။”

အယူခံတရားလို ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်း၏ အကျိုးဆောင်မှ အဓိကထား၍ တင်ပြရာ၌ မူလတရားခံ မဆွေဆွေဦးနှင့် ကိုစိန်ဝင်း တို့လင်မယား တော်စပ်ပြီး ကိုဌေးဝင်းမှာ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဇော်ဝင်း၏ တူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းက တူကိုဌေးဝင်းအား ငွေကျပ် (၂)သိန်းပေး၍ ကားဝယ်ရန်နှင့် လိုငွေကို ခေတ္တစိုက်ထားရန် ပေးအပ် ထားခဲ့ရာ ကိုဌေးဝင်းက တရားခံဆွေဆွေဦး၏ ခင်ပွန်းထံမှ ငွေကျပ် (၄)သိန်း (၅)သောင်းချေးယူပြီး ဦးအေးထံမှ ၃က/၆၄၈၆ အားငွေကျပ် (၆)သိန်း (၅)သောင်းနှင့် ၂၈-၉-၉၅ နေ့တွင် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းသာဖြစ် ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ကားကို ကိုဌေးဝင်းနှင့် ကိုစိန်ဝင်းတို့က တောင်ငူမြို့ တွင်နေသော ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းထံသွားရောက်ပေးပို့ကြရာ၌ ကိုစိန်ဝင်းစိုက်ထားငွေကျပ် (၄)သိန်း (၅)သောင်းကို ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းက ပြန်လည်ပေးအပ်ပြီး လက်ရှိရယူသုံးစွဲခဲ့ရာ သိမ်းဆည်းခြင်း

ခံရသော ၁၆-၁၂-၉၅ နေ့ထိဖြစ်ကြောင်း သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်ကားမှာ တရားခံ မဆွေဆွေဦးနှင့်မည်သို့မျှ ပတ်သက်ခြင်းမရှိသည့်အပြင် တရားလို ဒေါ်အေးအေးမြင့်ထံမှ ဆွေဆွေဦးလိမ်လည်ရယူထားသော ငွေနှင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းမဟုတ်သောကြောင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့်ဆိုင်သော လက္ခဏာရှိသည့် ပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်း ရေးသားတင်ပြလျှောက်လဲ သည်။ တဆက်တည်းမှာပင် အချင်းဖြစ်ကားအမှတ် ၃က/၆၄၈၆ သည် အစဉ်တစိုက်အားဖြင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်း၏လက်၌သာရှိနေပြီး မည်သည့်အခါကမျှ မူလမူတရားလို ဒေါ်အေးအေးမြင့်၏ လက်သို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း သက်သေခံချက်များအရ ပေါ်ပေါက်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်က အဆိုပါကားအား ဒေါ်အေးအေးမြင့်သို့ ပေးအပ်စေခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်းကိုလည်း ရေးသားတင်ပြလျှောက်လဲထားသည်။

၁၉၉၉
 ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး
 ဇော်ဝင်း
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
 နိုင်ငံတော် ပါ-၂*

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သောရှေ့နေချုပ်ရုံးညွှန်ကြားရေးမှူးကလည်း အချင်းဖြစ်ကားကို ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်း၏လက်ဝယ်မှ သိမ်းဆည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည့်အပြင် မည်သည့်အခါကမျှ ဒေါ်အေးအေးမြင့်၏ လက်ဝယ်တွင်မရှိခဲ့ကြောင်းနှင့် ရှာဖွေပုံစံဖြင့်သိမ်းဆည်းခဲ့သော အရောင်းစာချုပ် သက်သေခံ(စ)နှင့် (ဆ)နှစ်စောင်မှာ မလျော်ကြာသုံးစွဲပြီး ချုပ်ဆိုစေခဲ့ကြောင်း အငြင်းမပွားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ အချင်းဖြစ်ကားသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်းလည်း မပေါ်ပေါက်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်အေးအေးမြင့်အား သက်သေခံကားကို ပေးအပ်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်သောကြောင့် တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်သင့်ပါကြောင်း ရေးသားတင်ပြလျှောက်လဲသွားသည်။

အယူခံတရားခံ ဒေါ်အေးအေးမြင့်၏ အကျိုးဆောင်ကမူ ဒေါ်အေးအေးမြင့်ထံမှ တရားခံ ဆွေဆွေဦးယူလာသောငွေနှင့် ၎င်း၏ ခင်ပွန်း ဦးစိန်ဝင်းက အချင်းဖြစ်ကားကို ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုအား စုံစမ်းစစ်ဆေးသူအရာရှိက ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းရာ၌ အရှိန်အဝါကြီးမားသော ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဇော်ဝင်း သို့အမည်ခံလွှဲပြောင်းပေး

၁၉၉၉

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး
ဇော်ဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော် ပါ-၂*

အပ်ထားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ရေးသားတင်ပြလျှောက်လဲသည်။ ထို့ပြင်
ဒေါ်အေးအေးမြင့်ထံမှ ရယူသွားသော ငွေများဖြင့် အချင်းဖြစ်ကားကို
ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဒေါ်အေးအေးမြင့်လက်ဝယ်၌မရှိ
စေကာမူ ပြစ်မှုနှင့်ပတ်သက်သောကြောင့် တရားလိုဒေါ်အေးအေးမြင့်သို့
ပေးအပ်စေရန် ချမှတ်ခဲ့သည့် မူလရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့၏ အမိန့်များ
ကို မှန်ကန်ပါကြောင်းကိုလည်း ရေးသားတင်ပြလျှောက်လဲသည်။

အမှုမှာ မဆွေဆွေဦးသည် ယုံကြည်အပ်နှံထားသော ငွေကျပ်
၇၅၇၆၁၅ ကို ကိုယ်ကျိုးသုံးစွဲထားသဖြင့် အရေးယူပေးရန် အင်းစိန်ရဲ
စခန်းတွင် မအေးအေးမြင့်က တိုင်ကြားခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

အင်းစိန် မြို့နယ်တရားရုံးက အချင်းဖြစ်ကားအမှတ်
၃က/၆၄၈၆ သည် တရားလိုမအေးအေးမြင့်ထံမှ တရားခံမဆွေဆွေဦး
ယူသွားသောငွေများဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အဆိုပါကားနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ ကိုစိန်ဝင်း၊ မဆွေဆွေဦးနှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်း၏တူ
ကိုဌေးဝင်းတို့အကြားတွင် ဖုံးကွယ်ထားသော အချက်များရှိနေမှုကြောင့်
လူ (၃)ဦးတို့က တစ်နေ့တည်းတွင် အချင်းဖြစ်ကားအား အဆင့်ဆင့်
အရောင်းအဝယ်စာချုပ်များ ပေါ်ပေါက်လာရကြောင်း သုံးသပ်၍ မအေး
အေးမြင့်သာ ကားကိုရထိုက်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (မြောက်ပိုင်းခရိုင်)ကမူ အချင်းဖြစ်ကား
ကို မောင်ဌေးဝင်း (ခံပြု-၄)၏နေအိမ်တွင် ရောက်ရှိနေသော ဒုဗိုလ်မှူး
ကြီး ဇော်ဝင်း၏လက်ဝယ်မှ သိမ်းဆည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည့်အပြင် မူလမှု
တရားခံ မဆွေဆွေဦး ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့မှုနှင့်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ
ဆက်စပ်မှုမရှိခဲ့ကြောင်း၊ မည်သည့်အခါကမျှလည်း မအေးအေးမြင့်၏
လက်ဝယ်မရှိခဲ့ကြောင်း သုံးသပ်၍ မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပယ်ဖျက်ပြီး သက်သေခံကားကို ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဇော်ဝင်းသို့ ပေးအပ်စေရန်
ပြင်ဆင်အမိန့် ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က အဆိုပါကားအား ကိုဌေးဝင်း၏ အိမ်မှ သိမ်း

ဆည်းခဲသည်မှာ မှန်သော်လည်း ရှာဖွေပုံစံတွင် ကိုစိန်ဝင်းနှင့် တရားခံ
 မဆွေဆွေဦးတို့က လက်မှတ်ရေးထိုးပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည့်အပြင် ပေး
 အပ်သူများကလည်း တရားလို မအေးအေးမြင့်သို့သာ ပေးအပ်ရန် ဆန္ဒ
 ရှိကြကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့်
 ပတ်သက်သည့် လက္ခဏာရှိသည်ဟုလည်းကောင်း၊ သုံးသပ်၍ အချင်းဖြစ်
 ကားကို မအေးအေးမြင့်အား ပေးအပ်ခဲ့သော အင်းစိန်မြို့နယ်တရားရုံး၏
 အမိန့်ကို ပြန်လည်အတည်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း စိစစ်တွေ့ရှိရသည်။

၁၉၉၉
 ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး
 ဇော်ဝင်း
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
 နိုင်ငံတော် ပါ-၂*

တရားလို မအေးအေးမြင့်၊ တရားခံမဆွေဆွေဦး၊ မအေးအေး
 သင်း (လိုပြ-၂)၊ မဘေဘီ (ခ) ခင်မေသန်း (ခံပြ-၃)၊ ခင်သန်းအေး (ခံပြ-
 ၅)၊ မော်မော်အောင် (ခံပြ-၆)နှင့် စန်းစန်းဌေး (ခံပြ-၇)တို့မှာ အင်းစိန်
 ဈေးတွင် ဈေးရောင်းကြသူများဖြစ်ကြသည်။ ဈေးအတွင်းတွင် ဈေးသည်
 အများစုပေါင်း၍ “စုမဲ” အဖြစ် နေ့စဉ်သတ်မှတ်ငွေကိုစုပြီး အလှည့်ကျ
 မဲနှိုက်ယူကြသည်။ အလှည့်ကျမဲမပေါက်သူကလည်း အမှန်ရမည့်ငွေ
 “စုမဲ” အထက်လျော့ပြီး အနည်းဆုံး ဈေးပေးနိုင်သူက လေလံဆွဲသည့်
 သဘောဖြင့် ယူသည့်စံနှစ်လည်း ကျင့်သုံးကြသည်။ ယခု အချင်းဖြစ်ပွား
 သောအမှုမှာ စုမဲရယူပြီးသူ မဆွေဆွေဦးက ထုတ်ယူပြီးနောက်ပိုင်းတွင်
 ပုံမှန်ထည့်ရမည့် “စုမဲ” ကိုဆက်လက်မထည့်တော့သဖြင့် နောက်ပိုင်း
 အလှည့်ကျရမည့်သူများက မရတော့၍ ဒိုင်လုပ်သူမအေးအေးမြင့်က
 တိုင်တန်းရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အမှုဖြစ်သည်။ အင်းစိန်ဈေးတွင်
 ယင်းသို့သော စုမဲများနှင့်စပ်လျဉ်းသော အမှုပေါင်းများစွာ ပေါ်ပေါက်
 ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်းလည်းတွေ့ရသည်။

“စုမဲ” များ ဆက်လက်ထည့်ရန် ကျန်ငွေ ၇၅၇၆၁၅/-အတွက်
 တိုင်တန်းမှုတွင် အမှုစစ်အရာရှိ ဒုရဲအုပ်ဦးညွန့်တင် (လိုပြ-၃)က တရားခံ
 မဆွေဆွေဦးထံမှ တိုရိုဘာ အမျိုးအစား ၂၁^၁ ရောင်စုံရုပ်မြင်သံကြား
 စက်တစ်လုံးနှင့် တိုရိုဘာအမျိုးအစား အောက်စက်တစ်လုံးတို့ကို ရှာဖွေ
 ပုံစံ (သက်သေခံ-ဂ)အရ သိမ်းဆည်းပြီး မီးခိုးရောင် လိုက်အေ(စ်) ကား
 အမှတ် ၃က/၆၄၈၆ နှင့် ကားတာယာတစ်လုံး၊ ကားလိုင်စင်စာအုပ်၊

၁၉၉၉

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး
ဇော်ဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော် ပါ-၂*

ဆီစာအုပ်နှင့် ဦးတက်စ်တို့ကို ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-ဃ)ဖြင့် ၁၆-၁၂-
၉၅ နေ့တွင် အင်းစိန်မြို့နယ် အောင်သုခလမ်း၊ ဈေးကုန်းအနောက်ရပ်
ကွက်နေ ဌေးဝင်း (ခံပြု-၄)၏နေအိမ်မှ သိမ်းဆည်းခဲ့သည်။ ဌေးဝင်းမှာ
အယူခံတရားလို ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဇော်ဝင်း၏ တူဖြစ်သည်။ ရှာဖွေပုံစံတွင်
ပေးအပ်သူများအဖြစ် စိန်ဝင်းနှင့် တရားခံမဆွေဆွေဦးတို့က လက်မှတ်
ရေးထိုးထားသည်။ စိန်ဝင်းမှာ ဆွေဆွေဦး၏ ခင်ပွန်းဖြစ်ပြီး ဤအမှုတွင်
တရားရုံးသို့ မဆွေဆွေဦးအား တရားစွဲဆိုတင်ပို့ခြင်းမပြုမီက အဖမ်းခံရ
သူလည်းဖြစ်သည်။ ကားသိမ်းဆည်းသည့်နေ့က ဌေးဝင်း၏အိမ်တွင်
ဦးလေးဖြစ်သူ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဇော်ဝင်း (ခံပြု-၁)ရောက်ရှိနေကြောင်းလည်း
အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များအရ တွေ့ရသည်။

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းမှာ တောင်ငူတွင် အခြေစိုက်သော
လေတပ်စခန်းဌာနချုပ်တွင် ဌာနမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ
ဖြစ်ပြီး၊ တူဖြစ်သူ ဌေးဝင်းအား ငွေကျပ် (၂)သိန်းပေး၍ သင့်တော်မည့်
ကားကို ရှာခိုင်းထားရာ၊ အချင်းဖြစ်တောင်းအေ(စ်) ၃က/၆၄၈၆ ကို
ပိုင်ရှင်ဦးအေးဆိုသူထံမှ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ လိုနေသော ငွေကျပ် (၄)သိန်း
(၅)သောင်းအား စိန်ဝင်းထံမှ ခေတ္တအကူညီတောင်းခဲ့ပြီး ဝယ်ယူခဲ့
ကြောင်း ကားကို ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းရှိရာ တောင်ငူမြို့သို့ ဌေးဝင်းနှင့်
စိန်ဝင်းတို့က လာပို့သည့်အခါ စိန်ဝင်းစိုက်ထားသော ငွေ (၄)သိန်း
(၅)သောင်းကို ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းက ပေးခဲ့ပြီးနောက် ကားပိုင်ရှင်
ဦးအေးနှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းတို့က အချင်းဖြစ်ကားကို တိုက်ရိုက်
အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းက
ထွက်ဆိုထားသည်။ ကားဝယ်ယူပြီးနောက် (၃)လခန့်ကြာသည်အထိ
ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းက စီးနင်းအသုံးပြုခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး
ဇော်ဝင်းက တောင်ငူတွင် အချင်းဖြစ်ကားကို စီးနင်းသွားလာအသုံးပြုခဲ့
ခြင်းမှန်ကြောင်း တောင်ငူလေတပ်စခန်းဌာနချုပ်၊ ဌာနချုပ်မှူး ဗိုလ်မှူး
ချုပ်ကျော်အောင်က ၂၁-၆-၉၆ ရက်စွဲပါ စာအမှတ်၊ ၁/၁၅၈၁/ကိုယ်
ရေးဖြင့် ထောက်ခံချက်ပေးထားသည်။ အချင်းဖြစ်သည့်နေ့က အင်းစိန်

မြို့နယ် အောင်သုခလမ်းရှိ တူတော်သူ ငွှေဝင်း (ခံပြု-၄)၏နေအိမ်သို့ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းရောက်ရှိနေခြင်းမှာ ရန်ကုန်တွင် ကျင်းပမည့် ကြည်း၊ ရေ၊ လေ ဂေါက်သီးရိုက်ပြိုင်ပွဲဝင်ရန်အတွက် တောင်ငူမှ အဆိုပါ ကားနှင့်အတူ လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၉၉
ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး
ဇော်ဝင်း
နှင့်

ငွှေဝင်း (ခံပြု-၄)၏နေအိမ်တွင် ရောက်နေသော ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းလက်ရှိထားသုံးစွဲနေသည့် တောင်းအော်စကားကို ၁၆-၁၂-၉၅ နေ့တွင် အမှုစစ်အရာရှိ ဒုရဲအုပ်ညွန့်တင် (လိပြု-၃)က သိမ်းဆည်းရာ၌ ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-ဃ)တွင် ငွှေဝင်းကဖြစ်စေ၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းကဖြစ်စေသာလျှင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးအပ်ရန်ရှိသော်လည်း တရားခံဆွေဆွေဦးနှင့် ခင်ပွန်းစိန်ဝင်းတို့ကသာ ရေးထိုးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် ထိုနေ့ ၁၆-၁၂-၉၅ နေ့က အချင်းဖြစ်ငွှေဝင်းနေအိမ်၌ အဆိုပါကားနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ငွှေဝင်းက ရောင်းပြီး၊ စိန်ဝင်းက ဝယ်သူအဖြစ်ချုပ်ဆိုထားသော ကားအရောင်း အဝယ်စာချုပ်တစ်ခုနှင့် စိန်ဝင်းကရောင်းပြီး ဆွေဆွေဦးက ဝယ်သူအဖြစ် ချုပ်ဆိုထားသော စာချုပ်တစ်ခု၊ စုစုပေါင်းစာချုပ် (၂)ခုကိုလည်း ဒုရဲအုပ်ဦးညွန့်တင် (လိပြု-၃)က ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-၄)ဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့သည်ကိုတွေ့ရပြန်သည်။ ထူးခြားနေသည်မှာ သိမ်းဆည်းခဲ့ သော အဆိုပါကားအရောင်းအဝယ်စာချုပ် (၂)စောင်လုံးမှာ ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းသော ၁၆-၁၂-၉၅ နေ့၌ပင် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည့် အချက်ဖြစ်သည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော် ပါ-၂*

ယင်းသို့ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်း၏တူ ငွှေဝင်းမှ စိန်ဝင်းသို့ လည်းကောင်း၊ စိန်ဝင်းမှတစ်ဆင့် ၎င်း၏ဇနီးဖြစ်သူ တရားခံ ဆွေဆွေဦး သို့လည်းကောင်း ကားသိမ်းသည့် ၁၆-၁၂-၉၅ နေ့တစ်နေ့တည်းမှာပင် အရောင်းပြထားခြင်းမှာ တရားခံဖြစ်သူ ဆွေဆွေဦးထံမှ သိမ်းဆည်းသည့် သဘောသက်ရောက်စေရန်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။ ပို၍ ထူးခြား နေသည်မှာ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ စိန်ဝင်းက ဇနီးဖြစ်သူ တရားခံ ဆွေဆွေဦးသို့ ကားကိုရောင်းချခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာလည်း ယုတ္တိမတန်

၁၉၉၉

ဆီလျော်မှုမရှိချေ။

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး

ဇော်ဝင်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ

နိုင်ငံတော် ပါ-၂*

ခြံ၍ကြည့်လျှင် လိုက်အောင်ကား အမှတ် ၃က/၆၄၈၆ သည် သိမ်းဆည်းသောနေ့မတိုင်မီ (၃)လခန့်ကပင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်း၏ လက်ဝယ်ရှိနေခဲ့ရာမှ သိမ်းဆည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သိမ်းဆည်းရာ၌ လည်း တရားခံဆွေဆွေဦးပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်လေဟန် သိမ်းဆည်းသည့် ၁၆-၁၂-၉၅ နေ့တွင်ပင် လင်ဖြစ်သူက တရားခံဖြစ်သူ မယားဆွေဆွေဦးသို့ ရောင်းချကြောင်း စာချုပ်ပြုလုပ်စေပြီးမှ သိမ်းဆည်းခဲ့ကြောင်း အငြင်း မပွား ပေါ်ပေါက်သည်။ ထို့ပြင် တရားခံဆွေဆွေဦးသည် မအေးအေးမြင့် ထံမှ ထုတ်ယူခဲ့သော စုမဲငွေများနှင့် ဝယ်ယူခဲ့သော ကားဖြစ်ကြောင်း တစ်နည်းအားဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိပေ။

တရားခံ မဆွေဆွေဦးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ လိမ်လည်မှုဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ၊ တရားလိုမအေးအေးမြင့် ထံမှ လိမ်လည်ရယူသွားသောပစ္စည်းမှာ ငွေများသာဖြစ်သည်။ ထိုငွေများနှင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိ သက်သေခံကားမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ ၏ ရှင်းလင်းချက်တွင်ပါသော မူရင်းသက်သေခံပစ္စည်းမှ ပြောင်းလဲထားသော သို့မဟုတ် အသွင်ပြောင်းထားသော ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူခြင်းမပြုနိုင်ချေ။ ယင်းသို့ ကောက်ယူခြင်းမပြုနိုင်လျှင် အဆိုပါပစ္စည်းသိမ်းယူခြင်းခံရသူသို့သာ ပြန်လည်ပေးအပ်ရပေမည်။ ဦးခင်မောင် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်စီရင်ထုံး^(၁) ကို ရည်ညွှန်းသည်။

တရားခံပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခံရသဖြင့် သက်သေခံပစ္စည်းကို တရားလိုသို့ ပြန်လည်ပေးရမည်ဆိုခြင်းမှာ အခါခပ်သိမ်း မှန်ကန်မှုမရှိနိုင်။ သက်သေခံပစ္စည်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၁ ရှိ ခိုးရာပါ

(၁) ၁၉၈၂-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၃

ပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါက အဆိုပါပစ္စည်းကို သိမ်းခြင်းခံရသူ သို့ ပြန်လည်ပေးအပ်ရန်သာရှိပေသည်။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဦးကျော်လင်းစီရင်ထုံး (၂) ကို ရည်ညွှန်းသည်။

၁၉၉၉
ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး
ဇော်ဝင်း
နှင့်
မြည်အောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော် ပါ-၂*

ဤအမှုတွင် အချင်းဖြစ်ကားကို ရှာဖွေပုံစံ သက်သေခံ(ဃ)ဖြင့် သိမ်းဆည်းရာတွင် ရှာဖွေပုံစံ၌ တရားခံဆွေဆွေဦးနှင့် ခင်ပွန်း စိန်ဝင်း တို့က လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော်လည်း အမှန်မှာ အယူခံတရားလို ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းထံမှ သိမ်းဆည်းခဲ့ကြောင်းသာ ပေါ်ပေါက်နေ သည်။

သို့အတွက် အထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြု၍ ဒေါ်အေးအေးမြင့် သို့ သက်သေခံ တောင်းအော်ကားအမှတ် ၃က/၆၄၈၆ နှင့် အပို တာယာတစ်လုံးတို့ကို ပေးအပ်စေရန် ချမှတ်ခဲ့သော အင်းစိန်မြို့နယ် တရားရုံး၏အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ အဆိုပါသက်သေခံပစ္စည်းကို အယူခံတရားလို ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဇော်ဝင်းသို့ ပေးအပ်စေသည့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (မြောက်ပိုင်းခရိုင်) ၏အမိန့်ကို ပြန်လည်အတည်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ် လိုက်သည်။

(၂) ၁၉၆၅-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၃၁၇ (ရုံးချုပ်)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု
တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးခင်မြင့်ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၉
နိုဝင်ဘာလ
၄ ရက်

တင်ဌေး ပါ-၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်*

အပြီးအပြတ် လွတ်ခြင်းခံရသူကို ၎င်းပြစ်မှုနှင့်ပင် ထပ်မံစစ်ဆေးခြင်း
မပြုနိုင်ကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ က
ပိတ်ပင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မျိုးအောင်ကိုသတ်မှုဖြင့် သောင်းဝင်းနှင့်
တင်ဌေးကို တရားစွဲသည်။ လူသတ်မှုဖြင့်စွဲချက်တင်ပြီးနောက် ဥပဒေ
အရာရှိ၏ ရုပ်သိမ်းခွင့်လျှောက်ထားချက်အရ တရားရုံးက ခွင့်ပြုပြီး
၎င်းတို့ကို အမှုမှ တရားသေလွတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ ထို့နောက်
မျိုးအောင်ကို လူသတ်မှုဖြင့် ခင်မောင်နိုင်နှင့် မြင့်ဇော်ကို စွဲဆိုသောအမှု
တွင် သောင်းဝင်းနှင့် တင်ဌေးကို နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မျိုးအောင်ကိုသတ်မှုဖြင့် ထပ်မံစွဲ
ဆိုခြင်းဖြစ်ရာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ နှင့် အထင်အရှား
ဆန့်ကျင်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားသူသောင်းဝင်းနှင့်
တင်ဌေးကို နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ
၃၅၁ အရ ထည့်သွင်းလိုက်သောအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်သည်။

* ၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု ၄၃၁ (ခ)
+ ၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ်-၁၃ တွင် ချမှတ်သော ၁၄-၇-၉၉ ရက်စွဲ
ပါ ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (ဖျာပုံခရိုင်)၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

လျှောက်ထားသူများအတွက် - ဦးအောင်ကျော်မိ၊
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 လျှောက်ထားခံရသူ - ဦးသောင်းစိန်၊
 အတွက် ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး
 ရှေ့နေချုပ်ရုံး

၁၉၉၉
 တင်ဌေး ပါ-၂
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်*

ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (ဖျာပုံခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ်-၁၃/၉၉ တွင် လျှောက်ထားသူ တင်ဌေးနှင့် သောင်းဝင်းတို့နှစ်ဦးကို နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းလိုက်သည့်အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ယင်းအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားရုံးချုပ်သို့ တင်သွင်းသော ပြင်ဆင်မှုဖြစ်သည်။

ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားသူတို့၏ ရှေ့နေက ဖျာပုံခရိုင်လက်ထောက်တိုင်းတရားသူကြီးရုံးတွင် မျိုးအောင်ကိုသတ်မှုဖြင့် ပြစ်မှုကြီးမှု အမှတ် ၄၂/၉၈ တွင် တင်ဌေး နှင့် သောင်းဝင်းကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)အရ တရားစွဲဆိုခဲ့ကြောင်း၊ တင်ဌေး၊ သောင်းဝင်းနှင့် လှစိုးတို့ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)/၁၁၄/၂၀၁ တို့ဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့ကြောင်း၊ သောင်းဝင်းကို စစ်ဆေးပြီး ခရိုင်ဥပဒေအရာရှိ၏ လျှောက်ထားချက်အရ အမှုကို ရုပ်သိမ်းကာ တင်ဌေး နှင့် သောင်းဝင်းတို့ကို အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် မျိုးအောင်ကို သတ်မှုဖြင့် ခင်မောင်နိုင်နှင့် မြင့်အောင်ကို တရားစွဲဆိုသောအမှု၌ တင်ဌေး နှင့် သောင်းဝင်းတို့ကို နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ နှင့် ဆန့်ကျင်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူတို့သည် မမှန်မကန်စွပ်စွဲခံရပြီး ကြာမြင့်စွာချုပ်နှောင်ခံခဲ့ရခြင်း၊ အမှုရုပ်သိမ်းခွင့်ပြု၍ လွတ်လာပြီးနောက် အမှုသစ်တွင် သက်သေခံရာ၌ နောက်တိုးတရားခံအဖြစ်ထည့်သွင်း၍ ဖမ်းဆီးခံရခြင်းတို့မှာ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်းမရှိ၍ ပြင်ဆင်ပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

၁၉၉၉
တင်ဌေး ပါ-၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်*

မူလအမှုတွင် ဒေးဒရဲမြို့နယ်၊ ကဝတ်ရွာဆိုင်းပွဲသို့ သေသူ မျိုးအောင် နှင့် ဇနီးမအေးနွယ်တို့သွားသည်။ မျိုးအောင်ကို တင်ဌေးမှာ အရက်သောက်ရန်ခေါ်သွားပြီး ပြန်မလာတော့ကြောင်း၊ မျိုးအောင်ကို အရက်သောက်ရန်ခေါ်သွားသော တင်ဌေး၊ သောင်းဝင်းနှင့် မြင့်အောင်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/ကျင့် ၅၄ အရ အရေးယူပေးရန် ရဲအုပ်အောင်တင်လှ၏ တိုင်ချက်အရ ခင်မောင်နိုင်နှင့် မြင့်အောင်ကို လူသတ်မှုဖြင့် တရားစွဲတင်သော အမှုဖြစ်သည်။ ယင်းအမှုတွင် သောင်းဝင်းနှင့် တင်ဌေးမှာ တရားလိုပြသက်သေအဖြစ် ပါဝင်သည်။ ကျန်တရားလိုပြသက်သေအချို့နှင့် ၎င်းတို့ကို စစ်ဆေးပြီး မူလရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ အရ နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးက မျိုးအောင် အသတ် ခံရမှုအတွက် တရားခံ ခင်မောင်နိုင် ပါ(၂)ဦးအပေါ် ထပ်မံတရားစွဲဆို သည့်မှုခင်းတွင် ယင်းအမှုနှင့် ယခင်က အပြီးအပြတ်လွတ်ထားပြီးဖြစ် သော တရားခံသောင်းဝင်းနှင့် တင်ဌေးတို့အား နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းအရေးယူခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ နှင့် ဆန့်ကျင်လျက်ရှိကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ အရ ပြစ်မှုမှ အပြီး အပြတ်လွတ်ခြင်းခံရသူကို၎င်းပြစ်မှုနှင့်ပင်ထပ်မံစစ်ဆေးခြင်းမပြုနိုင်ပေ။

ကိုသိန်းဝင်း ပါ-၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအမှု^(၁) တွင် ကိုသိန်းဝင်း ပါ-၄ ဦးတို့အပေါ် အံ့ချင်းဖြစ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ၁၉၄၇-ခုနှစ် ပြည်သူ့ပိုင်ပစ္စည်းကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ (၁)အရ စွဲဆိုခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးအပြီးသတ်အမိန့်ချမှတ်ရန် အဆင့်တွင် မြို့နယ်ဥပဒေဝန်ထမ်း ၏ လျှောက်ထားချက်အရ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြု၍ ၎င်းတို့အားလုံးကို အပြီးအပြတ်လွတ်ခဲ့ပြီးကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ

(၁) ၁၉၈၁-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ ၈၁-၁၂၆

ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ အရ အပြီးအပြတ်လွတ်ထားသော တရားခံများအပေါ် အချင်းဖြစ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ထပ်မံတရားစွဲဆိုခွင့် မရှိတော့ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ညွှန်ပြသည်။

၁၉၉၉
တင်ဌေး ပါ-၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်*

ယခုအမှုတွင်လည်း မျိုးအောင်ကိုသတ်မှုဖြင့် သောင်းဝင်းနှင့် တင်ဌေးကို တရားစွဲသည်။ လူသတ်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်ပြီးနောက် ဥပဒေအရာရှိ၏ ရုပ်သိမ်းခွင့်လျှောက်ထားချက်အရ တရားရုံးက ခွင့်ပြုပြီး ၎င်းတို့ကို အမှုမှ တရားသေလွတ်ကြောင်းပေါ်လွင်သည်။ ထို့နောက် မျိုးအောင်ကို သတ်မှုဖြင့် ခင်မောင်နိုင်နှင့် မြင့်ဇော်ကို စွဲဆိုသောအမှုတွင် သောင်းဝင်းနှင့် တင်ဌေးကို နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မျိုးအောင်ကို သတ်မှုဖြင့် ထပ်မံစွဲဆိုခြင်းဖြစ်ရာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ နှင့် အထင်အရှား ဆန့်ကျင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုသည်။ ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး (ဖျာပုံခရိုင်)က လျှောက်ထားသူသောင်းဝင်းနှင့် တင်ဌေးကို နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ အရ ထည့်သွင်းလိုက်သောအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု
တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးချစ်လွင်ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၉
နိုဝင်ဘာလ
၇ ရက်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မျိုးသန့် ပါ-၂*

ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် ဝီဒီယိုဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ (ဃ)ကို ကျူးလွန်ကြောင်း
ထင်ရှားလျှင် ပြစ်မှုနှင့်သက်ဆိုင်သောပစ္စည်းများကို ဥပဒေ
ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ ဘဏ္ဍာသိမ်းရန်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် ဝီဒီယိုဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ တွင်
မည်သူမဆို အောက်ပါပြုလုပ်မှုတစ်ရပ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ကြောင်း ပြစ်မှု
ထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရလျှင် ထိုသူကို ထောင်ဒဏ် (၃)နှစ်အထိဖြစ်စေ၊
ငွေဒဏ် ၁၀၀၀၀၀/-အထိဖြစ်စေ၊ ဒဏ်နှစ်ရပ်လုံးဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည်။
ထို့ပြင် ပြစ်မှုနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများကိုလည်း ပြည်သူ့
ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ မူလပိုင်ရှင်အား
ပြန်ပေးစေရန် ချမှတ်ထားသည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး သက်သေခံပစ္စည်း
များကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန် ပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်
လိုက်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးစောနိုင်၊
ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး။

* ၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ်-၃၇၀ (ခ)။
+ ၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၂၀ တွင် ချမှတ်သော ၁၇-၃-၉၉ ရက်စွဲပါ
ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး(မြောင်းမြခရိုင်)၏အမိန့်ကိုလျှောက်ထားမှု

လျှောက်ထားခံရသူများ - ဦးမျိုးအောင်၊
အတွက် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၁၉၉၉
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မျိုးသန့် ပါ-၂*

ဝါးခယ်မမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၅၄၈/၉၈ တွင် တရားခံမျိုးသန့်အား ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် ဝီဒီယိုဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ (ဃ)အရ ဒဏ်ငွေကျပ် ၁၅၀၀၀/-တိတိပေးဆောင်စေ၊ ဒဏ်ငွေမဆောင်က အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၈)လကျခံစေရန်နှင့် သက်သေခံပစ္စည်းများအား မူလပိုင်ရှင်သို့ ပြန်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပါသည်။ သက်သေခံပစ္စည်း နှင့်ပတ်သက်၍ ချမှတ်သောအမိန့်အပေါ် မြောင်းမြခရိုင်ဥပဒေအရာရှိ က ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး(မြောင်းမြခရိုင်) သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အမှတ်-၂၀/၉၉ တွင် ပြင်ဆင်မှုဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ပလပ်ခြင်းခံရသဖြင့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးက ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ၁၅-၆-၉၈ ရက်နေ့ ၂:၀၀ နာရီအချိန် ဒုရဲအုပ် (စခမ) ဦးလှဦးသည် ဝါးခယ်မရဲစခန်း၌ တာဝန်မှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင် နေစဉ် ၎င်းထံ မြသိန်းတန်ရပ်ကွက် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး ကောင်စီမှ ရာအိမ်မှူး ဦးစောဝင်းက ယင်းရပ်ကွက်အတွင်းရှိ ရတနာ အောင် ဝီဒီယိုရုံ၌ ညစ်ညမ်းသောဝီဒီယိုဇာတ်လမ်းများ ပြသနေကြောင်း ဖုန်းဖြင့်သတင်းပို့၍ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ရပ်ကွက်အေးချမ်းသာယာရေး နှင့်ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီဝင်များနှင့်အတူ ရတနာအောင်ဝီဒီယိုရုံအတွင်း ဝင်ရောက်စစ်ဆေးရာ ဂျပန်အမည်ရှိ အမေရိကန်ကား ညစ်ညမ်းဇာတ် လမ်းခွေပြသနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပြသ၍ရရှိငွေ ၃၃၀/-ကျပ်နှင့် အတူ ဝီဒီယိုပြသရာ၌ အသုံးပြုသော အပေါ်စက်၊ အောက်စက်နှင့် မီးစက်တို့ကို သက်သေလူကြီးများရှေ့တွင် ရှာဖွေပုံစံဖြင့် ပြုလုပ် သိမ်းဆည်းပြီး ပြသသူမျိုးသန့်အပေါ် အရေးယူတရားစွဲဆိုခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

ပြင်ဆင်မှုအကြောင်းပြချက်အဖြစ်ဖြင့် ညစ်ညမ်းသော အမေရိကန်ဇာတ်ကားကို အခကြေးငွေယူပြီး အများပြည်သူအား ပြသ၍ ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် ဝီဒီယိုဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ (ဃ)ကို ကျူးလွန်ကြောင်း

၁၉၉၉
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မျိုးသန့် ပါ-၂*

ထင်ရှား၍ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပြီးဖြစ်ပါလျက် ပြစ်မှုနှင့်တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်
သောပစ္စည်းများကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်း
ထားပါလျက် မူလပိုင်ရှင်သို့ ပြန်ပေးစေရန်ချမှတ်သည့်အမိန့်နှင့် ယင်း
အမိန့်အတည်ပြုသည့် ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (မြောင်းမြခရိုင်)အမိန့်
တို့သည် ဥပဒေနှင့်မညီ၍ ပယ်ဖျက်ပြီး ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းသည့်အမိန့်
ချမှတ်ပေးပါရန် စသည်ဖြင့် တင်ပြထားသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးကိုယ်စား ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးက တရားခံ
မျိုးသန့်သည် ရတနာအောင်ဗီဒီယိုရုံတွင် ဆင်ဆာမဲ့ညစ်ညမ်းသော
အမေရိကန်ဇာတ်ကားကို အခကြေးငွေယူပြီး အများပြည်သူအား ပြသခဲ့
ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်သဖြင့် ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် ဗီဒီယိုဥပဒေပုဒ်မ
၃၂ (ဃ)အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ရုပ်မြင်သံကြားနှင့်
ဗီဒီယိုဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ တွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား (၃)နှစ်ထိ ထောင်ဒဏ်
ဖြစ်စေ၊ ဒဏ်ငွေ ၁၀၀၀၀၀/- ကျပ်အထိဖြစ်စေ၊ ဒဏ်နှစ်ရပ်လုံးဖြစ်စေ
ချမှတ်ရမည့်အပြင် ပြစ်မှုနှင့်တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများ
ကိုလည်း ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားရာ
အမှုတွင် သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းထားသည့် ရုပ်မြင်သံကြား
စက်၊ ဗီဒီယိုပြစက်နှင့် မီးစက်တို့မှာ ဆင်ဆာမဲ့ညစ်ညမ်းသော ဗီဒီယို
ဇာတ်ကားကိုပြသခဲ့သည့် ပစ္စည်းများဖြစ်သဖြင့် ပြစ်မှုနှင့်တိုက်ရိုက်သက်
ဆိုင်သောပစ္စည်းများဖြစ်သဖြင့် ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရမည်
ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါလျက် မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ခင်မောင်ရင်သို့ ပြန်ပေး
စေရန် ချမှတ်ခဲ့သည့် မူလဝါးခယ်မမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်နှင့်
ယင်းအမိန့်အားအတည်ပြုခဲ့သည့် ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (မြောင်းမြခရိုင်)
၏အမိန့်တို့မှာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မညီညွတ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်၍
အလားတူအမိန့်အသီးသီးအား ပယ်ဖျက်ပြီး သက်သေခံပစ္စည်းများကို
ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေသည့်အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ပါရန်
တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခံရသူများ၏ အကျိုးဆောင်က အချင်း

ဖြစ်ချိန်က ကမ္ဘာ့ဘောလုံးပွဲများကို မြဝတီနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားတို့မှ တိုက်ရိုက်လွှင့်ထုတ်ချိန်ဖြစ်ကြောင်း၊ လျှပ်စစ်မီးအခက်အခဲကြောင့် မီးစက် ရှိသည့်ဗီဒီယိုရုံတွင် ဘောလုံးပွဲလာကြည့်ကြကြောင်း၊ ဘောလုံးပွဲမလာမီ ဧည့်ခံ အဖြစ် ၂ ခန်း၊ ၃ ခန်း ဖွင့်ပြခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံ (၁)အရ ဗီဒီယိုရုံပိုင်ရှင်မှာ ဦးလှသိန်းဖြစ်ပြီး သက်သေခံ(၂)အရ အပေါ်စက်၊ အောက်စက်နှင့် မီးစက်တို့၏ပိုင်ရှင်မှာ ဦးခင်မောင်ရင် ဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်မျိုးသန့်မှာ ယင်းထို့ထံမှ အခကြေးငွေဖြင့် ငှားရမ်း လုပ်ကိုင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ပစ္စည်းငှားရမ်းသည့် သက်သေခံ(၂)စာချုပ်တွင်၊ ဥပဒေခွင့်ပြုချက်နှင့်အညီ လုပ်ကိုင်ရန်နှင့် ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာဖြစ် ပေါ်က ပစ္စည်းရှင်နှင့်လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းနှင့်လည်းကောင်း သက်ဆိုင်မှု မရှိရန် စည်းကမ်းချက်ထည့်သွင်းငှားရမ်းခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်သည့်ပြင် အချင်းဖြစ်စဉ် ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ဦးခင်မောင်ရင်သည် ရုံနှင့်မပတ်သက်၍ ရုံတွင်ရှိသူမဟုတ်ပဲ သီးခြားဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုအခင်းများတွင်ပါဝင်နေ သည့် သက်သေခံပစ္စည်းအဆောက်အအုံ၊ ကားယာဉ်အစရှိသည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ပစ္စည်းပိုင်ရှင်နှင့်ကျူးလွန်မှုကို ဆက်စပ်မှုမရှိလျှင်လည်း ကောင်း၊ မှုခင်းဖြစ်ပေါ်လာသည့် သဘောသဘာဝအခြေအနေကို ထောက်ရှု၍လည်းကောင်း၊ ထိုပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်သို့ ပြန်လည်ရပိုင်ခွင့် ပြုခဲ့သည့် သာဓကများစွာ အထင်အရှားရှိ၍ မူလရုံးနှင့် တိုင်းရုံးက ထိုအချက်တို့ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီး စက်သေခံပစ္စည်းစီမံ ခန့်ခွဲခဲ့ခြင်း မှာ မှန်ကန်မှုရှိ၍ အောက်ရုံးနှစ်ရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ပြင်ဆင်စွက် ဖက်ရန် မသင့်ပါကြောင်း၊ ပစ္စည်းရှင် ဦးခင်မောင်ရင်သည် အမှုတွင်ပါ ဝင်ကျူးလွန်ခြင်းမရှိသည့်အပြင် အခင်းဖြစ်စဉ်ရှိသူ၊ သိသူလည်းမဟုတ် ကြောင်း၊ မိမိပစ္စည်းများကို ဥပဒေခွင့်ပြုချက်နှင့်အညီ လုပ်ကိုင်စေသည့် အခကြေးငွေဖြင့် ငှားရမ်းမှုသာရှိ၍ မူလရုံးက သက်သေခံပစ္စည်းပြန် လည်ပေးအပ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းမှုမရှိပါကြောင်း၊ သို့ပါ၍ အောက်ရုံးနှစ်ရုံး၏ အမိန့်တို့ကို ဆက်လက်အတည်ပြုပေးပါရန် တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

၁၉၉၉
 ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်
 နှင့်
 မျိုးသန့် ပါ-၂*

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မျိုးသန့် ပါ-၂*

မူလရုံးက တရားခံသည် ပြည်ပမှ တင်သွင်းလာသော (သို့မဟုတ်) ယူဆောင်လာသော ဝီဒီယိုတိတ်ခွေကို ဝီဒီယိုဆင်ဆာ လက်မှတ်မရှိပဲ အများပြည်သူအား ပြသနေကြောင်းတွေ့ရှိရသဖြင့် ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် ဝီဒီယိုဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ (ဃ)အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း သုံးသပ်တွေ့ရှိ ရသည်။ သက်သေခံ (၂)စာချုပ်အရ ငှားရမ်းသူအနေနှင့် ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်ပေါ်စေရန်နှင့် ဆုံးရှုံးမှုမဖြစ်ပွားစေရန်၊ တာဝန်ယူရန်နှင့် ဥပဒေနှင့်အညီသာဆောင်ရွက်ရန်၊ အကယ်၍ တစ်စုံ တစ်ရာ ပြဿနာပေါ်ပါက ပိုင်ရှင်နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပိုင်ရှင်၏ ပစ္စည်းနှင့်သော်လည်းကောင်း သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူထွက်ဆိုကြသည်ကိုတွေ့ရပြီး ငှားရမ်းသူနှင့် ပိုင်ရှင်တို့ကြား ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်မှ ဥပဒေအရ ဆင်ဆာခွင့်မပြုသည့် အခွေမပြရန်နှင့် ပြသပါက ဆက်လက်ငှားရမ်းခြင်းမပြုတော့ကြောင်း၊ ပိုင်ရှင်မှ နှုတ်ဖြင့်ပြောခဲ့ကြောင်းကိုလည်း သုံးသပ်တွေ့ရှိရခဲ့၍ သက်သေခံပစ္စည်း များကို သိမ်းဆည်းပါက ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ဖြစ်သူအနေနှင့် ကုစားမရသော နစ်နာမှုမျိုးရှိလာနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ စာချုပ်တွင်လည်း စည်းကမ်း သတ်နှင့် မည်သည့်ကိစ္စရပ်များပြုမူပါက ငှားရမ်းပြသသူ၏ တာဝန်ဖြစ် ကြောင်း စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားပေရာဟု သုံးသပ်ပြီး သက်သေခံ ပစ္စည်းများဖြစ်သည့် တီဗွီအောက်စက်၊ မီးစက်တို့ကို ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူအား ပြန်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ် ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

တရားခံသည် ဦးလှသိန်းထံမှ မြသိန်းတန်ရပ်ကွက် “ရတနာ အောင်” ဝီဒီယိုရုံကို ငှားရမ်း၍ ဝီဒီယိုလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ အလားတူပင် သက်သေခံ(၂)စာချုပ်ဖြင့် တီဗွီအောက်စက်၊ မီးစက်တို့ကို လည်း ငှားရမ်းပြီးအသုံးပြုခဲ့သည်။ အဆိုပါသက်သေခံ (၂)စာချုပ်တွင် အောက်ပါစည်းကမ်းချက်ပါရှိသည်။

“ငှားရမ်းသည့်ပစ္စည်းများနှင့် ပါတ်သက်၍ ငှားရမ်းသူအနေဖြင့် ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်ပေါ်စေရန်နှင့် ဆုံးရှုံးမှုများမဖြစ်ပွားစေရန် တာဝန်ယူရန်နှင့် ဥပဒေနှင့်အညီသာ ဆောင်ရွက်ရန်လည်းကောင်း၊

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ရာပြဿနာဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါက ပိုင်ရှင်နှင့်လည်းကောင်း၊ ပိုင်ရှင်၏ပစ္စည်းများနှင့်လည်းကောင်း စပ်ဆိုင်မှုမရှိကြောင်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက် လက်ခံသဘောတူဝန်ခံကတိပြုကြပါသည်။”

၁၉၉၉
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်
နှင့်
မျိုးသန့် ပါ-၂*

အထက်ပါသဘောတူဝန်ခံကတိပြုချက်သည် ပစ္စည်းပိုင်ရှင်အား ပြစ်မှုမှ ကင်းလွတ်ခြင်း အခွင့်အရေးသာရရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းပိုင်ရှင်နှင့် တရားခံတို့ကြားတွင် ချုပ်ဆိုထားသော ကတိနှင့်စည်းကမ်းချက်များသည် ၎င်းတို့ (၂)ဦးကြားတွင်သာ ချည်နှောင်၍ တာဝန်ရှိမည်ဖြစ်ပြီး ယင်းတာဝန်သည် ပြဋ္ဌာန်းဥပဒေကို ချည်နှောင်နိုင်မည်၊ ကျော်လွှားနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် ဝီဒီယိုဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ တွင် မည်သူမဆို အောက်ပါပြုလုပ်မှုတစ်ရပ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ကြောင်း ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရလျှင် ထိုသူကို ထောင်ဒဏ် (၃)နှစ်အထိဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ် ၁၀၀၀၀ဝိ/ အထိဖြစ်စေ၊ ဒဏ်နှစ်ရပ်လုံးဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည်။ ထို့ပြင် ပြစ်မှုနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သောပစ္စည်းများကိုလည်း ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

တရားခံသည် ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် ဝီဒီယိုဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ (ဃ) ကို ကျူးလွန်သဖြင့် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံရသူဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားလျှင် ယင်းဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်အရ သက်သေခံပစ္စည်းများဖြစ်သည့် တီဗွီ၊ အောက်စက်နှင့် မီးစက်တို့သည် ပြစ်မှုနှင့်သက်ဆိုင်သောပစ္စည်းများဖြစ်သဖြင့် ဘဏ္ဍာသိမ်းရမည်ဖြစ်ပေသည်။ မူလရုံးက ပိုင်ရှင်အားပြန်ပေးထားသဖြင့် ယင်းအမိန့်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး ဝါးခယ်မမြို့နယ်တရားရုံးက သက်သေခံပစ္စည်းများအား မူလပိုင်ရှင်သို့ ပြန်ပေးစေရန် ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး သက်သေခံပစ္စည်းများကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန် ပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးသန်းဦး၊ ဦးခင်မောင်လတ်၊
ဦးခင်မြင့်နှင့် ဒေါက်တာတင်အောင်အေး တို့ရှေ့တွင်

ဦးမျိုးတင့်
နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်*

+ ၁၉၉၉

ဧပြီလ

၂၀ ရက်

၁၉၆၃-ခုနှစ်၊ အများနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို အားပေးကူညီသူအဖြစ် ကောက်ယူရန်အကြောင်းများ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးမျိုးတင့်သည် သက်သေခံ (က/၇ မှ က/၁၁) သစ်လုံးအရောင်းအဝယ်စာချုပ်နှင့် သက်သေခံ (၉ ၆၂)အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း စာချုပ်တို့တွင် ပါဝင်လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သူဖြစ်၍ ဇေယျာရွှေပြည်ထရေးဒင်းလီမိတက်က ဖက်စပ် (၃)သို့ အင်/ကညင် သစ်လုံးများရောင်းချပေးသွင်းရန် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ဦးမျိုးတင့်ရယူခဲ့သော ငွေများသည် ဦးဇေယျာမင်းက ဖက်စပ်(၃)မှ စရန်ယူခဲ့သော သစ်လုံးဘိုး ငွေများဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ပြီးဖြစ်ခြင်းမှာ အငြင်းမပွားချေ။

ယင်းသို့သောအခြေအနေတွင် ဖက်စပ်(၃)မှစရန်ငွေ(၁၂)သိန်းလက်ခံရယူခဲ့သူမှာ ဦးဇေယျာမင်းသာဖြစ်သဖြင့် ဖက်စပ်(၃)နှင့် ဦးဇေယျာမင်းတို့အကြား ရှင်းလင်းရန်သာရှိကြောင်း၊ ဦးမျိုးတင့်နှင့် ဆက်စပ်မှုမရှိကြောင်း အလွယ်တကူ တင်ပြချက်ကို လက်ခံရန် မသင့်ပေ။ ဖြစ်ရပ်အမှန်မှာ ဦးဇေယျာမင်းယူလာသော စရန်ငွေ (၁၂)သိန်းကို

* ၁၉၉၈-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထူးအယူခံမှု အမှတ်- ၂၅
+ ၁၉၉၆-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ်-၄၈၇ တွင် ချမှတ်သော ၁၈-၈-၉၇ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို အထူးအယူခံမှု။

အင်/ကညင်များ ဝယ်ယူစုဆောင်းရေးအတွက် ဦးဇေယျာမင်းက လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ယူသူအသီးသီးသို့ ကြိုတင်ထုတ်ပေး ခဲ့သော်လည်း အမှန်တကယ် သစ်လုံးများမရခဲ့ခြင်းကြောင့် ဤအမှုပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ စရန်ငွေရယူခဲ့သူ ဦးဇေယျာမင်း တစ်ဦးတည်းတာဝန်ရှိသည်မဟုတ်ဘဲ စရန်ငွေများ ထပ်ဆင့်ရယူထား သူများတွင်လည်း တာဝန်မကင်းနိုင်ချေ။

၁၉၉၉
ဦးမျိုးတင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်*

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကြည်ဝင်း၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားခံ
အတွက် - ဦးစံသာကျော်၊ ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၂၉၅/၉၁ တွင် ဇေယျာမင်း (ခ) စောကျိမ်းအား ၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရလည်းကောင်း၊ ဦးမျိုးတင့်အား ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃/ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ အရလည်းကောင်း၊ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်စီ ကျခံစေရန်နှင့် တရားခံဗိုလ်မှူး အောင်ကြွယ် (အငြိမ်းစား)နှင့် ဦးမြင့်လွင်သန်းတို့အား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ သည်။

ဦးမျိုးတင့်က တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုမကျေနပ်၍ တရားရုံး ချုပ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၄၈၇/၉၆ ကို တင်သွင်းခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ရရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၁၇/၉၈ ကို တင်သွင်းခဲ့ရာ အောက်ပါအရေးယူလောက်သော ပြဿနာကို စုံညီခုံရုံး ဖြင့် ကြားနာစီရင်ရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

၁၉၉၉

ဦးမျိုးတင့်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ

နိုင်ငံတော်*

“လျှောက်ထားသူသည် ဇေယျာရွှေပြည်အထွေထွေ ရောင်းဝယ်ရေးနှင့် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်းနှင့် ဖက်စပ် ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ်(၃)တို့ သစ်အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုရာတွင် သက်သေအဖြစ် ပါဝင်လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း၊ သစ်ကွက်များသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ လိုက်လံပြသခြင်း ဖက်စပ် (၃)နှင့် အဆက်အသွယ်ရရန် အမှတ်(၁)တရားခံ ဦးဇေယျာမင်း အား ဆက်သွယ်ပေးခြင်း၊ အထွေထွေမန်နေဂျာဖြစ်သူ ဦးဇေယျာမင်းက ထုတ်ပေးသော ငွေကျပ် (၂)သိန်း (၂)သောင်း ကို လက်ခံရယူခဲ့ခြင်း စသည့်အကြောင်းအချက်များကြောင့် စာချုပ်ပါအတိုင်း အမှတ်(၁)တရားခံ ဦးဇေယျာမင်းက ဖက်စပ်(၃)သို့ အင်၊ ကညင်၊ သစ်များကို ပေးသွင်းရန် ပျက် ကွက်မှုတွင် လျှောက်ထားသူသည် အားပေးကူညီသူအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူဟု ကောက်ယူရန်သင့်မသင့်။”

အမှုမှာ ရန်ကုန်မြို့ အမှတ်-၁၅၈/အနော်ရထာလမ်းရှိ “ဇေယျာ ရွှေပြည်အထွေထွေရောင်းဝယ်ရေးနှင့် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်း” မှ ဦးဇေယျာမင်း (ခ) စောဂျိမ်းသည် ဖက်စပ်ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ်(၃)သို့ အင်၊ ကညင် သစ်မာ(၁)တန်လျှင် ကျပ် ၄၀၀၀/နှုန်းဖြင့် တန် (၃၀၀၀) ပေးသွင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ၁၃-၁၁-၈၉ နေ့တွင် လိမ်လည်တင်ပြစာချုပ် ချုပ်ဆို၍ သစ်တန်ဘိုးငွေ ၁၀%ဖြစ်သော ငွေကျပ် ၁၂-သိန်းကို ရယူသွားပြီးနောက် စာချုပ်စဉ်က နမူနာတင်ထားသည့် သစ်များကို ပေးသွင်းမှုမရှိခြင်း၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ သစ်များပေးသွင်းရန် ပျက်ကွက်ခြင်း၊ စာချုပ်ရာ၌ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုအတွက် စာချုပ်အတု အလိမ်များ တင်ပြခြင်းတို့ကြောင့် ဦးဇေယျာမင်း (ခ) စောဂျိမ်း နှင့် အပေါင်းပါတို့အား အရေးယူပေးရန် အထူးစုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ဦးစီးဌာန ဦးမောင်မောင်ထူးက တိုင်ကြားခဲ့ရာ တရားခံပြေး ဒေါ်ခင်ခင် (ခ) ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း အပါအဝင် ဦးဇေယျာမင်း ပါ(၅)ဦးတို့ကို တရားစွဲဆို တင်ပို့ခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

၁၉၉၉

ဦးမျိုးတင့်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ၊

နိုင်ငံတော်*

အယူခံတရားလို၏ အကျိုးဆောင်မှ အဓိကထား၍ တင်ပြရာ ဌာ ဦးမျိုးတင့်သည် သစ်အရောင်းအဝယ်ပဋိညာဉ်၌သာလျှင် သက်သေ အဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သူဖြစ်ပြီး ဖက်စပ်ကော်ပိုရေးရှင်း (၃)မှ ငွေ များကိုလည်း ဦးဇေယျာမင်း (ခ) စောဂျိမ်းသာလက်ခံရယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဦးဇေယျာမင်းက သုံးစွဲရန် ထုတ်ပေးခဲ့သော ငွေကျပ် ၅၀၀၀၀/-ကိုလည်း ဖက်စပ် (၃)သို့ ရိုးသားစွာ ပြန်လည်ပေး သွင်းပြီးဖြစ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသက်(၈၀)ကျော်အရွယ်ရှိသူ ဦးမျိုးတင့်အား ဦးဇေယျာမင်းအား အားပေးကူညီသူအဖြစ် ၁၉၆၃-ခုနှစ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သောပစ္စည်း ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃/ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထား ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြသွားသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး ညွှန်ကြားရေးမှူးကမူ ဦးမျိုးတင့်သည် ပူးတွဲတရားခံ ဦးဇေယျာမင်းနှင့် အတူ ဖက်စပ်ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ်(၃)သို့ အင်/ကညင်သစ်များ တင် သွင်းခွင့်ပြုရန် အကြိမ်ကြိမ်ကမ်းလှမ်းခဲ့သည့်အပြင် စာချုပ်တွင် ဇေယျာ ရွှေပြည်ကုမ္ပဏီ၏ နာယကအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသို့စာချုပ်ချုပ်ဆိုရာ၌ ပိုင်ဆိုင်မှုအထောက်အထားများကို မမှန်မကန် တင်ပြခဲ့ယုံမျှမကဘဲ ဖက်စပ်(၃)မှ ထုတ်ယူလာသော ငွေများအနက် ငွေကျပ် ၃၂၀၀၀၀/-ကို ဦးဇေယျာမင်းထံမှ အကြိမ်ကြိမ်ထုတ်ယူခဲ့ ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဖက်စပ်(၃)မှ ငွေကျပ် (၁၂)သိန်းကို ဇေယျာ ရွှေပြည်ကုမ္ပဏီအနေဖြင့် ထုတ်ယူသုံးစွဲနိုင်ရန် ပါဝင်ကူညီခဲ့သူဖြစ် သောကြောင့် ဦးမျိုးတင့်အား ၁၉၆၃-ခုနှစ် အများနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃/ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၉ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းမှုမရှိကြောင်း ရေးသားတင်ပြလျှောက်လဲသွားသည်။

ဖက်စပ်ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ်(၃)လီမိတက်နှင့် ဇေယျာရွှေ ပြည်ထရေးဒင်ကုမ္ပဏီတို့သည် ၁၃-၁၁-၈၉ နေ့တွင် အရောင်းအဝယ်

၁၉၉၉
ဦးမျိုးတင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်*

စာချုပ် (သက်သေခံက/၇ မှ က/၁၁ ထိပါ) ချုပ်ဆိုကြသည်။ အဆိုပါ စာချုပ်တွင် ဇေယျာရွှေပြည်ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီက ဖက်စပ်ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ်(၃)လီမိတက်သို့ နိုင်ငံခြားရောင်းတန်းဝင်လုံးပတ် ၅' - ၈' အထက် အင်/ကညင် သစ်လုံးတန် (၃၀၀၀)ကို တစ်တန်လျှင် ကျပ် (၄၀၀၀)နှုန်း ဖြင့် ပေးသွင်းရန်နှင့် ၂၈-၂-၉၀ နေ့နောက်ဆုံးထားပေးသွင်းရန် ပါရှိ သည်။ စာချုပ်သည့်နေ့တွင် ပေးသွင်းရမည့် သစ်များတန်ဘိုး သိန်း (၁၂၀) အနက် ၁၀% ဖြစ်သော ငွေကျပ် (၁၂)သိန်းကိုစရန်ငွေအဖြစ် ရယူသည်။

အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် ရောင်းသူအဖြစ် ဇေယျာရွှေပြည် ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီ၏ အထွေထွေမန်နေဂျာ ဦးဇေယျာမင်းနှင့် ကုမ္ပဏီ၏ နာယကအဖြစ် ဦးအောင်ကြွယ်တို့ကလည်းကောင်း၊ သက်သေအဖြစ် ဦးမျိုးတင့် ကလည်းကောင်း၊ လက်မှတ်ရေးထိုးထားကြပြီး၊ ဖက် စပ်ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ်(၃)လီမိတက်ဘက်မှ မန်းနေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးမောင်မောင်နှင့် သက်သေအဖြစ် အထွေထွေမန်နေဂျာ ဒုတိယဗိုလ်မှူး ကြီး အုန်းမောင် (အငြိမ်းစား)တို့က လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။ စရန်ငွေ ကျပ် (၁၂)သိန်းကို စာချုပ်သည့် ၁၃-၁၁-၈၉ ရက်နေ့တွင်ပင် ဦးဇေယျာ မင်းက ချက်အမှတ် က/၄၆၄၄၁၉ ဖြင့် ငွေရပြေစာ (သက်သေခံ-၁/၁) တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး လက်ခံရယူခဲ့သည်။

ထိုသို့ ဇေယျာရွှေပြည်ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီအတွက် ရခဲ့သော ငွေကျပ် (၁၂)သိန်းအနက်မှ ကျပ် (၂)သိန်း (၂)သောင်းကို ၁၆-၁၁-၈၉ နေ့တွင်လည်းကောင်း ငွေကျပ် (၅)သောင်းကို (သက်သေခံ-၉/၁) အရလည်းကောင်း၊ ငွေကျပ် (၁)သောင်းကို (သက်သေခံ-၉/၃) အရလည်းကောင်း၊ ဦးမျိုးတင့်၏သား မောင်မောင်လေးအား ငွေကျပ် တစ်ထောင်ကို (သက်သေခံ-၉/၄)အရလည်းကောင်း၊ ထုတ်ပေးထား သဖြင့် စုစုပေါင်းငွေကျပ် (၂)သိန်း(၇)သောင်း(၁)ထောင်ဖြစ်ရာ ဦးမျိုးတင့် က ဖက်စပ် (၃)သို့ ၁၉၉၀-ပြည့်နှစ် ဧပြီလအတွင်းက ငွေကျပ် (၅)သောင်း ပြန်လည်ပေးသွင်းခဲ့သဖြင့် ပေးသွင်းရန် ကျန်ငွေမှာ ကျပ် (၂)သိန်း (၂)သောင်း (၁)ထောင်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ် ပေါက်သည်။

ယင်းသို့ ကျန်ရှိကြောင်းမှာ အငြင်းမပွား ပေါ်ပေါက်သည့် အပြင်
 ဇေယျာရွှေပြည်ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီက ဖက်စပ်ကော်ပိုရေးရှင်းသို့ နိုင်ငံခြား
 ရောင်းတန်းဝင် အင်/ကညင် သစ်လုံးများ ရောင်းချပေးမည်ဟု စာချုပ်
 စဉ်ကလည်း ဦးမျိုးတင့်မှာ ဇေယျာရွှေပြည်ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီဘက်မှ
 သက်သေအဖြစ် ရပ်တည်၍ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍
 ရရှိခဲ့သော စရန်ငွေ ကျပ်(၁၂)သိန်းမှာဖက်စပ်(၃)သို့ အင်/ကညင်လုံး
 များပေးသွင်းရန် ငွေများဖြစ်ကြောင်းလည်း သိရှိပြီးဖြစ်သဖြင့် ဦးမျိုးတင့်
 ရယူခဲ့သော ငွေများသည် ဇေယျာရွှေပြည်ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီအတွက်
 အင်/ကညင် သစ်များဝယ်ယူရရှိရေးဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွား ပေါ်
 ပေါက်သည်။ ဦးမျိုးတင့်ကဲ့သို့ပင် အခြားသူများသို့လည်း ဦးဇေယျာမင်း
 က ငွေများကြိုတင်ပေးချေထားကြောင်း မူလရုံးအမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်
 သည်။

ဦးမျိုးတင့်နှင့် ဗိုလ်မှူးအောင်ကြွယ် (အငြိမ်းစား)တို့သည် ဇေယျာ
 ရွှေပြည်ကုမ္ပဏီနှင့် ဖက်စပ် (၃)တို့စာချုပ်စဉ်က ကုမ္ပဏီဘက်မှ ပါဝင်
 ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည့်အပြင် ဖက်စပ်(၃)သို့ ပေးသွင်းရောင်းချမည့် သစ်လုံး
 များကို ဇေယျာရွှေပြည်ကုမ္ပဏီက ဝယ်ယူရာ၌ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာ
 ပိုင်အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ရာတွင် ရုံးကိစ္စများကို
 တာဝန်ယူဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၉၈၉-ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ရက်စွဲ
 ()မပါ စာချုပ် (သက်သေခံ-၉/၂)ကို ဇေယျာရွှေပြည်
 ကုမ္ပဏီမှ ဦးဇေယျာမင်း၊ ဦးလှမြင့်တို့နှင့် ချုပ်ဆိုကြောင်းလည်း တွေ့ရ
 သည်။ အဆိုပါသက်သေခံ (၉/၂)စာချုပ်တွင် ဦးမျိုးတင့်နှင့် ဗိုလ်မှူး
 အောင် ကြွယ် (အငြိမ်းစား)တို့က အမျိုးသားများ၏ အထွေထွေအကျိုး
 ဆောင်လုပ်ငန်းတာဝန်ခံအဖြစ် ရေးထိုးထားကြပြီး သစ်လုံးများပေးသွင်း
 ရာ၌ ရရှိမည့်အကျိုးအမြတ်၏ ၅၀%စီကို ဇေယျာရွှေပြည်ထရေးဒင်း
 လီမိတက်နှင့် အမျိုးသားများ၏ အထွေထွေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းတို့က
 ခွဲဝေခံစားရန် ဖော်ပြပါရှိသည်။

ခြံ၍ကြည့်လျှင် ဦးမျိုးတင့်သည် သက်သေခံ (က/၇ မှ က/၁၁)

၁၉၉၉

ဦးမျိုးတင့်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ

နိုင်ငံတော်*

သစ်လုံးအရောင်းအဝယ်စာချုပ်နှင့် သက်သေခံ (၉/၂)အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းစာချုပ်တို့တွင် ပါဝင်လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သူဖြစ်၍ ဇေယျာရွှေပြည် ထရေးဒင်းလီမိတက်က ဖက်စပ်(၃)သို့ အင်/ကညင် သစ်လုံးများ ရောင်းချပေးသွင်းရန် တာဝန်ရှိကြောင်း ဦးမျိုးတင့်ရယူခဲ့သော ငွေများ သည် ဦးဇေယျာမင်းက ဖက်စပ်(၃)မှ စရန်ယူခဲ့သော သစ်လုံးဘိုးငွေ များဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ပြီးဖြစ်ခြင်းမှာ အငြင်းမပွားချေ။

ယင်းသို့သောအခြေအနေတွင် ဖက်စပ်(၃)မှစရန်ငွေ(၁၂)သိန်း လက်ခံရယူခဲ့သူမှာ ဦးဇေယျာမင်းသာဖြစ်သဖြင့် ဖက်စပ်(၃)နှင့် ဦးဇေ ယျာမင်းတို့အကြား ရှင်းလင်းရန်သာရှိကြောင်း၊ ဦးမျိုးတင့်နှင့်ဆက်စပ် မှုမရှိကြောင်း၊ အလွယ်တကူတင်ပြချက်ကို လက်ခံရန်မသင့်ပေ။ ဖြစ်ရပ် အမှန်မှာ ဦးဇေယျာမင်းယူလာသော စရန်ငွေ (၁၂)သိန်းကို အင်/ကညင် သစ်များဝယ်ယူ စုဆောင်းရေးအတွက် ဦးဇေယျာမင်းက လုပ်ငန်းဆောင် ရွက်ရန် တာဝန်ယူသူ အသီးသီးသို့ ကြိုတင်ထုတ်ပေးခဲ့သော်လည်း၊ အမှန်တကယ် သစ်လုံးများမရခဲ့ခြင်းကြောင့် ဤအမှုပေါ်ပေါက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ စရန်ငွေရယူခဲ့သူဦးဇေယျာမင်းတစ်ဦးတည်းတွင်သာ တာဝန်ရှိ သည်မဟုတ်ဘဲ စရန်ငွေများထပ်ဆင့်ရယူထားသူများတွင်လည်း တာဝန် မကင်းနိုင်ချေ။

ထို့ပြင် ဖက်စပ် (၃)နှင့် ချုပ်ဆိုသော စာချုပ်ပါအတိုင်း သစ်လုံး များ မသွင်းနိုင်သဖြင့် အာမခံတင်ထားသော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းများပိုင်ဆိုင်ကြောင်း အထောက်အထားစာရွက်စာတမ်းများမှာ လည်း မဟုတ်မမှန်ဘဲ လိမ်လည်ဖော်ပြအတုပြုထားကြောင်း စုံစမ်း ရာမှ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

ဖက်စပ်ကော်ပိုရေးရှင်း အမှတ်(၃)က ဇေယျာရွှေပြည်နှင့် စာမချုပ်မီ ၎င်းတို့ပိုင်သစ်လုံးများရှိကြောင်း တင်ပြချက်အပေါ် တောင်ငူ၊ ဆွာ၊ ကုန်းကြီး၊ ရေနီ၊ မြို့လှရှိ သစ်ကွင်းများသို့ လိုက်လံကြည့်ရှုစဉ်က လည်း ဦးမျိုးတင့်က တစ်ကြိမ်လိုက်လံရှင်းလင်းပြသဘူးသည်။ သို့ဖြစ်ရာ (၅)ကြိမ်ကြည့်ရှုရာ၌ တစ်ကြိမ်သာပြခဲ့သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဇေယျာ

ရွှေပြည်သို့ ယူထားသော စရန်ငွေများပေးသွင်းရန် ကျန်နေခြင်းမှာ၊
 ဖက်စပ် (၃)နှင့် ဇေယျာရွှေပြည်မှ ဦးဇေယျာမင်းတို့စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး
 ယူခဲ့သော စရန်ငွေနှင့် မစပ်ဆိုင်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြစ်မှုထင်ရှား
 စီရင်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း ဦးမျိုးတင့်အကျိုးဆောင်၏
 တင်ပြချက်ကို လက်ခံရန် အကြောင်းမရှိပေ။ ဦးမျိုးတင့်အပါအဝင်
 ကြိုတင်ငွေများထုတ်ယူသူ အစိုးလုံးပူးပေါင်း၍ အများပိုင်ပစ္စည်းကို
 အလွဲသုံးစားပြုခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပေ သည်။

၁၉၉၉
 ဦးမျိုးတင့်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
 နိုင်ငံတော်*

သို့အတွက် ဤအထူးအယူခံမှုကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်
 လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု
တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးထွန်းရှင်ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၉
အောက်တိုဘာလ
၂၂ ရက်

ဦးမြင့်သိန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်*

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂ နှင့် ၅၀၀ တို့အရ တိုင်တန်းလျှင် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (က) နှင့် ၁၉၈ ပါ
ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ညီညွှန်ရန်လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် တိုင်ကြားသူ တရားလိုမှာ
ရဲအုပ်ခင်အေးဖြစ်၍ သက်ဆိုင်ရာ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းမဟုတ်သည်ကို တွေ့ရ
သည်။ မူလရုံး တရားလို ရဲအုပ်ခင်အေးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
၁၈၂ နှင့် ၅၀၀ အရ ပြစ်မှုကို တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိပေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂ အရ တိုင်တန်းလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (က)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လိုက်နာရမည်။
ထို့အတူ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၀ အရ တိုင်တန်း လျှင်လည်း
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၈ ကို လိုက်နာရမည် ဖြစ်သည်။

- လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးထွန်းလှိုင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- လျှောက်ထား ခံရသူ - ဒေါ်ခင်လှရီ
- အတွက် - ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

သထုံမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ်-

* ၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၈၀ (ခ)
+ ၁၉၉၈-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ်-၆၆ တွင် ချမှတ်သော ၂၉-၁၂-၉၈ ရက်စွဲပါ
မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး (သထုံခရိုင်)၏ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု

၁၁၅၄/၉၈ တွင် တရားခံဦးမြင့်သိန်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ်(၆)လကျခံစေ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၀ အရ အလုပ်မဲ့ ထောင်ဒဏ်(၂)နှစ်ကျခံစေ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၅ (ခ)အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၂)နှစ်ကျခံစေ၊ ပြစ်ဒဏ်တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျခံစေရန် ချမှတ်သည့် ၂၂-၁၂-၉၈ ရက်နေ့ မူလတရားရုံးအမိန့်ကို တရားခံ ဦးမြင့်သိန်းက မကျေနပ်သဖြင့် မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး (သထုံခရိုင်)သို့ အယူခံဝင်ရောက်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၆၆/၉၈ တွင် အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခြင်းခံရသဖြင့် မူလရုံးတရားခံ ဦးမြင့်သိန်းက တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု ဆက်လက်လျှောက်ထားလာခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ၁၉၉၈-ခုနှစ်အတွင်းက ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ ရွှေလှေရွာနေ ဦးမြင့်သိန်းသည် ရွှေလှေရွာလက်ရှိ ကျေးရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌအား မကျေနပ်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တိုင်စာကို ဦးဆောင်ရေးသားပြီး အခြားသူများကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ကာ ခရိုင်နှင့် မြို့နယ်အဆင့်အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းများသို့ မတင်ပြဘဲ အထက်အကြီးအကဲများထံ လိပ်မူ၍ (က)ခရိုင်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌအား အသရေဖျက်မှု၊ (ခ)ကျေးရွာအတွင်း ဆူပူမှုများဖြစ်စေရန် ဖန်တီးခြင်း၊ (ဂ)နိုင်ငံရေးပါတီအဖွဲ့အစည်းများနှင့် ပူးပေါင်းကာ အထက်အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းများသို့ မမှန် မကန်စွပ်စွဲခြင်းတို့ကို တိုင်ကြားခဲ့သည်။ သထုံခရိုင်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ၏ ၁၂-၁၂-၉၈ ရက်စွဲပါ စာအမှတ် ၄၅၆/၁-၂/ခယက နှင့် သထုံမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၏ ၁၂-၁၂-၉၈ ရက်စွဲပါ စာအမှတ်-၁၀၉၄ (၅)/၂၅၀/ဦး၄ တို့ဖြင့် ဦးမြင့်သိန်းအား အမှုဖွင့်အရေးယူရန် ညွှန်ကြားထားသဖြင့် သထုံမြို့ရဲစခန်းမှ စခန်းမှူးရဲအုပ်ခင်အေးက တရားလိုပြုလုပ်၍ ဦးမြင့်သိန်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂/၅၀၀/၅၀၅ (ခ)အရ အရေးယူတရားစွဲဆိုသောအမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ၏ရှေ့နေက လျှောက်ထားသူသည် နိုင်ငံတော်

၁၉၉၉

ဦးမြင့်သိန်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ

နိုင်ငံတော်*

အကြီးအကဲများထံ လိပ်မူ၍ ၂၁-၉-၉၈ ရက်စွဲပါ သက်သေခံ (က) တိုင်စာဖြင့် တိုင်ကြားမှုအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၀/၅၀၅ (ခ)တို့အရ စွဲဆိုအပြစ်ပေးခဲ့ခြင်းမှာ တိုင်ကြားခံရသူ ကာယကံရှင်ကိုယ် တိုင် ဦးတိုက်လျှောက်ထားစွဲဆိုမှုမရှိဘဲ အရေးယူခဲ့ခြင်းမှာ မူလကပင် ပျက်ပြယ်နေကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂ ဖြင့် အရေးယူ မည်ဆိုပါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (က)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းခြင်းရာ တစ်ခုတည်းအပေါ် ပြစ်ဒဏ်သုံးရပ်ချမှတ်ပြီး တစ်သီးတစ်ခြားစီ ပြစ်ဒဏ် ကျခံစေရန် ချမှတ်သည့်အမိန့်မှာ လျှောက်ထားသူအတွက် များစွာနစ်နာ ကြောင်း၊ ပြစ်မှုများအပေါ် ပြန်လည်စဉ်းစားသင့်ပါကြောင်း လျှောက်လဲ သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂ အရ စွဲဆိုလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (က)ကို လိုက်နာရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၀ အရ စွဲဆိုလျှင် နစ်နာသူက တရားစွဲဆိုလျှောက်ထားခြင်းမရှိသဖြင့် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ဦးမြင့်သိန်းသည် အများပြည်သူ၏ အကျိုးပျက်စီးစေမှုကို ဖြစ်စေသော မမှန်မကန်သတင်းကို ရေးသားတင် ပြခဲ့သဖြင့် အများပြည်သူ ထိတ်လန့်စေရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း ပေါ် ပေါက်၍ ၎င်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၅ (ခ) အရ ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှာ မှားယွင်းမှုမရှိကြောင်း၊ ဥပဒေနှင့်အညီ သင့်မြတ် သည့်အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲသည်။

မူလရုံး သက်သေခံ(က)ပါ တိုင်စာကို လျှောက်ထားသူဦးမြင့် သိန်းက ပေးပို့ခဲ့သည့်အချက်ကို ငြင်းဆိုခြင်းမရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။

လျှောက်ထားသူဦးမြင့်သိန်းအား ပြန်လှန်မေးရာတွင် ၎င်းက ရွှေလှေကျေးရွာသူ ကျေးရွာသားများ လက်မှတ်ထိုးထားသည့် စုစုပေါင်း လူ(၁၀၀)ကျော် အမည်စာရင်းမှာ ယခင်က စားကျက်မြေကိစ္စနှင့် ပတ် သက်၍ တင်ပြတိုင်တန်းခဲ့ဘူးသည့် စာဟောင်းမှ ကျန်ရှိနေသော မတင်

ပေးလိုက်ရသည့် စာလက်ကျန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းအမည်စာရင်းအပေါ်တွင် ရေးသားထားသည့် လက်ရေးနှင့် ခေါင်းစဉ်မှာ ၎င်း၏လက်ရေးဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (က)တွင် မည်သည့် တရားရုံးကမျှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇၂ မှ ၁၈၈ အထိ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ထိုက်သော ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာကို သက်ဆိုင်ရာ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း၏ သို့မဟုတ် ၎င်း၏အထက်ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း၏စာဖြင့် ရေးသားတိုင်တန်းချက်အရ မဟုတ်လျှင် အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုရဟု ပြဌာန်းထားသည်။

ယခုအမှုတွင် တိုင်ကြားသူတရားလိုမှာ ရဲအုပ်ခင်အေးဖြစ်၍ သက်ဆိုင်ရာ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းမဟုတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

အမှုတွင် ဒုရဲအုပ်စခန်းမှူးသုခသည် တရားခံကိုအေးကိုအား အရေးယူပေးပါရန် တရားရုံးသို့ စာဖြင့်ရေးသားတိုင်တန်းခဲ့သည်။ မတွေ့ရဘဲ ရဲစခန်းသို့သာ သတင်းပေးတိုင်တန်းခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် ၎င်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (က)ပါ သက်ဆိုင်ရာပြည်သူ့ဝန်ထမ်းဖြစ်ကြောင်းသော်လည်းကောင်း၊ ထိုဝန်ထမ်း၏ အထက်ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းဖြစ်ကြောင်းသော်လည်းကောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံးအမှုမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (က)ပါ ပြဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း ဦးအေးကို နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂ (၁) အမှုစီရင်ထုံးတွင် လမ်းညွှန်ထားသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၀ သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေအခန်း ၂၁ ပါ ပြစ်မှုဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၈ တွင် “ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ အခန်း ၁၉ နှင့် ၂၁ သို့မဟုတ် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၃ မှ ၄၉၆ (ယင်းပုဒ်မနှစ်ခုစလုံးအပါအဝင်)တို့တွင် အကျိုး

(၁) ၁၉၉၃-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး၊ စာ-၂၃၂

၁၉၉၉

ဦးမြင့်သိန်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ

နိုင်ငံတော်*

ဝင်သည့်ပြစ်မှုတစ်ရပ်ကို အဆိုပါပြစ်မှုအရ နစ်နာသူ တိုင်တန်းချက်အရ မဟုတ်လျှင် မည်သည့်တရားရုံးကမျှ အရေးမယူရ” ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ယခုအမှုတွင် တရားလိုရဲအုပ်ခင်အေးသည် ကိုယ်တိုင်နစ်နာသူ မဟုတ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၀ အရ အရေးယူပေးရန် တိုင်တန်းနိုင်သူမဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

မူလရုံးတရားလို ရဲအုပ်ခင်အေးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂ နှင့် ၅၀၀ အရ ပြစ်မှုကို တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိပေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂ အရ တိုင်တန်းလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (က)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လိုက်နာရမည်။ ထို့အတူ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၀ အရ တိုင်တန်းလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၈ ကို လိုက်နာရမည်ဖြစ်သည်။

ဦးမြင့်သိန်းသည် သထုံခရိုင်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး ကောင်စီအပေါ် အထင်အမြင်လွဲမှားအောင် မမှန်မကန် တိုင်ကြားခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၅ (ခ)သည် နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာရေးကို ထိခိုက်သော ပြစ်မှုဖြစ်ပြီး မည်သူမဆို သတင်းပေးတိုင်ကြားနိုင်သောပြစ်မှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးမြင့်သိန်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၅ (ခ)အရ မူလရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းမှုမရှိပေ။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် သထုံမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၁၅၄/၉၈ တွင် လျှောက်ထားသူဦးမြင့်သိန်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂ နှင့် ၅၀၀ တို့အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့သည့် မူလရုံးအမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကိုအတည်ပြုသည့် မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး (သထုံခရိုင်)၏အမိန့်တို့ကို ပယ်ဖျက်သည်။ ဦးမြင့်သိန်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၅ (ခ)အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၂)နှစ် ကျခံစေရန် ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို အတည်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု
တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးချစ်လွင်ရှေ့တွင်

ဒေါ်ရင်မြင့်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂*

+ ၁၉၉၉

အောက်တိုဘာ

၂၇ ရက်

ပြစ်မှုကျူးလွန်သော ကလေးသူငယ်သည် ဝင်ငွေမရှိသော ကလေးသူငယ်
ဖြစ်ပါက မိဘအုပ်ထိန်းသူအပေါ် တပ်ရိုက်သည့်ဒဏ်ငွေထဲမှ
လျော်ကြေးပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ရာ၌ ၁၉၉၃-ခုနှစ် ကလေး
သူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ-၄၈ (က)နှင့် ညီညွတ်ရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈ (က)တွင်
ကလေးသူငယ်တရားရုံးသည် ကလေးသူငယ်အပေါ် ပုဒ်မ ၄၆ အရ
ချမှတ်သောထောင်ဒဏ် သို့မဟုတ် ပုဒ်မ ၄၇ အရ ချမှတ်သောအမိန့်တစ်
ရပ်ရပ်အပြင် ကလေးသူငယ်၏ ပြုလုပ်မှုကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်
သောသူတွင် ထိခိုက်နာကျင်မှု ဆုံးရှုံးမှုနှင့် နစ်နာမှုများရှိလျှင်
ကလေးသူငယ်၏ မိဘအုပ်ထိန်းသူအား ထိခိုက်နစ်နာမှုသို့ သင့်လျော်
သောလျော်ကြေးပေးဆောင်စေရန်လည်း အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်။
အထက်ပါပြဌာန်းချက်များအရ မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ဒဏ်ငွေ
၅၀၀၀/-ပေးဆောင်စေ၊ ယင်းဒဏ်ငွေ မှ ၄၀၀၀/-လျော်ကြေးပေးစေရန်
ချမှတ်ထားသည့်အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိ မှားယွင်းသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးကျော်ဝင်း၊

* ၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အမှတ်-၃၇၇ (ခ)။
+ ၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အမှတ်-၂၆ တွင် ချမှတ်သော ၆-၅-၉၉ ရက်စွဲပါ
ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး(တောင်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု။

၁၉၉၉
ဒေါ်ရင်မြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၂*

လျှောက်ထားခံရသူများ
အတွက်

တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- ၁။ဒေါ်သွဲ့ဦးမွန်၊
ဥပဒေအရာရှိ အဆင့်-၁
ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊
၂။ဦးဝင်းစိန်၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ၊

သန်လျင်မြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၄၃၀/၉၈ တွင် မောင်ဟန်လင်းကျော် (၁၅)နှစ် (အဖ) ဦးခင်မောင်အေးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၃၈ အရ အပြစ်ရှိသဖြင့် ၁၉၉၃-ခုနှစ် ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇ (က) (၂)အရ ဝင်ငွေမရှိ ပညာသင်နေသောကလေးသူငယ်ဖြစ်၍ မိဘအုပ်ထိန်းသူ ဦးခင်မောင်အေးက ငွေဒဏ် ၅၀၀၀/-ပေးဆောင်စေ၊ ယင်းငွေမှ ၄၀၀၀/-ကို ဒဏ်ရာရသူ ဒေါ်ရင်မြင့်သို့ လျော်ကြေးပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဒေါ်ရင်မြင့်က မကျေနပ်၍ ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်ပေးရေးအတွက် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တောင်ပိုင်းခရိုင်)၌ အမှုအမှတ် ၂၆/၉၉ အရ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းရာ မအောင်မြင်သောကြောင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို ထပ်မံတင်သွင်းသည်။

အမှုမှာ ၂၈-၆-၉၈ ရက်နေ့က ၁၈:၃၀ နာရီအချိန် ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းလမ်း၊ ဒါရ်ကာလမ်းထိပ်တွင် ကားလမ်းအရှေ့ဘက်မှ အနောက်ဘက်သို့ ဖြတ်ကူးစဉ် တောင်မှမြောက်ဘက်သို့ မောင်းနှင်လာသော ဟန်လင်းကျော်စီးနင်းလာသည့် ဆူပါကပ်အမျိုးအစားဆိုင်ကယ် အမှတ် ၁၀၀/၇၃၄၁၃ ဆိုင်ကယ်က ဒေါ်ရင်မြင့်အား တိုက်မိပြီး ဒေါ်ရင်မြင့်၏ ဦးခေါင်း၊ ခြေလက်တို့တွင် ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာများ၊ ယာဘက်ခြေသလုံးရိုးမှာ ကျိုးသွားသည်ကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိရသဖြင့် ယာဉ်ကိုမဆင်မခြင်မောင်းနှင်သူ မောင်ဟန်လင်းကျော်အား အရေးယူပေးရန် သန်လျင်ရဲစခန်း စခန်းမှူးဦးအောင်ကျော်မိုးက တိုင်ကြားသည့်အမှုဖြစ်သည်။

၁၉၉၉
ဒေါ်ရင်မြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၂*

လျှောက်ထားသူ၏ အကျိုးဆောင်က ဒေါ်ရင်မြင့်၏ ဒဏ်ရာ မှာ အရိုးကျိုး၍ အပြင်သို့ တစ်လက်မခန့်ထွက်နေ၍ ပြင်းထန်သည့် ဒဏ်ရာဖြစ်ကြောင်း၊ ဆေးရုံတွင် ရက်ပေါင်း (၇၉)ရက်တက်ရောက်ကုသ ခဲ့ရကြောင်း၊ ဆေးကုသမှုကုန်ကျစရိတ်မှာ (၂)သိန်းခန့်ဖြစ်ကြောင်း၊ အထူး တင်ပြလိုသည့်အချက်မှာ ဒေါ်ရင်မြင့်တွင် ကိုယ်အင်္ဂါချို့ယွင်းသည့်အပြင် ငွေကြေးအရ လွန်စွာထိခိုက်နစ်နာခဲ့ရ၍ မူလရုံးတော်မှ ချမှတ်သည့် ပြစ်ဒဏ်မှာ လွန်စွာသက်ညှာလွန်းရာရောက်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ် မျှတမှုမရှိကြောင်း၊ ဆီလျော်သည့်ပြစ်ဒဏ်ပြောင်းလဲချမှတ်ပေးသင့်ပါ ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခံရသူ မောင်ဟန်လင်းကျော်၏ အကျိုး ဆောင်က ဒေါ်ရင်မြင့်တွင် ပြင်းထန်ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ခြင်းအပေါ် အငြင်း မပွားကြောင်း၊ အသက်(၁၆)နှစ်အောက်ကလေးဖြစ်ခြင်း၊ နဝမတန်း ကျောင်းသားဖြစ်ခြင်း၊ တိုင်းလူမှုဝန်ထမ်းဌာနက ယခင်ပြစ်မှုကျူးလွန် ခဲ့မှုမရှိခြင်း၊ မိဘများက ကောင်းစွာထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းတို့အပေါ် အခြေ ခံ၍ အမိန့်ချခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၉၉၃-ခုနှစ် ကလေးသူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆ တွင် ကလေးသူငယ်ကို သာမန်အားဖြင့် ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမပြုရ၊ အကျင့်စာရိတ္တလွန်ကဲစွာ ပျက်စီးနေသော (သို့မဟုတ်) မည်သည့်နည်း နှင့်မျှ ထိန်းသိမ်း၍မရနိုင်သော ဆိုးသွမ်းနေသည့် ကလေးသူငယ်ဖြစ် သည်ဟုလည်းကောင်း၊ ကလေးသူငယ်တရားရုံးက ယုံကြည်မှသာ ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ရမည်ဟု ပြဌာန်းထားသဖြင့် မူလရုံးနှင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တောင်ပိုင်းခရိုင်)မှ ချမှတ်သော အမိန့်သည် တရားမျှတမှုရှိ ပြီး မှန်ကန်သဖြင့် ပြင်ဆင်မှုအား ပလပ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြ သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိ အဆင့်-၁ က ဟန်လင်းကျော်မှာ ကလေးသူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ခြင်း၊ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၃၈ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းအတွက် ကလေး သူငယ်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇ အရ မိဘအုပ်ထိန်းသူ ဦးခင်မောင်အေးအား

ဒဏ်ငွေ ၅၀၀၀/-ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းခြင်းမရှိကြောင်း ပြင်ဆင်မှုအား ပလပ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှုတွဲရှိ သက်သေခံစာရွက်စာတမ်းများနှင့် သက်သေခံချက် များအရ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားသူ ဒေါ်ရင်မြင့်တွင် ညာခြေချင်းဝတ်၌ ၁ ^၁/_၂ ခန့်ပေါက်ပြဲဒဏ်ရာမှ အရိုးသည် ကျိုးပြီး အပြင်သို့ တစ်လက်မ ခန့်ထွက်နေသည့် ဒဏ်ရာတစ်ခု၊ ညာဂျီစောင်းဦးခေါင်း၌ အနည်းငယ် ဖူးယောင်ဒဏ်ရာတစ်ခု၊ ယာတတောင်ဆစ်၌ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာတစ်ခု၊ ဝဲခြေမျက်စေ့၌ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာတစ်ခုတို့ရှိကြောင်းနှင့် ယင်းဒဏ်ရာများမှာ ဟန်လင်းကျော်၏ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် တိုက်မိရာမှ ရရှိသည့်ဒဏ်ရာ များဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ဟန်လင်းကျော်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၃၈ အရ အပြစ်ရှိကြောင်းထင်ရှားသည်။

၁၉၉၃-ခုနှစ် ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇ (က)တွင် ကျူးလွန်သောပြစ်မှုမှာ ကြီးလေးခြင်းမရှိသည့်အပြင် ကလေးသူငယ်မှာ လည်း အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားခြင်းမရှိသေးလျှင် ဆိုဆုံးမ၍ လွှတ်နိုင် သည်။ ဝင်ငွေမရှိသောကလေးသူငယ်ဖြစ်လျှင် မိဘအုပ်ထိန်းသူကို ငွေဒဏ်တပ်ရိုက်နိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသဖြင့် မိဘအား ငွေဒဏ်တပ် ရိုက်ခြင်းမှာလည်း မှားယွင်းခြင်းမရှိပေ။

ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားသူဘက်မှ ဒေါ်ရင်မြင့်မှာ ကိုယ်အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းခဲ့ရသဖြင့် ချမှတ်သည့်ပြစ်ဒဏ်မှာ လွန်စွာသက်ညှာလွန်း၍ ဆီလျော် သည့်ပြစ်မှုနှင့်ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ပေးရန် တင်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ အယူခံမှုကို ကြားနာသောတရားရုံးအနေဖြင့်ချမှတ်ထားသော ပြစ်ဒဏ် ကို မိမိထင်မြင်ချက်နှင့် ကွာခြားရုံမျှဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်သင့်သည် မဟုတ်ပေ။ တရားမျှတမှု ကင်းမဲ့လောက်အောင် အလွန်အမင်း လျော့နည်းလွန်းသည်ဟု သိသာထင်ရှားစွာပေါ်ပေါက်သောအမှုမျိုး၌သာ ပြင်ဆင်မှုကို ကြားနာသောတရားရုံးက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်၍ ပြင်ဆင် ပေးလေ့ရှိပေသည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တောင်ပိုင်းခရိုင်)က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ

ဒေါ်ရင်မြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၂*

ဥပဒေပုဒ်မ ၆၃ တွင် ဒဏ်ငွေကို မည်၍မည်မျှထက်မပိုရဟု ဖော်ပြခြင်း မရှိလျှင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား အကန့်အသတ်မရှိ ငွေဒဏ်ချမှတ်နိုင် သော်လည်း မများလွန်းစေရဟု ပြဌာန်းထားသည်။ မူလရုံးက မိဘအပေါ် တပ်ရိုက်သည့် ဒဏ်ငွေ ၅၀၀၀/-မှာ နည်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာအမှုများတွင် နစ်နာသူအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကာမိအောင် ငွေဒဏ်တပ်ရိုက်ပေးရန်လည်း ပြဌာန်းချက်မရှိသဖြင့် မူလရုံး၏ ဥပဒေနှင့် အညီ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ထားချက်အပေါ် စွက်ဖက်သင့်မည်မဟုတ် ပေဟု ကောက်ယူသုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မျှတမှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။ မောင်ဟန်လင်းကျော်သည် ကလေးသူငယ်ဖြစ်၍ ကလေးသူငယ် ဥပဒေကပေးထားသည့် အခွင့်အရေးရရှိပြီးဖြစ်သည့် လျှောက်ထားသူတွင် ရရှိသည့်ဒဏ်ရာအရ ချမှတ်ထားသည့် ပြစ်ဒဏ်မှာ အလွန်အမင်း လျော့နည်းလွန်းကြောင်း သိသာထင်ရှားစွာ မြင်သာပြီးဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သောအခြေအနေများအရ မူလမြို့နယ် တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံး(တောင်ပိုင်းခရိုင်)၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များအပေါ် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်၍ ပြစ်ဒဏ်ပြင်ဆင်တိုးမြှင့်သင့်ကြောင်း သဘော ရရှိသည်။

၁၉၉၃-ခုနှစ် ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇ (က) (၂)နှင့် ၄၈ (က)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဌာန်းထားသည်-

ပုဒ်မ ၄၇ (က) (၂)

ကလေးသူငယ် တရားရုံးသည် ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်း မပြုသင့်သောကလေးသူငယ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါ အမိန့်တစ်ရပ်ရပ်ကို ချမှတ်နိုင်သည်-

- (က) အသက် (၁၄)နှစ်ပြည့်ပြီး ဝင်ငွေရရှိသည့်ကလေး သူငယ်ဖြစ်လျှင် ငွေဒဏ်တပ်ရိုက်နိုင်သည်။ ဝင်ငွေ မရှိသောကလေးသူငယ်ဖြစ်လျှင် မိဘ၊ အုပ်ထိန်းသူ ကို ငွေဒဏ် တပ်ရိုက်နိုင်သည်။

ပုဒ်မ ၄၈ (က)

၁၉၉၉
ဒေါ်ရင်မြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၂*

ကလေးသူငယ် တရားရုံးသည်-

ကလေးသူငယ်အပေါ် ပုဒ်မ ၄၆ အရ ချမှတ်သော ထောင်ဒဏ် သို့မဟုတ် ပုဒ်မ ၄၇ အရ ချမှတ်သော အမိန့်တစ်ရပ်ရပ် အပြင် ကလေးသူငယ်ပြုလုပ်မှုကြောင့်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူတွင် ထိခိုက်နာကျင်မှု၊ ဆုံးရှုံးမှုနှင့် နစ်နာမှုများရှိလျှင် ကလေးသူငယ်၏ မိဘ၊ အုပ်ထိန်းသူအား ထိခိုက်နစ်နာသူသို့ သင့်လျော်သောလျော်ကြေးပေးဆောင်စေရန်လည်း အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်။

အထက်ပါပြဌာန်းချက်များအရ မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ဒဏ်ငွေ ၅၀၀၀/-ပေးဆောင်စေ၊ ယင်းဒဏ်ငွေမှ ၄၀၀၀/-လျော်ကြေးပေးစေရန် ချမှတ်ထားသည့်အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်းမရှိမှားယွင်းသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို လက်ခံသည်။ သန်လျင်မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တောင်ပိုင်းခရိုင်)က မောင်ဟန်လင်းကျော်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၃၈ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိချက်ကို အတည်ပြုသည်။

၁၉၉၃-ခုနှစ် ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇ (က) (၂)အရ မိဘအုပ်ထိန်းသူ ဦးခင်မောင်အေးအပေါ် ဒဏ်ငွေ ၅၀၀၀/-ပေးဆောင်စေ၊ ယင်းဒဏ်ငွေမှ ၄၀၀၀/-ကို ဒေါ်ရင်မြင့်ကို လျော်ကြေးပေးဆောင်စေရန် ချမှတ်ထားသည့်အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုသည့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တောင်ပိုင်းခရိုင်) အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

အုပ်ထိန်းသူ ဦးခင်မောင်အေးအပေါ် ကလေးသူငယ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇ (က) (၂)အရ ဒဏ်ငွေ ၁၀၀၀/-ပေးဆောင်စေရန်နှင့် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၄၈ (က)အရ နစ်နာသူဒေါ်ရင်မြင့်အား လျော်ကြေးငွေ ၃၅၀၀၀/-ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းငွေနှင့်လျော်ကြေးငွေကို မူလရုံး၌ ပေးဆောင်စေရမည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု
သေဒဏ်အတည်ပြုမှု

တရားရုံးချုပ်ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦးနှင့် တရားသူကြီး
ဒေါက်တာတင်အောင်အေးတို့ရှေ့တွင်

သိန်းဌေး (ခ) ခရု

အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

ခရု (ခ) သိန်းဌေး ပါ-၂

+ ၁၉၉၉
ဇူလိုင်လ
၂၁ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၄ နှင့် ပုဒ်မ ၃၆၄ တို့အရ
ရေးမှတ်ယူခြင်းမရှိသာ ဖြောင့်ချက်ကို ကုစားရန်နည်းလမ်း
မီးပြမှု၊ လူယက်မှုတို့တွင် လူသတ်ခြင်း၏ ခြားနားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဖြောင့်ချက်ကို မည်သို့ရေးမှတ်ယူရမည့်
အကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၄ နှင့် ၃၆၄ တို့တွင်
ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း ရေးမှတ်ယူခြင်းမရှိသော
ဖြောင့်ချက်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၃ အရ ကုစားနိုင်
သည်။ သို့သော် ယင်းသို့ကုစားနိုင်ရန်မှာ ဖြောင့်ချက်ယူသော တရားသူ
ကြီးကို သက်သေအဖြစ် ဆင့်ခေါ်ပြီး ထိုတရားသူကြီးက တရားခံအား
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၄ နှင့် ၃၆၄ တို့အရ အခွင့်အရေး
များကို ပေးခဲ့ခြင်းရှိ မရှိ စစ်ဆေးမေးမြန်းရန်လိုသည်။

* ၁၉၉၆-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ်-၃၄၁ နှင့် ၃၈၃
သေဒဏ်အတည်ပြုမှု-၈
+ ၁၉၉၅-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၂ တွင် ချမှတ်သော ၂၅. ၃. ၉၆ ရက်စွဲပါ
ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (မအူပင်ခရိုင်)၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၉၉
 သိန်းဌေး
 (ခ)
 ခရု
 အငယ်လေး
 (ခ)
 အုန်းကျော်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ခရု
 (ခ)

သိန်းဌေး ပါ-၂

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လူသတ်ခါးပြမှု၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၆ တွင် ခါးပြတိုက်စဉ် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားလျှင် လူသတ်သည့် ခါးပြသာမက လူသတ်ခြင်းမပြုသည့် ခါးပြများလည်း အသီးသီးအပြစ် ရှိသည်။ လူသတ်မှုတွင် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်မျိုးမရှိ။ အကြံတူမရှိခဲ့လျှင် လူသတ်မှုတွင် လူသတ်သူသည် သီးခြားတာဝန် ရှိမည်သာဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လူသတ်ခါးပြနှင့် လူသတ်မှုတွင် လူသတ်ခြင်းသည် ခြားနားသည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးနိုင်ငွေရာ၊ ဦးကြင်ထူး
- တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားခံများ - ဦးမျိုးချစ်၊ ဒုတိယ
- အတွက် - ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
- ရှေ့နေချုပ်ရုံး

ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး (မအူပင်ခရိုင်) ပြစ်မှုကြီးမှု အမှတ် ၂/၉၅ တွင် တရားခံ ခရု (ခ) သိန်းဌေး နှင့် အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) /၃၄ အရ သေဒဏ်ကျခံစေရန်နှင့် တရားခံသက်ရှည်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၆ အရ ထောင်ဒဏ်(၉)လကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်ကို တရားခံ ခရု (ခ) သိန်းဌေး နှင့် အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်တို့က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၃၈၃/၉၆ နှင့် အယူခံမှုအမှတ် ၃၄၁/၉၆ တို့တွင် အယူခံဝင်ရောက်သည်။

တရားရုံးချုပ်ကလည်း ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (မအူပင်ခရိုင်) က ချမှတ်သည့်သေဒဏ်အမိန့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အတည်ပြုသင့် မသင့် သေဒဏ်အတည်ပြုခြင်းဆိုင်ရာ အမှုအမှတ် ၈/၉၆ ကို ဖွင့်လှစ်သည်။ ဖော်ပြပါ အယူခံမှုနှင့် သေဒဏ်အတည်ပြုမှုများသည် မူလအမှု တစ်မှုတည်းမှ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် အမှုများဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်သည် ယင်း အမှုများအားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

၁၂-၁၂-၉၇ ရက်နေ့ ညောင်တုန်းမြို့နယ်၊ သဲကုန်းရွာမကျေးရွာနေ အောင်မြင့်သိန်းနှင့် ဝါးတောစွန်းရွာမှ ဇော်ဝမ်းတို့သည် အလည်

ချောင်းရွာသို့ စပါးဝယ်ရန်အတွက် စပါးပွဲစား ကုလားဝဲရွာသစ်မှ ခရု (ခ) သိန်းငွေ၊ တူးချောင်းရွာမှ အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်တို့နှင့်အတူ စက်ဘီး (၂)စီးဖြင့် သွားရောက်ကြသည်။ တူးချောင်းရွာနှင့် ကုလားဝဲ (၃)ရွာအကြား ကိုင်းတောစပ်အရောက်တွင် ရှေ့စက်ဘီးတွင် စက်ဘီးနင်း နေသည့် ဇော်ဝမ်းကို ၎င်းစက်ဘီးနောက်မှ ထိုင်လိုက်လာသည့် ခရု (ခ) သိန်းငွေက နောက်မှ ဓါးဖြင့်ထိုးနေကြောင်း နောက်စက်ဘီးတွင်စီးလာ သည့် အောင်မြင့်သိန်းကမြင်၍ စက်ဘီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းထွက်ပြေးသည်။ အောင်မြင့်သိန်းကို ၎င်းနှင့်စက်ဘီးအတူစီးလာသည့် အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်က ဖမ်းဆွဲသော်လည်း ရုန်းကန်ရာ ငွေထည့်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကျန်ခဲ့ပြီး အနီးရှိ ကုလားဝဲရွာသို့ ရောက်ရှိအကူအညီတောင်း ခဲ့သည်။ ကုလားဝဲရွာမှ လူများနှင့်အတူ အခင်းဖြစ်သည့်နေရာသို့ ပြန် လာသည့်အခါ ခရု (ခ) သိန်းငွေ နှင့် အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်တို့ ကို မတွေ့ရှိတော့ဘဲ ဇော်ဝမ်းစီးလာသည့် စက်ဘီး (၁)စီးနှင့် အောင်မြင့်သိန်း၏ ငွေ ၂၅၀၀၀/-ပါရှိသော လွယ်အိတ်ပျောက်နေ ကြောင်း တွေ့ရသည့်အပြင် ဇော်ဝမ်း၏အလောင်းကို ကိုင်းတောထဲ၌ တွေ့ရ၍ အရေးယူသည့်အမှုဖြစ်သည်။

အယူခံမှုတွင် အယူခံတရားလို ခရု (ခ) သိန်းငွေက အမှန် တကယ်စပါးဝယ်ရန်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း လမ်းတွင် စက်ဘီးလဲပြီး သေသူဇော်ဝမ်းနှင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားများရာမှ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အောင်မြင့်သိန်းထံမှ ငွေကိုရယူခဲ့ခြင်းမရှိ ကြောင်း၊ အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်ကယူခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ စွဲချက် တင်ရာ၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ အရ စွဲချက်တင်ပြီး အပြစ်ပေး ရာ၌ ပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) / ၃၄ အရ အပြစ်ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း ဖြင့် အကြောင်းပြသည်။

အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်က လမ်းတွင် ခရု (ခ) သိန်းငွေ နှင့် ဇော်ဝမ်းတို့စကားများရန်ဖြစ်ရာမှ ဇော်ဝမ်းက ဓါးဖြင့်ထိုးရန်ပြုစဉ် ခရု (ခ) သိန်းငွေက ပြန်လှန်လုံးထွေးသတ်ပုတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ လုယက်ရန် အကြံအစည်မရှိကြောင်း၊ အကယ်၍ လုယက်ရန်အကြံ

၁၉၉၉
သိန်းငွေ
(ခ)
ခရု
အငယ်လေး
(ခ)
အုန်းကျော်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ခရု
(ခ)
သိန်းငွေ ပါ-၂

၁၉၉၉
 သိန်းဌေး
 (ခ)
 ၁၅
 အငယ်လေး
 (ခ)
 အုန်းကျော်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ၁၅
 (ခ)
 သိန်းဌေး ပါ-၂

အစည်ရှိခဲ့ပါက အောင်မြင်သိန်းကို စက်ဘီးနှင့်ခိုင်းပြီး နောက်မှ စီးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိက စက်ဘီးနှင့်ပြီး အောင်မြင်သိန်းက နောက်မှစက်ဘီး စီးလာခြင်းကပင်လျှင် လုယက်ရန်အကြံအစည်မရှိကြောင်းမှာ ထင်ရှားစေကြောင်း၊ အောင်မြင်သိန်းက အတင်းရုန်းပြီး ငွေပါသည့်လွယ်အိတ်ကို ချန်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သေသူဇော်ဝမ်းအား တစ်စုံတစ်ရာပြုလုပ်ခဲ့မှု မရှိကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါသည့် ရှေ့နေချုပ်ရုံး ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူးက အယူခံတရားလိုများအပေါ် တိုင်းတရားရုံးမှ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)/၃၄ အရ သေဒဏ်ချမှတ်ထားခြင်း မှာ မှန်ကန်ကြောင်း၊ သေသူဇော်ဝမ်းကို အယူခံတရားလို ၁၅ (ခ) သိန်းဌေးက ဓါးဖြင့်ထိုး၍ သေဆုံးကြောင်းမှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် ငွေ ၂၅၀၀၀/- ကို အယူခံတရားလိုများ ယူဆောင် သွားကြောင်းမှာလည်း ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ သက်သေခံပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းရမိခြင်းနှင့် အယူခံတရားလို ၁၅ (ခ) သိန်းဌေး၏ ဖြောင့်ချက် သက်သေခံ (င)စသည့် ဆက်စပ်သော သက်သေခံချက်များရှိကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

အယူခံတရားလို ၁၅ (ခ) သိန်းဌေး၏ သက်သေခံ (င)ဖြောင့် ချက်ကို ညောင်တုန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ဒုတိယမြို့နယ်တရားသူကြီး ဒေါ်လှမြင့်က ရယူခဲ့သည်။ ထိုဖြောင့်ချက်တွင် တရားခံက အလိုအ လျောက်ဖြောင့်ဆိုထားသည့် ဖြောင့်ချက်ဟုတ် မဟုတ် ဖြောင့်ဆိုစေရန် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ခံရခြင်း၊ ခြိမ်းခြောက်ခံရခြင်း၊ ကတိထားခံရခြင်း ရှိ မရှိ သိရှိနိုင်ရန် မေးခွန်းများ မေးမြန်းရမည်ဖြစ်သော်လည်း မေးမြန်းသည့် မေးခွန်းများနှင့် တရားခံဖြေဆိုချက်များကို မှတ်တမ်း တင်ထားခြင်းမရှိသည့်အပြင် မည်သည့်အတွက် အလိုအလျောက် ဖြောင့်ဆိုသည့် ဖြောင့်ဆိုချက်ဖြစ်ကြောင်း ရေးမှတ်ထားရမည့်အကြောင်း အချက်များကို ရေးသားထားခြင်းမရှိ၍ နည်းလမ်းတစ်ကျ ရေးမှတ်ထားသည့် ဖြောင့်ဆိုချက်မဟုတ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။

ဖြောင့်ချက်ကို မည်သို့ရေးမှတ်ရမည့်အကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ

ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၄ နှင့် ၃၆၄ တို့တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။
 ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း ရေးမှတ်ယူခြင်းမရှိသော ဖြောင့်ချက်ကို
 ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၃ အရ ကုစားနိုင်သည်။ သို့သော်
 ယင်းသို့ ကုစားနိုင်ရန်မှာ ဖြောင့်ချက်ယူသော တရားသူကြီးကို သက်သေ
 အဖြစ်ဆင့်ခေါ်ပြီး ထိုတရားသူကြီးက တရားခံအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး
 ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၄ နှင့် ၃၆၄ တို့အရ အခွင့်အရေးများကို ပေးခဲ့ခြင်း ရှိ
 မရှိ စစ်ဆေးမေးမြန်းရန်လိုသည်။

ယခုအမှုတွင် ဖြောင့်ချက်ယူခဲ့သည့် တရားသူကြီး ဒေါ်လှမြင့်
 ကို ဒုတိယတိုင်းတရားသူကြီးက စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့ခြင်းမရှိ၍ ပြစ်မှု
 ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၃ အရ ကုစားရန်မဖြစ်နိုင်ချေ။ အမှုမှန်
 ဖော်ထုတ်ရန် အမှုစစ်တရားသူကြီး၏ တာဝန်မကျေပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုတွင် သေသူဇော်ဝမ်းအား အယူခံတရားလို ခရ (ခ)
 သိန်းဌေးက မီးဖြင့်ထိုး၍ ဇော်ဝမ်းသေ ဆုံးခဲ့ကြောင်းနှင့် ဇော်ဝမ်း၏
 စက်ဘီး(၁)စီး၊ အောင်မြင့်သိန်း၏ ငွေ ၂၅၀၀၀/-ပါသော လွယ်အိတ်
 တို့ကို အယူခံတရားလိုနှစ်ဦးက ရယူပြီး ထွက်ပြေးသွားကြကြောင်းမှာ
 အငြင်းပွားရန်မရှိပေ။ သက်သေခံစက်ဘီးကို ပန်းတနော်မြို့နေ ဦးစန်းဦး
 (လိုပြ-၆)ထံ အယူခံတရားခံများက ငွေ ၃၆၀၀/-ဖြင့် ရောင်းထားရာမှ
 သက်သေခံ (ဃ)ရှာဖွေပုံစံအရ ပြန်လည်သိမ်းဆည်းရရှိသည်။ သေသူ
 ဇော်ဝမ်းအား ထိုးသတ်သည့်ခါးကို အင်းမရွာနေ ဦးတင်ရွှေ (လိုပြ-၁၁)
 ၏အိမ်ရှေ့ထင်းပုံတွင်တူးထွက်ထားရာမှ တရားခံများက ညွှန်ပြ၍ သက်သေခံ
 (၅)ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းရမိသည်။ ယင်းဓားတွင် သွေးတွေ့ရှိကြောင်း၊
 ဓါတုဗေဒဝန်ရုံးက သက်သေခံ (၄)အရ ပြန်ကြားသည်။ သက်သေခံ
 ငွေ ၁၁၆၀၀/-နှင့် ဝယ်ယူထားသည့် အဝတ်အစားများကို သက်သေခံ
 (စ)အရ သိမ်းဆည်းရရှိသည်။ လူသတ်ပြီးနောက် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်
 (၁)နာရီ၌ ကျေးရွာလူကြီး ဦးကျင်ရွှေ (လိုပြ-၈)ထံ သွားရောက်ကြပြီး
 ခရီးသွားရောက်ရန် ထောက်ခံစာကို တောင်းယူသည်။ နောက် (၅)ရက်
 အကြာ ၁၇-၁၂-၉၄ ရက်နေ့၌ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေရာမှ မြောင်း
 တကာရွာတွင် ဖမ်းဆီးရမိသည်။

၁၉၉၉
သိန်းဌေး
(ခ)
ခရ
အငယ်လေး
(ခ)
အုန်းကျော်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ခရ
(ခ)
သိန်းဌေး ပါ-၂

၁၉၉၉

သိန်းဌေး

(ခ)

ခရု

အငယ်လေး

(ခ)

အုန်းကျော်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ခရု

(ခ)

သိန်းဌေး ပါ-၂

သေသူ ဇော်ဝမ်းရရှိသော ဓါးထိုးဒဏ်ရာမှာ (၁၄)ချက်ဖြစ်ပြီး နှလုံးနှင့် အဆုတ်များကို ထိုးဖောက်ထားသဖြင့် မုချသေရမည့်ဒဏ်ရာ များဖြစ်သည်။ နောက်ကျော၊ ရင်ဘက်၊ လည်ပင်း စသည့်သေကွင်း နေရာများ၌ (၁၄)ချက်ထိုးသတ်သည်ဖြစ်ပြီး သေစေရန် အကြံရှိကြောင်း မှာလည်း ပေါ်ပေါက်သည်။ မသေမချင်း ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ် သည့် လူသတ်မှုဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သေသူဇော်ဝမ်းအား တရားခံ ခရု (ခ) သိန်းဌေး က ဓါးဖြင့်ထိုးသတ်ရာ၌ တရားခံ ခရု (ခ) သိန်းဌေး နှင့် အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်တို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရ အကြံတူတစ်ခုကို ဖြစ်မြောက်စေရန် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ရှိ မရှိကို စိစစ်ရန်လိုပေသည်။

အောင်မြင်သိန်း (လိုပြ-၁)က စပါးဝယ်ရန် စက်ဘီး(၂)စီးဖြင့် သွားကြကြောင်း၊ သေသူ ဇော်ဝမ်းနှင့် အငယ်လေး၏အဖော် ခရု (ခ) သိန်းဌေး တို့က ရှေ့မှ စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့်သွားပြီး မိမိနှင့် အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်တို့က နောက်မှ စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် လိုက်သွားကြောင်း၊ အခင်းဖြစ်သည့်နေရာမရောက်မီတွင် ရှေ့မှ စက်ဘီးကို ဇော်ဝမ်းကနင်း ပြီး အငယ်လေး၏အဖော်က နောက်မှစီးကြောင်း၊ နောက်မှ စက်ဘီးတွင် အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်က နင်းပြီး မိမိကစီးလာကြောင်း၊ အခင်းဖြစ် သည့်နေရာအရောက်၌ ရှေ့စက်ဘီးမှ “ဖောင်း” ကနဲ အသံကြား၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အငယ်လေး၏အဖော် ခရု (ခ) သိန်းဌေးက ဇော်ဝမ်းကို ဓားဖြင့်ထိုးချလိုက်သည်ကို မြင်ရကြောင်း၊ ဇော်ဝမ်းမှ မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့ဟုအော်ပြီး ရှေ့ဘက်သို့ဆင်းပြေးကြောင်း၊ မိမိလည်း ကြောက် လန့်ပြီးပြန်ပြေးကြောင်း အငယ်လေးမှ မိမိလွယ်ထားသော ငွေအိတ်ကို လှမ်းဆွဲကြောင်း၊ မိမိလည်း အတင်းရုန်း၍ လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်ကို ချွတ်ပေးပြီးနောက် ပြန်ပြေးရာ ကုလားဝဲရွာသို့ရောက်ကြောင်း၊ အငယ် လေးမှ လှမ်း၍ချုပ်ထားပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဆွဲယူနေစဉ် ဇော်ဝမ်းမှာ မြေပေါ်သို့ဝပ်ကျသွားသည်ကိုတွေ့ရကြောင်း၊ ကုလားဝဲရွာမှ လူများကို ခေါ်ပြီး အခင်းဖြစ်သည့်နေရာသို့ ပြန်သွားသည့်အခါ ဇော်ဝမ်းသေဆုံး နေသည်ကိုတွေ့ရပြီး စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် ငွေ ၂၅၀၀၀/-ပါသော လွယ်အိတ်မရှိတော့ကြောင်း၊ တရားခံများလည်းမရှိတော့ကြောင်း

ထွက်ဆိုထားသည်။

သက်သေခံ (၄)မြေပုံအရ အောင်မြင်သိန်းစီးလာသည့် စက်ဘီးနှင့် အခင်းဖြစ်သည့် ဇော်ဝမ်းတို့၏ စက်ဘီးနှစ်စီး၏ အကွာအဝေးသည် ပေ (၈၀)ခန့်ကွာဝေးကြောင်းတွေ့ရသည်။ ရှေ့မှသွားသည့် စက်ဘီးတွင် သေသူဇော်ဝမ်းကနင်းပြီး တရားခံ ခရု (ခ) သိန်းဌေးက စီးသည်။ စက်ဘီးနင်းနေစဉ် သေသူဇော်ဝမ်းအား တရားခံ ခရု (ခ) သိန်းဌေးက နောက်မှ ဓါးဖြင့်ထိုးလိုက်သည်။ အကယ်၍ ခရု (ခ) သိန်းဌေးနှင့် အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်တို့ ငွေလုပြီး လူသတ်ရန် အကြံတူရှိခဲ့လျှင် နောက်မှ လိုက်လာသည့်စက်ဘီးမှ အောင်မြင်သိန်းကို အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်က တစ်ပြိုင်တည်းရန်ပြုရန်ရှိပေမည်။ အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်တွင် အကြံတူမရှိ၍သာ အောင်မြင်သိန်း သည် ခရု (ခ) သိန်းဌေးက ဇော်ဝမ်းအားဓါးဖြင့်ထိုးနေစဉ် စက်ဘီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်တွင် မည်သည့်လက်နက်မှ မပါသည်ကို ထောက်ရှုလျှင် လုယက်ပြီး လူသတ်ရန်အကြံမရှိခဲ့ကြောင်း မှတ်ယူရန်ရှိပေသည်။ အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်က အောင်မြင်သိန်းဆင်းပြေးစဉ် ငွေအိတ်ကို လှမ်းဆွဲသည်ဟုဆိုသော်လည်း အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်က ဇော်ဝမ်း နှင့် ခရု (ခ) သိန်းဌေးတို့ လုံးထွေးနေစဉ် သွားရောက်ဆွဲဖျင်ရန် အောင်မြင်သိန်းကိုခေါ်ရာ ထွက်ပြေးသဖြင့် လှမ်းဆွဲခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဇော်ဝမ်းသေဆုံးသည်ကိုတွေ့၍ ကြောက်ပြီး ခရု (ခ) သိန်းဌေးနှင့်အတူ ထွက်ပြေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားပေသည်။

မိမိနှင့်အတူပါလာသူက ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့၍ ထိုသူနှင့်အတူ ထွက်ပြေးခြင်းမှာ သဘာဝမကျဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန်မှာ တရားခံများသည် မူလကပင် ပြစ်မှုတစ်ခုကျူးလွန်ရန် အကြံတူတစ်ခုရှိကြပြီး ယင်းအကြံအတိုင်း ဆက်လက်၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြကြောင်း တင်ပြရန်လိုသည်။ မောင်ကြီး ပါ-၃ နှင့် နိုင်ငံတော်^(၁) အမှုကို ရည်ညွှန်းသည်။

၁၉၉၉
သိန်းဌေး
(ခ)
ခရု
အငယ်လေး
(ခ)
အုန်းကျော်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ခရု
(ခ)
သိန်းဌေး ပါ-၂

(၁) အတွဲ-၁၊ ရန်ကုန် ၃၉၀

၁၉၉၉
 သိန်းဌေး
 (ခ)
 ခရု
 အငယ်လေး
 (ခ)
 အုန်းကျော်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ခရု
 (ခ)
 သိန်းဌေး ပါ-၂

လူသတ်ခါးပြမှု ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၆ တွင် ခါးပြ တိုက်စဉ် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားလျှင် လူသတ်သည့်ခါးပြသာမက လူသတ်ခြင်းမပြုသည့် ခါးပြများလည်း အသီးသီးအပြစ်ရှိသည်။ လူယက်မှုတွင် ယင်းပြဌာန်းချက်မျိုးမရှိ။ အကြံတူမရှိခဲ့လျှင် လူယက်မှုတွင် လူသတ်သူသည် သီးခြားတာဝန်ရှိမည်သာဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လူသတ်ခါးပြနှင့် လူယက်မှုတွင် လူသတ်ခြင်းသည် ခြားနားသည်။ အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော် သည် ခရု (ခ) သိန်းဌေးက ဇော်ဝမ်းအား သတ်ရာတွင် ပါဝင်ခဲ့ခြင်းမရှိ။ အကြံတူတစ်ခုကို အထမြောက်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း လည်းမပေါ်ပေါက်။ လူသတ်စဉ်က လူယက်ရန် ညှိနှိုယ်ခဲ့ဟုဆိုသည့် တိုင် နောက်ပိုင်းတွင် လူယက်မှုတွင် ပါဝင်ကျူးလွန်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ လူယက်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်။

ခရု (ခ) သိန်းဌေးမှာ လူယက်မှုကျူးလွန်စဉ် လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်။ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် လူသတ်မှုမှာ ရက်ရက်စက်စက်သေစေရန်အကြံဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)အရ ပြစ်မှုထင်ရှားခြင်းဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)တွင် သေဒဏ်မှအပ အခြားပြစ်ဒဏ်မရှိပေ။ မူလတရားရုံးက ၎င်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)အရ စွဲချက်တင်ခဲ့သည် ဖြစ်၍ ယင်းပြစ်မှုဖြင့် သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းခြင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် အငယ်လေး (ခ) အုန်းကျော်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)/၃၄ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းနှင့် သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပြီး ၎င်းအစား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉၂ အရ ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်ကျခံစေရန် ပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ခရု (ခ) သိန်းဌေးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)/၃၄ ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ)သို့ ပြောင်းလဲ၍ သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းကို အတည်ပြုသည်။ ၎င်း၏အယူခံကို ပယ်လုပ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဒေါက်တာတင်အောင်အေးရှေ့တွင်

ဒေါ်အုန်းကြည်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂*

+ ၁၉၉၉
အောက်တိုဘာလ
၁ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ ယုံကြည်အပ်နှံခြင်း၊ မြန်မာ့ဓလေ့
ထုံးတမ်းဥပဒေအရ မယားက လင်ကို ပစ္စည်းအပ်နှံခြင်းသည်
ပြစ်မှုမကင်းသော ယုံကြည်အပ်နှံရေးဖောက်ဖျက်မှု မြောက်-
မမြောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ ယုံကြည်
အပ်နှံခြင်းဆိုသည်မှာ တစ်ဦးက အခြားတစ်ဦးအပေါ် စိတ်ချယုံကြည်
သဖြင့် ပစ္စည်းအား လက်ရှိပေးအပ်ခဲ့ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ တရားခံ
ကိုယ်တိုင်က ပစ္စည်း၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါမူ ထိုပစ္စည်းကိုတစ်ပါးသူ၏ အပ်နှံခြင်း
ခံရသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်၍ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၀၆ အရ အရေးယူနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းအရ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ
အကြင်လင်မယားတို့သည် ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ “အတူပိုင်ဆိုင်” သူများ
ဖြစ်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ပင် မထွေး နှင့် မတင်ဦး^(၁) အမှု နှင့် မအုန်းကြည်
နှင့် ဒေါ်နှင်းနွယ် ^(၂) အမှုများတွင် ထုံးဖွဲ့သည်။

မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းအရ လင်မယားနှစ်ဦးအတူပိုင်ဆိုင်မှုရှိ
သည့် ပစ္စည်းတွင် လင်နှင့်မယားတို့သည် အတူပိုင်ဆိုင်သည့်
အခွင့်အရေးရှိကြသည့်အလျောက် ထိုပစ္စည်းကို လင်က မယားသို့ဖြစ်စေ၊

* ၁၉၉၉-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၁၉၈ (ခ)
+ ၁၉၉၈-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၃၂၇ တွင် ချမှတ်သော ၁၉-၁-၉၉ ရက်စွဲပါ
ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု

၁၉၉၉

ဒေါ်အုန်းကြည်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ

နိုင်ငံတော် ပါ-၂*

မယားက လင်သို့ဖြစ်စေ အပ်နှံခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၅ အရ ယုံကြည်အပ်နှံသည်ဟု ဆိုရန်အကြောင်းမရှိ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ အရေးမယူနိုင်ပေ။

- လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးသန်းထွန်း၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - (၁) ဦးခင်မောင်သန်း၊
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
(၂) ဦးခင်မောင်ကြီး၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ဒဂုံမြို့သစ် (တောင်ပိုင်း)မြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၄၀၄/၉၈ တွင် တရားခံ ဦးကျော်စိန်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင်သည်။ ယင်းစွဲချက်တင်သည့် အမိန့်ကို ဦးကျော်စိန်က မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၂၇/၉၈ တွင် ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားရာ၊ တိုင်းတရားရုံးက စွဲချက်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးကျော်စိန်အား လွှတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မူလမှုတိုင်တန်းသူ ဒေါ်အုန်းကြည်က ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ဒဂုံမြို့သစ် (တောင်ပိုင်း)၊ မီးသတ်ဝင်းနေ ဒေါ်အုန်းကြည် (လျှောက်ထားသူ)က သယံဇာတကျွန်းမြို့နယ်၊ ဆယ်သိန်းရပ်ကွက်၊ (ရယက)ဥက္ကဋ္ဌ ဦးကျော်စိန် (လျှောက်ထားခံရသူ-၂)အား ၁၉၉၇-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၅)ရက်နေ့တွင် ဒဂုံမြို့သစ် (တောင်ပိုင်း)၊ မီးသတ် ဦးစီးဝင်းအတွင်း ဆောက်လုပ်နေသော ဆိုင်ခန်း (၁)ခန်းအတွက် ငွေ

ပေးသွင်းရန် ငွေကျပ် (၈)သိန်းကို ယုံကြည်အပ်နှံလိုက်ကြောင်း၊ ဦးကျော်စိန်သည် ငွေ(၄)သိန်းကိုသာ ဆိုင်ခန်းအတွက် ပေးသွင်းပြီး၊ ကျန်ငွေ (၄)သိန်းကို မပေးသွင်းဘဲ အလွဲသုံးစားပြုကြောင်း၊ အရေးယူပေးရန် ဒဂုံမြို့သစ် (တောင်ပိုင်း)ရဲစခန်းတွင် တိုင်ကြားသဖြင့် အရေးယူသည့်အမှုဖြစ်သည်။

ပြင်ဆင်မှုတွင် လျှောက်ထားသူ ဒေါ်အုန်းကြည်က တိုင်းတရားရုံးက လျှောက်ထားသူနှင့် လျှောက်ထားခံရသူ-၂ တို့အကြင်လင်မယားဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူနှင့် လျှောက်ထားခံရသူ-၂ တို့သည် တရားဝင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်းကို လျှောက်ထားသူက ရှင်းလင်းထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ၏ ခင်ပွန်း ဦးမြသောင်းကလည်း ၎င်းနှင့် လျှောက်ထားသူတို့ပြတ်စဲခြင်းမရှိဟု ထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူနှင့် လျှောက်ထားခံရသူ-၂ တို့ တရားဝင်ပေါင်းသင်းနေသည်ဆိုပါက ထိုသို့ တရားဝင်ပေါင်းသင်းနေကြောင်းကို လျှောက်ထားခံရသူ-၂ က သက်သေပြရန်လိုမည်ဖြစ်၍ ထိုသို့ မပြမီ ၎င်းအား မစစ်ဆေးဘဲ စွဲချက်မတင်မီ လွှတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်းဖြင့် အကြောင်းပြသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါသည့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးလက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူးက ဒေါ်အုန်းကြည်၏ ကိုယ်တိုင်ထွက်ဆိုချက်အရ ဦးကျော်စိန်သည် ဒေါ်အုန်းကြည်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံချက်များအရ လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေသည်ဟုလည်း ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေစဉ်တွင် ပေးအပ်ခဲ့သည့် ငွေနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ယုံကြည်အပ်နှံခြင်း သဘောသက်ရောက်မည်ဟု မယူဆနိုင်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)က ဦးကျော်စိန်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်ခြင်းမှာ မှန်ကန်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)က ဦးကျော်စိန်အပေါ် တင်ထားသည့် စွဲချက်ကို ပယ်ဖျက်ရခြင်းမှာ အငြင်းပွားသည့် ငွေ(၈)သိန်း

၁၉၉၉

ဒေါ်အုန်းကြည်
နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာ
နိုင်ငံတော်-မိ-၂*

ကို ပေးစဉ်က ဒေါ်အုန်းကြည်နှင့် ဦးကျော်စိန်တို့သည် ပေါင်းသင်းနေကြသည့် လင်မယားများဖြစ်ကြ၍ ယုံကြည်အပ်နှံမှုမမြောက်ကြောင်း သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ပြီး စွဲချက်ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤပြင်ဆင်မှုတွင် ဒေါ်အုန်းကြည်က သူမနှင့် ဦးကျော်စိန်တို့သည် တရားဝင်အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ သူမ၏ခင်ပွန်းဟောင်း ဦးမြသောင်းနှင့် ပြတ်စဲခဲ့ခြင်းလည်းမရှိကြောင်း၊ သူမအား ပြန်လည်စစ်မေးစဉ်က တရားဝင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း ရှင်းလင်းခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း မူလရုံးတွင် ဒေါ်အုန်းကြည်က အောက်ပါကဲ့သို့ ထွက်ဆိုသည်-

“ရုံးရှေ့စွပ်စွဲခံရသူ ဦးကျော်စိန်မှာ ယခင်က ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုခင်ပွန်းမဟုတ်တော့ပါ။ ၁၉၉၇-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလအတွင်းက ကျွန်မနှင့်စွပ်စွဲခံရသူ ဦးကျော်စိန် အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေစဉ်၊ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းဟောင်း ထံမှ ရရှိသော ငွေကျပ် (၁၀)သိန်းကို ကျွန်မဦးကျော်စိန်အား အပ်ခဲ့ပါသည်။ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်ပါသည်။ x x x x x”

ဒေါ်အုန်းကြည်က အဓိကစစ်မေးချက်တွင် ဦးကျော်စိန်သည် ၎င်း၏ခင်ပွန်းဟောင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၉၉၇-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွင်းက ၎င်းနှင့် ဦးကျော်စိန်တို့ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုခြင်းသည် အဓိပ္ပါယ်အမျိုးမျိုးကောက်ယူနိုင်သည့်စကားရပ်မဟုတ်ပေ။ အများနားလည်လွယ်သည့် စကားဖြစ်ပြီး မရှင်းလင်းသည်များ မပါရှိ၍ ထိုစကားကို ပြန်လည်ရှင်းလင်းရန်ပင် မလိုပေ။ ထို့အပြင် မူလရုံးတွင် ဒေါ်အုန်းကြည်က ဦးကျော်စိန်သည် ၎င်းနှင့် အိမ်ထောင်မကျမီက ဆယ်သိန်းရပ်ကွက်တွင် နေကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်၊ ၎င်းပါ ထိုဆယ်သိန်းရပ်ကွက်ထဲ အိမ်ငှားနေကြောင်း၊ ထိုရပ်ကွက်ဖျက်လိုက်သည့်အခါ သူမနှင့် ဦးကျော်စိန်တို့ ဒဂုံမြို့သစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြောင်းဖြင့် အတိအလင်းထွက်ဆို

ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်အုန်းကြည်နှင့် ဦးကျော်စိန်တို့သည် အခင်းဖြစ်စဉ်က လင်မယားဖြစ်သည်ဟု ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက သုံးသပ်ခြင်းသည် မှန်ကန်သည်။ ဒေါ်အုန်းကြည်က အငြင်းမပွား၊ ဝန်ခံထားသောအချက်ကို ဦးကျော်စိန်က သက်သေပြရန်မလိုပေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ ယုံကြည်အပ်နှံခြင်း ဆိုသည်မှာ တစ်ဦးက အခြားတစ်ဦးအပေါ် စိတ်ချယုံကြည်သဖြင့် ပစ္စည်းအား လက်ရှိပေးအပ်ခဲ့ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ တရားခံကိုယ်တိုင်က ပစ္စည်း၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါမူ ထိုပစ္စည်းကို တစ်ပါးသူ၏ အပ်နှံခြင်းခံရသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်၍ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ အရေးယူနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ယခုအမှုတွင် ဒေါ်အုန်းကြည်နှင့် ဦးကျော်စိန်တို့သည် အခင်းဖြစ်ချိန်က အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေကြကြောင်း၊ ဒေါ်အုန်းကြည်ကိုယ်တိုင်က ထွက်ဆိုထားသည်။ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းအရ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာအကြင်လင်မယားတို့သည် ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ “အတူပိုင်ဆိုင်” သူများဖြစ်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ပင် မထွေး နှင့် မတင်ဦး^(၁) အမှုနှင့် မအုန်းကြည် နှင့် ဒေါ်နှင်းနွယ်^(၂) အမှုများတွင် ထုံးဖွဲ့သည်။

မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းအရ လင်မယားနှစ်ဦးအတူပိုင်ဆိုင်မှုရှိသည့် ပစ္စည်းတွင် လင်နှင့်မယားတို့သည် အတူပိုင်ဆိုင်သည့် အခွင့်အရေးရှိကြသည့်အလျောက် ထိုပစ္စည်းကို လင်က မယားသို့ဖြစ်စေ၊ မယားက လင်သို့ဖြစ်စေ အပ်နှံခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၅ အရ ယုံကြည်အပ်နှံသည်ဟု ဆိုရန်အကြောင်းမရှိ၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ အရေးမယူနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)က ဦးကျော်စိန်အား လွှတ်ရန်အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် မှန်ကန်သဖြင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

(၁) ၁၉၅၃-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး (လွှတ်တော်) ၂၉
(၂) ၁၉၅၃-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး (လွှတ်တော်) ၃၂၂

၁၉၉၉ ခုနှစ်

တရားမဆိုင်ရာ အမှုများ

တရားမဆိုင်ရာ အမှုများ

စာမျက်နှာ

ဥပဒေများ -

- တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ
- ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေ
- ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ
- မြန်မာ့ခလေးထုံးတမ်းဥပဒေ
- မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေ
- အထက်မြန်မာပြည် မြေနှင့်အခွန်တော်စည်းမျဉ်းဥပဒေ
- အောက်မြန်မာပြည် မြို့နှင့်ကျေးရွာမြေများ အက်ဥပဒေ
- ၁၉၁၁-ခုနှစ် မူပိုင်ခွင့် အက်ဥပဒေ
- ၁၉၆၀-ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေ
- ၁၉၈၇-ခုနှစ် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေ

ပြည်နယ်တရားရုံးတွင် ရရှိသည့် ဒီကရီကို မြို့နယ်တရားရုံးတွင် အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း၊ မြို့နယ်တရားရုံးသည် ပြည်နယ်တရားရုံးက ချမှတ်သည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးနိုင် မပေးနိုင်၊ ဇာရီရုံးက ဇာရီမှု ပြုလုပ်နိုင်သည်၊ သို့မဟုတ် ဇာရီမှု မပြုလုပ်နိုင်ဟု ချမှတ်သော အမိန့်အပေါ် အယူခံဝင်ရမည်၊ သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားရမည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားနိုင်တစ်ဦးက မိမိရရှိခဲ့သော ဒီကရီကို အကျိုး သက်ရောက်အောင် ဇာရီမှု ဖွင့်လှစ်ရာ၌ တရားရုံးက ဒီကရီကို ဇာရီမှု မပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ကန့်ကွက်လာသော ကိစ္စတွင် ဇာရီရုံးအနေဖြင့် ဇာရီမှု ပြုလုပ်နိုင်သည်၊ သို့တည်းမဟုတ် ဇာရီမှု မပြုလုပ်နိုင်ဟု တစ်နည်းနည်း အဆုံးအဖြတ်ပြုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ တရားမကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၄၇ အရ အမိန့်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ အမိန့်မှာ တရားနိုင်၊ တရားရှုံးတို့၏ အခွင့်အရေး

နှင့် ပတ်သက်၍ အပြီးအပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၂ (၂) အရ ဒီကရီဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရမည် ဖြစ်သည်။ ဒီကရီဖြစ်လျှင် ပုဒ်မ ၉၆ အရ အယူခံ ဝင်နိုင်သည် ဆိုခြင်းမှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိနိုင်ပေ။

စာမျက်နှာ

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ “ဒီကရီ ချမှတ်သည့် တရားရုံး” ဆိုသော စကားရပ်တွင် ဒီကရီကို အမှန်တကယ် ချမှတ်သည့် တရားရုံးသာမက ပုဒ်မ ၃၇ (က) နှင့် (ခ) တွင် ဖော်ပြထားသော တရားရုံးများလည်း ပါဝင်သည်။

အောက်ပါတရားရုံးများသည် ဒီကရီကို အတည်ပြုနိုင်သည်-

- (၁) အတည်ပြုရန် ဒီကရီမှာ မူလရုံးက ချမှတ်သော ဒီကရီ ဖြစ်လျှင် ယင်းဒီကရီကို အတည်ပြုရန် သက်ဆိုင်သည့် တရားရုံးသည် မူလရုံး ဖြစ်သည်။
- (၂) အတည်ပြုရန် ဒီကရီမှာ ပထမအယူခံရုံးမှ ချမှတ်သော ဒီကရီ ဖြစ်လျှင် ယင်းဒီကရီကို အတည်ပြုရန် သက်ဆိုင်သည့်ရုံးသည် မူလတရားရုံးပင် ဖြစ်သည်။
- (၃) အတည်ပြုရန် ဒီကရီမှာ တရားရုံးချုပ်က ဒုတိယအယူခံမှုတွင် ချမှတ်သော ဒီကရီဖြစ်လျှင် ယင်းဒီကရီကို အတည်ပြုရန် သက်ဆိုင်သည့် တရားရုံးသည် မူလတရားရုံးပင် ဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၊ ၃၈ နှင့် အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ဒီကရီတစ်ရပ်ကို ဒီကရီ ချမှတ်သည့် တရားရုံးက၊ သို့မဟုတ် အတည်ပြုရန် ပေးပို့ခြင်း ခံရသည့် တရားရုံးကသာ အတည်ပြု နိုင်သည်ဖြစ်ရာ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်)က ချမှတ်သည့် ဒီကရီကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ရန် လျှောက်ထားမှုကို မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံးက လက်ခံ ဆောင်ရွက်ခွင့် မရှိပေ။ ဒီကရီ ချမှတ်သည့် တရားရုံး ဖြစ်သော မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်)က အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၅၊ ၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ လွှဲပြောင်းပေးမှသာလျှင် မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံးက ဆောင်ရွက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ (က) အဆိုလွှာအရ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်လျှင် အဆိုလွှာကို ပယ်ဖျက်ရန်ဖြစ်ပြီး အမှုကို ပလပ်ရန် မဟုတ်ခြင်း၊ အဆိုလွှာကို ပယ်ခြင်းနှင့် အမှုကို ပလပ်ခြင်းတို့၏ ကွဲပြား ခြားနားမှု။

စာမျက်နှာ ၂

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အဆိုလွှာအရ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိသေးကြောင်း တွေ့ရပါက တရားရုံးသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ (က)အရ အဆိုလွှာကို ပယ်ရန် ဖြစ်သည်။ အမှုကို ပလပ်ရန် မဟုတ်ချေ။

အဆိုလွှာကို ပယ်ခြင်း၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုမှာ အမှုကို ပလပ်ခြင်း၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုနှင့် ကွဲပြားခြားနားသည်။ အဆိုလွှာကို ပယ်ခြင်းသည် အမှု၏ အခြေခံကို နုတ်သိမ်းလိုက်သည်ဖြစ်၍ အမှုကို အလျဉ်းမစွဲဆိုဘိသကဲ့သို့ အကျိုးသက်ရောက်သည်။ အမှုကို ပလပ်ခြင်းမှာမူ အမှုတည်ရှိခြင်းကို အသိအမှတ်ပြုလျက် အမှုရပ်သွားခြင်းကို ညွှန်ပြသည်။ အဆိုလွှာကို ပယ်လျှင် တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်းအရာ တစ်ရပ်တည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုသစ် ထပ်မံစွဲဆိုခြင်းကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၃ အရ တားမြစ်ပိတ်ပင်ခံရခြင်း မရှိချေ။ အမှုကို ပလပ်လျှင်မူ တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်းအရာတစ်ရပ်တည်း အပေါ် အမှုသစ် စွဲဆိုခြင်းကို ပိတ်ပင်ခြင်း ခံရမည် ဖြစ်သည်။

မန်နေဂျာ၊ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ် နှင့် ဦးဟန်မြင့် ပါ-၂*

၁၆၃

အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု၊ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်း ရှိ မရှိမှာ ပဏာမအဆင့်တွင် ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာဖြစ်ခြင်း၊ ပဏာမ ဒီကရီ ချမှတ်ပြီး လျှင် စွဲဆိုခွင့် ကျန်ရှိခြင်း ရှိ မရှိ ပြဿနာ မပေါ်ပေါက်တော့ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် အဆင့် ၂ ဆင့် ရှိသည်။ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်

ကျော်လွန်ခြင်း ရှိ မရှိမှာ ပဏာမအဆင့်တွင် ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကောင်းရှိနှင့် မမြစန်းတို့က တိုင်းတရားရုံးက ချမှတ်သည့် ပဏာမဒီကရီကို မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံ ဝင်ရောက်ခဲ့သော် လည်း အယူခံမှု အတောအတွင်း အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကောင်းရှိ ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှု တစ်မှုလုံး ရပ်စဲသွား ကြောင်း သုံးသပ်၍ အယူခံမှုကို ပလုပ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကာလစည်းကမ်း သတ် မကျော်လွန်ကြောင်း ချမှတ်သည့် မူလရုံး၏ အမိန့်သည် အတည် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ယခု အထူးအယူခံမှုမှာ ပဏာမဒီကရီမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အမှု မဟုတ်ပေ။ အပြီးသတ် ချမှတ်သည့် ဒီကရီကို အဆင့်ဆင့် အယူခံဝင်ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အထူးအယူခံမှု ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ကောင်းရှိနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ပြဿနာကို ဤအထူးအယူခံမှုတွင် စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ရန်အကြောင်း မပေါ်တော့ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဤအမှုတွင် အငြင်းမပွားသည့် အချက်မှာ ဒေါ်မိုးစိန်က ဒေါ်ကောင်းရှိတို့အပေါ် ပဏာမဒီကရီ ရရှိပြီးနောက်မှ ဒေါ်ကောင်းရှိ ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်သည့်အခါ အမွေဆိုင်များ၏ အမွေစုများကို ဥပဒေနှင့် အညီ သတ်မှတ်ပေးပြီး ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များ ကိုလည်း ပြဋ္ဌာန်းပေးပြီး ဖြစ်သည်။ တရားလိုအနေဖြင့် အမွေဆိုင်များအပေါ် တရားစွဲဆိုခွင့်မှာ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်သည်အထိ အကျိုးဖြစ်ထွန်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် အမွေဆိုင်တို့အပေါ် တရားစွဲဆိုသော အမှုမှာ ရပ်စဲ သွားရန်အကြောင်း မရှိတော့ချေ။ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးလျှင် တရား စွဲဆိုခွင့် ကျန်ရှိခြင်း ရှိ မရှိ ပြဿနာ မပေါ်ပေါက်တော့ပေ။ အကြောင်းမူ တရားစွဲဆိုခွင့်သည် အဆိုပါ ပဏာမဒီကရီတွင် ပေါင်းစပ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အမှုတစ်မှု၌ ဒီကရီတစ်ရပ် ချမှတ်ပြီးလျှင် အယူခံရုံးက ပယ်ဖျက်ခြင်း မပြုသရွေ့ ထိုအမှုကို ပလုပ်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးမှ တရားပြိုင် ကွယ်လွန်သွားရာတွင် ကွယ်လွန်သူ

တရားပြိုင်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုရပ်စဲခြင်း မရှိနိုင်ပေ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၂ နည်း ၄ သည် ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးသော အမှုများနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။

စာမျက်နှာ

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၂ နည်း ၃ (၂) နှင့် နည်း ၄ (၃) တွင် သတ်မှတ်ထားသည့် ကာလအတွင်း တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ထည့်သွင်းခြင်း မပြုလျှင် အမှုရပ်စဲကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထား သည်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် အမှုသည် ကွယ်လွန်သော်လည်း အမှုရပ်စဲခြင်း မရှိသည့် ကိစ္စတွင် တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ထည့်သွင်းရေးအတွက် ကာလ စည်းကမ်းသတ် သတ်မှတ်ထားရန်အကြောင်း မရှိချေ။

သို့ဖြစ်၍ ပဏာမ ဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက် တရားပြိုင် ကွယ်လွန်ရာ တွင် ထိုသူကွယ်လွန်သည့်နေ့မှ ရက်ပေါင်း ၉၀ အတွင်း တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ထည့်သွင်းပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း မပြုသော်လည်း ကွယ်လွန်သူ တရားပြိုင်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုရပ်စဲခြင်း မရှိပေ။

မမြစန်း နှင့် ဒေါ်မိုးစိန် ပါ-၄*

၁၆၉

ဒီကရီကို အတည်ပြုခြင်း၊ ဇာရီမူတွင် ကန့်ကွက်သူတို့အား စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုထားသောနေ့တွင် ထိုသူတို့ မလာရောက်သဖြင့် တရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၂ အရ ၎င်းတို့က မခုခံ မထုချေသကဲ့သို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွား မည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခြင်း၊ ယင်းအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၁၃ အရ လျှောက်ထား သော်လည်း မအောင်မြင်၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် များသည် ဇာရီမူများနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထားသည့် သက်ဆိုင်သမျှ မှုခင်းအရပ်ရပ်တွင်ဆိုသည့် စကားရပ်မှာ တရားမကြီးမှုသဘော သက်ရောက်သော မူလကိစ္စရပ်များနှင့်သာ သက်ဆိုင် သည်။ မူလကိစ္စရပ်များ ဆိုသည်မှာ မူလမှုအဖြစ် အစပြုသည့် မှုခင်းများ

ဖြစ်သည်။ သေတမ်းစာ အတည်ပြုလက်မှတ် လျှောက်ထားမှု၊ အရွယ်
 မရောက်သေးသူများအား အုပ်ထိန်းစေလိုမှု၊ လူမွဲခံယူမှု စသည့် အမှုများမှာ
 တရားမကြီးမှုသဘော သက်ရောက်သည့် မူလကိစ္စရပ်များ ဖြစ်သည်။
 တရားမကြီးမှုမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အမှုများ တရားမကြီးမှုမှ ဆက်စပ်
 ဖြစ်ထွန်းလာသည့် အမှုများသည် တရားမကြီးမှုသဘော သက်ရောက်သော
 မူလကိစ္စရပ်များ မဟုတ်ပေ။ ဒီကရီကို အတည်ပြုသည့် ဇာရီမှုများမှာ
 မူလမှုအဖြစ် အစပြုသည့် မှုခင်းများ မဟုတ်ဘဲ တရားမကြီးမှုမှ ပေါ်ပေါက်
 လာသည့် အမှုများဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်
 များသည် ဇာရီမှုများနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ ပါ
 ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဇာရီမှုများနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ပုသိမ်မြို့နယ်
 တရားရုံးက ဇာရီမှုတွင် ရုံးချိန်းပျက်ကွက်သူတို့အပေါ် တရားမကျင့်ထုံး
 ဥပဒေအမိန့် ၁၇ နည်း ၂ ကို ရည်ညွှန်း၍ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းမှာ
 မှန်ကန်ခြင်း မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့်
 ၁၇ နည်း ၂ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ဇာရီမှုတွင် လိုက်နာကျင့်သုံးခွင့်
 မရှိ၍ ပုသိမ်မြို့နယ် တရားရုံးက ဇာရီမှုတွင် အမှုကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်
 သွားမည်ဟု ချမှတ်သည့် အမိန့်မှာ အမိန့် ၁၇ နည်း ၂ အရ ချမှတ်ရာ
 မရောက်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ထိုအမိန့်ကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉
 နည်း ၁၃ အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။
 လျှောက်ထားခွင့် မရှိဘဲ အမိန့် ၉ နည်း ၁၃ အရ လျှောက်ထားရာတွင်
 ပလပ်ခြင်း ခံရသဖြင့် ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်သည့်အခါ
 တိုင်းတရားရုံးက အယူခံမှုကို ပလပ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ကိုရိုဏ်းဦး ပါ-၂ နှင့် ဒေါ်လှလှစိ ပါ-၇*

စာမျက်နှာ

ဒဂုံတာဝါ အဆောက်အအုံ၏ အချင်းဖြစ် အခန်းများကို တစ်ခန်းလျှင် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်တစ်စုစီဖြင့် အရောင်းအဝယ် ပဋိညာဉ် ပြုလုပ်ခြင်း၊ အချင်းဖြစ် အခန်း၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ခြွင်းချက်မရှိ အပြီးအပိုင် လွှဲပြောင်း ရောင်းချခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားခြင်း၊ ဝယ်ယူသူက ပဋိညာဉ်စာချုပ်အရ ပေးချေရမည့် နောက်ဆုံး အရစ်ငွေကို ပေးချေခြင်း မပြုသဖြင့် ရောင်းသူက ရောင်းဖိုး ကျန်ငွေ ရလိုမှု စွဲဆိုရာ စွဲဆိုသည့် အမှုပုံစံ မှန်ကန်ခြင်း ရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူလရုံး တရားလို၏ အဆိုလွှာ ခေါင်းစဉ်တွင် ရောင်းဖိုးကျန်ငွေ ရလိုမှုဟု ဖော်ပြထားသော်လည်း အဆိုလွှာ၏ အနှစ်သာရ မှာ မူလရုံး တရားလိုနှင့် မူလရုံး တရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ် အခန်းများကို အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရန် ပဋိညာဉ်များ ပြုလုပ်ခဲ့ရာတွင် မူလရုံး တရားပြိုင်တို့က ပဋိညာဉ်အတိုင်း အခန်းဖိုးငွေကို ပထမအရစ်နှင့် ဒုတိယ အရစ်အတွက် ပေးချေခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း နောက်ဆုံးအရစ် ပေးချေရမည့် ငွေကို ပေးချေခြင်း မပြုသဖြင့် မူလရုံး တရားလိုက ပဋိညာဉ်အတိုင်း နောက်ဆုံးအရစ်ရရန် ငွေရလိုမှု စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

မူလရုံး တရားလိုက မူလရုံး တရားပြိုင်တို့အား အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရန် ပဋိညာဉ်ပြုလုပ်သည့် အခန်းများကို လက်ရောက်ပေးအပ်ပြီးသည့် အချက်မှာလည်း နှစ်ဖက်အငြင်းမပွားသည့်အချက် ဖြစ်သည်။

ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုတွင် တရားလိုသည် မိမိနှင့် တရားပြိုင်တို့အကြားတွင် ပြီးမြောက်သော ပဋိညာဉ်ရှိကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်ပါ မိမိဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည့် ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန် အသင့်ရှိသည့်အပြင် အာသီသလည်းရှိကြောင်း တရားလိုက သက်သေပြရမည် ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုများတွင် မူလရုံး တရားလိုနှင့် မူလရုံး တရားပြိုင်တို့ အကြားတွင် ပဋိညာဉ်တစ်ရပ်ရှိကြောင်း၊ မူလရုံး တရားလိုက အချင်းဖြစ် အခန်းများကို မူလရုံး တရားပြိုင်တို့အား လက်ရောက်ပေးအပ်ခြင်းဖြင့် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ၎င်းဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မူလရုံး တရားလိုအနေဖြင့် ပဋိညာဉ်အရ ရရန်ရှိသည့် နောက်ဆုံးအရစ် ကျန်ငွေကို ရရန်အတွက် မူလရုံး တရားပြိုင်အပေါ် တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ တစ်နည်းအားဖြင့် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေ လိုမှု စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သီးခြား ဆောင်ရွက်စေနိုင်ရန် ပဋိညာဉ်တွင် ပါဝင်သူ တစ်ဖက်က ကျန်တစ်ဖက်အပေါ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း အပြန်အလှန် ဆောင် ရွက်စေနိုင်ခွင့် ရှိရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အပြန်အလှန် ဆောင်ရွက်စေ နိုင်လျှင် တစ်ဖက်က ကျန်တစ်ဖက်အပေါ် သီးခြားဆောင်ရွက်ပေးစေရန် တရားစွဲဆိုနိုင်ပါက ကျန်တစ်ဖက်ကလည်း ထိုသူအပေါ် သီးခြား မဆောင်ရွက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

အကယ်၍ မူလရုံး တရားလိုက ပဋိညာဉ်အတိုင်း ရောင်းချထားသည့် အခန်းများကို လက်ရောက် ပေးအပ်ခြင်း မပြုပါက မူလရုံး တရားပြိုင် တို့က ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုနိုင်မည်ဖြစ်ရာ ဝယ်ယူ သူအား အခန်းကို လက်ရောက် ပေးအပ်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးအရစ် အခန်းဖိုးငွေ မရသည့် မူလရုံး တရားလိုအနေဖြင့်လည်း မူလရုံး တရားပြိုင်တို့အပေါ် အခန်းဖိုးငွေ ရလိုမှု စွဲဆိုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ စွဲဆိုခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုပင် ဖြစ်သည်။

မူလရုံး တရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည် အမှုပုံစံ မှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိကို ၎င်းတို့တင်သွင်းသော အဆိုလွှာပေါ် မူတည်၍ စိစစ်ရမည်။ မူလရုံး တရားလို၏ အဆိုလွှာအရ ၎င်းစွဲဆိုသည့် အမှုမှာ ပုံစံမှန်ကန်ခြင်း မရှိဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ဦးဖိုးဝင်း
ဒေါ်ယုစွာမော်ထွန်း ရှင့်
ဦးရဲထွန်း

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်းဒါရိုက်တာ ဦးညွှန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်းဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်းဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)*

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) (ဒုတိယပိုင်း)အရ စွဲဆိုမှု၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် အငှားချထားသူနှင့် ငှားရမ်းသူတို့၏ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များ၊ အိမ်ရှင်သဘောမတူဘဲ အိမ်ငှားက ထပ်ခိုးဆောက်လုပ်နိုင်သည့် ဓလေ့ထုံးစံ မရှိဘဲ ထပ်ခိုးဆောက်လုပ်ခြင်းသည် အိမ်ငှားတာဝန်ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက် မရောက်။

စာမျက်နှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ တွင် အခြားနည်း ဆန့်ကျင်သည့် ပဋိညာဉ်၊ သို့မဟုတ် ဒေသဓလေ့ထုံးစံ မရှိလျှင် မရွေးမပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို အငှားချထားသူနှင့် ငှားရမ်းသူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်ဆံရာ၌ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များကို အပြန်အလှန် ရရှိ ထမ်းဆောင်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ (တ)အရ အငှားချထားသူ၏ သဘောတူညီချက် မရှိဘဲ ငှားရမ်းသူသည် အငှားချထားသည့် ပစ္စည်းအပေါ်၌ အမြဲတမ်း အဆောက်အအုံ မဆောက်လုပ်နိုင်ပေ။

ငှားရမ်းသူက အငှားချထားသူ၏ သဘောတူညီချက် မရှိဘဲ၊ သို့မဟုတ် ဒေသဓလေ့ထုံးစံ မရှိဘဲ အခိုင်အခံ အဆောက်အအုံကို ဆောက်လုပ်ပါက အငှားချထားမှုတာဝန် ချိုးဖောက်ရာ ရောက်သဖြင့် အငှားချထားသူသည် ငှားရမ်းသူအား ဖယ်ရှားခွင့် ရရှိသည်။

အိမ်ငှား ဒေါ်အမာသည် အိမ်ရှင်ဦးကျော်ဝင်း၏ သဘောတူညီချက် မရှိသည့်အပြင် အိမ်ရှင် သဘောမတူဘဲ၊ အိမ်ငှားက ထပ်ခိုး ဆောက်လုပ်နိုင်သည့် ဓလေ့ထုံးစံ မရှိဘဲ အခိုင်အမာဖြစ်သည့် ထပ်ခိုးဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းသည် အိမ်ငှားတာဝန် ဖောက်ဖျက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အချင်းဖြစ် ဥပဒေတွင် အိမ်ငှားက ထပ်ခိုး ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ (တ) အရ အိမ်ငှားတာဝန် ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်ကြောင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်။

ဒေါ်အမာ နှင့် ဦးကျော်ဝင်း* (၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်ခင်နွဲ့)

ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်း၊ အကျိုးဝင်ရန် လိုအပ်သည့် အင်္ဂါ
 ရပ်များ၊ တရားလို၏ အဆိုလွှာ၌ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည်
 တူညီသော အကျိုးခံစားခွင့်နှင့် တူညီသော လက်ရှိထားမှု
 ရှိကြောင်း ဖော်ပြမထားလျှင် တရားလို စွဲဆိုသော အမှုပုံစံ
 မှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှုတွင် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို
 တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်များ အကျိုးခံစားမှု၊ သို့မဟုတ် အခွင့်အရေး
 အညီအမျှရှိရန် လိုသည်။ ထို့ပြင် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းတွင် တရားလိုနှင့်
 တရားပြိုင်တို့သည် အညီအမျှ လက်ရှိဖြစ်ရန် လိုသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားလို၏ အဆိုလွှာကို အထက်ပါ အချက်
 များနှင့် ကိုက်ညီမှု ရှိ မရှိ စိစစ် ကြည့်ရှုရာတွင် အဆိုလွှာ၌ တရားလိုနှင့်
 တရားပြိုင်တို့သည် တူညီသော အကျိုးခံစားခွင့်နှင့် တူညီသော လက်ရှိ
 ထားမှုရှိကြောင်း လုံးဝ ဖော်ပြမထားပေ။ ပစ္စည်းအားလုံးကို မိမိတစ်ဦး
 တည်း အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်သည်။ အချင်းဖြစ်မြေများနှင့် ဥပစာ၏
 ထက်ဝက်ကို ပိုင်ဆိုင်သည်ဟူ၍သာ အဆိုပြု ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ
 သည်။ ဤအခြေအနေတွင် တရားလို စွဲဆိုသော အမှုပုံစံ မှားယွင်းကြောင်း
 မြင်သာပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားလို၏ အဆိုလွှာပါ ဖော်ပြချက်နှင့်
 တရားပြိုင်၏ ချေလွှာတို့အရ ပေါ်ပေါက်သည်မှာ ဦးကြီးဗြန်က ၎င်းပိုင်ဆိုင်
 သော ပစ္စည်းများကို သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်အား စွန့်လွှတ်သည့်
 အချိန်က ဦးကြီးဗြန်သည် ဇနီးနှစ်ဦးစလုံးနှင့် ပေါင်းသင်းနေသည့်အချိန်
 ဖြစ်သဖြင့် ဦးကြီးဗြန်က ၎င်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်တို့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ခြင်း
 အားဖြင့် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများမှာ သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်ထံ
 ရောက်ရှိမည် မဟုတ်ဘဲ ဇနီးနှစ်ဦးထံသို့သာ ရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်သည်။
 သို့ဖြစ်ရာ အဆိုလွှာပါ အဆိုပြု ဖော်ပြချက်အရ လျှောက်ထားသူနှင့်
 လျှောက်ထားခံရသူတို့သည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများတွင် ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်

စာမျက်နှာ

မိဘတစ်ပါးပါး ကွယ်လွန်စဉ်က မိမိရရန်ရှိသော ဝေစုကို ရရှိခဲ့ခြင်း မရှိလျှင် ကျန်ရစ်သူမိဘ ကွယ်လွန်သောအခါ ကျန်ညီ၊ ညီမများနှင့် အမွေအညီအမျှရကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ (မောင်ပန်းအံ့နှင့် မောင်ထွန်းသာအမှု^(၁၃)နှင့် ကွဲလွဲသည်။)

ကိတ္တိမသားသမီးများ အပါအဝင် သားသမီးများသည် ကွယ်လွန်သူ မိဘများ၏ အမွေကို အညီအမျှ ရရှိကြောင်း မပိုနှင့် မရွေ့မီအမှု^(၁၄)၊ မောင်ပန်းနှင့် မညိုအမှု^(၁၅)၊ မကြည်ကြည်နှင့် မသိန်း^(၁၆)အမှုတို့တွင် ထုံးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဖခင်ကွယ်လွန်စဉ်က ဩရသ အခွင့်အရေးကို မရရှိနိုင်သူ သမီးသည် ကျန်ရစ်သူမိခင် ကွယ်လွန်သည့်အခါ ဩရသ၊ သို့မဟုတ် အကြီးဆုံးသမီး အခွင့်အရေး မရရှိဘဲ ကျန်မောင် ညီမများနှင့် အမွေ အညီအမျှ ရသည်ဆိုသည့် မူမှာ အတည်တကျ ဖြစ်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း (ခ) ဒေါ်သန်းသန်းမြင့် ပါ-၄ နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်စိုး ပါ-၂*

၁၇၉

မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ အရ ကုမ္ပဏီ ဖျက်သိမ်းပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း၊ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ အရ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန် လျှောက်ထားနိုင်သူများ၊ ထိုပုဒ်မတွင် ဖော်ပြထားသည့် “ထိုကုမ္ပဏီ” ဆိုသည်မှာ ဖျက်သိမ်းမည့် ကုမ္ပဏီကို ရည်ညွှန်းသည်ဟု ကောက်ယူရခြင်း၊ လုပ်ငန်းမပြီး သေးခြင်းမှာ ပုဒ်မ ၁၆၂ (၃) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် ကုမ္ပဏီ ဖျက်သိမ်းနိုင်သည့် အကြောင်းတွင် အကျုံး ဝင် မဝင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကုမ္ပဏီ ဖျက်သိမ်းရန် လျှောက်ထားနိုင်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ တွင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ဖျက်သိမ်းရန် ရုံးတော်သို့ လျှောက်ထားမှုကို လျှောက်လွှာနှင့် လျှောက်ထား ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းလျှောက်လွှာကိုလည်း ယခုပုဒ်မပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် များကို အထောက်အထားပြု၍ ထိုကုမ္ပဏီကဖြစ်စေ၊ (ပုံသေမဟုတ်သော၊ သို့မဟုတ် ရှိမည် မျှော်လင့်ရန်ရှိသော မြီရှင်တစ်ဦး၊ သို့မဟုတ် အများလည်း

ပါဝင်သော) မြီရှင်တစ်ဦးကဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အများကဖြစ်စေ၊ ကြွေးမြီ ကူဆပ်ရသူတစ်ဦးကဖြစ်စေ၊ အများကဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အထက်ဆိုသူ အားလုံးတို့ကဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ ဖက်တွဲ၍သော်လည်းကောင်း၊ အသီးအခြားစီသော်လည်းကောင်း တင်သွင်းခွင့်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ ၏ မူရင်းပြဋ္ဌာန်း ချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်-

"166. An application to the Court for the winding up of a company shall be by petition presented, subject to the provisions of this section, either by the company, or by any creditor or creditors (including any contingent or prospective creditor or creditors), contributory or contributories, or by all or any of those parties, together or separately, or by the Registrar:

x x x x x x x x x x x x x"

ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားလိုက ဖျက်သိမ်းပေးစေလိုသည့် ကုမ္ပဏီ မှာ အီမာရယ်ရိုက်ဂါးဒင်း လီမိတက် ဖြစ်သည်။ ယင်းကုမ္ပဏီသည် မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီ လီမိတက်နှင့် အီမာရယ် ဒီဗဲလော့မင့် ကုမ္ပဏီ လီမိတက်တို့ ပေါင်းစပ်ပြီးနောက် ပေါ်ပေါက်လာသည့် ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။ မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီလီမိတက် တစ်ခုတည်းဖြင့် အီမာရယ်ရိုက်ဂါးဒင်း လီမိတက် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့အတူ အီမာရယ်ဒီဗဲလော့မင့် ကုမ္ပဏီ လီမိတက် တစ်ခုတည်းဖြင့်လည်း အီမာရယ် ရိုက်ဂါးဒင်း လီမိတက်ဟူ၍ မပေါ်ပေါက်နိုင်ချေ။ ဤအခြေအနေတွင် ပုဒ်မ ၁၆၆ ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ "ထိုကုမ္ပဏီ" (by the company) ဆိုသည်မှာ ဖျက်သိမ်းမည့် ကုမ္ပဏီကို ရည်ညွှန်းသည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားလို၏ လျှောက်ထားချက်ပါ ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းပေးစေလိုသည့် အကြောင်းပြချက်များသည် မြန်မာနိုင်ငံ

ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မှု ရှိ မရှိ စိစစ်ကြည့်ပါက အယူခံတရားလို၏ လျှောက်ထားချက်အရပင်လျှင် အီမာရယ် ရိုက်ဂါးဒင်းဟိုတယ် တည်ဆောက်မှု လုပ်ငန်းကို စတင်ဆောင်ရွက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဟိုတယ်တည်ဆောက်မှုလုပ်ငန်း မပြီးသေးခြင်းမှာ တစ်နှစ်အတွင်း အလုပ်အကိုင် စ၍ မလုပ်ကိုင်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အလုပ်အကိုင် ရပ်ဆိုင်းထားခြင်း မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားချက်ပါ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းလိုသည့် အကြောင်းပြချက်များသည် မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ (၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံးမဝင်ကြောင်း မြင်သာ ထင်ရှားသည်။

စာမျက်နှာ

မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ်
ကုမ္ပဏီ လီမိတက်

အီမာရယ်ရိုက်ဂါးဒင်း
နှင့် လီမိတက် ပါ-၂*

၁၅၀

ဂရန်ချထားသည့်ကိစ္စ၊ အောက်မြန်မာပြည် မြို့နှင့် ကျေးရွာမြေများ အက်ဥပဒေနှင့် အထက်မြန်မာပြည် မြေနှင့်အခွန်တော် စည်းမျဉ်း ဥပဒေတွင် အကျုံးဝင်ခြင်း၊ ဂရန်၏အဓိပ္ပာယ်၊ တရားရုံးအမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိထားသဖြင့် တရားရုံးက ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်သေးသော်လည်း တရားနိုင် ရရှိထားသည့် ဒီကရီသည် အဟောသိကံ မဖြစ်ခြင်း၊ ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေများ ပေါ်ပေါက်သည့်အခါ ဆောင်ရွက်ရမည့်နည်းလမ်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဂရန်ချထားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ဥပဒေအရ ပြဋ္ဌာန်းထားရှိသည်။ အောက်မြန်မာပြည်ရှိ မြေများသည် အောက်မြန်မာပြည် မြို့နှင့်ကျေးရွာမြေများ အက်ဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်ပြီး အထက်မြန်မာပြည်ရှိ မြေများမှာ အထက်မြန်မာပြည် မြေနှင့် အခွန်တော် စည်းမျဉ်းဥပဒေတွင် အကျုံးဝင်သည်။

အဆိုပါ ဥပဒေများအရ အစိုးရက ချထားပိုင်ခွင့်ရှိသည့် မြေများတွင် နေထိုင်ရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများအတွက်ဖြစ်စေ၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ် အသုံးပြုရန်အတွက်ဖြစ်စေ ဂရန်၊ အငှား ဂရန်နှင့် လိုင်စင်များ ချထားပေးသည်။ မြို့မြေအဖြစ် အမိန့်ကြော်ငြာစာ

ထုတ်ပြန်ပြီးသော မြို့များတွင် လူနေထိုင်ရန်နှင့် စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရန် အငှားသက်တမ်း အနှစ် ၃၀ ခွင့်ပြုပြီး အနှစ် ၃၀ ကုန်ဆုံးတိုင်း နောက်ထပ် အနှစ် ၃၀ စီနှင့် စုစုပေါင်း အနှစ် ၉၀ အတွက် လဲလှယ်ခွင့် ရှိသည့် မြေငှားစာချုပ်ကို ဂရန်ဟု ခေါ်ဆိုသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ်မြေကို တရားရုံးက ဂရန်ရရှိနေစဉ်တွင်သာ တရားနိုင်က ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားရုံး ရရှိထားသည့် ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်လျှင်ဖြစ်စေ၊ တရားနိုင်က ပြန်လည်၍ ဂရန်ရရှိခဲ့လျှင်ဖြစ်စေ တရားနိုင် ရရှိထားသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားနိုင် ရရှိထားသည့် ဒီကရီသည် အဟောသိကံ ဖြစ်သွားသည်ဟု မဆိုနိုင်၊ ဆက်လက် တည်ရှိ နေမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး ပေါ်ပေါက် လာသည့်အခါ တရားရုံး၏ ဒီကရီနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်တို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များ ဝိရောဓိ မဖြစ်စေရန် တရားစီရင်ရေးကဏ္ဍနှင့် အုပ်ချုပ်ရေး ကဏ္ဍတို့သည် ညီညွတ် မျှတစွာ ပေါင်းစပ် ဆောင်ရွက်ရန် လိုသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤမူများနှင့်အညီ တရားနိုင် ဒေါ်စိန်တင် တို့က တရားရုံးဒေါ်ကြင်ယုံ(ခ)ဒေါ်နှင်းအောင်သည်ဂရန်ရရှိထား သော်လည်း အချင်းဖြစ်မြေကိုအမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်သူမှာဒေါ်စိန်တင်တို့ဖြစ်သည်ဟု တရားရုံးကဒီကရီချမှတ်ထားသည်ကိုအထောက်အထားပြု၍ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ)ဒေါ်နှင်းအောင်အားထုတ်ပေးထားသည့်ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် သက်ဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်မှုအာဏာပိုင် အဆင့်ဆင့်သို့ အယူခံဝင်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်းပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ တရားရုံးကလည်းဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ)ဒေါ်နှင်းအောင်ရရှိထားသည့်ဂရန်ကိုသက်ဆိုင်ရာက ပယ်ဖျက်လိုက်သည့် အချိန်အထိဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကိုဆိုင်းငံ့ထားရမည်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ)ဒေါ်နှင်းအောင်အမည်ဖြင့်ဂရန်ထုတ်ပေးထားခြင်းကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည့် အခါ တရားရုံးက ဒီကရီကို အတည်ပြုလုပ်ရန် လမ်းပွင့်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင် ပါ-၂ နှင့် ဒေါ်စိန်တင် ပါ-၂*

စာမျက်နှာ

ဂရန်ချထားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ဥပဒေအရ ပြဋ္ဌာန်းထားရှိခြင်း၊ ဂရန်ချထားပေးခြင်းသည် ကော်လိတ္တော်အရာရှိ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ဖြစ်ခြင်း၊ တရားရုံးများက ဥပဒေနှင့်အညီ ဂရန်ရရှိထားသဖြင့် ဇာရီကို အတည်ပြုရာတွင် ဂရန်ရရှိထားသူ တရားရုံးအား နှင်ထုတ်နိုင်မည် မဟုတ်သော်လည်း တရားရုံး၏ ဒီကရီသည် အဟောသိကံ မဖြစ်ခြင်း၊ တရားရုံး၏ ဒီကရီနှင့် အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာပိုင်တို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များ ဝိရောဓိ မဖြစ်စေရန် တရားစီရင်ရေးကဏ္ဍနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးကဏ္ဍတို့ ညီညွတ် မျှတစွာ ပေါင်းစပ် ဆောင်ရွက်ရန် လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဂရန်ချထားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ဥပဒေအရ ပြဋ္ဌာန်းထားရှိသည်။ အောက်မြန်မာပြည်ရှိ မြေများသည် အောက်မြန်မာပြည် မြို့နှင့် ကျေးရွာမြေများ အက်ဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်ပြီး အထက်မြန်မာပြည်ရှိ မြေများမှာ အထက်မြန်မာပြည် မြေနှင့် အခွန်တော်စည်းမျဉ်း ဥပဒေတွင် အကျုံးဝင်သည်။ အဆိုပါ ဥပဒေများအရ အစိုးရက ချထားပိုင်ခွင့်ရှိသည့် မြေများတွင် လူနေထိုင်ရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းများအတွက်ဖြစ်စေ၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ် အသုံးပြုရန် အတွက်ဖြစ်စေ ဂရန်၊ အငှားဂရန်နှင့် လိုင်စင်များ ချထားပေးသည်။ မြို့မြေအဖြစ် အမိန့်ကြော်ငြာစာ ထုတ်ပြန်ပြီးသော မြို့များတွင် လူနေထိုင်ရန်နှင့် စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရန် အငှားသက်တမ်း အနှစ် ၃၀ ခွင့်ပြုပြီး အနှစ် ၃၀ ကုန်ဆုံးတိုင်း နောက်ထပ် အနှစ် ၃၀ စီနှင့် စုစုပေါင်း အနှစ် ၉၀ အထိ လဲလှယ်ခွင့်ရှိသည့် မြေငှားစာချုပ်ကို ဂရန်ဟု ခေါ်ဆိုသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အချင်းဖြစ်မြေတွင် တရားရုံးများက ဥပဒေနှင့်အညီ ဂရန်ရရှိထားသည်ဖြစ်ရာ ဇာရီကို အတည်ပြုရာတွင် ဂရန်ရရှိထားသူ တရားရုံးအား တရားရုံးက အချင်းဖြစ် မြေပေါ်မှ နှင်ထုတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ တရားနိုင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြသော တရားရုံးများသည် အချင်းဖြစ်မြေတွင် ၎င်းတို့၏ အမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိသည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် အစိုးရထံမှ မြေငှားအခွင့်အရေးအရ နေထိုင်ကြသူများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။

စာမျက်နှာ

ဦးကျော်မြင့်နှင့် ဦးလှဌေ ပါ-၂ အမှု^(၃)ကို ရည်ညွှန်းသည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားရုံး အမည်ပေါက် ဂရန်မြေမှ တရားရုံးအား ဖယ်ရှားစေမည် ဆိုပါက သက်ဆိုင်ရာမှ အချင်းဖြစ်မြေတွင် တရားရုံးအား ခွင့်ပြုထားသည့် နေထိုင်ခွင့် နှင့် ဆန့်ကျင်ရာရောက်မည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ်မြေကို တရားရုံးက ဂရန်ရရှိနေစဉ်တွင်သာ တရားနိုင်က ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားရုံး ရရှိထားသည့် ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်လျှင်ဖြစ်စေ၊ တရားနိုင်က ပြန်လည်၍ ဂရန်ရရှိခဲ့လျှင်ဖြစ်စေ တရားနိုင် ရရှိထားသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားနိုင် ရရှိထားသည့် ဒီကရီသည် အဟောသိကံ ဖြစ်သွားသည်ဟု မဆိုနိုင်၊ ဆက်လက်တည်ရှိ နေမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး ပေါ်ပေါက်သည့် အခါ တရားရုံး၏ ဒီကရီနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်တို့၏ အဆုံးအဖြတ် များ ဝိရောဓိ မဖြစ်စေရန် တရားစီရင်ရေးကဏ္ဍနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးကဏ္ဍ တို့သည် ညီညွတ် မျှတစွာ ပေါင်းစပ် ဆောင်ရွက်ရန် လိုပေသည်။

တရားရုံးများက အမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပြုရာ၌ နှစ်ဖက်တင်ပြသည့် သက်သေခံ အထောက်အထားများကို အကြောင်းခြင်းရာအရလည်းကောင်း၊ ဥပဒေကြောင်းအရလည်းကောင်း သေချာစွာ စိစစ် ဝေဖန် သုံးသပ်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားရုံး၏ ဒီကရီမှာ ခိုင်မာလျက် ရှိသည့်အပြင် တရားစီရင်ရေးအာဏာ သက်ရောက်လျက် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အစဉ်အလာအားဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်တို့က တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အလေးဂရုထားကာ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် အခြေပြု၍ ဂရန်ထုတ်ပေးခဲ့ကြသည်။ တရားရုံးများကလည်း တရားရုံးက ဂရန်ရရှိ ခဲ့လျှင် ၎င်းအား နှင်ထုတ်ခြင်း မပြုသေးဘဲ ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ခေတ္တ ဆိုင်းငံ့ထားကာ တရားရုံးအား ဂရန်ထုတ်ပေးထားခြင်းကို ပယ်ဖျက်

လိုက်သည့်အခါမှ ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းဖြင့် တရားစီရင်ရေးနှင့် အုပ်ချုပ်ရေး ဝိရောဓိ မဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ဤကောင်းမြတ်သည့် အစဉ် အလာများကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းကြရန် လိုအပ်ပေသည်။ သို့မှသာ ပြည်သူများအနေဖြင့် တရားမျှတမှုကို ရရှိကြကာ ယင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး များကိုလည်း လက်တွေ့ခံစားနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

စာမျက်နှာ

ဦးစံဝင်းထိန်
ဦးစံဝင်းထိန်

နှင့်

ဦးကံစိန်*
ဦးတင်လှိုင်ထွန်း ပါ-၂

၁၁၃

မြန်မာနိုင်ငံ မူပိုင်ခွင့် ဥပဒေအရ နစ်နာကြေး ရလို့မူ စွဲဆိုခြင်း ဝတ္တုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် မူပိုင်ခွင့်၊ ဝတ္တုမှ ရုပ်ရှင်ကဇာတ်အဖြစ် ပြောင်းလဲ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခွင့် အကျုံးဝင် မဝင်၊ မူပိုင်ခွင့် ရရှိထားသည့် အခွင့်အရေးကို လွှဲပြောင်း ပေးအပ်ရာ၌ လိုအပ်သည့်အချက်၊ မည်သည့်အခါ မူပိုင်ခွင့်ကို ချိုးဖောက်ရာ ရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် စာရေးဆရာမ ယဉ်ဝေလွင် (ပြည်) အမည်ဖြင့် “မိုင်းဝေချစ်တဲ့ ခက်သစ္စာ” အမည်ရှိ ဝတ္တုရှည် တစ်ပုဒ်ကို ၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ကြောင်း၊ နှစ်ဖက်အငြင်းပွားမှု မရှိသဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ မူပိုင်ခွင့် အက်ဥပဒေ ပထမ ဇယားပါ ၁၉၁၁ ခုနှစ်၊ မူပိုင်ခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁ (၁) ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ထိုအချိန်မှစ၍ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်ကြည်တွင် ယင်းဝတ္တုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် မူပိုင်ခွင့် ရရှိပြီး ဖြစ်သည်။ ဝတ္တုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် မူပိုင်ခွင့် ဆိုသည်မှာ ယင်းဝတ္တုကို ထုတ်ဝေခွင့်၊ သို့မဟုတ် ထပ်မံ ထုတ်ဝေခွင့်အပြင် ဝတ္တုမှ အများပြည်သူတို့အား တင်ဆက် ပြသသည့် ရုပ်ရှင်ကဇာတ်အဖြစ် ပြောင်းလဲလုပ်ပိုင် ဆောင်ရွက်ခွင့်လည်း အကျုံး ဝင်ကြောင်း ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁ (၂) (ဂ) တွင် ဖော်ပြထားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူပိုင်ခွင့် ရရှိသူသည် မိမိရရှိထားသည့် အခွင့် အရေးကို အားလုံးဖြစ်စေ၊ အချို့အဝက်ဖြစ်စေ စည်းကမ်းချက် မပါဘဲ ဖြစ်စေ၊ စည်းကမ်းချက်များထား၍ဖြစ်စေ လွှဲပြောင်း ပေးအပ်နိုင်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုသို့ လွှဲပြောင်း ပေးအပ်ရာ၌ မူပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေး ရရှိသူ ကိုယ်တိုင်၊ သို့မဟုတ် ၎င်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်က စာဖြင့် ရေးသား လက်မှတ်ရေးထိုးပေးရန် လိုအပ်သည်။ စာဖြင့် ရေးသား၍ မူပိုင်ခွင့် ရရှိသူ လက်မှတ်ရေးထိုးထားခြင်း မရှိလျှင် ထိုလွှဲပြောင်းပေးအပ်မှုသည် တရားမဝင်ကြောင်း ပုဒ်မ ၅ (၂) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူပိုင်ခွင့် ရရှိသူ၏ သဘောတူညီမှု မရှိဘဲ တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် မူပိုင်ခွင့် ရရှိသူ၏ အခွင့်အရေးများကို အသုံးပြု ခဲ့လျှင် ပုဒ်မ ၂ (၁) အရ ထိုသူသည် မူပိုင်ခွင့်ကို ချိုးဖောက်သည်ဟု မှတ်ယူရမည် ဖြစ်သည်။

၁၉၁၁ ခုနှစ် မူပိုင်ခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (၁)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

၂ (၁)။ Copyright in a work shall be deemed to be infringed by any person who, without the consent of the owner of the copyright, does anything the sole right to do which is by this Act conferred on the owner of the copyright.

ဖိုးဝ ဗီဒီယို ထုတ်လုပ်ရေးပိုင်ရှင် ဦးလှဝင်း၊ ဒေါ်လှလှမူတို့သည် မူပိုင်ခွင့် ရရှိထားသူ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်ကြည်၏ ခွင့်ပြုချက် မရရှိဘဲ “မိုင်းဝေချစ်တဲ့ ခက်သစ္စာ” ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို “မိုင်းဝေချစ်သော ခက်သစ္စာ” အမည်ပြောင်း၍ ဗီဒီယိုကား ရိုက်ကူးပြီး အများပြည်သူအား ပြသခဲ့ခြင်းမှာ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်ကြည် ရရှိထားသည့် မူပိုင်ခွင့်ကို ချိုးဖောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးလှဝင်း ပါ ၂ နှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည် (ခ) ဒေါ်ယဉ်ဝေလွင်*

စာမျက်နှာ

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ စွဲဆိုမှု၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ ရိုးဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ငှားရမ်းထားသည့် အခန်းကို ပြန်လည်ရယူလိုခြင်း၊ ဝေးလံသည့် နေရာဒေသတွင် မြေကွက်ရရှိ ထားသည့် အိမ်ရှင်မိသားစုအတွက် အလုပ်အကိုင်နှင့် သားသမီး များအတွက် စာပေပညာသင်ကြားရေး အဆင်ပြေသော အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ရယူလိုခြင်းသည် အကြောင်းအားလျော်စွာ ရိုးဖြောင့် သော သဘောဖြင့် လိုအပ်သည်ဟု ဆိုနိုင်၊ မဆိုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အချင်းဖြစ် ဥပစာသည် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ် တွင် တည်ရှိပြီး ဒေါ်တင်တင်တိုးသည် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ် အမှတ် (၃) အထက်တန်းကျောင်းမှ အထက်တန်းပြဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဧဝံပွန်းဦးလှမောင်သည် မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ် ငွေစုဘဏ်ခွဲ (၄) ၏ လက်ထောက်မန်နေဂျာဖြစ်သည်။ သမီးတစ်ဦးမှာ ဒလမြို့နယ် အလယ်တန်း ကျောင်းတွင် အလယ်တန်းပြ ဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကျန်သားသမီး များမှာ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ တရားလို မိသားစု၏ အလုပ်အကိုင်အရ တရားလိုတို့အတွက် လက်ရှိ အချင်းဖြစ် နေအိမ်သည် ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း) ရှိ နေအိမ်ထက် ပိုမိုအဆင်ပြေမည် ဖြစ်သည်။

ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း) မှာ ဝေးလံသည့်နေရာ ဖြစ်သဖြင့် တရားလို မိသားစုအတွက် ယခုအချင်းဖြစ် အခန်းလောက် အလုပ်လုပ်ရန်နှင့် စာပေ လေ့လာရန် မသင့်တော်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း) တွင် နေအိမ်ဆောက်လုပ်ထားပြီးဖြစ်သည် ဆိုရုံမျှနှင့် ယခုအချင်းဖြစ် အခန်းကို အကြောင်းအားလျော်စွာ ရိုးဖြောင့်သော သဘောဖြင့် လိုအပ်ခြင်း မရှိဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ တရားလိုနှင့် သားသမီးများ အလုပ်လုပ်ရန်နှင့် စာပေလေ့လာရန်အတွက် အချင်းဖြစ်အခန်းကို အကြောင်းအားလျော်စွာ ရိုးဖြောင့်သော သဘောဖြင့် လိုအပ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ဒေါ်တင်တင်တိုး နှင့် ဒေါ်အမာ*

မရွှေမပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေ၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး အမွေဆက်ခံ ရရှိခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄ နှင့် အကျိုးဝင် မဝင်၊ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးက ၎င်းရရှိ ထားသည့် ပစ္စည်းခွဲဝေသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မရွှေမပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (c) တွင် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း၊ ငှားရမ်းခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်းနှင့် လဲလှယ်ခြင်းဆိုသည့် စကားရပ်များသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေတွင် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဃ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ထိုဥပဒေပုဒ်မ ၅၇ နှင့် အခန်း ၄ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်မှအပ ထိုဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။ ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံ ရရှိခြင်းသည် ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း၊ ပေးကမ်း ခြင်း စသည့် လွှဲပြောင်းခြင်းတို့နှင့် သဘာဝအားဖြင့် မတူပေ။

တရားနိုင်နှင့် တရားရှုံးတို့၏ ဖခင်ဖြစ်သူ အမွေရှင်သည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က တရားနိုင်သည် မြန်မာနိုင်ငံသား ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား ပေါ်ပေါက်သည်။ အစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ အမွေရှင် ကွယ်လွန်သည့်အခါ အမွေစား အမွေခံများသည် အမွေဝေစုကို အပြီးအပိုင် အကျိုးခံစားခွင့် ရရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အမွေရှင် ကွယ်လွန်ချိန် ကပင် တရားနိုင်နှင့် တရားရှုံးတို့သည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ပူးတွဲ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းမှာ တရားဥပဒေအရ အမွေ ဆက်ခံသည့် နည်းလမ်းဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မရွှေမပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေသည် မရွှေမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို နိုင်ငံခြားသားအား လွှဲပြောင်း ခြင်းနှင့် နိုင်ငံခြားသားက လွှဲပြောင်းခြင်းတို့ကို ကန့်သတ်ရန် အဓိက ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မရွှေမပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၃ နှင့် ၄ တို့အရ တားမြစ်ချက်တွင် အကျိုးဝင်သည့်ကိစ္စတို့မှာ

ရောင်းချခြင်း၊ ဝယ်ယူခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ ပေးကမ်းသည်ကို လက်ခံခြင်း၊
ပေါင်နှံခြင်း၊ ပေါင်နှံသည်ကို လက်ခံခြင်း၊ လဲလှယ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ်
အခြားနည်းတစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် လွှဲပြောင်းခြင်း၊ လွှဲပြောင်းသည်ကို လက်ခံခြင်းတို့
ဖြစ်သည်။

တရားနိုင်သည် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး ဖြစ်စေဦးတော့ တရားနိုင်က
ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံ ရရှိခြင်းသည် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း
လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ နှင့် အကျုံးမဝင်ကြောင်း
ထင်ရှားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားနိုင်က ၎င်းရရှိထားသည့် ဒီကရီကို အတည်
ပြုလုပ်၍ ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၁၈ ၏ အဓိပ္ပာယ်အရ လဲလှယ်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ကေ၊ မွိုင်ဒင်း
ကူတီကာကာနှင့် မိမိနတ်ဘီဘီအမှု^(၁)ကို ကြည့်ပါ။

ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်း ဆိုသည်မှာ ထိုပစ္စည်းဆိုင်ရာ အတူအကျိုးခံစား
နိုင်သည့် အခွင့်အရေးအနက် အချို့ကို မိမိနည်းတူ အကျိုးခံစားပိုင်ခွင့်
ရှိသူအား စွန့်၍ ထိုသူကလည်း ဖလှယ်သည့်အနေဖြင့် အပြန်အလှန်စွန့်ခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု ဒေါ်ချူးအံနှင့် ဒေါ်ခအမှု^(၂)တွင် ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ရပိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းနှင့် သဘော
မတူပေ။ ဦးယုကြည်နှင့် ဦးအောင်ခင်ဦး ပါ ၄ အမှု^(၃)ကို ရည်ညွှန်းသည်။

သို့ဖြစ်၍ တရားနိုင်က အနိုင်ရရှိထားသည့် အမွေပုံပစ္စည်း ခွဲဝေသည့်
ဒီကရီကို အတည်ပြုလုပ်ခြင်းသည်လည်း မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း
လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ နှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်း
ထင်ရှားသည်။

ယာကွတ်(တ်)ဒါဝုဒ်အာတီးယား နှင့် အစ္စမိုင်လ်ဒါဝုဒ်အာတီးယား*

နိုင်ငံခြားသားဖြစ်သူ ခင်ပွန်းသည်အနေဖြင့် ကွယ်လွန်သူဇနီး၏ အမွေကို ဆက်ခံပိုင်ခွင့် ရှိ မရှိ။ အမွေဆက်ခံရရှိခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းတွင် အကျုံး ဝင်၊ မဝင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၈၇ ခုနှစ် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (င) တွင် “ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း၊ ငှားရမ်းခြင်း၊ ရောင်းချခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်းနှင့် လဲလှယ်ခြင်းဆိုသည့် စကားရပ်များသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေတွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်သည်” ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဃ) တွင် ဤဥပဒေပါ မည်သည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်ကမျှ တရားဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လွှဲပြောင်းခြင်းကို ထိခိုက်သည်ဟု မမှတ်ယူကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ အမွေဆက်ခံရရှိခြင်းသည် တရားဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လွှဲပြောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဃ) အရ ထိုဥပဒေပုဒ်မ ၅၇ နှင့် အခန်း ၄ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်မှတစ်ပါး ထိုဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ပစ္စည်းအမွေ ဆက်ခံခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်ပေ။ ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ ငှားရမ်းခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်းနှင့် လဲလှယ်ခြင်း စသည့် လွှဲပြောင်းခြင်းသည် ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံရရှိခြင်းနှင့် သဘာဝအားဖြင့် မတူပေ။ အမွေဆက်ခံရရှိခြင်းမှာ အပြီးအပိုင် ရရှိသည့် အကျိုးခံစားခွင့် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလတိုင်းတရားရုံးက ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်ကြည်တို့၏ ကျန်သားသမီး ၄ ဦးအနက် မစန်းနု၏ ဝေစုမှာ ၎င်း၏ခင်ပွန်းသို့ ဆင်းသက်ရန် ဖြစ်သော်လည်း ခင်ပွန်းသည် ဦးအန့်ကူ (ခ) ဦးအောင်အောင်သည် နိုင်ငံခြားသားဖြစ်၍ ဇနီးဖြစ်သူ၏ အမွေကို ဆက်ခံနိုင်ရန် အရည်အချင်း ချို့တဲ့သူဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး မစန်းနု၏ ဝေစုကို ကျန်အမွေဆိုင်

များက ခွဲဝေယူကြရန် ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ဦးအန်ကူ (ခ) ဦးအောင်အောင်သည် နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်သည် ဆိုကာမျှဖြင့် ၎င်းရရှိမည့် အမွေဝေစုမှာ ဒေါ်စန်းနု၏ ညီအစ်ကို မောင်နှမ များထံ ဆင်းသက်သွားမည် မဟုတ်ပေ။

စာမျက်နှာ

ဦးအန်ကူ (ခ) ဦးအောင်အောင် နှင့် ဦးတင်ဝင်း ပါ-၁၀*

၂၂၄

တရားမ အထူးအယူခံမှု

+ ၁၉၉၉

မေလ

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊ တရားသူကြီးများ
ဖြစ်ကြသော ဦးသန်းဦး၊ ဦးခင်မောင်လတ်၊ ဦးခင်မြင့်၊
ဒေါက်တာ တင်အောင်အေးတို့ရှေ့တွင်

၁၁ ရက်

ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင် ပါ-၂
နှင့်
ဒေါ်စိန်တင် ပါ-၂*

ဂရန်ချထားသည့်ကိစ္စ၊ အောက်မြန်မာပြည် မြို့နှင့် ကျေးရွာမြေများ
အက်ဥပဒေနှင့် အထက်မြန်မာပြည် မြေနှင့်အခွန်တော် စည်းမျဉ်း
ဥပဒေတွင် အကျုံးဝင်ခြင်း၊ ဂရန်၏အဓိပ္ပာယ်၊ တရားရုံးအမည်
ဖြင့် ဂရန်ရရှိထားသဖြင့် တရားရုံးက ဒီကရီကို အတည်မပြု
နိုင်သေးသော်လည်း တရားနိုင် ရရှိထားသည့် ဒီကရီသည်
အဟောသိကံ မဖြစ်ခြင်း၊ ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေများ
ပေါ်ပေါက်သည့်အခါ ဆောင်ရွက်ရမည့်နည်းလမ်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဂရန်ချထားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို
ဥပဒေအရ ပြဋ္ဌာန်းထားရှိသည်။ အောက်မြန်မာပြည်ရှိ မြေများသည်
အောက်မြန်မာပြည် မြို့နှင့်ကျေးရွာမြေများ အက်ဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်ပြီး
အထက်မြန်မာပြည်ရှိ မြေများမှာ အထက်မြန်မာပြည် မြေနှင့် အခွန်တော်
စည်းမျဉ်းဥပဒေတွင် အကျုံးဝင်သည်။

* ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၄၃

+ ၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ အထွေထွေအယူခံမှု ၅၂ တွင် ချမှတ်သော ၂၇-၆-၉၀
ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ အထူးအယူခံ
ဝင်ရောက်မှု

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်ကြင်ယုံ(ခ)
ဒေါ်နှင်းအောင်
ပါ-၂
နှင့်
ဒေါ်စိန်တင်
ပါ-၂*

အဆိုပါ ဥပဒေများအရ အစိုးရက ချထားပိုင်ခွင့်ရှိသည့် မြေများတွင် နေထိုင်ရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများအတွက်ဖြစ်စေ၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ် အသုံးပြုရန်အတွက်ဖြစ်စေ ဂရန်၊ အငှား ဂရန်နှင့် လိုင်စင်များ ချထားပေးသည်။ မြို့မြေအဖြစ် အမိန့်ကြော်ငြာစာ ထုတ်ပြန်ပြီးသော မြို့များတွင် လူနေထိုင်ရန်နှင့် စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရန် အငှားသက်တမ်း အနှစ် ၃၀ ခွင့်ပြုပြီး အနှစ် ၃၀ ကုန်ဆုံးတိုင်း နောက်ထပ် အနှစ် ၃၀ စီနှင့် စုစုပေါင်း အနှစ် ၉၀ အတွက် လဲလှယ်ခွင့် ရှိသည့် မြေငှားစာချုပ်ကို ဂရန်ဟု ခေါ်ဆိုသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ်မြေကို တရားရုံးက ဂရန်ရရှိနေစဉ်တွင်သာ တရားနိုင်က ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားရုံး ရရှိထားသည့် ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်လျှင်ဖြစ်စေ၊ တရားနိုင်က ပြန်လည်၍ ဂရန်ရရှိခဲ့လျှင်ဖြစ်စေ တရားနိုင် ရရှိထားသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားနိုင် ရရှိထားသည့် ဒီကရီသည် အဟောသိကံ ဖြစ်သွားသည်ဟု မဆိုနိုင်၊ ဆက်လက် တည်ရှိ နေမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး ပေါ်ပေါက် လာသည့်အခါ တရားရုံး၏ ဒီကရီနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်တို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များ ဝိရောမိ မဖြစ်စေရန် တရားစီရင်ရေးကဏ္ဍနှင့် အုပ်ချုပ်ရေး ကဏ္ဍတို့သည် ညီညွတ် မျှတစွာ ပေါင်းစပ် ဆောင်ရွက်ရန် လိုသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤမူများနှင့်အညီ တရားနိုင် ဒေါ်စိန်တင် တို့က တရားရုံးဒေါ်ကြင်ယုံ(ခ)ဒေါ်နှင်းအောင်သည်ဂရန်ရရှိထား သော်လည်း အချင်းဖြစ်မြေကိုအမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်သူမှာဒေါ်စိန်တင်တို့ဖြစ်သည်ဟု တရားရုံးကဒီကရီချမှတ်ထားသည်ကိုအထောက်အထားပြု၍ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ)ဒေါ်နှင်းအောင်အားထုတ်ပေးထားသည့်ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် သက်ဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်မှုအာဏာပိုင် အဆင့်ဆင့်သို့ အယူခံဝင်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်းပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ တရားရုံးကလည်းဒေါ်ကြင်ယုံ

(ခ)ဒေါ်နှင်းအောင်ရရှိထားသည့်ဂရန်ကိုသက်ဆိုင်ရာက ပယ်ဖျက်လိုက်သည့် အချိန်အထိဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကိုဆိုင်းငံ့ထားရမည်ဖြစ်သည်။ဒေါ်ကြင်ယုံ
 (ခ)ဒေါ်နှင်းအောင်အမည်ဖြင့်ဂရန်ထုတ်ပေးထားခြင်းကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည့် အခါ တရားရုံးက ဒီကရီကို အတည်ပြုလုပ်ရန် လမ်းပွင့်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

+ ၁၉၉၉
 ဒေါ်ကြင်ယုံ(ခ)
 ဒေါ်နှင်းအောင်
 ပါ-၂
 နှင့်
 ဒေါ်စိန်တင်
 ပါ-၂*

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဒေါ်ခင်ကြည် (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
 အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးညိုဝင်း (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
 ရုံးသဟာယအဖြစ် ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမျိုးချစ်၊

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၆၆၈ တွင် ဒေါ်စိန်တင်တို့က ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင်နှင့် ဦးလှမြင့်တို့ အပေါ် ရန်ကုန်မြို့၊ ကံဘွဲ့ရပ်ကွက်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် ၁၊ မြေကွက် အမှတ် ၅၃ (အသစ် ၆၆)နှင့် ၄၄ (အသစ် ၆၆)တို့နှင့် ယင်းမြေကွက်များ ပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံ အားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေး ရန်နှင့် လက်ရောက် ရလို့မူ စွဲဆိုရာ ပလပ်ခြင်း ခံရသည်။ ဒေါ်စိန်တင်တို့က ယခင်ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရာ ဗဟိုတရားရုံးက တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ ဒေါ်စိန်တင်တို့ စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးသည်။ ဒေါ်စိန်တင်တို့က ၎င်းတို့ရရှိထားသည့် အနိုင်ဒီကရီကို ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး ၁၉၈၆ ခုနှစ် တရားမ ဇာရီ မှ အမှတ် ၇၉ အရ ဖွင့်လှစ်၍ အတည်ပြု ဆောင်ရွက်သည်။ ထိုဇာရီမူတွင် တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁ နည်း ၃၅ အရ အပ်ဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို တရားရုံး ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင်တို့က တရားရုံးချုပ် တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၅၂/၉၀ တွင် အယူခံဝင်သော်လည်း မအောင်မြင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ကြင်ယုံတို့က တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေး စီရင်ပေးရန် တရားမအထွေထွေ လျှောက်လွှာ (အထူး) အမှုအမှတ် ၃၉၉/၉၀ တွင် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို စိစစ် ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့် ပြုခဲ့သည်-

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်ကြင်ယုံ(ခ)
ဒေါ်နှင်းအောင်
ပါ-၂
နှင့်
ဒေါ်စိန်တင်
ပါ-၂*

“တရားရုံး ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင်အမည် ပြောင်းလဲ၍
ဂရန်အမည်ပေါက်နေသော မြေပေါ်မှ တရားရုံးအား ဖယ်ရှားခြင်းဖြင့်
ဒီကရီ အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ခွင့် ရှိ မရှိ”

ထို့ပြင် ဤစုံညီခုံရုံးကလည်း အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်နေသည့်
အခြေအနေများအရ အများပြည်သူအတွက် အရေးပါသည့် အောက်ပါ
ပြဿနာများကိုပါ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သုံးသပ်၍ အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်ရန်
နှစ်ဖက်အမှုသည်များအပြင် ရှေ့နေချုပ်ရုံးကိုပါ ရုံးသဟာယအဖြစ်
ဖိတ်ကြား၍ လျှောက်လဲချက် ကြားနာခဲ့သည်-

- (၁) တရားရုံး၏ ဒီကရီကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ရာတွင် တရားရုံး
အမည်ပေါက် ဂရန်မြေမှ တရားရုံးအား ဖယ်ရှားစေခြင်းသည်
သက်ဆိုင်ရာမှ တရားရုံးအား ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်ကို
ပယ်ဖျက်ရာ ရောက် မရောက်။
- (၂) တရားရုံးအမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိထားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍
တရားရုံး၏ ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်လျှင် တရားရုံး၏
ဒီကရီသည် အဟောသိကံ ဖြစ် မဖြစ်။
- (၃) ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး ပေါ်ပေါက်လျှင် တရားရုံးက
မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်သင့်သည်။

ရုံးသဟာယအဖြစ် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ ဥပဒေ
အရာရှိက အချင်းဖြစ် မြေကွက်၏ မူလက ဂရန်အမည်ပေါက်သူမှာ
ဦးကြင်စိန်ဖြစ်၍ ၁၉-၈-၇၄ ရက်နေ့တွင် အယူခံ တရားလို ဒေါ်ကြင်ယုံ(ခ)
ဒေါ်နှင်းအောင် အမည်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့သဖြင့် ယင်းမြေကွက်၏ ဂရန်အမည်
ပေါက်မှာ ဒေါ်ကြင်ယုံ ဖြစ်နေသည့် အချက်မှာ အမှုတွဲရှိ သက်သေခံ
အထောက်အထားများအရ ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ ဒေါ်ကြင်ယုံ အမည်
ပေါက်သည့် ဂရန်မြေပေါ်မှ တရားရုံး ဒေါ်ကြင်ယုံကို ဖယ်ရှား နှင်ထုတ်ရန်
တရားရုံး၏ ဒီကရီကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊
တရားရုံးက အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါကလည်း ဒေါ်ကြင်ယုံ အမည်ပေါက်
ဂရန်မြေမှ တရားရုံး ဒေါ်ကြင်ယုံကို ဖယ်ရှားစေခြင်း ဖြစ်သဖြင့်
ဒေါ်ကြင်ယုံအား ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်ရာရောက်မည်

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်ကြင်ယု(ခ)
ဒေါ်နှင်းအောင်
ပါ-၂
နှင့်
ဒေါ်စိန်တင်
ပါ-၂*

ပိုင်ခွင့်မှာ ပြောင်းလဲသွားကြောင်း၊ ထိုအချိန် ထိုကာလမှစ၍ အယူခံ
တရားလိုတို့၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခဲ့ကြသော အယူခံတရားပြိုင်တို့သည်
အစိုးရထံမှ မြေငှားအခွင့်အရေးအရ နေထိုင်ကြသူများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား
ပြီဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂရန်ထုတ်ပေးသည့်ကိစ္စသည် စီမံခန့်ခွဲမှုနှင့်
ဆိုင်၍ သက်ဆိုင်ရာ ဋ္ဌာနများကသာ တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ကြောင်း၊
ဂရန်ထုတ်ပေးသည့်အမိန့်ကို မကျေနပ်သူက အဆင့်ဆင့် သက်ဆိုင်ရာ
အသီးသီးသို့ တင်ပြ လျှောက်ထားခွင့်ရှိကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်များနှင့်
ပတ်သက်၍ တရားရုံးများတွင် တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိဟု ထုံးပြုထား
ပါကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလိုတို့ စွဲဆိုသော အမှုတွင် တရားရုံး၏
ဒီကရီကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ရာတွင် တရားရုံးအမည်ပေါက်ဂရန်မြေမှ
တရားရုံးအား ဖယ်ရှားစေရန် ဥပဒေအရ ခွင့်မပြုနိုင်ကြောင်း၊ အယူခံ
တရားလိုအနေဖြင့် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသူအား နှင်လိုမှုတွင် ဒီကရီ ရရှိ
စေကာမူ ၎င်းဒီကရီအရ အယူခံတရားပြိုင်တို့အပေါ် ဇာရီအတည်ပြု
ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် အဆိုပါ ဒီကရီသည် အယူခံတရားလိုအဖို့
အဟောသိကံ ဖြစ်ရုံမှတစ်ပါး အခြားဖော်ပြရန် အကြောင်းမရှိတော့
ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက တရားရုံးအဆင့်ဆင့်၏ အနိုင်
ဒီကရီအရ တရားရုံးအမည်ပေါက်နေသော မြေပေါ်မှ တရားရုံးအား ဖယ်ရှား
စေခြင်းသည် တရားစီရင်ရေး အာဏာအရ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ
ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်ရှိသော၊ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်
မှန်ကန်သော ဆောင်ရွက်မှုဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသို့ ဖယ်ရှားရုံဖြင့် တရားရုံး
အား ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်ရာ မရောက်ကြောင်း၊ အိမ်နှင့်
ဝရမ်းကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် တရားစီရင်ရေး အာဏာအရ
ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ဂရန်ထုတ်ပေးခြင်း၊ ပယ်ဖျက်ခြင်းမှာ အုပ်ချုပ်ရေး
အာဏာအရ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်များအနေဖြင့်
လည်း အနိုင်ရရှိသော ဒီကရီကို မှတ်ပုံတင်ပြီး ယင်းဒီကရီအရ မူလဂရန်ကို
ပယ်ဖျက်ပြီး တရားနိုင်အား ဂရန်ထုတ်ပေးရန်၊ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်
သာယာရေး ကော်မတီသို့ လျှောက်ထားပိုင်ခွင့်၊ သို့မဟုတ် အခြားသူအား
လွှဲပြောင်း ရောင်းချပြီး အခြားသူမှ ဂရန်ဟောင်းကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဂရန်

အသစ် ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့်ရှိကြောင်း၊ ယင်းကိစ္စရပ်များမှာ တရားစီရင်ရေးဌာနများတွင် ဆောင်ရွက်ရန် မလိုတော့ဘဲ အုပ်ချုပ်ရေး ဌာနများတွင်သာ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ တရားရုံး၏ ဒီကရီသည် စည်းနှောင်အားရှိသော ဒီကရီဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁ နည်း ၃၅ အရ အတည်ပြုနိုင်သောအာဏာ ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် အဟောသိကံ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ဒီကရီတစ်ခုကို တရားရုံးအပေါ်တွင် အတည်ပြု ပိုင်ခွင့် ရှိကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေတွင် အတိအလင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားပြီးဖြစ်၍ ယင်းအာဏာအရ ပြဋ္ဌာန်းထားသော တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ၊ နည်းဥပဒေများအရသာ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရုံမှတစ်ပါး အခြား နည်းလမ်းများ မရှိတော့ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်ကြင်ယုံ(ခ)
ဒေါ်နှင်းအောင်
ပါ-၂
နှင့်
ဒေါ်စိန်တင်
ပါ-၂*

ဦးဘိုးအောင်နှင့် ဒေါ်သက်ရှည်တို့မှ ဒေါ်စိန်တင်နှင့် ဦးသောင်းညွန့် တို့ကို မွေးဖွားသည်။ ဦးဘိုးအောင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဒေါ်သက်ရှည်သည် ဦးကြင်စိန် (ခ) ဦးချစ်ဆွေနှင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ဦးကြင်စိန် (ခ) ဦးချစ်ဆွေနှင့် ဒေါ်သက်ရှည်တို့သည် သားသမီး ထွန်းကားခြင်း မရှိဘဲ ဦးကြင်စိန် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဒေါ်စိန်တင်နှင့် ဦးသောင်းညွန့်တို့က ဦးကြင်စိန် ကျန်ရစ်သည့် အချင်းဖြစ် မြေကွက်များနှင့် ယင်းမြေများပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ မြက်ဟ ကြေညာပေးရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင် နှင့် ဦးလှမြင့်တို့အပေါ် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၆၈/၇၇ တွင် တရားစွဲဆိုရာ ပလပ်ခြင်း ခံရသော်လည်း ယခင် ဗဟို တရားရုံး တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၉၇/၈၅ တွင် စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ရရှိခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ကံဘွဲ့ရပ်ကွက်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် (၁)၊ မြေကွက် အမှတ် ၆၆ ကို မူလက ဦးကြင်စိန် အမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိခဲ့သည်။ ဦးကြင်စိန်သည် ၂-၁၀-၇၃ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင်က ၎င်းသည် ဦးကြင်စိန်၏ တစ်ဦးတည်းသော အမွေစား အမွေခံ သမီးဖြစ်၍ ဦးကြင်စိန် ကျန်ရစ်သည့် ပစ္စည်းများကို အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြော်ငြာစာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့သည်။ ယင်း ကြော်ငြာစာချုပ်အရ မြို့ရွာနှင့် အိုးအိမ်ဖွံ့ဖြိုးရေး ဦးစီးဌာနက အချင်းဖြစ်

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်ကြင်ယုံ(ခ)
ဒေါ်နှင်းအောင်
ပါ-၂
နှင့်
ဒေါ်စိန်တင်
ပါ-၂*

မြေကို ဦးကြင်စိန် အမည်မှ ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင်အမည်သို့
ဂရန်အမည် ပြောင်းလဲပေးခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံး ဇာရီအမှုတွဲတွင်
ဦးကြင်စိန်အမည်မှ ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင်အမည် ပြောင်းထား
သည့် ဂရန်ကို ပူးတွဲ တင်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ဒေါ်စိန်တင်တို့သည် တရားရုံးမှ အနိုင်ဒီကရီ ရရှိထားသော်လည်း
အချင်းဖြစ်မြေသည် တရားရုံး ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင်အမည်ဖြင့်
ဂရန်ပေါက်နေရာ ယင်းမြေပေါ်မှ ဂရန်အမည်ပေါက်သူအား ဖယ်ရှားခြင်းဖြင့်
ဒီကရီကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ခွင့် ရှိ မရှိ ဆိုသည့် ပြဿနာကို
ဖြေဆိုနိုင်ရန်အတွက် ရှေးဦးစွာ ဤစုံညီခုံရုံးက ထပ်မံထုတ်ပေးခဲ့သည့်
ပြဿနာများကို သေချာစွာ စိစစ်၍ ဖြေဆိုရန် လိုအပ်ပေသည်။

ဂရန်ချထားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ဥပဒေအရ
ပြဋ္ဌာန်းထားရှိသည်။ အောက်မြန်မာပြည်ရှိ မြေများသည် အောက်မြန်မာ
ပြည် မြို့နှင့်ကျေးရွာမြေများ အက်ဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်ပြီး အထက်မြန်မာ
ပြည်ရှိ မြေများမှာ အထက်မြန်မာပြည် မြေနှင့်အခွန်တော် စည်းမျဉ်းဥပဒေ
တွင် အကျုံးဝင်သည်။

အဆိုပါ ဥပဒေများအရ အစိုးရက ချထားပိုင်ခွင့်ရှိသည့် မြေများတွင်
နေထိုင်ရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းများအတွက်ဖြစ်စေ၊
အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ် အသုံးပြုရန်အတွက်ဖြစ်စေ ဂရန်၊ အငှား
ဂရန်နှင့် လိုင်စင်များ ချထားပေးသည်။ မြို့မြေအဖြစ် အမိန့်ကြော်ငြာစာ
ထုတ်ပြန်ပြီးသော မြို့များတွင် လူနေထိုင်ရန်နှင့် စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများ
လုပ်ကိုင်ရန် အငှားသက်တမ်း အနှစ် ၃၀ ခွင့်ပြုပြီး အနှစ် ၃၀ ကုန်ဆုံးတိုင်း
နောက်ထပ် အနှစ် ၃၀ စီနှင့် စုစုပေါင်း အနှစ် ၉၀ အထိ လဲလှယ်ခွင့်
ရှိသည့် မြေငှားစာချုပ်ကို ဂရန်ဟု ခေါ်ဆိုသည်။

ဂရန်ကို ဥပဒေနှင့်အညီ အာဏာအပ်နှင်းခြင်း ခံရသည့် အခွန်တော်
အရာရှိက ထုတ်ပေးသည်။

အငှားဂရန် ထုတ်ပေးသည့်ကိစ္စသည် အခွန်တော်အရာရှိများက
ဆုံးဖြတ်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်၍ အောက်မြန်မာပြည် မြို့နှင့် ကျေးရွာမြေများ
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁ (က) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ တရားမရုံးများက

ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခွင့် မရှိဟု ယူဆရမည်ဖြစ်ကြောင်း စစ်နာဘီဘီ
(ခ) မသေးသေးနှင့် ကိုထွန်းရင် ပါ ၂ အမှု^(၁)တွင် ထုံးပြုထားသည်။
အောက်မြန်မာပြည် မြို့နှင့်ကျေးရွာမြေများ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၁ (က)
တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

41. No Civil Court shall have jurisdiction to determine-
(a) any matter which under this Act is to be determined by the Revenue officer,

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်ကြင်ယုံ(ခ)
ဒေါ်နှင်းအောင်
ပါ-၂
နှင့်
ဒေါ်စိန်တင်
ပါ-၂*

ဒေါ်ရွှေညွန့် ပါ-၃ နှင့် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်ဌာန ရန်ကုန်မြို့
အမှု^(၂)တွင် မြေဂရန်ထုတ်ပေးခြင်းသည် အဓိကအားဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စ
ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားစီရင်ရေး၊ သို့မဟုတ် တရားစီရင်ရေးသဘောပါသည့်
ကိစ္စ အကျုံးဝင်သည်ဟု မဆိုသာကြောင်း၊ အုပ်ချုပ်မှု လုပ်ထုံးလုပ်နည်း
များအရ ဆောင်ရွက်ရသည့်ကိစ္စဖြစ်၍ မကျေနပ်၍ အုပ်ချုပ်မှု အာဏာပိုင်
အဆင့်ဆင့်သို့ အယူခံခြင်း၊ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်းပြုရန်ဖြစ်ကြောင်း
အတိအလင်း ညွှန်ပြထားသည်။

အစိုးရပိုင်မြေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဂရန်ကို မည်သူအား လွှဲပြောင်းပေး
သင့်ကြောင်း ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးက ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် တရားစီရင်ရေး
ကဲ့သို့သော အာဏာဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အခွန်တော်အရာရှိက
ဆောင်ရွက်ရသော အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာအရ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
အစစ်ခန့်နှင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး ပါ-၄ အမှု^(၃)တွင် ထုံးပြုထား
သည်ကို တွေ့နိုင်သည်။

ယခုအမှုတွင် တရားရုံး ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင်သည်
အချင်းဖြစ်မြေတွင် ၎င်းအမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိထားသည်။ ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ)
ဒေါ်နှင်းအောင် ရရှိထားသည့် ဂရန်မှာ ဥပဒေနှင့်အညီ ဂရန်ထုတ်ပေးပိုင်ခွင့်
ရှိသူက ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို နှစ်ဖက် အငြင်း
ပွားမှု မရှိချေ။

ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင်သည် ဂရန်ရရှိထားသဖြင့် အချင်းဖြစ်
မြေတွင် ဥပဒေနှင့်အညီ နေထိုင်ပိုင်ခွင့် ရရှိထားသူ ဖြစ်သည်။ တရားရုံးက

(၁) ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၉၅၃
(၂) ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၉၆
(၃) ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၇၃၅

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်ကြင်ယုံ(ခ)
ဒေါ်နှင်းအောင်
ပါ-၂
နှင့်
ဒေါ်စိန်တင်
ပါ-၂*

ဒီကရီ အတည်ပြုရာတွင် ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင် အမည်ပေါက် ဂရန်မြေမှ ဒေါ်ကြင်ယုံအား ဖယ်ရှားမည် ဆိုပါက သက်ဆိုင်ရာမှ ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင်အား ခွင့်ပြုထားသည့် နေထိုင်ခွင့်နှင့် ဆန့်ကျင်ရာရောက်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တရားနိုင်တို့ကိုလည်း ဂရန်မရှိဘဲ အစိုးရမြေတွင် နေထိုင်ခွင့်ပြုရာ ရောက်မည် ဖြစ်သည်။

အောက်မြန်မာပြည် မြို့နှင့်ကျေးရွာမြေများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၇(က) တွင် အစိုးရက ထုတ်ပေးသည့် ဂရန်၊ သို့မဟုတ် အငှားဂရန်အရမှတစ်ပါး မြို့တစ်မြို့မြို့၊ သို့မဟုတ် ကျေးရွာတစ်ရွာရွာရှိ မြေတွင် မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ အစိုးရနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် မြေနှင့်သက်ဆိုင်သည့် အကျိုး ခံစားခွင့်များ မရရှိစေရဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်ကို သတိပြုရမည် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ဖက်တွင် တရားရုံး၏ အမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိထားခြင်းကို အကြောင်း ပြု၍ တရားရုံး၏ ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်လျှင် တရားရုံး၏ ဒီကရီသည် အဟောသိကံ ဖြစ် မဖြစ် ဆန်းစစ်ရန် လိုသည်။

ဦးထွန်းသက်နှင့် ဦးဖေခင်အမှု^(၄)တွင် ဦးဖေခင်က ဦးထွန်းသက် အပေါ် ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် ဆောင်ရွက်ဆဲတွင် ကော်လိတ္တော် အရာရှိက အချင်းဖြစ်မြေကို မြေသိမ်းအက်ဥပဒေအရ သိမ်းယူခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်က မြေသိမ်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၇ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ အရ အချင်းဖြစ်မြေသည် နိုင်ငံတော် လက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်း၊ ဤနည်းအားဖြင့် ဦးဖေခင်သည် အချင်းဖြစ်မြေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် လက်လွှတ် လိုက်ရသောကြောင့် ထိုဆုံးရှုံးသွားသော ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အပေါ် အခြေပြု၍ ချမှတ်ခဲ့သော ဒီကရီအရ ဦးထွန်းသက်အား အချင်းဖြစ်မြေမှ ဖယ်ရှားခွင့် မှာလည်း ပျက်သုဉ်းသွားသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့သည်။

ယင်းအမှုတွင် ဦးဖေခင်သည် အချင်းဖြစ်မြေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ထာဝရ လက်လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ်မြေကို တရားရုံးက ဂရန်ရရှိနေစဉ်တွင်သာ တရားနိုင်က ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားရုံး ရရှိထားသည့် ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်လျှင်ဖြစ်စေ၊ တရားနိုင်က ပြန်လည်၍ ဂရန်ရရှိခဲ့လျှင်ဖြစ်စေ တရားနိုင် ရရှိထားသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားနိုင် ရရှိထားသည့် ဒီကရီသည် အဟောသိကံ ဖြစ်သွားသည်ဟု မဆိုနိုင်၊ ဆက်လက် တည်ရှိနေမည်သာ ဖြစ်သည်။

(၄) ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ ၈-၅၆

ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါ တရားရုံး၏ ဒီကရီနှင့် အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာပိုင်တို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များ ဝိရောဓိ မဖြစ်စေရန် တရားစီရင်ရေးကဏ္ဍနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးကဏ္ဍတို့သည် ညီညွတ် မျှတစွာ ပေါင်းစပ် ဆောင်ရွက်ရန် လိုသည်။

တရားရုံးက အချင်းဖြစ်မြေကို တရားနိုင် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း နှစ်ဖက် တင်ပြသည့် သက်သေခံ အထောက်အထားများကို အကြောင်းအချက်များ အရသော်လည်းကောင်း၊ ဥပဒေကြောင်းအရသော်လည်းကောင်း သေချာစွာ စိစစ် ဝေဖန် သုံးသပ်ပြီးမှ အဆုံးအဖြတ်ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားရုံး ဒီကရီမှာ ခိုင်မာမှုရှိသည့်အပြင် တရားစီရင်ရေးအာဏာ သက်ရောက်လျက် ရှိသည်။

တရားရုံးမှ မိမိလိုရာ ကျိန်ဆိုသည့် ကျမ်းကျိန်ချက်သက်သက်အပေါ် အခြေပြုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ တရားရုံး၏ ဒီကရီလောက် ခိုင်မာမှု မရှိသည်မှာ မြင်သာသည်။

ထို့ကြောင့် အစဉ်အလာအားဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာပိုင်တို့က တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အလေးဂရုထားကာ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် အခြေပြု၍ ဂရန်ထုတ်ပေးခဲ့ကြသည်။ တရားရုံးများကလည်း တရားရုံးက ဂရန်ရရှိခဲ့လျှင် ၎င်းအား နှင်ထုတ်ခြင်း မပြုသေးဘဲ ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ခေတ္တ ဆိုင်းငံ့ထားကာ တရားရုံးအား ဂရန်ထုတ်ပေးထားခြင်းကို ပယ်ဖျက် လိုက်သည့်အခါမှ ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းဖြင့် တရားစီရင်ရေးနှင့် အုပ်ချုပ်ရေး တို့ ဝိရောဓိ မဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ဤကောင်းမြတ်သည့် အစဉ်အလာများကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားကြရန် လိုအပ်ပေသည်။ သို့မှသာ ပြည်သူများအနေဖြင့် တရားမျှတမှုကို ရရှိကြကာ ယင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးများကိုလည်း လက်တွေ့ခံစားနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

ဤမှုများနှင့်အညီ တရားနိုင် ဒေါ်စိန်တင်တို့က တရားရုံး ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင်သည် ဂရန်ရရှိထားသော်လည်း အချင်းဖြစ် မြေကို အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်သူမှာ ဒေါ်စိန်တင်တို့ ဖြစ်သည်ဟု တရားရုံးက ဒီကရီ ချမှတ်ထားသည်ကို အထောက်အထားပြု၍ ဒေါ်ကြင်ယုံအား ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် သက်ဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်မှု အာဏာပိုင် အဆင့်ဆင့်သို့ အယူခံဝင်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း ပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်သည်။ တရားရုံးကလည်း ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင် ရရှိထားသည့် ဂရန်ကို သက်ဆိုင်ရာက ပယ်ဖျက်လိုက်သည့် အချိန်အထိ ဒီကရီ အတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့ထားရမည်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ)

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်ကြင်ယုံ(ခ)
ဒေါ်နှင်းအောင်
ပါ-၂
နှင့်
ဒေါ်စိန်တင်
ပါ-၂*

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်ကြင်ယုံ(ခ)
ဒေါ်နှင်းအောင်
ပါ-၂
နှင့်
ဒေါ်စိန်တင်
ပါ-၂*

ဒေါ်နှင်းအောင် အမည်ဖြင့် ဂရန်ထုတ်ပေးထားခြင်းကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည့် အခါ တရားရုံးက ဒီကရီကို အတည်ပြုလုပ်ရန် လမ်းပွင့်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

- (၁) တရားရုံး ဒေါ်ကြင်ယုံ (ခ) ဒေါ်နှင်းအောင် အမည်ပြောင်းလဲ၍ ဂရန်အမည်ပေါက်နေသော မြေပေါ်မှ တရားရုံးအား ဖယ်ရှားရန် ဒီကရီကို ဆိုင်းငံ့ထားရန် လိုကြောင်း။
- (၂) တရားရုံး၏ ဒီကရီကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ရာတွင် တရားရုံး အမည်ပေါက် ဂရန်မြေမှ တရားရုံးအား ဖယ်ရှားစေခြင်းသည် သက်ဆိုင်ရာမှ တရားရုံးအား ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်နှင့် ပတ်သက်သော အခွင့်အလမ်းနှင့် ဆန့်ကျင်ရာရောက်ကြောင်း။
- (၃) တရားရုံး အမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိထားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ တရားရုံး၏ ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်သေးသော်လည်း တရားရုံး၏ ဒီကရီသည် အဟောသိကံ မဖြစ်ကြောင်း။
- (၄) ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး ပေါ်ပေါက်လျှင် တရားရုံးက ဇာရီအတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့ထားပြီးနောက် အချင်းဖြစ်မြေကို တရားနိုင် ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု တရားရုံးက စီရင်ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း၊ တရားရုံးက အချင်းဖြစ်မြေကို ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု တင်ပြ၍ ဂရန်လျှောက်ထားခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်းတို့ကို ဖော်ပြပြီး တရားရုံးအား ဂရန်ထုတ်ပေးထားခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် အုပ်ချုပ်မှု အာဏာပိုင် အဆင့်ဆင့်ထံသို့ အယူခံ ဝင်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်းတို့ ပြုလုပ်ရန် တရားနိုင်အား ညွှန်ကြားသင့်ကြောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာမှ တရားရုံးအား ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည့်အခါ တရားရုံးက ဒီကရီကို ဆက်လက် အတည်ပြုသင့်ကြောင်း။

ဤအထူးအယူခံမှုကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ခွင့်ပြုပြီး တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ အရ အပ်ဝရမ်း ထုတ်ဆင့်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးအား ဤစုံညီခုံရုံးက အမှတ် (၄) ပြဿနာကို ဖြေဆိုထားချက်နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်သွားရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

စရိတ် ခွင့်မပြု။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

+ ၁၉၉၉
မေလ

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဒေါက်တာတင်အောင်အေးရှေ့တွင်

၂၁ ရက်

ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင် (ခ)

ဝိုင်အိုလက်လင်း

နှင့်

ဒေါ်ဝိကြိန်

(၎င်း၏ အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဦးမျိုးခင်)*

ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်း၊ အကျိုးဝင်ရန် လိုအပ်သည့် အင်္ဂါ
ရပ်များ၊ တရားလို၏ အဆိုလွှာ၌ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည်
တူညီသော အကျိုးခံစားခွင့်နှင့် တူညီသော လက်ရှိထားမှု
ရှိကြောင်း ဖော်ပြမထားလျှင် တရားလို စွဲဆိုသော အမှုပုံစံ
မှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှုတွင် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို
တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်များ အကျိုးခံစားမှု၊ သို့မဟုတ် အခွင့်အရေး
အညီအမျှရှိရန် လိုသည်။ ထို့ပြင် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းတွင် တရားလိုနှင့်
တရားပြိုင်တို့သည် အညီအမျှ လက်ရှိဖြစ်ရန် လိုသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားလို၏ အဆိုလွှာကို အထက်ပါ အချက်
များနှင့် ကိုက်ညီမှု ရှိ မရှိ စိစစ် ကြည့်ရှုရာတွင် အဆိုလွှာ၌ တရားလိုနှင့်
တရားပြိုင်တို့သည် တူညီသော အကျိုးခံစားခွင့်နှင့် တူညီသော လက်ရှိ
ထားမှုရှိကြောင်း လုံးဝ ဖော်ပြမထားပေ။ ပစ္စည်းအားလုံးကို မိမိတစ်ဦး
တည်း အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်သည်။ အချင်းဖြစ်မြေများနှင့် ဥပစာ၏

* ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၅၅
+ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် (၄၁) တွင် ချမှတ်သော ၁၇-၈-၉၈
ရက်စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု

၁၉၉၉
ဒေါ်ကြည်
ကြည်ဇင် (ခ)

ဝိုင်အိုလက်လင်း

နှင့်
ဒေါ်ဝိကြိန်
(၎င်း၏
အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာ
ရသူ
ဦးမျိုးခင်)*

ထက်ဝက်ကို ပိုင်ဆိုင်သည်ဟူ၍သာ အဆိုပြု ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ ဤအခြေအနေတွင် တရားလို စွဲဆိုသော အမှုပုံစံ မှားယွင်းကြောင်း
မြင်သာပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားလို၏ အဆိုလွှာပါ ဖော်ပြချက်နှင့်
တရားပြိုင်၏ ချေလွှာတို့အရ ပေါ်ပေါက်သည်မှာ ဦးကြီးမြန်က ၎င်းပိုင်ဆိုင်
သော ပစ္စည်းများကို သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်အား စွန့်လွှတ်သည့်
အချိန်က ဦးကြီးမြန်သည် ဇနီးနှစ်ဦးစလုံးနှင့် ပေါင်းသင်းနေသည့်အချိန်
ဖြစ်သဖြင့် ဦးကြီးမြန်က ၎င်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်တို့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ခြင်း
အားဖြင့် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများမှာ သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်ထံ
ရောက်ရှိမည် မဟုတ်ဘဲ ဇနီးနှစ်ဦးထံသို့သာ ရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်သည်။
သို့ဖြစ်ရာ အဆိုလွှာပါ အဆိုပြု ဖော်ပြချက်အရ လျှောက်ထားသူနှင့်
လျှောက်ထားခံရသူတို့သည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများတွင် ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်
ပူးတွဲလက်ရှိဖြစ်မှု မရှိနိုင်သည့်အလျောက် လျှောက်ထားခံရသူက လျှောက်
ထားသူအပေါ်တွင် ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသော အမှုပုံစံမှာ
မှန်ကန်မည် မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးမြစိန်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ၏ ရေးသား
လျှောက်လဲချက်စာကို တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
ဦးသောင်းတင်မှ ကိုယ်စားတင်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးမင်းဆွေ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၁
တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ဝိကြိန် (၎င်း၏ အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်
စာရသူ ဦးမျိုးခင်)က တရားလိုပြုလုပ်လျက် လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ကြည်
ကြည်ဇင် (ခ) ဝိုင်အိုလက်လင်း (မူလရုံး တရားပြိုင်) အပေါ်တွင် ပစ္စည်း
ခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ ယင်းအမှုတွင် မူလတိုင်းတရားရုံးက ပဏာမ
ငြင်းချက်နှစ်ရပ် ထုတ်နုတ်ခဲ့ပြီး နှစ်ဖက်လျှောက်လဲချက် ကြားနာကာ
ပဏာမ ငြင်းချက်နှစ်ရပ်စလုံးကို မူလရုံး တရားလို (လျှောက်ထားခံရသူ)

အား အသာပေး ပြေဆို ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မူလရုံး တရားပြိုင် (လျှောက်ထားသူ)က မကျေနပ်သဖြင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထား လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ပဏာမ ငြင်းချက်နှစ်ရပ်မှာ အောက်ပါတို့ ဖြစ်သည်-

- ၁။ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၀၆ / ၈၅ နှင့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၂၅ / ၈၈ တို့အရ ဤအမှုသည် မီးသေ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်သည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား။
- ၂။ တရားလိုသည် ဤအမှုကို ဤပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုခွင့်မရှိ ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား။

၁၉၉၉
ဒေါ်ကြည်
ကြည်ဇင် (ခ)
ဝိုင်အိုလက်လင်း
နှင့်
ဒေါ်ဝိကြိန်
(၎င်း၏
အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာ
ရသူ
ဦးမျိုးခင်)*

မူလတိုင်းတရားရုံးက မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀၆ / ၈၅ တွင် ဦးကြီးမြန်က ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင် (ခ) ဝိုင်အိုလက်လင်း အပေါ် စွန့်လွှတ်ပေးကမ်းသည့် စာချုပ်အမှတ် ၃၆၉ / ၅၈ သည် နာမည်ခံ စွန့်လွှတ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းစာချုပ်သည် တရားမဝင်ကြောင်း ကြေညာ ပြဋ္ဌာန်းပေးစေလိုမှုကို စွဲဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းအမှုကို ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်၍ အမှုကို ပလပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကြီးမြန် ကွယ်လွန်ခဲ့၍ ဒေါ်ဝိကြိန်က ယခင်ဗဟိုတရားရုံးသို့ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၂၅ / ၈၈ အရ အယူခံ ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ အယူခံမှုကို ပလပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကြီးမြန် စွဲဆိုသောအမှု ပလပ်ခံရသောကြောင့် ဦးကြီးမြန်သည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများတွင် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း၊ သို့သော် ယခင်စွဲဆိုသောအမှုတွင် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဝိကြိန်၏ အခွင့်အရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လည်းကောင်း၊ ပထမဇနီး ဒေါ်ချိုက်ခင်၏ အခွင့်အရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဤအမှု တွင် ဒေါ်ဝိကြိန်က အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း၏ ထက်ဝက်ကို ခွဲဝေပေးရန် တောင်း ဆိုခြင်းသည် ဦးကြီးမြန်၏ တရားဝင်ဇနီးတစ်ဦးအနေဖြင့် ဦးကြီးမြန်က အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို စွန့်လွှတ်သော်လည်း တရားဝင် ဇနီးမယားတစ်ဦး၏ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ကို ထိခိုက်ခြင်း မရှိဘဲ ၎င်းတွင် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်တစ်ဝက် ရှိကြောင်း အရေးဆိုခြင်းဖြစ်ရာ ဦးကြီးမြန်က ယခင်စွဲဆိုသော အမှု၏

၁၉၉၉
 ဒေါ်ကြည်
 ကြည်ဇင် (ခ)
 ဝိုင်အိုလက်လင်း
 နှင့်
 ဒေါ်ဝိကြိန်
 (၎င်း၏
 အထွေထွေ
 ကိုယ်စားလှယ်စာ
 ရသူ
 ဦးမျိုးခင်)*

ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ဤအမှုတွင် မီးသေဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်ကြောင်း ပဏာမငြင်းချက် အမှတ် (၁) ကို ဖြေဆို ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ပဏာမငြင်းချက် အမှတ် (၂) နှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း ဤအမှုတွင် ဒေါ်ဝိကြိန်အနေဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးကြီးမြန်၏ စွန့်လွှတ်စာချုပ်ကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဝိကြိန်၏ ရပိုင်ခွင့်များကို ထိခိုက်ခြင်း မရှိဘဲ ၎င်းသည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းတွင် ထက်ဝက်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိနေသေးကြောင်း အဆိုပြုကာ ပစ္စည်းထက်ဝက်ကို ခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ရာ တရားလို၏ အဆို ပြုချက်အရ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုပုံစံ မှားယွင်းခြင်း မရှိကြောင်း ပဏာမငြင်းချက် အမှတ် (၂) ကို ဖြေဆို ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက ပြင်ဆင်မှုအကြောင်းပြချက်အဖြစ် တင်ပြရာ၌ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၀၆/၈၅ ကို စွဲဆိုသည့် အချိန်က ဦးကြီးမြန်နှင့် ဒေါ်ဝိကြိန်တို့ အတူပေါင်းသင်း နေထိုင်ကြောင်း၊ ဒေါ်ဝိကြိန်က အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများတွင် မယားတစ်ဦးအဖြစ် အခွင့်အရေး ရှိပါက ယင်းအချက်ကို အကြောင်းပြချက်တစ်ရပ်အဖြစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၀၆/၈၅ တွင် တင်ပြသင့်ပါလျက် မတင်ပြခဲ့ကြောင်း၊ တရား ရုံးချုပ်၏ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၂၅/၈၈ တွင် ဒေါ်ဝိကြိန်သည် ဦးကြီးမြန်၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် အမည်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ထိုအယူခံမှုတွင် ဒေါ်ဝိကြိန်၏ အခွင့်အရေးကို တင်ပြသင့်ပါလျက် မတင်ပြ ခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ဝိကြိန်သည် ထိုအယူခံမှုတွင် ဦးကြီးမြန်၏ အခွင့်အရေးကို ဆက်ခံ အရေးဆိုသူဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ဝိကြိန်သည် ၎င်း၏အခွင့်အရေးကို ယခင်အမှုများတွင် တင်ပြသင့်ပါလျက် မတင်ပြသဖြင့် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ ရှင်းလင်းချက် (၄) နှင့် အကျုံးဝင်နေ၍ ဒေါ်ဝိကြိန် စွဲဆိုသော အမှုသည် မီးသေပြီး ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း၊ အမှု ပုံစံနှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ အမွေပစ္စည်း တောင်းဆိုသူသည် အမွေအုပ်ထိန်း စီရင်ခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှုကို မစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း၊ တရားလို၏ အဆိုလွှာ အပိုဒ် ၂ တွင် တရားလိုသည် ဦးကြီးမြန် ကွယ်လွန်သည့်အခါ အမွေပစ္စည်းများကို တစ်ဦးတည်း အမွေဆက်ခံ ရရှိပိုင်ဆိုင်သည်ဟု အဆိုပြု ထားကြောင်း၊ အဆိုလွှာ အပိုဒ် ၅ တွင် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်သည် အချင်းဖြစ်

ပစ္စည်းများ၏ ပိုင်ရှင်မဖြစ်ကြောင်း၊ လက်ရှိလည်း မဖြစ်ကြောင်း အဆို ပြုထားကြောင်း၊ တရားလိုက အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများ၏ ထက်ဝက် ရထိုက် သည်ဟု အဆိုပြုကြောင်း၊ အဆိုလွှာတွင် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများ၏ အခြားတစ်ဝက်ကို မည်သူရထိုက်ကြောင်း ဖော်ပြမထားကြောင်း၊ တရားလို သည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများတွင် လက်ရှိနေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း အဆိုလွှာ တွင် ဖော်ပြမထားကြောင်း၊ ဒေါ်ဝိကြိန်သည် ၁၂-၁၀-၈၅ နေ့မှစ၍ မြန်မာနိုင်ငံမှ အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာသွားရာ ယနေ့တိုင် ပြန်မလာ ကြောင်း၊ အမှုကို အမေရိကန်မှ လွှဲအပ်သည့် ကိုယ်စားလှယ်စာနှင့် စွဲဆို ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါ်ဝိကြိန်နှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်တို့သည် အကျိုးခံစားခွင့် အညီအမျှရှိကြောင်း အဆိုလွှာ တွင် မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုသည် ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုနိုင်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်း ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

၁၉၉၉
ဒေါ်ကြည်
ကြည်ဇင် (ခ)
ဝိုင်အိုလက်လင်း
နှင့်
ဒေါ်ဝိကြိန်
(၎င်း၏
အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာ
ရသူ
ဦးမျိုးခင်)*

လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေက တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀၆ / ၈၅ အမှုတွင် ဒေါ်ဝိကြိန်သည် အမှုသည်တစ်ဦးအဖြစ် မပါဝင်ခဲ့သည့်အပြင် အငြင်းပွားသော ကိစ္စရပ်မှာလည်း တူညီမှု မရှိကြောင်း၊ ယင်းအမှုကို တိုင်းတရားရုံးက ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သဖြင့် ပလပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းအမှုတွင် ဦးကြီးမြန် ရုံးနိမ့်ခဲ့ခြင်းသည် ဒေါ်ဝိကြိန်၏ အခွင့်အရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယခင်စီရင်ချက်သည် ဒေါ်ဝိကြိန်အပေါ် မီးသေဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း၊ ဦးကြီးမြန်နှင့် ဒေါ်ဝိကြိန်တို့ လင်မယား နှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းကို ဒေါ်ဝိကြိန် သဘောတူညီခြင်း မရှိဘဲ ဦးကြီးမြန်က မိမိတစ်ဦးတည်း ဆန္ဒဖြင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်အား စွန့်လွှတ် ပေးကမ်း ခြင်းသည် ဦးကြီးမြန်မှ မိမိအစုကိုသာ ပေးကမ်း စွန့်လွှတ်၍ရကြောင်း၊ ဤအခြေအနေတွင် ဒေါ်ဝိကြိန်က မိမိပိုင်သော ဝေစုကို ရရှိလို၍ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်အပေါ် ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အငြင်းပွားနေသော ပစ္စည်းများသည် အမွေပုံပစ္စည်းများ မဟုတ်သကဲ့သို့ ဒေါ်ဝိကြိန်နှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်တို့သည် အမွေဆိုင်များ မဟုတ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ဝိကြိန်နှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်တို့သည် ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သူများ၊ ပူးတွဲ

၁၉၉၉
ဒေါ်ကြည်
ကြည်ဇင် (ခ)
ဝိုင်အိုလက်လင်း
နှင့်
ဒေါ်ဝိကြိန်
(၎င်း၏
အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာ
ရသူ
ဦးမျိုးခင်)*

အကျိုးသက်ဆိုင်သူများဖြစ်၍ ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်းမှာ မှားယွင်း
ချွတ်ချော်မှု မရှိကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ (မူလရုံး တရားလို) ဒေါ်ဝိကြိန်သည် ဦးကြီး
ပြန်၏ ဒုတိယဇနီး ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် လက်ထပ်
ပေါင်းသင်းခဲ့ကြသည်။ လျှောက်ထားသူ (မူလရုံးတရားပြိုင်) ဒေါ်ကြည်
ကြည်ဇင် (ခ) ဝိုင်အိုလက်လင်းသည် ဦးကြီးပြန်၏ ပထမဇနီး ဒေါ်ချိုက်ခင်
၏သမီး ဖြစ်သည်။ ဦးကြီးပြန်နှင့် ပထမဇနီး ဒေါ်ချိုက်ခင်တို့မှာ (လျှောက်
ထားသူ)အပါအဝင် သားသမီး ၈ ယောက် မွေးဖွားခဲ့ပြီး ဦးကြီးပြန်နှင့်
ဒုတိယဇနီး (လျှောက်ထားခံရသူ) ဒေါ်ဝိကြိန်နှင့် သားသမီး ၅ ယောက်
ထွန်းကားခဲ့သည်။ ဦးကြီးပြန်သည်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ချိုက်ခင်၊
ဒေါ်ဝိကြိန်နှင့် ၎င်းတို့၏ သားသမီးများသည်လည်းကောင်း မြန်မာလူမျိုး
ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။

၁၁-၆-၅၈ နေ့တွင် ဦးကြီးပြန်သည် ၎င်းပိုင်ဆိုင်သော မန္တလေးမြို့၊
ချမ်းအေးသာဇံမြို့နယ်၊ ပတ်ကုန်းဝန်းကျင်ရပ်၊ အကွက်အမှတ် ၇၃၅၊
ဦးပိုင်အမှတ် ၄ (က) မြေနှင့် မြေပေါ်ရှိ တစ်ထပ်တိုက်ကိုလည်းကောင်း၊
မန္တလေးမြို့၊ အောင်နန်းရိပ်သာအရှေ့ရပ်ကွက် အကွက်နံပါတ် ၅၇၃ ဦးပိုင်
အမှတ် ၅၃ မြေတို့ကိုလည်းကောင်း သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်အား
မှတ်ပုံတင် စွန့်လွှတ်စာချုပ်အမှတ် ၃၆၉/၅၈ ပြုလုပ်ပြီး စွန့်လွှတ်ခဲ့သဖြင့်
ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင် အမည်ပေါက်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ စွန့်လွှတ်ပြီးနောက်
ဦးကြီးပြန်က သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင် အပေါ်တွင် စွန့်လွှတ်
ပေးကမ်းသည့် စာချုပ်အမှတ် ၃၆၉/၅၈ သည် နာမည်ခံအဖြစ် စွန့်လွှတ်
ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းစာချုပ်သည် တရားမဝင်ကြောင်း၊ စာချုပ်ပါ
ပစ္စည်းများကို တရားလိုပိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှုကို မန္တလေး
တိုင်း တရားရုံး၏ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀၆/၈၅ အမှုကို စွဲဆိုခဲ့ရာ
အရေးနိမ့်ခဲ့သည်။ ဦးကြီးပြန် ကွယ်လွန်သွား၍ ဒေါ်ဝိကြိန်က ဦးကြီးပြန်၏
တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တရားရုံးချုပ်တွင် အယူခံ ဝင်ရောက်ခဲ့
သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

ဦးကြီးပြန်သည် ၁၄-၉-၈၅ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဦးကြီးပြန်
မကွယ်လွန်မီ ၂၈-၅-၈၅ နေ့တွင် ပထမဇနီး ဒေါ်ချိုက်ခင်နှင့် ကွာရှင်း

ခဲ့သည်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၄၄/၈၉ တွင် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်က အချင်းဖြစ် ဦးပိုင် ၄ (က) မြေပေါ်တွင် နေထိုင်သူ ဒေါ်ဝိကြိန်၏သမီး ဒေါ်ကြူကြူလင်းနှင့် သားမက် ဦးမျိုးခင် တို့အပေါ်တွင် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသူအား နှင်လိုမှု စွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) တွင် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင် အမှုရှုံးနိမ့်ခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ တရားမ အထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၃၆/၉၄ တွင် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင် အနိုင်ဒီကရီ ရရှိခဲ့သည်။ ယင်း ဒီကရီကို ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်က မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ ဇာရီမှုအမှတ် ၅၂/၉၇ တွင် ဦးမျိုးခင်နှင့် အိမ်ငှားဆိုသူတို့ အပေါ်တွင် ဇာရီဖွင့်လှစ် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသည်။ ၆-၂-၉၈ နေ့တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ဝိကြိန်က လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင် အပေါ်တွင် ဤအမှုကို စွဲဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ အဆိုအချေအရ ပေါ်ပေါက်သော အမှုအကြောင်းအရာ ဖြစ်သည်။

၁၉၉၉
ဒေါ်ကြည်
ကြည်ဇင် (ခ)
ပိုင်အိုလက်လင်း
နှင့်
ဒေါ်ဝိကြိန်
(၎င်း၏
အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာ
ရသူ
ဦးမျိုးခင်)*

တိုင်းတရားရုံးမှ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော ပဏာမငြင်းချက် နှစ်ရပ်အနက် အမှုပုံစံ မှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိ ဆိုသော ပဏာမ ငြင်းချက်ကို ဦးစွာ သုံးသပ် ဖော်ပြလိုပေသည်။

အမှုတစ်မှုကို တရားလို စွဲဆိုသော ပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိမှာ အဆိုအချေတို့အရ ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ မဋ္ဌေးဋ္ဌေးရင် ပါ-၂ နှင့် ဦးကျော်စော ပါ-၃ အမှု^(၁)ကို ကြည့်ပါ။ အဆိုအချေအရ ဆုံးဖြတ်ရသည် ဆိုရာတွင် အဆိုလွှာနှင့် ဝန်ခံထားသည့် ချေလွှာတို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။ ဒေါ်ခင်မြင့် နှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့် ပါ-၇ အမှု^(၂)ကို ကြည့်ပါ။

ဤအမှုမှာ တရားလို ဒေါ်ဝိကြိန်က ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်ရာ တရားလို၏ အဆိုလွှာတွင် ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှုအတွက် လိုအပ် သည့် အင်္ဂါရပ်များနှင့် ကိုက်ညီမှု ရှိ မရှိ စိစစ်ရန် လိုပေသည်။

(၁) ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၂၇
(၂) ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး (စုံညီ)၊ စာ-၅

၁၉၉၉
ဒေါ်ကြည်
ကြည်ဇင် (ခ)
ပိုင်အိုလက်လင်း
နှင့်
ဒေါ်ဝိကြိန်
(၎င်း၏
အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာ
ရသူ
ဦးမျိုးခင်)*

အဆိုလွှာ အပိုဒ် ၂ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်-
“ x x x ဦးကြီးဗြန် ကွယ်လွန်သောအခါ ဦးကြီးဗြန်၏ ပစ္စည်းများ အားလုံးကို ဒေါ်ဝိကြိန် တစ်ဦးတည်းက အမွေဆက်ခံရရှိ ပိုင်ဆိုင် ပါသည်”

အဆိုလွှာ အပိုဒ် ၇ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်-
“ x x x ဒေါ်ဝိကြိန်သည် ဦးကြီးဗြန်နှင့် နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော် အတူနေ ပေါင်းသင်းလာသော ဇနီးဖြစ်၍ အချင်းဖြစ် မြေများနှင့် ဥပစာတို့၏ ထက်ဝက်ကို ယနေ့ထိ ပိုင်ဆိုင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းဥပစာ နှစ်ခုစလုံး၏ ထက်ဝက်ကို ခွဲဝေ ရယူပြီး လက်ရောက် ရထိုက်ပါသည်”

ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှုတွင် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်များ အကျိုးခံစားမှု၊ သို့မဟုတ် အခွင့်အရေး အညီအမျှ ရရှိရန် လိုသည်။ ထို့အပြင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် အညီအမျှ လက်ရှိဖြစ်ရန် လိုသည်။

မောင်ဘတူနှင့် မသက်စု စီရင်ထုံး^(၃)တွင် ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်-

"In a partition suit proper plaintiff seeks to convert his joint ownership and joint possession of the whole property into separate property and separate possession of a portion of the property. Partition signifies the surrender of a portion of a joint right to exchange for a similar right from the co. sharer. A partition suit lies only if the parties have (1) unity of interest or title in the property sought to be partitioned, and (2) unity of possession"

ယင်းဥပဒေသဘောကို ဦးဘန်စွမ်းနှင့် ဒေါ်သီ ပါ-၆ အမှု^(၄)တွင် လည်း တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

(၃) ၅၊ ရန်ကုန်၊ စာ ၇၈၅
(၄) ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၅၂၅ (ရုံးချုပ်)

တရားလို၏ အဆိုလွှာကို အထက်ပါအချက်များနှင့် ကိုက်ညီမှု ရှိ မရှိ စိစစ် ကြည့်ရှုရာတွင် အဆိုလွှာ၌ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် တူညီသော အကျိုးခံစားခွင့်နှင့် တူညီသော လက်ရှိထားမှုရှိကြောင်း လုံးဝ ဖော်ပြမထားပေ။ ပစ္စည်းအားလုံးကို မိမိတစ်ဦးတည်း အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင် သည်။ အချင်းဖြစ် မြေများနှင့် ဥပစာ၏ ထက်ဝက်ကို ပိုင်ဆိုင်သည် ဟူ၍သာ အဆိုပြု ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤအခြေအနေတွင် တရားလို စွဲဆိုသော အမှုပုံစံ မှားယွင်းကြောင်း မြင်သာပေသည်။

၁၉၉၉
ဒေါ်ကြည်
ကြည်ဇင် (ခ)
ပိုင်အိုလက်လင်း
နှင့်
ဒေါ်ဝိကြိန်
(၎င်း၏
အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာ
ရသူ
ဦးမျိုးခင်)*

တရားလိုက အဆိုလွှာအပိုဒ် ၅ တွင် “ဦးကြီးမြန် တစ်ဦးတည်းက ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဝိကြိန် သဘောတူညီ သိရှိမှု မပါဝင်ဘဲ ၎င်းတစ်ဦးတည်း ဆန္ဒဖြင့် စွန့်လွှတ်ရုံမျှဖြင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အဦးတို့၏ပိုင်ရှင် ဖြစ်မလာပါ” ဟု ဖော်ပြထားသည်။ စွန့်လွှတ်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကို ဦးယုကြည်နှင့် ဦးအောင်ခင်ဦး ပါ-၄ အမှု^(၅)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဆိုထားသည်-

“ရပိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းပေးခြင်းနှင့် သဘောချင်း မတူချေ။ ပစ္စည်းတွင် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ကြသူတို့သည် သူတို့၏ ရပိုင်ခွင့်များ လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးသွားသည် မှန်သော်လည်း အကျိုးခံစားခွင့် ရစေရန် ရည်စူးသောသူအား ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းပေးရာ မရောက်ပေ”

တရားလို၏ အဆိုလွှာပါ ဖော်ပြချက်နှင့် တရားပြိုင်၏ ချေလွှာတို့ အရ ပေါ်ပေါက်သည်မှာ ဦးကြီးမြန်က ၎င်းပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများကို သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်အား စွန့်လွှတ်သည့်အချိန်က ဦးကြီးမြန်သည် ဇနီးနှစ်ဦးစလုံးနှင့် ပေါင်းသင်းနေသည့်အချိန် ဖြစ်သဖြင့် ဦးကြီးမြန်က ၎င်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်တို့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများမှာ သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဇင်ထံ ရောက်ရှိမည် မဟုတ်ဘဲ ဇနီးနှစ်ဦးထံသို့သာ ရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အဆိုလွှာပါ အဆိုပြု ဖော်ပြချက်အရ လျှောက်ထားသူနှင့် လျှောက်ထားခံရသူတို့သည်

(၅) ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၃၀၈

၁၉၉၉
 ဒေါ်ကြည်
 ကြည်စင် (ခ)
 ဝိုင်အိုလက်လင်း
 နှင့်
 ဒေါ်ဝိကြိန်
 (၎င်း၏
 အထွေထွေ
 ကိုယ်စားလှယ်စာ
 ရသူ
 ဦးမျိုးခင်)*

အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများတွင် ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် ပူးတွဲလက်ရှိဖြစ်မှု မရှိ
 နိုင်သည့်အလျောက် လျှောက်ထားခံရသူက လျှောက်ထားသူအပေါ်တွင်
 ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသော အမှုပုံစံမှာ မှန်ကန်မည် မဟုတ်ပေ။

တရားလို စွဲဆိုသော အမှုပုံစံ မှားယွင်းနေသဖြင့် အမှုကို ပလပ်
 ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပဏာမငြင်းချက်အမှတ် (၁) နှင့် စပ်လျဉ်း၍
 စိစစ် သုံးသပ်ရန် လိုမည် မဟုတ်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏
 အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး လျှောက်ထားခံရသူ (မူလရုံး တရားလို)
 စွဲဆိုသော အမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခကို ကျပ် ၃၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ အထူးအယူခံမှု

+ ၁၉၉၉

မေလ

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊ တရားသူကြီးများ
ဖြစ်ကြသော ဦးသန်းဦး၊ ဦးခင်မောင်လတ်၊ ဦးခင်မြင့်နှင့်
ဒေါက်တာတင်အောင်အေးတို့ရှေ့တွင်

၁၁ ရက်

ဦးစံဝင်းထိန်

ဦးစံဝင်းထိန်

နှင့်

ဦးကံစိန်*

ဦးတင်လှိုင်ထွန်း ပါ-၂

ဂရန်ချထားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ဥပဒေအရ ပြဋ္ဌာန်း
ထားရှိခြင်း၊ ဂရန်ချထားပေးခြင်းသည် ကော်လီတ္တော်အရာရှိ၏
လုပ်ပိုင်ခွင့်ဖြစ်ခြင်း၊ တရားရုံးများက ဥပဒေနှင့်အညီ ဂရန်
ရရှိထားသဖြင့် ဇာရီကို အတည်ပြုရာတွင် ဂရန်ရရှိထားသူ
တရားရုံးအား နှင်ထုတ်နိုင်မည် မဟုတ်သော်လည်း တရားရုံး၏
ဒီကရီသည် အဟောသိက် မဖြစ်ခြင်း၊ တရားရုံး၏ ဒီကရီနှင့်
အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာပိုင်တို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များ ပိရောမိ
မဖြစ်စေရန် တရားစီရင်ရေးကဏ္ဍနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးကဏ္ဍတို့
ညီညွတ် မျှတစွာ ပေါင်းစပ် ဆောင်ရွက်ရန် လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဂရန်ချထားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို
ဥပဒေအရ ပြဋ္ဌာန်းထားရှိသည်။ အောက်မြန်မာပြည်ရှိ မြေများသည် အောက်
မြန်မာပြည် မြို့နှင့် ကျေးရွာမြေများ အက်ဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်ပြီး အထက်

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ တရားမ အထူးအယူခံမှု အမှတ် ၃၀ နှင့် ၃၁
+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၁၅ နှင့် ၁၆ တွင်
ချမှတ်သော ၁၀-၁၁-၉၅ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်)၏
စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ အထူးအယူခံ ဝင်ရောက်မှု

၁၉၉၉
ဦးစံဝင်းထိန်
ဦးစံဝင်းထိန်
 နှင့်
ဦးကံစိန်*
ဦးတင်လှိုင်
 ထွန်း ပါ-၂

မြန်မာပြည်ရှိ မြေများမှာ အထက်မြန်မာပြည် မြေနှင့် အခွန်တော်စည်းမျဉ်း ဥပဒေတွင် အကျုံးဝင်သည်။ အဆိုပါ ဥပဒေများအရ အစိုးရက ချထား ပိုင်ခွင့်ရှိသည့် မြေများတွင် လူနေထိုင်ရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းများအတွက်ဖြစ်စေ၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ် အသုံးပြုရန် အတွက်ဖြစ်စေ ဂရန်၊ အငှားဂရန်နှင့် လိုင်စင်များ ချထားပေးသည်။ မြို့မြေအဖြစ် အမိန့်ကြော်ငြာစာ ထုတ်ပြန်ပြီးသော မြို့များတွင် လူနေထိုင် ရန်နှင့် စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရန် အငှားသက်တမ်း အနှစ် ၃၀ ခွင့်ပြုပြီး အနှစ် ၃၀ ကုန်ဆုံးတိုင်း နောက်ထပ် အနှစ် ၃၀ စီနှင့် စုစုပေါင်း အနှစ် ၉၀ အထိ လဲလှယ်ခွင့်ရှိသည့် မြေငှားစာချုပ်ကို ဂရန်ဟု ခေါ်ဆိုသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အချင်းဖြစ်မြေတွင် တရားရှုံးများက ဥပဒေနှင့် အညီ ဂရန်ရရှိထားသည်ဖြစ်ရာ ဇာရီကို အတည်ပြုရာတွင် ဂရန်ရရှိထားသူ တရားရှုံးအား တရားရှုံးက အချင်းဖြစ် မြေပေါ်မှ နှင်ထုတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ တရားနိုင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြသော တရားရှုံး များသည် အချင်းဖြစ်မြေတွင် ၎င်းတို့၏ အမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အစိုးရထံမှ မြေငှားအခွင့်အရေးအရ နေထိုင်ကြသူများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဦးကျော်မြင့်နှင့် ဦးလှဌေ ပါ-၂ အမှု^(၃)ကို ရည်ညွှန်းသည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားရှုံး အမည်ပေါက် ဂရန်မြေမှ တရားရှုံးအား ဖယ်ရှားစေမည် ဆိုပါက သက်ဆိုင်ရာမှ အချင်းဖြစ်မြေတွင် တရားရှုံးအား ခွင့်ပြုထားသည့် နေထိုင်ခွင့် နှင့် ဆန့်ကျင်ရာရောက်မည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ်မြေကို တရားရှုံးက ဂရန်ရရှိနေစဉ်တွင်သာ တရားနိုင်က ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားရှုံး ရရှိထားသည့် ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်လျှင်ဖြစ်စေ၊ တရားနိုင်က ပြန်လည်၍ ဂရန်ရရှိခဲ့လျှင်ဖြစ်စေ တရားနိုင် ရရှိထားသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားနိုင် ရရှိထားသည့် ဒီကရီသည် အဟောသိကံ ဖြစ်သွားသည်ဟု မဆိုနိုင်၊ ဆက်လက်တည်ရှိ နေမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး ပေါ်ပေါက်သည့် အခါ တရားရုံး၏ ဒီကရီနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်တို့၏ အဆုံးအဖြတ် များ ဝိရောဓိ မဖြစ်စေရန် တရားစီရင်ရေးကဏ္ဍနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးကဏ္ဍ တို့သည် ညီညွတ် မျှတစွာ ပေါင်းစပ် ဆောင်ရွက်ရန် လိုပေသည်။

တရားရုံးများက အမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပြုရာ၌ နှစ်ဖက်တင်ပြသည့် သက်သေခံ အထောက်အထားများကို အကြောင်းခြင်းရာအရလည်းကောင်း၊ ဥပဒေကြောင်းအရလည်းကောင်း သေချာစွာ စိစစ် ဝေဖန် သုံးသပ်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားရုံး၏ ဒီကရီမှာ ခိုင်မာလျက် ရှိသည့်အပြင် တရားစီရင်ရေးအာဏာ သက်ရောက်လျက် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အစဉ်အလာအားဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်တို့က တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အလေးဂရုထားကာ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် အခြေပြု၍ ဂရန်ထုတ်ပေးခဲ့ကြသည်။ တရားရုံးများကလည်း တရားရုံးက ဂရန်ရရှိ ခဲ့လျှင် ၎င်းအား နှင်ထုတ်ခြင်း မပြုသေးဘဲ ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ခေတ္တ ဆိုင်းငံ့ထားကာ တရားရုံးအား ဂရန်ထုတ်ပေးထားခြင်းကို ပယ်ဖျက် လိုက်သည့်အခါမှ ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းဖြင့် တရားစီရင်ရေးနှင့် အုပ်ချုပ်ရေး ဝိရောဓိ မဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ဤကောင်းမြတ်သည့် အစဉ် အလာများကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းကြရန် လိုအပ်ပေသည်။ သို့မှသာ ပြည်သူများအနေဖြင့် တရားမျှတမှုကို ရရှိကြကာ ယင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး များကိုလည်း လက်တွေ့ခံစားနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးလေးမောင်၊ (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးညွန့်ဝေ (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)၊
 ဦးစိုင်းမြင့်မောင် (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)၊
 ရုံးသဟာယအဖြစ် ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ ဒုတိယ
 ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမျိုးချစ်

မန္တလေး၊ မြို့နယ်တရားမရုံး တရားမ ဇာရီမှုအမှတ် ၅၉/၉၃ နှင့် ၅၈/၉၃ တို့တွင် အယူခံတရားလို ဦးစံဝင်းထိန်က အယူခံတရားပြိုင်များ ဖြစ်ကြသော ဦးကံစိန်နှင့် ဦးတင်လှိုင်ထွန်း၊ ဒေါ်သက်သက်ခိုင်တို့အပေါ်

၁၉၉၉
 ဦးစံဝင်းထိန်
 ဦးစံဝင်းထိန်
 နှင့်
 ဦးကံစိန်*
 ဦးတင်လှိုင်
 ထွန်း ပါ-၂

၁၉၉၉
ဦးစံဝင်းထိန်
ဦးစံဝင်းထိန်
နှင့်
ဦးကံစိန်*
ဦးတင်လှိုင်
ထွန်း ပါ-၂

မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၄၁ / ၈၉ နှင့် ၂၄၀ / ၈၉ တို့တွင် ရရှိခဲ့သည့် အနိုင်ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားရာ ပလပ်ခြင်း ခံရသည်။ ဦးစံဝင်းထိန်က မကျေနပ်သဖြင့် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်)တို့သို့ အဆင့်ဆင့် အယူခံ ဝင်ရောက်သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိပေ။ ဦးစံဝင်းထိန်က တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်များကို တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေး စီရင်ပေးရန် တရားရုံးချုပ် တရားမ အထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူး) အမှတ် ၁၇၈ နှင့် ၁၇၉ တို့တွင် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အမှုနှစ်မှုလုံးတွင် အောက်ပါပြဿနာများကို ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့် ပြုခဲ့သည်-

“အယူခံတရားလိုအား တရားရုံးအဆင့်ဆင့် အထူးအယူခံတရားရုံး အထိ အနိုင်ဒီကရီ ရရှိပြီး ဇာရီဆောင်ရွက်ဆဲမှာ အယူခံတရားပြိုင် (တရားရုံး)များအား အချင်းဖြစ်မြေကို မြေငှားဂရန် ထုတ်ပေးလိုက် သဖြင့် တရားရုံးက ဒီကရီ အတည်ပြုမပေးနိုင်ခြင်းသည် တရား မျှတခြင်း ရှိ မရှိ”

စုံညီခုံရုံးက ဤအမှုတွင် ပေါ်ပေါက်နေသည့် အခြေအနေများအရ အများပြည်သူအတွက် အရေးပါသည့် အောက်ပါပြဿနာများကိုပါ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သုံးသပ်၍ အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်ရန် နှစ်ဖက်အမှုသည် များအပြင် ရှေ့နေချုပ်ရုံးကိုပါ ရုံးသဟာယအဖြစ် ဖိတ်ကြား၍ လျှောက်လဲ တင်ပြစေခဲ့သည်-

- (၁) တရားရုံး၏ ဒီကရီကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ရာတွင် တရားရုံး အမည်ပေါက် ဂရန်မြေမှ တရားရုံးအား ဖယ်ရှားစေမည်ဆိုပါက သက်ဆိုင်ရာမှ တရားရုံးအား ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်ရာ ရောက် မရောက်။
- (၂) တရားရုံးအမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိထားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ တရားရုံး၏ ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်လျှင် တရားရုံး၏ ဒီကရီသည် အဟောသိကံ ဖြစ် မဖြစ်။

(၃) ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး ပေါ်ပေါက်လျှင် တရားရုံးက မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်သင့်သည်။

ဤအထူးအယူခံမှု နှစ်မှုလုံးတွင် ကြားနာရမည့်ပြဿနာမှာ အတူတူပင် ဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်သည် နှစ်မှုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

ရုံးတော်သဟာယအဖြစ် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည့် ရှေ့နေချုပ်ရုံး ဥပဒေအရာရှိက တရားမမှုများ၌ တရားနိုင် အသီးသီးက ရရှိကြသော ဒီကရီများတွင် သက်ဆိုင်ရာ ဇာရီရုံးများက အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ပေး နိုင်သော အနိုင်ဒီကရီများ ရှိသကဲ့သို့ အမှုအတွင်း ဒီကရီကို အတည်ပြု ရမည့် ပစ္စည်း၏ အခြေအနေအရပ်ရပ် ပြောင်းလဲမှုကြောင့် အတည်ပြု၍ မရနိုင်သော ဒီကရီများရှိကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ်မြေ့ အပါအဝင် ကွင်းအမှတ် ၄၁၃ မနော်မယကွင်းအား မြို့မြေအဖြစ် တိုးချဲ့ရန် မန္တလေးတိုင်း ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့၏ ၂၇-၂-၈၀ ရက်စွဲပါ စာအမှတ် ၈၀၀၀/၃၄၂/၂၂ (၈၀)ဖြင့် မန္တလေးမြို့ စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့သို့ လယ်ယာမြေ နိုင်ငံပိုင် ပြုလုပ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ ချထားပေးပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဦးကံစိန်၊ ဦးတင်လှိုင်ထွန်း၊ ဒေါ်သက်သက်ခိုင် တို့ကို နိုင်ငံတော်က ဂရန်ပေးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားရုံး၌ အခမဲ့ ခွင့်ပြုထားသူအား နှင်လိုမှုတွင် ရရှိသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုမည် ဆိုပါက နိုင်ငံတော်က မိမိပိုင်မြေတွင် နေထိုင်ခွင့်ပြုသူများ၏ အခွင့်အရေးကို ထိပါးရာ ရောက်မည်ဟု ယူဆကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် ဥပစာအတွက် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်က တရားရုံးများ ဖြစ်ကြသည့် ဦးကံစိန်၊ ဦးတင်လှိုင်ထွန်း၊ ဒေါ်သက်သက်ခိုင်တို့က အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် နေထိုင် ခြင်းသည် တရားနိုင် ဦးစံဝင်းထိန်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူ မဟုတ် တော့ဘဲ သက်ဆိုင်ရာ ကော်လီတွော် အရာရှိက ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်ကို အကြောင်းပြု၍ နေထိုင်သူများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်ကြောင်း တရားနိုင်ဖြစ်သူ ဦးစံဝင်းထိန် အနေဖြင့် တရားရုံးတို့က ဂရန်ရရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အချင်းဖြစ်မြေ့ကို စီမံခန့်ခွဲပိုင်ခွင့် လက်လွှတ်သွားပြီ ဖြစ်ပါ ကြောင်း၊ တရားရုံးတို့အား အချင်းဖြစ်မြေ့မှ ဖယ်ရှားခွင့်မှာလည်း ပျက်သုဉ်း သွားပြီဟု ဆိုနိုင်ပါကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မန္တလေးမြို့နယ် တရားမရုံးက တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၅၈/၉၃ နှင့် ၅၉/၉၃ တို့တွင် ဦးစံဝင်းထိန်၏

၁၉၉၉
ဦးစံဝင်းထိန်
ဦးစံဝင်းထိန်
နှင့်
ဦးကံစိန်*
ဦးတင်လှိုင်
ထွန်း ပါ-၂

၁၉၉၉
 ဦးစံဝင်းထိန်
 ဦးစံဝင်းထိန်
 နှင့်
 ဦးကံစိန်*
 ဦးတင်လှိုင်
 ထွန်း ပါ-၂

လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှန်ကန်သည်ဟု ယူဆပါကြောင်း၊ ပထမပြဿနာဖြစ်သည့် တရားရုံး၏ ဒီကရီကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ရာတွင် တရားရုံးအမည်ပေါက် ဂရန်မြေမှ တရားရုံးအား ဖယ်ရှား စေခြင်းသည် သက်ဆိုင်ရာမှ တရားရုံးအား ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်ရာ ရောက်သည်ဟု ယူဆပါကြောင်း၊ ဒုတိယပြဿနာဖြစ်သည့် တရားရုံးအမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိထားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ တရားရုံး၏ ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်လျှင် တရားရုံး၏ ဒီကရီသည် အဟောသိကံ ဖြစ်မည်ဟု သဘောရရှိပါကြောင်း၊ တတိယပြဿနာဖြစ်သည့် ဤကဲ့သို့ သော အခြေအနေ ပေါ်ပေါက်ပါက တရားရုံးက အနိုင်ဒီကရီ ရရှိထား သူအား သက်ဆိုင်ရာသို့ ဂရန်လျှောက်ထားစေရန်နှင့် တရားနိုင်အနေဖြင့် ဂရန်ရရှိလာသည့်အခါ ချမှတ်ထားသော ဒီကရီကို ဆက်လက်အတည်ပြု ခြင်းဖြင့် တရားရုံး၏ အနိုင်ဒီကရီသည် အဟောသိကံ မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆ ပါကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ယခုအမှုတွင် ဇာရီရုံးသည် ဒီကရီ အတည်ပြုခြင်းကို ငြင်းဆိုခွင့် မရှိကြောင်း၊ တရားမကြီးမှုတွင် ချမှတ် ထားသော ဒီကရီမှာ သေသူအပေါ် ချမှတ်ထားသော ဒီကရီလည်း မဟုတ်၊ စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိဘဲ ချမှတ်ထားသော ဒီကရီလည်း မဟုတ်ဘဲ အများပြည်သူ နှင့် သက်ဆိုင်သော မူဝါဒအပေါ် အခြေခံသည့် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ဆန့်ကျင် ချမှတ်သော ဒီကရီလည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဒီကရီကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ထိုက်ကြောင်း၊ မူလရုံးမှ ဒီကရီကို အတည်ပြုခြင်းကို ပယ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ တရားရုံးများက ဂရန်ရရှိသွားသည်ဆိုသော အကြောင်းကြောင့် ပယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအခါ တရားရုံးများ ရရှိသော ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်ခြင်း ခံခဲ့ရပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန်သာ ရှိကြောင်း၊ ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ဟန့်တားသော အရာမှာ မရှိတော့ ကြောင်း၊ ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်သဖြင့် တရားနိုင်သည် မူလအတိုင်း ဥပဒေအရ လက်ရှိပိုင်ဆိုင်ပြီး တရားရုံး၏ အမိန့်အတိုင်း အခမဲ့အခွင့်ဖြင့် ထားခံရသူ တရားရုံးများအား ပြန်လည်နှင့်ပိုင်ခွင့် ထပ်မံ ပေါ်ပေါက် လာကြောင်း၊ တရားရုံးအမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိခဲ့ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်လျှင် တရားရုံးက တရားနိုင်တို့အား

ပေးအပ်ထားသော အနိုင်ဒီကရီကို အကျိုးမဲ့ အဟောသိကံ ဖြစ်စေမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားနိုင်၏ ဥပဒေအရ ရရှိထားသော အခွင့်အရေးကို ပိတ်ပင်ရာရောက်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဒီကရီကို အတည်မပြု နိုင်လျှင် တရားရုံး၏ ဒီကရီသည် အဟောသိကံဖြစ်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားရုံး အဆင့်ဆင့်၏ အမိန့်များနှင့် ဆန့်ကျင်၍ ဌာနဆိုင်ရာများက ဆောင်ရွက်လာပါက ထိုမှားယွင်းမှု ဥပဒေနှင့် မကိုက်ညီမှုများကို တရားရုံး များက အမှန်သို့ ရောက်ရှိအောင် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ ဆုံးဖြတ်ပေးကြရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအခြေအနေမျိုး ပေါ်ပေါက်လျှင် တရားရုံးများသည် မိမိတို့ ချမှတ်ပေးထားသော ဒီကရီကို အဟောသိကံ မဖြစ်စေရေးနှင့် တရားနိုင် တို့၏ ဥပဒေအရ ရရှိထားပြီးဖြစ်သော အခွင့်အရေးများကို အဟောသိကံ မဖြစ်စေရေးအတွက် ဒီကရီ အတည်ပြုခြင်းကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက် ထိုက်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

၁၉၉၉
ဦးစံဝင်းထိန်
ဦးစံဝင်းထိန်
နှင့်
ဦးကံစိန်*
ဦးတင်လှိုင်
ထွန်း ပါ-၂

အယူခံတရားပြိုင် ဦးကံစိန်၏ ရှေ့နေက တရားမ တရားစီရင်ရေး အာဏာတွင် ဂရန်မြေများနှင့် ပတ်သက်၍ ဂရန်သက်တမ်းအတွင်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့် အငြင်းပွားမှု၊ ကျူးကျော် နေထိုင်သူများအား နှင်ထုတ် ဖယ်ရှား ပေးစေလိုမှု၊ အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စသည့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် အခွင့်အရေးကို ထိခိုက်စေသည့် တရားမဆိုင်ရာ စီရင်ပိုင်ခွင့်များကို ကျင့်သုံး ဆောင်ရွက်၍ သက်သာခွင့် ရထိုက် မရထိုက် ဒီကရီချမှတ်ပေးစေရန် အပ်နှင်းထား ကြောင်း၊ မြေဂရန် ချထားပေးခြင်းဆိုင်ရာ အခွင့်အာဏာ အပ်နှင်းခြင်း ခံရသည့် ကော်လိတ္တော် အရာရှိများအနေဖြင့် မြေကွက်အား မည်သူသို့ မြေငှားဂရန် ချထားပေးသင့်ကြောင်းကို အထက်မြန်မာပြည် မြေနှင့် အခွန်တော်စည်းမျဉ်းများဥပဒေနှင့် အောက်မြန်မာပြည် မြို့နှင့်ကျေးရွာမြေများ အက်ဥပဒေတို့ကို ကျင့်သုံးကာ မြေဂရန်ပေးသင့်သူကို အငှားချထား ပေးရန် အပ်နှင်းထားကြောင်း၊ အထက်မြန်မာပြည် မြေနှင့်အခွန်တော် စည်းမျဉ်းများ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃ (၂) တွင် လည်းကောင်း၊ အောက်မြန်မာ ပြည် မြို့နှင့် ကျေးရွာမြေများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁ (က)တွင်လည်းကောင်း မြေငှားဂရန် ထုတ်ပေးခြင်း ကိစ္စရပ်များသည် အခွန်တော်အရာရှိများ၊ ကော်လိတ္တော် အရာရှိများအား အပ်နှင်းထားသော အခွင့်အာဏာဖြစ်၍ အဆိုပါ ကိစ္စရပ်အတွက် တရားမရုံးများ၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို နုတ်ပယ်

၁၉၉၉
ဦးစံဝင်းထိန်
ဦးစံဝင်းထိန်
 နှင့်
ဦးကံစိန် *
ဦးတင်လှိုင်
 ထွန်း ပါ-၂

ကြောင်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် တရားမရုံးများမှ ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုနိုင်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားမ တရားစီရင်ရေး အာဏာနှင့် မြေဂရန်ချထားပေးသည့် ကော်လိတ္တော်အရာရှိ၊ အခွန်တော် အရာရှိများ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့် အခွင့်အာဏာတို့မှာ တ သီးတခြားစီ ခွဲခြားထားရှိသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလို ဦးစံဝင်းထိန် ရရှိထားသော ဒီကရီကို အတည်ပြုနိုင်ရေးအတွက် အယူခံတရားပြိုင် ဦးကံစိန်အား မြေငှား ဂရန် ထုတ်ပေးထားသော မြေပေါ်မှ ဖယ်ရှား နှင်ထုတ်မည် ဆိုပါက အယူခံတရားပြိုင် ဦးကံစိန်အား စီမံအုပ်ချုပ်ရေး အာဏာအရ အုပ်ချုပ်မှု လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများနှင့်အညီ ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်ကို တရားစီရင်ရေး အာဏာအရ ပယ်ဖျက်ရာရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တ သီး တခြားစီ အခွင့်အာဏာ အပ်နှင်းထားသော တရားစီရင်ရေး အာဏာနှင့် အခွန်တော် ကော်လိတ္တော် အရာရှိတို့၏ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် အာဏာတို့ကို မရောယှက်စေရေးအတွက် အယူခံတရားပြိုင် ဦးကံစိန် ဂရန်ရရှိထားသော မြေပေါ်မှ ဖယ်ရှား နှင်ထုတ်ရန် မသင့်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အယူခံ တရားပြိုင် ဦးကံစိန် မြေဂရန် ရရှိထားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ အယူခံ တရားလို ဦးစံဝင်းထိန် ရရှိထားသော ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်ရုံမျှဖြင့် တရားရုံး၏ ဒီကရီသည် အဟောသိကံ ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူခြင်း မပြုသင့်ကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ တရားနိုင် ရရှိထားသော ဒီကရီကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ရာတွင် အချင်းဖြစ်မြေကို တရားရုံးက မြေဂရန် ချထားပေးခြင်း ခံရ၍ ဒီကရီအတည်ပြု ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုနိုင်သည့်အခါ ဒီကရီအရ တရားနိုင် ရရှိထိုက်သော တရားစရိတ်ငွေကို ဆက်လက်တောင်းခံခွင့်ပြုပြီး အတည်ပြု၍ မရနိုင်တော့သည့် ဒီကရီအဖြစ် အတည်ပြု ဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်ပါကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးတင်လှိုင်ထွန်းတို့၏ ရှေ့နေက နိုင်ငံပိုင်မြေကို အငှားချထားပေးသည့် ကိစ္စမှာ စီမံခန့်ခွဲရေး နည်းလမ်းအရ ဆောင်ရွက် ခြင်းသာဖြစ်ပြီး တရားစီရင်ရေး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်အတွင်း မသက်ရောက် ကြောင်း၊ အထက်မြန်မာနိုင်ငံ မြေနှင့်အခွန်စည်းမျဉ်း ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ မြေနှင့်အခွန်စည်းမျဉ်း ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်အရ လည်းကောင်း၊ စီရင်ထုံး လမ်းညွှန်မှုများအရလည်းကောင်း မြေငှားဂရန်

ချထားခြင်းကို စီမံခန့်ခွဲရေး အာဏာအရ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သဖြင့် တရားရုံးက ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးနိုင်ခြင်းမှာ တရားမျှတခြင်း ရှိ မရှိ စဉ်းစားရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ စီမံခန့်ခွဲရေးအာဏာအရ ဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့် တရားစီရင်ရေး အာဏာအရ ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ သီးသီးသန့်သန့် ဖြစ်သဖြင့် တရားမျှတမှုကို ထိပါးသည်ဟု ဆိုရန် မရှိကြောင်း၊ ဒီကရီတစ်ရပ်ကို ချမှတ်ပြီးနောက် ပေါ်ပေါက်လာသော ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းခြင်းရာများအရ ဒီကရီအတည်ပြုခွင့် လက်လွတ် ဆုံးရှုံးနိုင်ကြောင်း၊ ဤအခြေအနေမျိုးတွင် တရားရုံးအမည်ပေါက် ဂရန် မြေမှ တရားရုံးအား ဖယ်ရှားစေမည် ဆိုပါက စီမံခန့်ခွဲရေး နည်းလမ်းအရ ခွင့်ပြုသော အခွင့်အရေးကို တရားစီရင်ရေး နည်းလမ်းဖြင့် ဖယ်ရှားရာ ရောက်မည်ဟု ထင်မြင်ပါကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် မြေပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို အယူခံ တရားပြိုင်များသို့ သက်ဆိုင်ရာက အငှားဂရန် ချထားပေးခြင်းကို ပယ်ဖျက် ပြီးကြောင်း အယူခံတရားလိုက တင်ပြသော်လည်း သက်သေခံ တင်သွင်း ထားခြင်း မရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားခံ အမည်ပေါက် မြေဂရန်ကို ပယ်ဖျက် သည့်ကိစ္စကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားသည့်တိုင် လက်ရှိအနေအထားတွင် အချင်းဖြစ်မြေမှာ အစိုးရပိုင် မြေအဖြစ်သာ တည်လျက်ရှိကြောင်း၊ အယူခံ တရားလိုအမည်ဖြင့် ပြောင်းလဲ၍ မြေငှားဂရန် ချမှတ်ပေးခဲ့ခြင်း မရှိပါ၍ အယူခံတရားလိုတွင် မည်သည့်အခွင့်အရေးမျှ မရှိကြောင်း၊ အယူခံ တရားပြိုင်အမည်ဖြင့် မြေငှားဂရန် ထုတ်ပေးခြင်းကို ပယ်ဖျက်ခြင်းအပေါ် အကြောင်းခံ၍ ဇာရီမှုကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက် ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

၁၉၉၉
 ဦးစံဝင်းထိန်
 ဦးစံဝင်းထိန်
 နှင့်
 ဦးကံစိန်*
 ဦးတင်လှိုင်
 ထွန်း ပါ-၂

ဦးစံဝင်းထိန် ရရှိထားသည့် ဒီကရီမှာ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသူအား နှင်ထုတ်လိုမှုတွင် ရရှိသည့် ဒီကရီ ဖြစ်သည်။ ဦးစံဝင်းထိန်အနေဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဂရန်ရရှိခဲ့ဖူးကြောင်း မတွေ့ရှိရပေ။ ထိုစဉ်က တရားရုံးများအနေဖြင့်လည်း ဂရန်မရရှိခဲ့ကြချေ။ တရားနိုင် ဦးစံဝင်းထိန်က ဇာရီမှုများ ဖွင့်လှစ် ဆောင်ရွက်ဆဲတွင် တရားရုံးများက ဂရန်အသီးသီး ရရှိခဲ့ကြသည်။

ဂရန်ချထားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ဥပဒေအရ ပြဋ္ဌာန်း ထားရှိသည်။ အောက်မြန်မာပြည်ရှိ မြေများသည် အောက်မြန်မာပြည်

၁၉၉၉
ဦးစံဝင်းထိန်
ဦးစံဝင်းထိန်
နှင့်
ဦးကံစိန်*
ဦးတင်လှိုင်
ထွန်း ပါ-၂

မြို့နှင့် ကျေးရွာမြေများ အက်ဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်ပြီး အထက်မြန်မာပြည်ရှိ မြေများမှာ အထက်မြန်မာပြည် မြေနှင့် အခွန်တော်စည်းမျဉ်း ဥပဒေတွင် အကျုံးဝင်သည်။ အဆိုပါ ဥပဒေများအရ အစိုးရက ချထားပိုင်ခွင့်ရှိသည့် မြေများတွင် လူနေထိုင်ရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများအတွက် ဖြစ်စေ၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ် အသုံးပြုရန်အတွက်ဖြစ်စေ အငှား ဂရန်နှင့် လိုင်စင်များ ချထားပေးသည်။ မြို့မြေအဖြစ် အမိန့်ကြော်ငြာစာ ထုတ်ပြန်ပြီးသော မြို့များတွင် လူနေထိုင်ရန်နှင့် စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရန် အငှားသက်တမ်း အနှစ် ၃၀ ခွင့်ပြုပြီး အနှစ် ၃၀ ကုန်ဆုံးတိုင်း နောက်ထပ် အနှစ် ၃၀ စီနှင့် စုစုပေါင်း အနှစ် ၉၀ အထိ လဲလှယ်ခွင့် ရှိသည့် မြေငှားစာချုပ်ကို ဂရန်ဟု ခေါ်ဆိုသည်။

အထက်မြန်မာပြည် မြေနှင့်အခွန်စည်းမျဉ်းများ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၆ အရ ပြုလုပ်ထားသည့် စည်းမျဉ်း ၅၁ အေ အရ ဂရန်ချထားပေးခြင်းသည် သက်ဆိုင်ရာ ကော်လိတ္တော်အရာရှိ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရွှေညွန့် ပါ-၃ နှင့် ဘဏ္ဍာရေးနှင့် အခွန်ဌာန ရန်ကုန်မြို့
အမှု^(၁)တွင် မြေဂရန်ထုတ်ပေးခြင်းသည် အဓိကအားဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးကိစ္စ ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားစီရင်ရေး၊ သို့မဟုတ် တရားစီရင်ရေးသဘောပါသည့် ကိစ္စ အကျုံးဝင်သည်ဟုပင် မဆိုသာကြောင်း၊ အုပ်ချုပ်မှု လုပ်ထုံးလုပ်နည်း များအရ ဆောင်ရွက်ရသည့်ကိစ္စဖြစ်၍ မကျေနပ်က အုပ်ချုပ်မှု အာဏာပိုင် အဆင့်ဆင့်သို့ အယူခံခြင်း၊ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်းပြုရန်ဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်း ညွှန်ပြထားသည်။

အစိုးရပိုင်မြေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဂရန်မြေကို မည်သူအား လွှဲပြောင်း ပေးသင့်ကြောင်း ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးက ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် တရားစီရင်ရေး ကဲ့သို့ အာဏာဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အခွန်တော်အရာရှိက ဆောင်ရွက်ရသော အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာအရ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊

(၁) ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စာ-၉၆

အစစ်ခန့် နှင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီး ပါ-၄ အမှု^(၁)တွင် ထုံးပြုထားသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။

၁၉၉၉
ဦးစံဝင်းထိန်
ဦးစံဝင်းထိန်
နှင့်
ဦးကံစိန်*
ဦးတင်လှိုင်
ထွန်း ပါ-၂

Upper Burma Land and Revenue Regulation

ပုဒ်မ ၅၃ (၁) တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

53. Except as otherwise provided by this regulation-

- (1) A civil court shall not have jurisdiction in any matter which the Governor or a Revenue Officer is empowered by or under this Regulation to dispose of or take cognizance of the manner in which the Governor or any Revenue Officer exercises any powers vested in him by or under this Regulation;

အချင်းဖြစ်မြေတွင် တရားရုံးများက ဥပဒေနှင့်အညီ ဂရန်ရရှိထားသည်ဖြစ်ရာ ဇာရီကို အတည်ပြုရာတွင် ဂရန်ရရှိထားသူ တရားရုံးအား တရားရုံးက အချင်းဖြစ် မြေပေါ်မှ နှင်ထုတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ တရားနိုင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြသော တရားရုံးများသည် အချင်းဖြစ်မြေတွင် ၎င်းတို့၏ အမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အစိုးရထံမှ မြေငှားအခွင့်အရေးအရ နေထိုင်ကြသူများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဦးကျော်မြင့်နှင့် ဦးလှငွေ ပါ-၂ အမှု^(၂)ကို ရည်ညွှန်းသည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားရုံးအမည်ပေါက် ဂရန်မြေမှ တရားရုံးအား ဖယ်ရှားစေမည် ဆိုပါက သက်ဆိုင်ရာမှ အချင်းဖြစ်မြေတွင် တရားရုံးအား ခွင့်ပြုထားသည့် နေထိုင်ခွင့်နှင့် ဆန့်ကျင်ရာရောက်မည် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်တွင် တရားရုံး၏ အမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိထားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ တရားရုံး၏ ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်လျှင် တရားရုံး၏ ဒီကရီသည် အဟောသိကံ ဖြစ် မဖြစ် ဆန်းစစ်ရန် လိုသည်။

(၂) ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စာ-၇၃၅
(၃) ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စာ-၁

၁၉၉၉
ဦးစံဝင်းထိန်
ဦးစံဝင်းထိန်
နှင့်
ဦးကံစိန်*
ဦးတင်လှိုင်
ထွန်း ပါ-၂

ဦးထွန်းသက်နှင့် ဦးဖေခင်အမှု^(၄)တွင် ဦးဖေခင်က ဦးထွန်းသက် အပေါ် ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် ဆောင်ရွက်ဆဲတွင် ကော်လီထွော် အရာရှိက အချင်းဖြစ်မြေကို မြေသိမ်းအက်ဥပဒေအရ သိမ်းယူခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်က မြေသိမ်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ အရ အချင်းဖြစ်မြေသည် နိုင်ငံတော် လက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်း၊ ဤနည်းအားဖြင့် ဦးဖေခင်သည် အချင်းဖြစ်မြေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် လက်လွှတ် လိုက်ရသောကြောင့် ထိုဆုံးရှုံးသွားသော ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အပေါ် အခြေပြု၍ ချမှတ်ခဲ့သော ဒီကရီအရ ဦးထွန်းသက်အား အချင်းဖြစ်မြေမှ ဖယ်ရှားခွင့် မှာလည်း ပျက်သုဉ်းသွားသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့သည်။

ယင်းအမှုတွင် ဦးဖေခင်သည် အချင်းဖြစ်မြေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ထာဝရ လက်လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ်မြေကို တရားရုံးက ဂရန်ရရှိနေစဉ်တွင်သာ တရားနိုင်က ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားရုံး ရရှိ ထားသည့် ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်လျှင်ဖြစ်စေ၊ တရားနိုင်က ပြန်လည်၍ ဂရန်ရရှိခဲ့လျှင်ဖြစ်စေ တရားနိုင် ရရှိထားသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားနိုင် ရရှိထားသည့် ဒီကရီသည် အဟောသိက် ဖြစ်သွားသည်ဟု မဆိုနိုင်၊ ဆက်လက်တည်ရှိနေမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါ တရားရုံး၏ ဒီကရီနှင့် အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာပိုင်တို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များ ဝိရောဓိ မဖြစ်စေရန် တရားစီရင်ရေးကဏ္ဍနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးကဏ္ဍတို့သည် ညီညွတ် မှုတစွာ ပေါင်းစပ် ဆောင်ရွက်ရန် လိုပေသည်။

တရားရုံးများက အမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပြုရာ၌ နှစ်ဖက်တင်ပြသည့် သက်သေခံ အထောက်အထားများကို အကြောင်းခြင်းရာအရလည်းကောင်း၊ ဥပဒေကြောင်းအရလည်းကောင်း သေချာစွာ စိစစ် ဝေဖန် သုံးသပ်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားရုံး၏ ဒီကရီမှာ ခိုင်မာလျက် ရှိသည့်အပြင် တရားစီရင်ရေးအာဏာ သက်ရောက်လျက် ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် အစဉ်အလာအားဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာပိုင်တို့က တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အလေးဂရုထားကာ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ်

(၄) ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စာ-၅၆

အခြေပြု၍ ဂရန်ထုတ်ပေးခဲ့ကြသည်။ တရားရုံးများကလည်း တရားရုံးက ဂရန်ရရှိခဲ့လျှင် ၎င်းအား နှင်ထုတ်ခြင်း မပြုသေးဘဲ ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းကို ခေတ္တ ဆိုင်းငံ့ထားကာ တရားရုံးအား ဂရန်ထုတ်ပေးထားခြင်းကို ပယ်ဖျက် လိုက်သည့်အခါမှ ဒီကရီ အတည်ပြုခြင်းဖြင့် တရားစီရင်ရေးနှင့် အုပ်ချုပ်ရေး ဝိရောဓိ မဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ဤကောင်းမြတ်သည့် အစဉ်အလာများကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းကြရန် လိုအပ်ပေသည်။ သို့မှသာ ပြည်သူများအနေဖြင့် တရားမျှတမှုကို ရရှိကြကာ ယင်း၏ အကျိုးကျေးဇူး များကိုလည်း လက်တွေ့ ခံစားနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

၁၉၉၉
ဦးစံဝင်းထိန်
ဦးစံဝင်းထိန်
နှင့်
ဦးကံစိန်*
ဦးတင်လှိုင်
ထွန်း ပါ-၂

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ဦးကံစိန်၏ အမည်ဖြင့် ရရှိထားသည့် ဂရန်နှင့် ဦးတင်လှိုင်ထွန်း အမည်ဖြင့် ရရှိထားသည့် ဂရန်များကို မန္တလေး မြို့နယ်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီမှ ပယ်ဖျက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း တင်ပြ သည်။

အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာအရ ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်ကို အုပ်ချုပ်မှု လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ မကျေနပ်သူက အုပ်ချုပ်မှု အာဏာပိုင် အဆင့်ဆင့်သို့ အယူခံခြင်း၊ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခြင်းသည် နည်းမှန်လမ်းမှန် ဆောင်ရွက် ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးကံစိန်၏ အမည်ဖြင့် ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်နှင့် ဦးတင်လှိုင်ထွန်း အမည်ဖြင့် ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်တို့ကို သက်ဆိုင်ရာက ပြန်လည်ပယ်ဖျက်သည်ဆိုသည့် အချက်သာ မှန်ကန် ထင်ရှားပါက ဦးကံစိန်နှင့် ဦးတင်လှိုင်ထွန်းတို့သည် မူလအခြေအနေအတိုင်း ဦးစံဝင်းထိန် ၏ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ် ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားမည် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဦးစံဝင်းထိန်အနေဖြင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုရန် လမ်းပွင့်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဦးစံဝင်းထိန်က ဦးကံစိန်နှင့် ဦးတင်လှိုင်ထွန်းတို့အမည်ဖြင့် ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်များကို သက်ဆိုင်ရာက ပယ်ဖျက်လိုက်သည့် အကြောင်းကို ထင်ရှားအောင် တင်ပြရမည့်ရုံးသည် ဒီကရီကို အတည် ပြုသည့် မူလရုံးသာ ဖြစ်သည်။ ဤအထူးအယူခံရုံး မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

၁၉၉၉
 ဦးစံဝင်းထိန်
 ဦးစံဝင်းထိန်
 နှင့်
 ဦးကံစိန်*
 ဦးတင်လှိုင်
 ထွန်း ပါ-၂

- (၁) အယူခံတရားလိုက တရားရုံးအဆင့်ဆင့် အထူးအယူခံအထိ အနိုင်ဒီကရီ ရရှိပြီး ဇာရီဆောင်ရွက်ဆဲတွင် အယူခံတရားပြိုင် (တရားရုံး)များအား အချင်းဖြစ်မြေကို မြေငှားဂရန် ထုတ်ပေး လိုက်သဖြင့် တရားရုံးက ဒီကရီ အတည်ပြုမပေးနိုင်သေး ခြင်းသည် ဖြစ်စဉ်တစ်ခုချင်း၏ ကြောင်းခြင်းရာပေါ်တွင် မူတည် ကြောင်း။
- (၂) တရားရုံး၏ ဒီကရီကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ရာတွင် တရားရုံး အမည်ပေါက် ဂရန်မြေမှ တရားရုံးအား ဖယ်ရှားစေမည် ဆိုပါက သက်ဆိုင်ရာမှ တရားရုံးအား ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်နှင့် ပတ်သက်သော အခွင့်အရေး ခံစားခွင့်နှင့် ဆန့်ကျင်ရာ ရောက်ကြောင်း။
- (၃) တရားရုံးအမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိထားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ တရားရုံး၏ ဒီကရီကို အတည်မပြုနိုင်သေးသော်လည်း တရား ရုံး၏ ဒီကရီသည် အဟောသိကံ မဖြစ်ကြောင်း။
- (၄) ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုး ပေါ်ပေါက်လျှင် တရားရုံးက ဇာရီအတည်ပြုခြင်းကို ဆိုင်းငံ့ထားပြီးနောက် အချင်းဖြစ်မြေတွင် တရားနိုင်က တရားရုံးများအား ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသူအား နှင်ထုတ်ခွင့် ဒီကရီ ရရှိထားကြောင်းကို ဖော်ပြ၍ တရားရုံး များအား ဂရန်ထုတ်ပေးထားခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် အုပ်ချုပ်မှု အာဏာပိုင် အဆင့်ဆင့်ထံသို့ အယူခံဝင်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်းတို့ ပြုလုပ်ရန် တရားနိုင်အား ညွှန်ကြား သင့်ကြောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာမှ တရားရုံးတို့အား ထုတ်ပေး ထားသည့် ဂရန်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည့်အခါ တရားရုံးက ဒီကရီကို ဆက်လက် အတည်ပြုသင့်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ဇာရီမှုကို ပိတ်သိမ်းပြီး ဖြစ်ပါကလည်း တရားရုံးတို့အား ထုတ်ပေးထားသည့် ဂရန်ကို သက်ဆိုင်ရာမှ ပယ်ဖျက်ပြီးနောက် တရားနိုင်က ဒီကရီ အတည်ပြုပေးရန် ထပ်မံလျှောက်ထား လာပါက ဇာရီမှု အသစ်ဖွင့်လှစ်ပြီးနောက် ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဤအထူးအယူခံမှု နှစ်မှုလုံးကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ခွင့်ပြုပြီး မူလရုံးအား ဤစုံညီခုံရုံးက အမှတ် (၄) ပြဿနာကို ဖြေဆိုထားချက်နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်သွားရန် ညွှန်ကြားလိုက် သည်။

စရိတ် မသတ်မှတ်။

၁၉၉၉
ဦးစံဝင်းထိန်
ဦးစံဝင်းထိန်
နှင့်
ဦးကံစိန်*
ဦးတင်လှိုင်
ထွန်း ပါ-၂

+ ၁၉၉၉
ဖေဖော်ဝါရီလ

တရားမ အထူးအယူခံမှု

၁၉ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊ တရားသူကြီးများ
ဖြစ်ကြသော ဦးသန်းဦး၊ ဦးခင်မောင်လတ်၊ ဦးခင်မြင့်နှင့်
ဒေါက်တာတင်အောင်အေးတို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်တင်တင်တိုး

နှင့်

ဒေါ်အမာ*

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ စွဲဆိုမှု၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ
ရိုးဖြောင့်သော သဘောဖြင့် ငှားရမ်းထားသည့် အခန်းကို
ပြန်လည်ရယူလိုခြင်း၊ ဝေးလံသည့် နေရာဒေသတွင် မြေကွက်ရရှိ
ထားသည့် အိမ်ရှင်မိသားစုအတွက် အလုပ်အကိုင်နှင့် သားသမီး
များအတွက် စာပေပညာသင်ကြားရေး အဆင်ပြေသော အချင်းဖြစ်
ဥပစာကို ရယူလိုခြင်းသည် အကြောင်းအားလျော်စွာ ရိုးဖြောင့်
သော သဘောဖြင့် လိုအပ်သည်ဟု ဆိုနိုင်၊ မဆိုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အချင်းဖြစ် ဥပစာသည် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်
တွင် တည်ရှိပြီး ဒေါ်တင်တင်တိုးသည် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်
အမှတ် (၃) အထက်တန်းကျောင်းမှ အထက်တန်းပြဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ခင်ပွန်းဦးလှမောင်သည် မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ် ငွေစုဘဏ်ခွဲ (၄) ၏
လက်ထောက်မန်နေဂျာဖြစ်သည်။ သမီးတစ်ဦးမှာ ဒလမြို့နယ် အလယ်တန်း
ကျောင်းတွင် အလယ်တန်းပြ ဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကျန်သားသမီး
များမှာ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ တရားလို မိသားစု၏

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ တရားမ အထူးအယူခံမှု အမှတ် ၃၄
+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဒုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၂၁ တွင် ချမှတ်သော ၁၂-၅-၉၅
ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ အထူးအယူခံမှု

အလုပ်အကိုင်အရ တရားလိုတို့အတွက် လက်ရှိ အချင်းဖြစ် နေအိမ်သည် ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)ရှိ နေအိမ်ထက် ပိုမိုအဆင်ပြေမည် ဖြစ်သည်။

ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)မှာ ဝေးလံသည့်နေရာ ဖြစ်သဖြင့် တရားလို မိသားစုအတွက် ယခုအချင်းဖြစ် အခန်းလောက် အလုပ်လုပ်ရန်နှင့် စာပေ လေ့လာရန် မသင့်တော်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း) တွင် နေအိမ်ဆောက်လုပ်ထားပြီးဖြစ်သည် ဆိုရုံမျှနှင့် ယခုအချင်းဖြစ် အခန်းကို အကြောင်းအားလျော်စွာ ရိုးဖြောင့်သော သဘောဖြင့် လိုအပ်ခြင်း မရှိဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ တရားလိုနှင့် သားသမီးများ အလုပ်လုပ်ရန်နှင့် စာပေလေ့လာရန်အတွက် အချင်းဖြစ်အခန်းကို အကြောင်းအားလျော်စွာ ရိုးဖြောင့်သော သဘောဖြင့် လိုအပ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးလှသင်း၊ (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးတင်ထွန်း၊ (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

မြို့နယ်တရားရုံး(တရားမ)ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၃၀ တွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်တင်တင်တိုးက အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်အမာအပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) နှင့် (စ) တို့အရ တရားစွဲဆိုရာ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ အနိုင်ဒီကရီ ရရှိသည်။ မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဒေါ်အမာက မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တရားမ) သို့ အယူခံဝင်ရာ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက် နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်သည်။ ဒေါ်တင်တင်တိုးက တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင်ရောက် သည့်အခါ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပြီး အယူခံကို ပယ်သည်။ ဒေါ်တင်တင်တိုးက တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည် စစ်ဆေး စီရင်ပေးရန် ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ(အထူး) အမှုအမှတ် ၄၂၄ တွင် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါ ပြဿနာကို စိစစ် ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့် ပြုခဲ့သည်-

၁၉၉၉
ဒေါ်တင်တင်တို့
နှင့်
ဒေါ်အမာ*

“တရားလုံ၏ ခင်ပွန်းသည် ဝန်ထမ်းအနေဖြင့် ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)၌ နေရာရရှိပြီး နေအိမ်ဆောက်လုပ်နေသဖြင့် တရားလိုသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာကို မိမိကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရန် အတွက် သဘောရိုးဖြင့် ရယူရန် လိုအပ်ခြင်း မရှိဟု တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှန်ကန်မှု ရှိ မရှိ”

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားလို၏ ခင်ပွန်းသည် ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအနေဖြင့် နိုင်ငံတော်က ချပေးခဲ့သော ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)သည် အယူခံတရားလိုနှင့် ခင်ပွန်းအပြင် သားသမီးများ၏ လုပ်ငန်းခွင်၊ ကျောင်း စသည်တို့နှင့် အလှမ်းကွာဝေးနေသဖြင့် သွားလာ ရေးမှာ မလွယ်ကူကြောင်း၊ ဒဂုံမြို့သစ် မြေကွက်မှ အဆောက်အအုံမှာလည်း ငွေကြေးမလုံလောက်မှုကြောင့် ဆောက်လုပ်၍ မပြီးသေးကြောင်း၊ နိုင်ငံတော်မှ ချပေးသော မြေကွက်ရရှိရုံမျှဖြင့် အငှားချထားသော အိမ်အား မိမိ မိသားစုအတွက် အမှန်တကယ် အသုံးလိုနေသည့်အတွက် ပြန်လည် တောင်းဆိုခြင်းကို ခွင့်မပြုရဟု ဥပဒေတွင် တားမြစ်ထားခြင်း မရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် မိမိကိုယ်တိုင်၊ ခင်ပွန်းနှင့်မိမိ အတူနေထိုင်ပြီး မိမိ အပေါ် မှီခိုနေထိုင်ရသည့် သားသမီးများ လုပ်ငန်းခွင် သွားလာရေး၊ ကျောင်းတက်အဆင်ပြေရေးကိစ္စများ၊ လူမှုရေး အခက်အခဲများ အစရှိသည် တို့ကို အစစ အရာရာ အဆင်ပြေသည့်ပြင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့၍ မိဘထံမှ အမွေရသည့် အခန်းကို ပြန်လည်ရယူလိုခြင်းမှာ အကြောင်း အားလျော်စွာ ရိုးဖြောင့်သော သဘောဖြင့် အိမ်ခန်းကို ပြန်လည်ရယူလို ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက နိုင်ငံတော်မှ ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း) အား မြို့သစ်တည်၍ ဝန်ထမ်းများအား နေရာချထားပေးခြင်းမှာ နေထိုင်ရန် အိမ်မရှိသူများ နေထိုင်ရန် အိမ်ရရှိရေးအတွက် ဖြစ်ကြောင်း၊ နေအိမ် ဆောက်လုပ်နိုင်ရေးအတွက် ဘဏ်မှ ချေးငွေများလည်း ထုတ်ပေး ခဲ့ကြောင်း၊ စည်းကမ်းချက်အရ မြေကွက်ရရှိပြီး တစ်လအတွင်း နေအိမ် ဆောက်လုပ်ကာ ကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမူအရ နေအိမ် ဆောက်လုပ်ပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် လျှောက်ထားသူ၏ ခင်ပွန်းနှင့် သား

တစ်ယောက်ပင် သန်းခေါင်စာရင်း ပြောင်းရွှေ့ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဒဂုံ မြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)တွင် နေထိုင်ကြသူ အများစုမှာ ဌာနအသီးသီးမှ ဝန်ထမ်းများသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသူများအားလုံး မိမိတို့ လုပ်ငန်းခွင် အသီးသီးသို့ နေ့စဉ် အချိန်မီ ရောက်ရှိနေကြကြောင်း၊ သို့ပါ၍ တရားလို မိသားစု အလုပ်လုပ်သည့် လုပ်ငန်းခွင်သည် အလှမ်းဝေးခြင်း မရှိကြောင်း၊ အစစအရာရာ အဆင်ပြေလျက်ရှိကြောင်း၊ ပညာသင်ကြား ရေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း နိုင်ငံတော်မှ မူလတန်းကျောင်း၊ အလယ်တန်း ကျောင်း၊ အထက်တန်းကျောင်းများအပြင် ဒဂုံတက္ကသိုလ်ပင် ဖွင့်လှစ်ပေး ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ၍ ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)တွင် နေခြင်းအားဖြင့် တက္ကသိုလ် ပညာသင်ကြားရေးတွင် လွယ်ကူ အဆင်ပြေလျက် ရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါ၍ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်အမာအား အကြောင်းမဲ့ နေအိမ်မှ ဖယ်ရှားစေလို ခြင်းမှာ သဘောရိုး မဟုတ်ဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ရန်ကုန်တိုင်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ဦးဖိုးကျားလမ်း၊ အမှတ် (၁၂) နေအိမ်နှင့် ယင်းနေအိမ်ရှိရာ မြေကွက်ကို ဦးဘရွှေ ပိုင်ဆိုင်သည်။ ယင်းနေအိမ် တစ်ခြမ်းကို ဒေါ်အမာတို့အား အငှားချထားခဲ့သည်။ ဦးဘရွှေ ကွယ်လွန်သည့်အခါ ဒေါ်တင်တင်တိုးသည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်ပြီး ဒေါ်တင်တင်တိုးက ဒေါ်အမာတို့အား အိမ်ငှား အဖြစ် ဆက်လက် ထားရှိသည်။

ဒေါ်တင်တင်တိုးသည် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ် အမှတ် (၃) အထက်တန်းကျောင်း၌ အထက်တန်းပြဆရာမဖြစ်သည်။ ဒေါ်တင်တင်တိုး၏ ခင်ပွန်းသည် မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်၊ ငွေစုဘဏ်ခွဲ (၄) ၏ လက်ထောက် မန်နေဂျာ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်တင်တင်တိုးတို့တွင် သားသမီး ၅-ဦး ထွန်းကား သည်။

ဒေါ်တင်တင်တိုးက ၎င်းတို့မိသားစုသည် လက်ရှိ နေထိုင်သည့် အချင်းဖြစ်အိမ် ဝဲဘက်အခြမ်း ခြေရင်းခန်းတွင် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း နေထိုင်ရကြောင်း၊ သားသမီးများ အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ လက်ရှိနေအိမ် အခန်းတွင် နေထိုင်ရန် မလုံလောက်တော့ကြောင်း၊ တရားပြိုင်တို့

၁၉၉၉
ဒေါ်တင်တင်တို့
နှင့်
ဒေါ်အမာ*

နေထိုင်သည့် အခန်းကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရန် လိုအပ်ကြောင်း အဆိုပြုသည်။

ဒေါ်အမာက တရားလိုနှင့် အတူနေ ခင်ပွန်းဦးလှမောင်သည် ဘဏ် ဝန်ထမ်းဖြစ်၍ ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)တွင် မြေကွက်ရရှိထားကြောင်း၊ ယခုအချိန်တွင် အိမ်ဆောက်လုပ် ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ တရားလိုတို့တွင် နေထိုင်ရန် အိမ်ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားလိုအနေဖြင့် အချင်းဖြစ် အိမ်ကို သဘောရိုး ဖြင့် နေထိုင်ရန် ရယူလိုခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ချေပသည်။

ဒေါ်တင်တင်တိုးတို့သည် မိသားစု ၆-ဦး ရှိပြီး အချင်းဖြစ် နေအိမ် တွင် အကျယ် ၁၂ ပေ၊ အလျား ၃၀ ပေရှိ အခန်းတွင် နေထိုင်ရကြောင်း အငြင်းပွားမှု မရှိပေ။ သားသမီးများတွင် အချို့မှာ တက္ကသိုလ်နှင့် စက်မှု လက်မှုသိပ္ပံတို့တွင် ပညာသင်ကြားနေကြသူများ ဖြစ်ပြီး အချို့မှာ အစိုးရ ဌာနများ၌ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ လူလား မြောက်ပြီး အလုပ်အကိုင် လုပ်ကိုင်နေကြသူ သားသမီးများနှင့် မိဘများ အတွက် ၁၂ ပေ၊ ၃၀ ပေ အကျယ်အဝန်းရှိသည့် အခန်းမှာ နေထိုင်ရန် ကျပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းကြောင်း၊ မိသားစု ၆ ဦးအတွက် လုံလောက်မှု မရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်တင်တင်တိုးတို့ မိသားစုအတွက် လက်ရှိ နေထိုင် လျက်ရှိသော အခန်းသည် နေထိုင်ရန် မလုံလောက်ကြောင်းကို လက်ခံ သော်လည်း ဒေါ်တင်တင်တိုး၏ခင်ပွန်း ဦးလှမောင်သည် ဒဂုံမြို့သစ်တွင် နေအိမ်ဆောက်လုပ်ထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရန်အတွက် အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ပြန်လည်ရယူရန် လိုအပ်ခြင်း မရှိဟု ဘဏ်က ဆုံးဖြတ်သည်။

ဒေါ်တင်တင်တိုး၏ ခင်ပွန်းသည် ဒဂုံမြို့သစ်၌ နေအိမ်ဆောက်လုပ် ထားပြီး ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် အချင်းဖြစ် ဥပစာကို သဘောရိုးဖြင့် ပြန်လည် ရယူရန် လိုအပ်ခြင်း ရှိ မရှိမှာ အလေးအနက် သုံးသပ်ရမည့်ပြဿနာ ဖြစ်သည်။

၁၉၉၉
ဒေါ်တင်တင်တိုး
နှင့်
ဒေါ်အမာ*

Teh Chain Hoon နှင့် **Chan Htyan Soo** အမှု^(၁)တွင် အရွယ်ရောက်ပြီးသည့် သားသမီးများရှိသော အိမ်ရှင်တစ်ဦးသည် ၎င်းတို့ အလုပ်လုပ်ရန်၊ သို့မဟုတ် စာပေလေ့လာရန် အကြောင်းအားလျော်စွာ အခန်းများ လိုအပ်ကြောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်နှင့် မိမိနှင့် အတူနေထိုင်သည့် မိသားစုအားလုံး နေထိုင်ရန်အတွက် နောက်ထပ်အခန်းများကို ရိုးဖြောင့်သော သဘောဖြင့် လိုအပ်ကြောင်း အောက်ပါအတိုင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

A Landlord who has grown up children, would reasonably require rooms for them, either for work or for study. Accordingly, he can require additional rooms reasonably and bonafide, for the residence of himself and of all the members of his family residing with him.

အချင်းဖြစ် ဥပစာသည် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်တွင် တည်ရှိပြီး ဒေါ်တင်တင်တိုးသည် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ် အမှတ် (၃) အထက်တန်းကျောင်းမှ အထက်တန်းပြ ဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးလှမောင်သည် မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်၊ ငွေစုဘဏ်ခွဲ (၄)၏ လက်ထောက် မန်နေဂျာ ဖြစ်သည်။ သမီးတစ်ဦးမှာ ဒလမြို့နယ် အလယ်တန်းကျောင်းတွင် အလယ်တန်းပြ ဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကျန်သားသမီးများမှာ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ တရားလို မိသားစု၏ အလုပ်အကိုင်အရ တရားလိုတို့အတွက် လက်ရှိ အချင်းဖြစ် နေအိမ်သည် ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)ရှိ နေအိမ်ထက် ပိုမို အဆင်ပြေမည် ဖြစ်သည်။

ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)မှာ ဝေးလံသည့်နေရာ ဖြစ်သဖြင့် တရားလို မိသားစုအတွက် ယခုအချင်းဖြစ် အခန်းလောက် အလုပ်လုပ်ရန်နှင့် စာပေလေ့လာရန် မသင့်တော်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)တွင် နေအိမ်ဆောက်လုပ်ထားပြီး ဖြစ်သည် ဆိုရုံမျှနှင့် ယခုအချင်းဖြစ်အခန်းကို အကြောင်းအားလျော်စွာ ရိုးဖြောင့်သော သဘောဖြင့် လိုအပ်ခြင်း မရှိဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ တရားလိုနှင့် သားသမီးများ အလုပ်လုပ်ရန်နှင့်

(၁) ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စာ-၈၅

၁၉၉၉
ဒေါ်တင်တင်သို့
နှင့်
ဒေါ်အမာ*

စာပေလေ့လာရန်အတွက် အချင်းဖြစ် အခန်းကို အကြောင်းအားလျော်စွာ ရိုးဖြောင့်သော သဘောဖြင့် လိုအပ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

အကြောင်းအားလျော်စွာ ရိုးဖြောင့်သော သဘောဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရန် ကိစ္စသက်သက်အတွက် ရယူလိုခြင်းမဟုတ်ဟူသော အချက်မှာ အကြောင်းခြင်းရာသက်သက် မဟုတ်ကြောင်း၊ အကြောင်းခြင်းရာ အချက် အလက်များနှင့် ဥပဒေအချက်တို့ ရောယှက်နေကြောင်း၊ ဦးထွန်းစိန် (ကွယ်လွန်) ၎င်း၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်ဇနီး ဒေါ်အုံးစိန်နှင့် ဦးအောင်ပွင့်အမှု^(၂)တွင် ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ကြားနာလျက်ရှိသည့် ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားလို၏ ခင်ပွန်းသည် ဝန်ထမ်းအနေဖြင့် ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)၌ နေရာရရှိပြီး နေအိမ်ဆောက်လုပ်နေသဖြင့် တရားလိုသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာကို မိမိကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရန်အတွက် သဘောရိုးဖြင့် ရယူရန် လိုအပ်ခြင်း မရှိဟု တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှန်ကန်မှု မရှိကြောင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်။

ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်နှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို တရားရုံး အဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၃၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

(၂) ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စာ-၃၅

တရားမ အထွေထွေအယူခံမှု

+ ၁၉၉၉
နိုဝင်ဘာလ
၈ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးချစ်လွင်ရွှေတွင်

ဒေါ်ပန်းတင်

နှင့်

ဦးအောင်တင်*

ပြည်နယ်တရားရုံးတွင် ရရှိသည့် ဒီကရီကို မြို့နယ်တရားရုံးတွင် အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း၊ မြို့နယ်တရားရုံးသည် ပြည်နယ်တရားရုံးက ချမှတ်သည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးနိုင် မပေးနိုင်၊ ဇာရီရုံးက ဇာရီမှု ပြုလုပ်နိုင်သည်၊ သို့မဟုတ် ဇာရီမှု မပြုလုပ်နိုင်ဟု ချမှတ်သော အမိန့်အပေါ် အယူခံဝင်ရမည်၊ သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားရမည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားနိုင်တစ်ဦးက မိမိရရှိခဲ့သော ဒီကရီကို အကျိုး သက်ရောက်အောင် ဇာရီမှု ဖွင့်လှစ်ရာ၌ တရားရုံးက ဒီကရီကို ဇာရီမှု မပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ကန့်ကွက်လာသော ကိစ္စတွင် ဇာရီရုံးအနေဖြင့် ဇာရီမှု ပြုလုပ်နိုင်သည်၊ သို့တည်းမဟုတ် ဇာရီမှု မပြုလုပ်နိုင်ဟု တစ်နည်းနည်း အဆုံးအဖြတ်ပြုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ တရားမကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၄၇ အရ အမိန့်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ အမိန့်မှာ တရားနိုင်၊ တရားရှုံးတို့၏ အခွင့်အရေး နှင့် ပတ်သက်၍ အပြီးအပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၂ (၂) အရ ဒီကရီဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရမည် ဖြစ်သည်။ ဒီကရီဖြစ်လျှင် ပုဒ်မ ၉၆ အရ အယူခံ ဝင်နိုင်သည် ဆိုခြင်းမှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိနိုင်ပေ။

* ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအယူခံမှု အမှတ် ၅၆
+ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှုအမှတ် ၆ တွင် ချမှတ်သော ၂၇-၅-၉၉ ရက်စွဲပါ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်)၏အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု

၁၉၉၉
ဒေါ်ပန်းတင်
နှင့်
ဦးအောင်တင်*

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ “ဒီကရီ ချမှတ်သည့် တရားရုံး” ဆိုသော စကားရပ်တွင် ဒီကရီကို အမှန်တကယ် ချမှတ်သည့် တရားရုံးသာမက ပုဒ်မ ၃၇ (က) နှင့် (ခ) တွင် ဖော်ပြထားသော တရားရုံးများလည်း ပါဝင်သည်။

အောက်ပါတရားရုံးများသည် ဒီကရီကို အတည်ပြုနိုင်သည်-

- (၁) အတည်ပြုရန် ဒီကရီမှာ မူလရုံးက ချမှတ်သော ဒီကရီ ဖြစ်လျှင် ယင်းဒီကရီကို အတည်ပြုရန် သက်ဆိုင်သည့် တရားရုံးသည် မူလရုံး ဖြစ်သည်။
- (၂) အတည်ပြုရန် ဒီကရီမှာ ပထမအယူခံရုံးမှ ချမှတ်သော ဒီကရီ ဖြစ်လျှင် ယင်းဒီကရီကို အတည်ပြုရန် သက်ဆိုင်သည့်ရုံးသည် မူလတရားရုံးပင် ဖြစ်သည်။
- (၃) အတည်ပြုရန် ဒီကရီမှာ တရားရုံးချုပ်က ဒုတိယအယူခံမှုတွင် ချမှတ်သော ဒီကရီဖြစ်လျှင် ယင်းဒီကရီကို အတည်ပြုရန် သက်ဆိုင်သည့် တရားရုံးသည် မူလတရားရုံးပင် ဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၊ ၃၈ နှင့် အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ဒီကရီတစ်ရပ်ကို ဒီကရီ ချမှတ်သည့် တရားရုံးက သို့မဟုတ် အတည်ပြုရန် ပေးပို့ခြင်း ခံရသည့် တရားရုံးကသာ အတည်ပြု နိုင်သည်ဖြစ်ရာ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်)က ချမှတ်သည့် ဒီကရီကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ရန် လျှောက်ထားမှုကို မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံးက လက်ခံ ဆောင်ရွက်ခွင့် မရှိပေ။ ဒီကရီ ချမှတ်သည့် တရားရုံး ဖြစ်သော မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်)က အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၅၊ ၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ လွှဲပြောင်းပေးမှသာလျှင် မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံးက ဆောင်ရွက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမြဟန်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဒေါ်စန္ဒာသိန်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

တရားနိုင် ဦးအောင်တင်က မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး (မော်လမြိုင် ခရိုင်) တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၁ / ၉၃ တွင် ရရှိသည့် အမွေပုံ စီမံခန့်ခွဲရန်

၁၉၉၉
ဒေါ်ပန်းတင်
နှင့်
ဦးအောင်တင်*

အနိုင်ဒီကရီကို တရားရုံး ဒေါ်ပန်းတင်အပေါ် အတည်ပြုရန် မှန်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအမှတ် ၁ ကို ဖွင့်လှစ်သည်။ တရားရုံး ဒေါ်ပန်းတင်က ဇာရီဖွင့်လှစ် ဆောင်ရွက်ခြင်းကို ကန့်ကွက်သည်။ မှန်မြို့နယ် တရားရုံးက ဇာရီမူကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်မည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ရာ ဒေါ်ပန်းတင်တို့က မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်)သို့ အယူခံ သော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်တွင် အထွေထွေ အယူခံမှု တင်သွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ပန်းတင်၏ရှေ့နေက မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်)က ချမှတ်သော အမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (၂) တွင် အကျုံးမဝင်ပါက ဤအထွေထွေအယူခံမှုကို ပြင်ဆင်မှုအဖြစ် ပြောင်းလဲ လက်ခံခွင့်ပြုပါရန် လျှောက်ထားသည်။

တရားနိုင်တစ်ဦးက မိမိရရှိခဲ့သော ဒီကရီကို အကျိုးသက်ရောက် အောင် ဇာရီမူ ဖွင့်လှစ်ရာ၌ တရားရုံးက ဒီကရီကို ဇာရီမူ မပြုလုပ် နိုင်ကြောင်း ကန့်ကွက်လာသော ကိစ္စတွင် ဇာရီရုံးအနေဖြင့် ဇာရီမူ ပြုလုပ် နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ဇာရီမူ မပြုလုပ်နိုင်ဟု တစ်နည်းနည်း အဆုံးအဖြတ်ပြုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ တရားမကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၄၇ အရ အမိန့်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော အမိန့်မှာ တရားနိုင်၊ တရားရုံးတို့၏ အခွင့်အရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အပြီးအပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်၍ တရားမ ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၂ (၂) အရ ဒီကရီ ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရမည် ဖြစ်သည်။ ဒီကရီဖြစ်လျှင် ပုဒ်မ ၉၆ အရ အယူခံဝင်နိုင်သည် ဆိုခြင်းမှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိနိုင်ပေ။ ဤဥပဒေသဘောကို မလှူရီ နှင့် မသန်းစိန်အမှု^(၁)၊ ချင်နီးယားနှင့် အေစီဒေးအမှု^(၂)နှင့် ဦးစောမြ ပါ-၆ နှင့် နိုင်ငံတော် ကူးသန်းရေးဘဏ်၊ ပြည်မြို့ အမှု^(၃)တို့တွင် တွေ့မြင်နိုင်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဤအမှုကို ပြင်ဆင်မှုအဖြစ် ပြောင်းလဲ ဖွင့်လှစ်ရန် မလိုပေ။

(၁) ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး၊ စာ-၅၅ (တရားလွှတ်တော်ချုပ်)
(၂) ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး၊ စာ-၉ (တရားလွှတ်တော်)
(၃) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး၊ စာ-၁၂၇၉ (၁၂၈၀)

၁၉၉၉
ဒေါ်ပန်းတင်
နှင့်
ဦးအောင်တင်*

ဒေါ်ပန်းတင်၏ ရှေ့နေက ဦးအောင်တင်သည် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၁/၉၃ တွင် ရရှိသည့် အနိုင်ဒီကရီကို အတည်ပြုရန် မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်)တွင် ဇာရီမှုအမှတ် ၂/၉၄ ကို ဖွင့်လှစ် ခဲ့ကြောင်း၊ ဇာရီမှုတွင် ဦးအောင်တင် ရုံးချိန်းပျက်ကွက်သဖြင့် ဒေါ်ပန်းတင်၏ လျှောက်ထားချက်အရ ၂၇-၅-၉၉ နေ့တွင် ဇာရီမှု ၂/၉၄ ကို ပိတ်သိမ်း ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးအောင်တင်သည် ဇာရီမှု ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ရန် မော်လမြိုင်ခရိုင် တရားရုံးတွင် လျှောက်ထားခြင်း မပြုဘဲ မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံးတွင် လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံးကလည်း ဇာရီမှုအမှတ် ၁/၉၉ ကို ဖွင့်လှစ်ပြီး ဆက်လက်ဆောင်ရွက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြောင်း၊ မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်)တွင် အယူခံမှုအမှတ် ၆/၉၉ တွင် အယူခံတင်သွင်း သော်လည်း မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးက မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်သည် မှားယွင်းခြင်း မရှိဟု သုံးသပ်ပြီး ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားရန် ညွှန်ကြားခဲ့ကြောင်း၊ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ ၂၄-၅-၉၉ နေ့စွဲပါ အမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ လည်းကောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်း ချက်အရလည်းကောင်း မှားယွင်းကြောင်း၊ ဦးအောင်တင်သည် ဇာရီမှုအမှတ် ၁/၉၉ ကို မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံးတွင် ဖွင့်လှစ်မည့်အစား မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်) ဇာရီမှုအမှတ် ၂/၉၄ မှာပင် မည်သည့်အတွက် ပြန်ဖွင့်ပေးကြောင်း အကြောင်းပြ၍ ပြန်လည်လျှောက်ထားရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ မန်နေဂျာ၊ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်ခွဲ (၅) နှင့် ဒေါ်ခင်ခင် ပါ-၉ ဦး အမှု^(၄) တွင် ထိုကဲ့သို့ပင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးအောင်တင်က မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံးတွင် ဇာရီမှု ၁/၉၉ ကို ဖွင့်လှစ် ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ ကာလ စည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ ပထမဇယား အပိုဒ် ၁၈၂ အရ ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေကြောင်း စသည်ဖြင့် တင်ပြသည်။

ဦးအောင်တင်၏ ရှေ့နေက ဇာရီအသစ် လျှောက်ထားမှုသည် ကာလ စည်းကမ်းသတ်ဥပဒေ ပထမဇယားအပိုဒ် ၁၈၃ အရ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်၏ ၁၈-၉-၉၈ ရက်စွဲပါ အမိန့်

(၄) ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမ အထူးအယူခံမှုအမှတ် ၆၂

၁၉၉၉
ဒေါ်ပန်းတင်
နှင့်
ဦးအောင်တင်*

ကြော်ငြာစာအမှတ် ၆၅/၉၈ အရ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာများကို တိုးမြှင့် သတ်မှတ်ရာတွင် မြို့နယ်တရားသူကြီးများသည် ကျပ်ငါးဆန်းထက် မပိုသည့် တရားမမှုများကို စီရင်ပိုင်ခွင့် ရရှိပါကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ တွင် တရားမမှုများကို စီရင်ပိုင်ခွင့် အနိမ့်ဆုံးရှိ တရားရုံး တွင် စွဲဆိုရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံးနှင့် မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးတို့၏ အမိန့်များသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံးနှင့် မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးတို့သည် တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့် ကြော်ငြာစာအမှတ် ၆၅/၉၈ ကို ရည်ညွှန်း၍ ဦးအောင်တင် လျှောက်ထား သော စာရီမှုကို မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံးတွင် လျှောက်ထားခွင့်ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ သည် တရားမမှုလမှုများ စွဲဆိုရာ တရားရုံးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီကရီအတည်ပြု နိုင်မည့် တရားရုံးနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ ပုဒ်မ ၃၈ နှင့် အမိန့် ၂၁ နည်း ၁၀ တွင် ပါရှိသည်။

ပုဒ်မ ၃၈ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“၃၈။ ဒီကရီတစ်ရပ်ကို ဒီကရီ ချမှတ်သည့် တရားရုံးက ဖြစ်စေ၊ အတည်ပြုရန် ပေးပို့ခြင်း ခံရသည့် တရားရုံးကဖြစ်စေ အတည်ပြုနိုင်သည်။”

အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ဒီကရီရရှိထားသူသည် ဒီကရီကို အတည်ပြုလိုလျှင် ဒီကရီ ချမှတ်သော တရားရုံးသို့ ဖြစ်စေ၊ ဤကိစ္စအလို့ငှာ ခန့်ထားသော အရာရှိ (ရှိလျှင်)ထံတွင်ဖြစ်စေ၊ ဒီကရီကို အထက်ပါရှိသည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ အခြားတရားရုံး တစ်ရုံးသို့ ပို့ပြီး ဖြစ်ပါက ထိုတရားရုံးသို့ဖြစ်စေ၊ ထိုတရားရုံး၏ဆိုင်ရာ အရာရှိထံတွင်ဖြစ်စေ လျှောက်ထား ရမည်။”

၁၉၉၉
ဒေါ်ပန်းတင်
နှင့်
ဦးအောင်တင်*

“ဒီကရီ ချမှတ်သည့် တရားရုံး” ဆိုသော စကားရပ်တွင် ဒီကရီကို အမှန်တကယ် ချမှတ်သည့် တရားရုံးသာမက ပုဒ်မ ၃၇ (က)နှင့် (ခ) တွင် ဖော်ပြထားသော တရားရုံးများလည်း ပါဝင်သည်။ အောက်ပါ တရားရုံးများသည် ဒီကရီကို အတည်ပြုနိုင်သည်-

- (၁) အတည်ပြုရန် ဒီကရီမှာ မူလရုံးက ချမှတ်သော ဒီကရီဖြစ်လျှင် ယင်းဒီကရီကို အတည်ပြုရန် သက်ဆိုင်သည့် တရားရုံးသည် မူလရုံး ဖြစ်သည်။
- (၂) အတည်ပြုရန် ဒီကရီမှာ ပထမအယူခံရုံးမှ ချမှတ်သော ဒီကရီ ဖြစ်လျှင် ယင်းဒီကရီကို အတည်ပြုရန် သက်ဆိုင်သည့်ရုံးသည် မူလ တရားရုံးပင် ဖြစ်သည်။
- (၃) အတည်ပြုရန် ဒီကရီမှာ တရားရုံးချုပ်က ဒုတိယအယူခံမှုတွင် ချမှတ်သော ဒီကရီဖြစ်လျှင် ယင်းဒီကရီကို အတည်ပြုရန် သက်ဆိုင်သည့် တရားရုံးသည် မူလတရားရုံးပင် ဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၊ ၃၈ နှင့် အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ဒီကရီတစ်ရပ်ကို ဒီကရီ ချမှတ်သည့် တရားရုံးက၊ သို့မဟုတ် အတည်ပြုရန် ပေးပို့ခြင်း ခံရသည့် တရားရုံးကသာ အတည်ပြု နိုင်သည်ဖြစ်ရာ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်)က ချမှတ်သည့် ဒီကရီကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ရန် လျှောက်ထားမှုကို မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံးက လက်ခံ ဆောင်ရွက်ခွင့် မရှိပေ။ ဒီကရီ ချမှတ်သည့် တရားရုံး ဖြစ်သော မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်)က အမိန့် ၂၁ နည်း ၅၊ ၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ လွှဲပြောင်းပေးမှသာလျှင် မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံးက ဆောင်ရွက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်)က ချမှတ်သည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းကို မုဒုံမြို့နယ် တရားရုံးက လက်ခံ ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအထွေထွေ အယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်)၏ ၂၄-၅-၉၉ နေ့စွဲပါ အမိန့်နှင့် မုဒုံမြို့နယ်တရားရုံး၏ ၂-၄-၉၉ ရက် နေ့စွဲပါ အမိန့်တို့ကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၁၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

+ ၁၉၉၉
အောက်တိုဘာလ
၅ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးထွန်းရှင်ရွှေတွင်

ဦးဖုန်းဝင်း

ဒေါ်ယူဇာမော်ထွန်း

(၎င်း၏ အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ် ဦးဖုန်းဝင်း)

ဒေါ်ယူဇာမော်ထွန်း

(၎င်း၏ အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ် ဦးဖုန်းဝင်း)

ဦးရဲထွန်း

(၎င်း၏ အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ် ဦးဖုန်းဝင်း)

ဦးရဲထွန်း

(၎င်း၏ အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ် ဦးဖုန်းဝင်း)

ဦးရဲထွန်း

(၎င်း၏ အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ် ဦးဖုန်းဝင်း)

နှင့်

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်

(၎င်း၏ စီမံကိန်းဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်

(၎င်း၏ စီမံကိန်းဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်

(၎င်း၏ စီမံကိန်းဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

* ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၄၉၊ ၁၅၀၊ ၁၅၁၊ ၁၅၂၊ ၁၅၃ နှင့် ၁၅၄

+ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၀၊ ၃၁၊ ၃၂၊ ၃၃၊ ၃၄ နှင့် ၃၅ တွင် ချမှတ်သော ၂၇-၁-၉၉ ရက်စွဲပါ ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု

၁၉၉၉
ဦးဖုန်းဝင်း
ဒေါ်ယုစာမော်ထွန်း
(၎င်း၏ အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)

ဒေါ်ယုစာမော်ထွန်း
(၎င်း၏ အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)

ဦးရဲထွန်း
(၎င်း၏ အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)

ဦးရဲထွန်း
(၎င်း၏ အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)

ဦးရဲထွန်း
(၎င်း၏ အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)

၎င်း
ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)*

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်းဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်းဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်းဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)*

ဒဂုံတာဝါ အဆောက်အအုံ၏ အချင်းဖြစ် အခန်းများကို တစ်ခန်းလျှင် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်တစ်စုံစီဖြင့် အရောင်းအဝယ် ပဋိညာဉ် ပြုလုပ်ခြင်း၊ အချင်းဖြစ် အခန်း၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ခြွင်းချက်မရှိ အပြီးအပိုင် လွှဲပြောင်း ရောင်းချခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြမထား ခြင်း၊ ဝယ်ယူသူက ပဋိညာဉ်စာချုပ်အရ ပေးချေရမည့် နောက်ဆုံး အရစ်ငွေကို ပေးချေခြင်း မပြုသဖြင့် ရောင်းသူက ရောင်းဖိုး ကျန်ငွေ ရလို့မူ စွဲဆိုရာ စွဲဆိုသည့် အမှုပုံစံ မှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူလရုံး တရားလို၏ အဆိုလွှာ ခေါင်းစဉ်တွင် ရောင်းဖိုးကျန်ငွေ ရလို့မူဟု ဖော်ပြထားသော်လည်း အဆိုလွှာ၏ အနှစ်သာရ မှာ မူလရုံး တရားလိုနှင့် မူလရုံး တရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ် အခန်း များကို အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရန် ပဋိညာဉ်များ ပြုလုပ်ခဲ့ရာတွင် မူလရုံး တရားပြိုင်တို့က ပဋိညာဉ်အတိုင်း အခန်းဖိုးငွေကို ပထမအရစ်နှင့် ဒုတိယ အရစ်အတွက် ပေးချေခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း နောက်ဆုံးအရစ် ပေးချေရမည့် ငွေကို ပေးချေခြင်း မပြုသဖြင့် မူလရုံး တရားလိုက ပဋိညာဉ်အတိုင်း နောက်ဆုံးအရစ်ရရန် ငွေရလို့မူ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

မူလရုံး တရားလိုက မူလရုံး တရားပြိုင်တို့အား အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရန် ပဋိညာဉ်ပြုလုပ်သည့် အခန်းများကို လက်ရောက်ပေးအပ်ပြီးသည့် အချက်မှာလည်း နှစ်ဖက်အငြင်းမပွားသည့်အချက် ဖြစ်သည်။

ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုတွင် တရားလိုသည် မိမိနှင့် တရားပြိုင်တို့အကြားတွင် ပြီးမြောက်သော ပဋိညာဉ်ရှိကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်ပါ မိမိဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည့် ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန် အသင့်ရှိသည့်အပြင် အာသီသလည်းရှိကြောင်း တရားလိုက သက်သေပြရမည် ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုများတွင် မူလရုံး တရားလိုနှင့် မူလရုံး တရားပြိုင်တို့ အကြားတွင် ပဋိညာဉ်တစ်ရပ်ရှိကြောင်း၊ မူလရုံး တရားလိုက အချင်းဖြစ် အခန်းများကို မူလရုံး တရားပြိုင်တို့အား လက်ရောက်ပေးအပ်ခြင်းဖြင့် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ၎င်းဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မူလရုံး တရားလိုအနေဖြင့် ပဋိညာဉ်အရ ရရန်ရှိသည့် နောက်ဆုံးအရစ် ကျန်ငွေကို ရရန်အတွက် မူလရုံး တရားပြိုင်အပေါ် တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ တစ်နည်းအားဖြင့် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေ လိုမှု စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သီးခြား ဆောင်ရွက်စေနိုင်ရန် ပဋိညာဉ်တွင် ပါဝင်သူ တစ်ဖက်က ကျန်တစ်ဖက်အပေါ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း အပြန်အလှန် ဆောင် ရွက်စေနိုင်ခွင့် ရှိရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အပြန်အလှန် ဆောင်ရွက်စေ နိုင်လျှင် တစ်ဖက်က ကျန်တစ်ဖက်အပေါ် သီးခြားဆောင်ရွက်ပေးစေရန် တရားစွဲဆိုနိုင်ပါက ကျန်တစ်ဖက်ကလည်း ထိုသူအပေါ် သီးခြား မဆောင်ရွက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

အကယ်၍ မူလရုံး တရားလိုက ပဋိညာဉ်အတိုင်း ရောင်းချထားသည့် အခန်းများကို လက်ရောက် ပေးအပ်ခြင်း မပြုပါက မူလရုံး တရားပြိုင် တို့က ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုနိုင်မည်ဖြစ်ရာ ဝယ်ယူ သူအား အခန်းကို လက်ရောက် ပေးအပ်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးအရစ် အခန်းဖိုးငွေ မရသည့် မူလရုံး တရားလိုအနေဖြင့်လည်း မူလရုံး တရားပြိုင်တို့အပေါ် အခန်းဖိုးငွေ ရလိုမှု စွဲဆိုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ စွဲဆိုခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုပင် ဖြစ်သည်။

မူလရုံး တရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည် အမှုပုံစံ မှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိကို ၎င်းတို့တင်သွင်းသော အဆိုလျှာပေါ် မူတည်၍ စိစစ်ရမည်။ မူလရုံး

၁၉၉၉
ဦးဖုန်းဝင်း
ဒေါ်ယုစာမော်ထွန်း
(၎င်း၏ အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)
ဒေါ်ယုစာမော်ထွန်း
(၎င်း၏ အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)
ဦးရဲထွန်း
(၎င်း၏ အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)
ဦးရဲထွန်း
(၎င်း၏ အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)
ဦးရဲထွန်း
(၎င်း၏ အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)
နှင့်
ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)
ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)
ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)
ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)
ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)
ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
လီမိတက်
(၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)*

၁၉၉၉

ဦးဖုန်းဝင်း

ဒေါ်ယုစာမော်ထွန်း

(၎င်း၏ အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ်

ဦးဖုန်းဝင်း)

ဒေါ်ယုစာမော်ထွန်း

(၎င်း၏ အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ်

ဦးဖုန်းဝင်း)

ဦးရဲထွန်း

(၎င်း၏ အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ်

ဦးဖုန်းဝင်း)

ဦးရဲထွန်း

(၎င်း၏ အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ်

ဦးဖုန်းဝင်း)

ဦးရဲထွန်း

(၎င်း၏ အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ်

ဦးဖုန်းဝင်း)

နှင့်

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်

(၎င်း၏ စီမံကိန်း

ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်

(၎င်း၏ စီမံကိန်း

ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်

(၎င်း၏ စီမံကိန်း

ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်

(၎င်း၏ စီမံကိန်း

ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်

(၎င်း၏ စီမံကိန်း

ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်

(၎င်း၏ စီမံကိန်း

ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)

ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)*

ပေးအပ်ပြီးဖြစ်သည့်အတွက် တိုက်ခန်းဖိုး ကျန်ငွေ ရလိုမှု စွဲဆိုနိုင်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

လျှောက်ထားသူတို့၏ရှေ့နေက တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့အကြား ချုပ်ဆိုခဲ့သော ၁၈-၁၀-၉၆ ရက်စွဲပါ စာချုပ်သည် အရောင်းစာချုပ် (Sale Deed) မဟုတ်ကြောင်း၊ ရောင်းချရန် ပဋိညာဉ် (Contract for Sale)သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်ခန်းမှာ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းတွင် အကျုံးဝင်နေသဖြင့် အိမ်ခန်း လက်ရောက် လွှဲရုံမျှဖြင့် အိမ်ခန်းအား အပြီးအပိုင်လွှဲရာ မရောက်ကြောင်း၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရရှိသေးသော လျှောက်ထားသူတို့ထံမှ ရောင်းဖိုးကျန်ငွေ မတောင်းဆိုနိုင်ကြောင်း ဦးချစ်မောင် ပါ-၂ နှင့် ဒေါ်ခင်နှင်း ပါ-၂ အမှု^(၁)ကို ကိုးကား လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူတို့၏ရှေ့နေက ၁၈-၁၀-၉၆ ရက်စွဲပါ စာချုပ်သည် အရောင်းစာချုပ် ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ၊ ရောင်းချရန် ပဋိညာဉ်ဖြစ်သည် ဖြစ်စေ နှစ်ခုစလုံးမှာ ပဋိညာဉ်များသာဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်ပဋိညာဉ်ကို ချိုးဖောက်သည်ဖြစ်စေ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးရန် ချိုးဖောက်သူ အပေါ် တရားစွဲဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၈-၁၀-၉၆ ရက်စွဲပါ စာချုပ်အရ ဝယ်ယူသူက တန်ဖိုးငွေ ပေးချေရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရောင်းသူက အခန်းကို ပေးအပ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ အခြားထပ်မံ၍ အရောင်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးရန်၊ မှတ်ပုံတင်ပေးရန် စသည့်ကိစ္စများ ပဋိညာဉ်တွင် မပါကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ အခန်းရောင်းသည့် ကိစ္စမှာလည်း စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခွင့် မရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူများက အခန်းလက်ရောက်ရပြီး ရောင်းဖိုး ကျန်ငွေ မပေးချေသဖြင့် လျှောက်ထားခံရသူအနေဖြင့် ရောင်းဖိုးကျန်ငွေ ရလိုကြောင်း စွဲဆိုခြင်းပင်လျှင် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှု ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

လျှောက်ထားသူတို့၏ရှေ့နေ တင်ပြသော ဦးချစ်မောင် ပါ-၂ နှင့် ဒေါ်ခင်နှင်း ပါ-၂^(၁) စီရင်ထုံးမှာ မြေကို အရောင်းအဝယ်ပြုကြခြင်း

(၁) ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး၊ စာ-၁၃

ဖြစ်သည်။ ယင်းအမှုတွင် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ အချင်းဖြစ်မြေကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆို ရောင်းချမှသာ အရောင်း အဝယ် အထမြောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေကို အယူခံတရားပြိုင် တို့ထံ လက်ဝယ်ရရှိထားသော်လည်း မြေပိုင်ဆိုင်ခွင့်မှာမူ အယူခံတရားပြိုင် တို့ထံ တရားဝင် မရောက်ရှိသေး၍ အယူခံတရားလိုတို့သည် ရောင်းချရန် သဘောတူထားသော ရောင်းဖိုး ကျန်ငွေကို တောင်းဆိုခွင့် မရှိသေး ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဆို အချေများအရ မူလရုံး တရားလိုနှင့် မူလရုံးတရားပြိုင်တို့သည် ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရွှေဂုံတိုင်လမ်းနှင့် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း လမ်းဆုံတွင် တည်ရှိ သည့် ဒဂုံတာဝါ အဆောက်အအုံ၏ အချင်းဖြစ် အခန်းများကို တစ်ခန်းလျှင် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်တစ်ခုစီဖြင့် အခန်းအရောင်းအဝယ် ပဋိညာဉ် ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။

မူလရုံး တရားလို၏ အဆိုလွှာတွင် အချင်းဖြစ် အခန်းများကို ရောင်းချရာ၌ အချင်းဖြစ် အခန်း၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ခြွင်းချက်မရှိ အပြီးအပိုင် လွှဲပြောင်း ရောင်းချခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပေ။

ဦးချစ်မောင် ပါ-၂ နှင့် ဒေါ်ခင်နှင်း ပါ-၂^(၁) အမှုမှာ အချင်းဖြစ် မြေကို လွှဲပြောင်း ရောင်းချရာ၌ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို အပြီးအပိုင် လွှဲပြောင်း ရောင်းချခြင်းဖြစ်၍ ဤအမှုပါ ဖြစ်ရပ်နှင့် မတူညီပေ။

မူလရုံး တရားလို၏ အဆိုလွှာ ခေါင်းစဉ်တွင် ရောင်းဖိုးကျန်ငွေ ရလိုမှုဟု ဖော်ပြထားသော်လည်း အဆိုလွှာ၏ အနှစ်သာရမှာ မူလရုံး တရားလိုနှင့် မူလရုံးတရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ် အခန်းများကို အရောင်း အဝယ် ပြုလုပ်ရန် ပဋိညာဉ်များ ပြုလုပ်ခဲ့ရာတွင် မူလရုံး တရားပြိုင်တို့က ပဋိညာဉ်အတိုင်း အခန်းဖိုးငွေကို ပထမအရစ်နှင့် ဒုတိယအရစ်အတွက် ပေးချေခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း နောက်ဆုံးအရစ် ပေးချေရမည့် ငွေကို ပေးချေခြင်း မပြုသဖြင့် မူလရုံးတရားလိုက ပဋိညာဉ်အတိုင်း နောက်ဆုံး အရစ် ရရန်ငွေ ရလိုမှု စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

မူလရုံးတရားလိုက မူလရုံးတရားပြိုင်တို့အား အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရန် ပဋိညာဉ်ပြုလုပ်သည့် အခန်းများကို လက်ရောက်ပေးအပ်ပြီးသည့် အချက်မှာလည်း နှစ်ဖက်အငြင်းမပွားသည့်အချက် ဖြစ်သည်။

၁၉၉၉
ဦးဖုန်းဝင်း
 ဒေါ်ယုစာမော်ထွန်း
 (၎င်း၏ အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)
 ဒေါ်ယုစာမော်ထွန်း
 (၎င်း၏ အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)
ဦးရဲထွန်း
 (၎င်း၏ အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)
ဦးရဲထွန်း
 (၎င်း၏ အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)
 နှင့်
 ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
 လီမိတက်
 (၎င်း၏ စီမံကိန်း
 ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)
ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
 လီမိတက်
 (၎င်း၏ စီမံကိန်း
 ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)
ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
 လီမိတက်
 (၎င်း၏ စီမံကိန်း
 ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)
ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
 လီမိတက်
 (၎င်း၏ စီမံကိန်း
 ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)
ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
 လီမိတက်
 (၎င်း၏ စီမံကိန်း
 ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)*

ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုတွင် တရားလိုသည် မိမိနှင့် တရားပြိုင်တို့အကြားတွင် ပြီးမြောက်သော ပဋိညာဉ်ရှိကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်ပါ မိမိဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည့် ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန် အသင့်ရှိသည့်အပြင် အာသီသလည်းရှိကြောင်း တရားလိုက သက်သေပြရမည် ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုများတွင် မူလရုံးတရားလိုနှင့် မူလရုံးတရားပြိုင်တို့အကြား တွင် ပဋိညာဉ်တစ်ရပ်ရှိကြောင်း၊ မူလရုံးတရားလိုက အချင်းဖြစ်အခန်း များကို မူလရုံးတရားပြိုင်တို့အား လက်ရောက် ပေးအပ်ခြင်းဖြင့် ပဋိညာဉ် အတိုင်း ၎င်းဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိ ရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မူလရုံး တရားလိုအနေဖြင့် ပဋိညာဉ်အရ ရရန်ရှိသည့် နောက်ဆုံးအရစ် ကျန်ငွေကို ရရှိရန်အတွက် မူလရုံးတရားပြိုင်အပေါ် တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ တစ်နည်းအားဖြင့် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေ လိုမှု စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

S.M.S.S Subramanion Chettiarနှင့် S.M.A.M Arunachalam Chettiar and others အမှု^(၂)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

"If a suit for the recovery from the purchaser of the consideration for the transfer of the property bought is a suit for specific performance within the meaning of Chap. 2, Specific Relief Act, then this is certainly such a suit."

သီးခြားဆောင်ရွက်စေနိုင်ရန် ပဋိညာဉ်တွင် ပါဝင်သူ တစ်ဖက်က ကျန်တစ်ဖက်အပေါ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း အပြန်အလှန် ဆောင်ရွက်စေနိုင်ခွင့် ရှိရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အပြန်အလှန် ဆောင်ရွက်စေနိုင်လျှင် တစ်ဖက်က ကျန်တစ်ဖက်အပေါ် သီးခြား ဆောင်ရွက်ပေးစေရန် တရားစွဲဆိုနိုင်ပါက ကျန်တစ်ဖက်ကလည်း ထိုသူအပေါ် သီးခြားမဆောင်ရွက်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပေ။

(၂) AIR (30) 1943 Madras 761 (Full Bench)

အကယ်၍ မူလရုံး တရားလိုက ပဋိညာဉ်အတိုင်း ရောင်းချထားသည့် အခန်းများကို လက်ရောက် ပေးအပ်ခြင်း မပြုပါက မူလရုံး တရားပြိုင် တို့က ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုနိုင်မည်ဖြစ်ရာ ဝယ်ယူ သူအား အခန်းကို လက်ရောက် ပေးအပ်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးအရစ် အခန်းဖိုးငွေ မရသည့် မူလရုံးတရားလိုအနေဖြင့်လည်း မူလရုံးတရားပြိုင်တို့အပေါ် အခန်းဖိုးငွေ ရလိုမှု စွဲဆိုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ စွဲဆိုခြင်းသည် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုပင် ဖြစ်သည်။

မူလရုံး တရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည် အမှုပုံစံ မှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိကို ၎င်းတို့တင်သွင်းသော အဆိုလျှာပေါ် မူတည်၍ စိစစ်ရမည်။ မူလရုံး တရားလို၏ အဆိုလျှာအရ ၎င်းစွဲဆိုသည့် အမှုမှာ ပုံစံမှန်ကန်ခြင်း မရှိဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

အမှန်တကယ်အားဖြင့် အချင်းဖြစ် အခန်းကို မည်သည့်စနစ်ဖြင့် ရောင်းချသည် ဆိုခြင်းနှင့် အချင်းဖြစ် အခန်းကို လက်ရောက်ပေးအပ် ရာတွင် ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်းချက်များနှင့် ကိုက်ညီခြင်း ရှိ မရှိတို့မှာ အမှုကို ဆုံးဖြတ်ရာတွင် အရေးပါသည့် အချက်များ ဖြစ်သော်လည်း အမှုပုံစံနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပေ။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံး၏ ၂၉-၁-၉၉ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကို အတည်ပြုပြီး ပြင်ဆင်မှု (၆) မှု စလုံးကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၁၀၀/-စီ သတ်မှတ်သည်။

၁၉၉၉
ဦးဖုန်းဝင်း
 ဒေါ်ယုစာမော်ထွန်း
 (၎င်း၏ အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)
ဒေါ်ယုစာမော်ထွန်း
 (၎င်း၏ အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)
ဦးရဲထွန်း
 (၎င်း၏ အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)
ဦးရဲထွန်း
 (၎င်း၏ အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)
ဦးရဲထွန်း
 (၎င်း၏ အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
ဦးဖုန်းဝင်း)
 နှင့်
 ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
 လီမိတက်
 (၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)
 ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
 လီမိတက်
 (၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်
 ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
 လီမိတက်
 (၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)
 ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
 လီမိတက်
 (၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်
 ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
 လီမိတက်
 (၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)
 ဒဂုံအင်တာနေရှင်နယ်
 လီမိတက်
 (၎င်း၏ စီမံကိန်း
ဒါရိုက်တာ ဦးသန်းရှိန်)*

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးမြင့်သိန်းရွှေတွင်

မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီ လီမိတက်
(၎င်း၏ကိုယ်စား ကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ
ဦးအောင်ကျော်မင်း)

နှင့်

အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက် ပါ-၂*

မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ အရ ကုမ္ပဏီ
ဖျက်သိမ်းပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း၊ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆
အရ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန် လျှောက်ထားနိုင်သူများ၊ ထိုပုဒ်မတွင်
ဖော်ပြထားသည့် “ထိုကုမ္ပဏီ” ဆိုသည်မှာ ဖျက်သိမ်းမည့်
ကုမ္ပဏီကို ရည်ညွှန်းသည်ဟု ကောက်ယူရခြင်း၊ လုပ်ငန်းမပြီး
သေးခြင်းမှာ ပုဒ်မ ၁၆၂ (၃) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် ကုမ္ပဏီ
ဖျက်သိမ်းနိုင်သည့် အကြောင်းတွင် အကျုံး ဝင် မဝင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကုမ္ပဏီ ဖျက်သိမ်းရန် လျှောက်ထားနိုင်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍
မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ တွင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို
ဖျက်သိမ်းရန် ရုံးတော်သို့ လျှောက်ထားမှုကို လျှောက်လွှာနှင့် လျှောက်ထား
ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းလျှောက်လွှာကိုလည်း ယခုပုဒ်မပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်
များကို အထောက်အထားပြု၍ ထိုကုမ္ပဏီကဖြစ်စေ၊ (ပုံသေမဟုတ်သော၊
သို့မဟုတ် ရှိမည် မျှော်လင့်ရန်ရှိသော မြီရှင်တစ်ဦး၊ သို့မဟုတ် အများလည်း
ပါဝင်သော)မြီရှင်တစ်ဦးကဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အများကဖြစ်စေ၊ ကြွေးမြီ

* ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအယူခံမှု အမှတ် ၃၅

+ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအယူခံမှု အမှတ် ၅၆၆ တွင် ချမှတ်သော
၃-၃-၉၉ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်ကို
အယူခံမှု

မေလီအောင်
အင်တာနေရှင်နယ်
ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
ကုမ္ပဏီ၏
မန်နေဂျင်း
ဒါရိုက်တာ
ဦးအောင်ကျော်မင်း)
နှင့်
အီမာရယ်
ရိုစ်ဂါးဒင်း
လီမိတက်
ပါ-၂*

ကုဆပ်ရသူတစ်ဦးကဖြစ်စေ၊ အများကဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အထက်ဆိုသူ အားလုံးတို့ကဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ ဖက်တွဲ၍သော်လည်းကောင်း၊ အသီးအခြားစီသော်လည်းကောင်း တင်သွင်းခွင့်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ ၏ မူရင်းပြဋ္ဌာန်း ချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်-

"166. An application to the Court for the winding up of a company shall be by petition presented, subject to the provisions of this section, either by the company, or by any creditor or creditors (including any contingent or prospective creditor or creditors), contributory or contributories, or by all or any of those parties, together or separately, or by the Registrar:

x x x x x x x x x x x x x x "

ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားလိုက ဖျက်သိမ်းပေးစေလိုသည့် ကုမ္ပဏီ မှာ အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက် ဖြစ်သည်။ ယင်းကုမ္ပဏီသည် မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီ လီမိတက်နှင့် အီမာရယ် ဒီဗဲလော့မင့် ကုမ္ပဏီ လီမိတက်တို့ ပေါင်းစပ်ပြီးနောက် ပေါ်ပေါက်လာသည့် ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။ မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီလီမိတက် တစ်ခုတည်းဖြင့် အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့အတူ အီမာရယ်ဒီဗဲလော့မင့် ကုမ္ပဏီ လီမိတက် တစ်ခုတည်းဖြင့်လည်း အီမာရယ် ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက်ဟူ၍ မပေါ်ပေါက်နိုင်ချေ။ ဤအခြေအနေတွင် ပုဒ်မ ၁၆၆ ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ "ထိုကုမ္ပဏီ" (by the company) ဆိုသည်မှာ ဖျက်သိမ်းမည့် ကုမ္ပဏီကို ရည်ညွှန်းသည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံတရားလို၏ လျှောက်ထားချက်ပါ ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းပေးစေလိုသည့် အကြောင်းပြချက်များသည် မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မှု ရှိ မရှိ စိစစ်

၁၉၉၉
မေလီအောင်
အင်တာနေရှင်နယ်
ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
ကုမ္ပဏီ၏
မန်နေဂျင်း
ဒါရိုက်တာ
ဦးအောင်ကျော်မင်း)

ကြည့်ပါက အယူခံတရားလို၏ လျှောက်ထားချက်အရပင်လျှင် အီမာရယ် ရိုဗ်ဂါးဒင်းဟိုတယ် တည်ဆောက်မှု လုပ်ငန်းကို စတင်ဆောင်ရွက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဟိုတယ်တည်ဆောက်မှုလုပ်ငန်း မပြီးသေး ခြင်းမှာ တစ်နှစ်အတွင်း အလုပ်အကိုင် စ၍ မလုပ်ကိုင်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အလုပ်အကိုင် ရပ်ဆိုင်းထားခြင်း မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထား ချက်ပါ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းလိုသည့် အကြောင်းပြချက်များသည် မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ (၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံး မဝင်ကြောင်း မြင်သာ ထင်ရှားသည်။

နှင့်
အီမာရယ်
ရိုဗ်ဂါးဒင်း
လီမိတက်
ပါ-၂*

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးဇော်သိန်းထွန်း၊ (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးဘသန်း (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)။

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေမှု အမှတ် ၅၆၆ တွင် မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီ လီမိတက် (၎င်း၏ကိုယ်စား ၎င်းကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးအောင်ကျော်မင်း)က အီမာရယ်ရိုဗ်ဂါးဒင်း လီမိတက်နှင့် အီမာရယ် ဒီဗဲလော့မင့် ကုမ္ပဏီလီမိတက် (၎င်း၏ကိုယ်စား ၎င်းကုမ္ပဏီ၏ ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စစ်မာရီယာဖောင်လီး)အပေါ် မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂၊ ၁၇၄၊ ၁၇၅ (၂) တို့အရ အီမာရယ်ရိုဗ်ဂါးဒင်း လီမိတက်ကို ဖျက်သိမ်းပြီး စာရင်းရှင်းလင်းအရာရှိ ခန့်ထား၍ စာရင်းရှင်းလင်းပေးရန် လျှောက်ထားသည်။ တိုင်းတရားရုံးက လျှောက်ထားမှုကို လက်ခံရန် အကြောင်းမရှိသည့်အတွက် ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီလီမိတက် (၎င်း၏ကိုယ်စား မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးအောင်ကျော်မင်း)က တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့် အပေါ် မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်တွင် ဤတရားမအထွေထွေအယူခံမှု တင်သွင်းသည်။

လျှောက်ထားချက်တွင် အီမာရယ်ရိုဗ်ဂါးဒင်း လီမိတက်ကို မြန်မာ နိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ မှတ်ပုံတင်ရုံး၏ ၈-၃-၉၄ နေ့စွဲပါ ကုမ္ပဏီမှတ်ပုံတင် လက်မှတ်အမှတ် (၉၆ အက်ဖ်စီ / ၁၉၉၃-၁၉၉၄)အရ ပေးရန် တာဝန်

ကန့်သတ်ထားသော အများနှင့် မသက်ဆိုင်သည့် ကုမ္ပဏီလီမိတက်အဖြစ် ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့ကြောင်း၊ အီမာရယ်ရိစ်ဂါးဒင်း လီမိတက်တွင် မြန်မာ နိုင်ငံသားဘက်မှ အစုဝင်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေအရ တည်ထောင်ထားသော မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီလီမိတက် ဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားသားဘက်မှ အစုဝင်မှာ ဟောင်ကောင်အခြေစိုက် အီမာရယ်ဒီဗဲလော့မင့် ကုမ္ပဏီလီမိတက် ဖြစ်ကြောင်း၊ အီမာရယ်ရိစ်ဂါးဒင်း လီမိတက်သည် အထက်ဖော်ပြပါ မြန်မာနိုင်ငံသားပိုင် ကုမ္ပဏီနှင့် နိုင်ငံခြားသား အစုဝင် ပါဝင်သော နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီကို ၅-၈-၉၃ ရက်နေ့ တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး ချုပ်ဆိုခဲ့သော (Joint Venture Agreement) အရ တည်ထောင်ထားသော နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီဖြစ်ကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီ၏ အဓိက လုပ်ငန်းတွင် ဟိုတယ်တည်ဆောက်သည့်လုပ်ငန်း ပါဝင်ကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီ၏ ပထမဒါရိုက်တာများမှာ နှစ်ဦးသာဖြစ်၍ မစ္စစ်မာရီယာ ဖောင်လီးက ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဦးအောင်ကျော်မင်းက မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာအဖြစ်လည်းကောင်း ခန့်ထားကြောင်း၊ အစုရှယ်ယာ ခွဲဝေ သတ်မှတ်သည့် အစည်းအဝေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဒါရိုက်တာအစည်းအဝေး ပြုလုပ်ခြင်း မရှိဘဲ စာရွက်စာတမ်းများ မမှန်မကန် အတုပြုလုပ်သည်ဟု ဆိုကာ မစ္စစ်မာရီယာဖောင်လီးက ဦးအောင်ကျော်မင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၇ အရ တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်း ခရိုင်)က အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၆-လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ် ခဲ့ကြောင်း၊ အီမာရယ်ဒီဗဲလော့မင့် ကုမ္ပဏီ၏ ပျက်ကွက်မှုကြောင့် အီမာရယ် ရိစ်ဂါးဒင်းဟိုတယ် တည်ဆောက်မှု မပြီးစီးဘဲနေသောကြောင့် အီမာရယ် ဒီဗဲလော့မင့် ကုမ္ပဏီသည် မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးအောင်ကျော်မင်းအပေါ် အကြောင်းမဲ့ အပြစ် ပုံချလျက် မမှန်ကန်သော နည်းလမ်းများဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းမရဘဲ ပြဿနာများ ဖြစ်နေသဖြင့် အီမာရယ်ရိစ်ဂါးဒင်း ဟိုတယ်ကို ၂၂-၂-၉၆ နေ့တွင် အပြီးဖွင့်လှစ်ရန် ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့ထိ မပြီးစီးသေးသောကြောင့် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကို စတင်ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ မစ္စစ်မာရီယာဖောင်လီးသည် ကုမ္ပဏီတွင် လုပ်ငန်းပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်အရှိဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါလျက် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း

၁၉၉၉
 မေလီအောင်
 အင်တာနေရှင်နယ်
 ကုမ္ပဏီလီမိတက်
 (၎င်း၏ကိုယ်စား
 ကုမ္ပဏီ၏
 မန်နေဂျင်း
 ဒါရိုက်တာ
 ဦးအောင်ကျော်မင်း)
 နှင့်
 အီမာရယ်
 ရိစ်ဂါးဒင်း
 လီမိတက်
 ပါ-၂*

၁၉၉၉

မေလီအောင်
အင်တာနေရှင်နယ်
ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
ကုမ္ပဏီ၏
မန်နေဂျင်း
ဒါရိုက်တာ

ဦးအောင်ကျော်မင်း)

နှင့်
အီမာရယ်
ရိုစ်ဂါးဒင်း
လီမိတက်
ပါ-၂*

မရှိသဖြင့် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကို စတင်နိုင်ခြင်း မရှိ၍လည်းကောင်း၊
ဦးအောင်ကျော်မင်းအပေါ်နှင့် ဇနီးဒေါ်မြင့်မြင့်ဝေအပေါ် ကုမ္ပဏီကိစ္စ
အရပ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မများဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်း
ခံရသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဦးအောင်ကျော်မင်းအား အပြစ်ပေးခံရသဖြင့်
လည်းကောင်း အလွန်တရာ နစ်နာကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကုမ္ပဏီကို စာရင်း
ရှင်းလင်း ဖျက်သိမ်းပေးပါရန်နှင့် စာရင်းရှင်းလင်းရာ၌ လိုအပ်သော စာရင်း
ရှင်းလင်း ဖျက်သိမ်းရေး အရာရှိများ ခန့်ထားပေးရန် ဖော်ပြ လျှောက်ထား
သည်။

ကန့်ကွက်လွှာအရ မြန်မာနိုင်ငံသားပိုင် ကုမ္ပဏီဖြစ်သော မေလီအောင်
အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီလီမိတက်ကို ဦးအောင်ကျော်မင်းနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ
ဒေါ်မြင့်မြင့်ဝေတို့အား တည်ထောင်စေပြီး ထိုမေလီအောင် ကုမ္ပဏီနှင့်
အီမာရယ်ဒီဗဲလော့မင့် ကုမ္ပဏီလီမိတက်တို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စာချုပ်ကို
လက်မှတ်ရေးထိုး ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မေလီအောင် ကုမ္ပဏီလီမိတက်
အနေဖြင့် အဆိုပါ ဟိုတယ်တည်ဆောက်ခြင်းလုပ်ငန်းမှလွဲ၍ ယနေ့အထိ
မည်သည့်လုပ်ငန်းကိုမျှ လုပ်ကိုင်သော ကုမ္ပဏီမဟုတ်ကြောင်း၊ အမှန်မှာ
မေလီအောင် လီမိတက်သည် အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက် ဖွဲ့စည်းနိုင်ရေး
အတွက် လိုအပ်ချက်အရ တည်ထောင်ခဲ့သော ကုမ္ပဏီသာဖြစ်ကြောင်း၊
ဖက်စပ်စာချုပ်ကို ရေးသား ချုပ်ဆိုခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း အဆိုပါ
စာချုပ်အရ ထည့်ဝင်ရမည့် မ,တည်ရင်းနှီးငွေများကို နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီ
ဖြစ်သော အီမာရယ်ဒီဗဲလော့မင့် ကုမ္ပဏီလီမိတက်ကသာ ငွေနှင့်ပစ္စည်း
များအား မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပေးပို့၍ ဟိုတယ်တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းကို
လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်စေခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံသား အစုဝင်မှာ
အမည်ခံသာဖြစ်ပြီး ဟိုတယ်တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းကို ကြီးကြပ်ရသူ
ဖြစ်ကြောင်း၊ မစွန်မာရီယာဖောင်လီး၏ ပျက်ကွက်မှုကြောင့် အီမာရယ်
ရိုစ်ဂါးဒင်း ဟိုတယ်တည်ဆောက်မှု မပြီးစီးဘဲနေသည်ဟု ဖော်ပြထားရာ
မည်သည့်ပျက်ကွက်မှု ဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဦးအောင်
ကျော်မင်းသည် ဟိုတယ်အုတ်မြစ်ချ လုပ်ငန်းကို တာဝန်ယူ ကြီးကြပ်
လုပ်ကိုင်ရာတွင် မမှန်မကန် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ပျက်ကွက်ခြင်းတို့ကြောင့်
အုတ်မြစ်ချသည့် ကာလမှ ၂၅-လ ကြာသည့်တိုင်အောင် အုတ်မြစ်ချ

လုပ်ငန်း၏ ၄-ပုံ ၃-ပုံကိုသာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ၂၅-၅-၉၆ နောက်ပိုင်း အီမာရယ်ဒီဗဲလော့မင့် ကုမ္ပဏီ၏ ဆောင်ရွက်ချက်အရ ယခုအခါ ဟိုတယ် တစ်ခုလုံး၏ အဖြူထည် ပြီးစီးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ၏ လျှောက်လွှာတွင် အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက်ကို ဖျက်သိမ်းရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ဟု ပေါ်လွင် ထင်ရှားမှု မရှိကြောင်း၊ အီမာရယ် ရိုစ်ဂါးဒင်းဟိုတယ် တည်ဆောက်ရာ၌ အချိန်မီ မပြီးစီးခြင်းသည် အီမာရယ် ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက်ကို ဖျက်သိမ်းရန် မဟုတ်ကြောင်း၊ အီမာရယ်ရိုစ် ဂါးဒင်း ဟိုတယ်ကို နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ သဘောတူညီချက်ဖြင့် ဆက်လက် တည်ဆောက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ၅-၈-၉၃ နေ့စွဲပါ ဖက်စပ်စာချုပ်အရ အငြင်းပွားမှုကို ခုံသမာဓိ လူကြီးများဖြင့်သာ ဖြေရှင်းရမည်ဟု သဘောတူ ဝန်ခံလက်မှတ် ရေးထိုးထားသဖြင့် ဤရုံးတွင် အမှုစွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက်သည် မြန်မာနိုင်ငံ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု ကော်မရှင်ရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နိုင်ငံတကာ အဆင့်မီ ဟိုတယ်တည်ဆောက်လျက်ရှိရာ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး မပြီးစီးသေးကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက်အနေဖြင့် ဝင်ငွေမရှိပါ၍ စာရင်း ရှင်းလင်း ဖျက်သိမ်းရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်သည် ယခုအမှုကို စွဲဆိုနိုင်ရန် ၎င်းကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာဘုတ်အဖွဲ့မှ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ တင်ပြထားခြင်း မရှိ၍ ထိုကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးအောင်ကျော်မင်းသည် အီမာရယ် ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက်ကို ဖျက်သိမ်းပေးရန် စွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်း ကန့်ကွက် ဖော်ပြသည်။

၁၉၉၉
 မေလီအောင်
 အင်တာနေရှင်နယ်
 ကုမ္ပဏီလီမိတက်
 (၎င်း၏ကိုယ်စား
 ကုမ္ပဏီ၏
 မန်နေဂျင်း
 ဒါရိုက်တာ
 ဦးအောင်ကျော်မင်း၊
 နှင့်
 အီမာရယ်
 ရိုစ်ဂါးဒင်း
 လီမိတက်
 ပါ-၂*

တိုင်းတရားရုံးက ဦးအောင်ကျော်မင်း၏ လျှောက်ထားချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်သည်-

“x x x x x x x x x x x x x
 မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ အရ ကုမ္ပဏီကို တရားရုံးက ဖျက်သိမ်းပေးရန်အတွက် လျှောက်လွှာတင်သွင်းခွင့်ရှိသူ များမှာ ကုမ္ပဏီ၊ သို့မဟုတ် မြီရှင် စသူတို့ဖြစ်သည်။ ဦးအောင် ကျော်မင်း၏ လျှောက်လွှာကို ကြည့်လျှင် မေလီအောင် အင်တာ နေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီ လီမိတက်၏ကိုယ်စား မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ

၁၉၉၉
 မေလီအောင်
 အင်တာနေရှင်နယ်
 ကုမ္ပဏီလီမိတက်
 (၎င်း၏ကိုယ်စား
 ကုမ္ပဏီ၏
 မန်နေဂျင်း
 ဒါရိုက်တာ
 ဦးအောင်ကျော်မင်း)
 နှင့်
 အီမာရယ်
 ရိုစ်ဂါးဒင်း
 လီမိတက်
 ပါ-၂*

တစ်ဦးအနေဖြင့် လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကုမ္ပဏီ၏ကိုယ်စား လျှောက်ထားလျှင် ဦးအောင်ကျော်မင်းအား ကုမ္ပဏီမှ ထိုကဲ့သို့ လျှောက်ထားရန်အတွက် တာဝန်ပေးကြောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် စေလွှတ်ကြောင်း စာပါရှိရန် လိုသည်။ မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီလီမိတက်၏ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့မှ ယခုအမှုအား တရားစွဲဆို ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟုလည်း လျှောက်လွှာတွင် ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပေ။ ဦးအောင်ကျော်မင်းသည် မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီ လီမိတက်၏ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာတစ်ဦး အနေဖြင့် ၎င်းတစ်ဦး တည်း၏ သဘောဆန္ဒအလျောက် ယခုအမှုကို တရားစွဲဆိုသည့် သဘောမျိုး ရောက်နေသည်။ ကုမ္ပဏီအနေဖြင့် တရားစွဲဆိုသည့် သဘောမျိုး ပေါ်လွင်ခြင်း မရှိပေ။

ထိုသို့သော အခြေအနေတွင် ဦးအောင်ကျော်မင်း၏ လျှောက် ထားမှုကို လက်ခံရန် အကြောင်းမရှိသည့်အတွက် ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်”

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက တိုင်းတရားရုံးသည် လျှောက်လွှာနှင့် အတူ ပူးတွဲ တင်သွင်းသော စာရွက်စာတမ်းများကို တိကျစွာ စိစစ် လေ့လာ ခြင်းမရှိဘဲ တစ်ဖက်၏ ကန့်ကွက်မှုကိုသာ အလေးပေး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီ လီမိတက် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ အစည်းအဝေး ဆုံးဖြတ်ချက် မှတ်တမ်းသည် အားကိုး အားထားပြုသော စာရွက်စာတမ်းများ စာရင်းတွင် အမှတ်စဉ် (၁၅)၌ ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက် ဖွဲ့စည်းရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံသား အစုဝင်မှာ အမည်ခံသာဖြစ်ပြီး ဟိုတယ်တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းကို ကြီးကြပ်ရသူသာ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားချက်မှာ နိုင်ငံတော်၏ မူဝါဒကို လက်တစ်လုံးခြား လိမ်လည်သည့်ကိစ္စဖြစ်၍ ယင်းကိစ္စ မှန် မမှန်ကို စာရင်းရှင်းလင်းဖျက်သိမ်းရေး အရာရှိ ခန့်ထားမှသာ ပေါ်လွင်နိုင် မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီ၏ မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံ၍ မြန်မာနိုင်ငံ တွင် လာရောက်ပြီး အကျိုးစီးပွား ရှာနေခြင်းကို ပေါ်လွင်စေရန်အတွက် လျှောက်ထားချက်ကို လက်ခံပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်များ ရှေ့နေက လျှောက်ထားချက်အရ အီမာရယ် ဒီဗဲလော့မင့်ကုမ္ပဏီလီမိတက်နှင့် မေလီအောင်အင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက် တို့ ပေါင်းစပ်၍ အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက် ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ်ကုမ္ပဏီသည် ကုမ္ပဏီ ဖျက်သိမ်းလိုလျှင် ယင်းကုမ္ပဏီ၏ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ အစည်းအဝေး ဆုံးဖြတ်ချက်အရ လုပ်ကိုင်ရကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ၏ လျှောက်ထား ချက်၌ ထိုကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ တင်ပြထားခြင်း မရှိကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ တွင် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းနိုင် သော အကြောင်းများကို ဖော်ပြထားကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် အထက် ဖော်ပြပါ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ကိုက်ညီခြင်း မရှိကြောင်း၊ အီမာရယ် ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက်အား ဖျက်သိမ်းရန် မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ အစည်းအဝေး ဆုံးဖြတ်ချက်အရ မဟုတ်သည်မှာ ပေါ်လွင်နေခြင်းနှင့် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန် အမှုဖြစ်အကြောင်းခြင်းရာ ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိသဖြင့် မူလရုံးက လျှောက်ထားသူ၏ လျှောက်လွှာကို ပလပ်လိုက်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားချက်အရ ဖျက်သိမ်းပေးစေလိုသည့်ကုမ္ပဏီမှာ အီမာရယ် ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းပေးရန် အတွက် လျှောက်ထားသူမှာ မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီ လီမိတက် (၎င်း၏ကိုယ်စား ၎င်းကုမ္ပဏီ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးအောင် ကျော်မင်း)ဖြစ်သည်။ အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက်သည် မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီလီမိတက်နှင့် အီမာရယ်ဒီဗဲလော့မင့် ကုမ္ပဏီ လီမိတက်တို့ ပေါင်းစပ် တည်ထောင်ထားသည့် ကုမ္ပဏီ ဖြစ်သည်။

ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန် လျှောက်ထားနိုင်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ တွင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ဖျက်သိမ်းရန် ရုံးတော်သို့ လျှောက်ထားမှုကို လျှောက်လွှာနှင့် လျှောက်ထားရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းလျှောက်လွှာကိုလည်း ယခုပုဒ်မပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို အထောက်အထားပြု၍ ထိုကုမ္ပဏီကဖြစ်စေ၊ (ပုံသေမဟုတ်သော၊ သို့မဟုတ် ရှိမည် မျှော်လင့်ရန်ရှိသော မြီရှင်တစ်ဦး၊ သို့မဟုတ် အများလည်း ပါဝင်

၁၉၉၉
မေလီအောင်
အင်တာနေရှင်နယ်
ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
ကုမ္ပဏီ၏
မန်နေဂျင်း
ဒါရိုက်တာ
ဦးအောင်ကျော်မင်း)
နှင့်
အီမာရယ်
ရိုစ်ဂါးဒင်း
လီမိတက်
ပါ-၂*

၁၉၉၉
မေလီအောင်
အင်တာနေရှင်နယ်
ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
ကုမ္ပဏီ၏
မန်နေဂျင်း
ဒါရိုက်တာ
ဦးအောင်ကျော်မင်း)
နှင့်
အီမာရယ်
ရိုစ်ဂါးဒင်း
လီမိတက်
ပါ-၂*

သော) မြီရှင်တစ်ဦးက ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အများကဖြစ်စေ၊ ကြွေးမြီ
ကူဆပ်ရသူတစ်ဦးကဖြစ်စေ၊ အများကဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အထက်ဆိုသူ
အားလုံးတို့ကဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ၊ ဖက်တွဲ၍သော်လည်းကောင်း၊
အသီးအခြားစီသော်လည်းကောင်း တင်သွင်းခွင့်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း
ထားသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ ၏ မူရင်းပြဋ္ဌာန်း
ချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်-

"166. An application to the Court for the winding up
of a company shall be by petition presented,
subject to the provisions of this section, either
by the company, or by any creditor or creditors
(including any contingent or prospective creditor
or creditors), contributory or contributories, or
by all or any of those parties, together or
separately, or by the Registrar:

x x x x x x x x x x x x x "

ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားလိုက ဖျက်သိမ်းပေးစေလိုသည့် ကုမ္ပဏီ
မှာ အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက် ဖြစ်သည်။ ယင်းကုမ္ပဏီသည်
မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီလီမိတက်နှင့် အီမာရယ်
ဒီဗဲလော့မင့် ကုမ္ပဏီလီမိတက်တို့ ပေါင်းစပ်ပြီးနောက် ပေါ်ပေါက်လာသည့်
ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။ မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီလီမိတက်
တစ်ခုတည်းဖြင့် အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့အတူ
အီမာရယ်ဒီဗဲလော့မင့် ကုမ္ပဏီလီမိတက် တစ်ခုတည်းဖြင့်လည်း အီမာရယ်
ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက်ဟူ၍ မပေါ်ပေါက်နိုင်ချေ။ ဤအခြေအနေတွင် ပုဒ်မ
၁၆၆ ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ "ထိုကုမ္ပဏီ" (by the company)ဆိုသည်မှာ
ဖျက်သိမ်းမည့် ကုမ္ပဏီကို ရည်ညွှန်းသည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။

မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင်
ဖော်ပြထားသည့် "ထိုကုမ္ပဏီ"ဆိုသည်မှာ ဖျက်သိမ်းမည့် ကုမ္ပဏီကို

ရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်သည့်အလျောက် ယခုအမှုတွင် ကုမ္ပဏီ ဖျက်သိမ်းရန် လျှောက်လွှာတင်သွင်းခွင့်ရှိသည့် ကုမ္ပဏီမှာ အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက် သာ ဖြစ်သည်။

ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို တရားရုံးမှ ဖျက်သိမ်းသည့် အကြောင်းများကို ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်-

“၁၆၂။ ။ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို တရားရုံးက ဖျက်သိမ်းနိုင်သည်မှာ-

- (၁) ၎င်းကုမ္ပဏီကို တရားရုံးက ဖျက်သိမ်းစေလိုကြောင်းနှင့် ၎င်းကုမ္ပဏီက အထူးဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်လျှင်၊
- (၂) ဥပဒေအရ အစီရင်ခံစာကို တင်သွင်းရန်ဖြစ်စေ၊ ဥပဒေ အရ အစည်းအဝေးကို ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်စေ ပျက်ကွက်လျှင်၊
- (၃) ၎င်းကုမ္ပဏီကို ဖွဲ့စည်းသည့်နေ့ရက်က တစ်နှစ်အတွင်း အလုပ်အကိုင် စ၍ မလုပ်မကိုင်လျှင်၊ သို့မဟုတ် တစ်နှစ်ကိုယ်တိုင်အလုပ်အကိုင်ကို မလုပ်မကိုင် ရပ်ဆိုင်း ရှိနေလျှင်၊
- (၄) အစုစပ် ပါဝင်သူ အရေအတွက်မှာ အများနှင့် မဆိုင် သည့် ကုမ္ပဏီဖြစ်သည့်အချက်တွင် လူနှစ်ယောက်၊ အခြားကုမ္ပဏီဖြစ်သည့် အချက်တွင် လူခုနစ်ယောက် အောက် လျော့လျှင်၊
- (၅) ကုမ္ပဏီက ပေးဆပ်ရန်ရှိသည့် ကြွေးမြီများကို မဆပ် မပေးနိုင်လျှင်၊
- (၆) ၎င်းကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းခြင်းမှာ တရားလမ်း ဖြောင့် မှန်ရာရောက်သည် တရားရုံးက ထင်မြင်လျှင်”

ဖျက်သိမ်းနိုင်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ (၁) အရ ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းစေလိုကြောင်း ၎င်းကုမ္ပဏီက အထူးဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်လျှင် တရားရုံးက ယင်းကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းနိုင်သည်ဖြစ်ရာ အယူခံတရားလို

၁၉၉၉
 မေလီအောင်
 အင်တာဇျင်နယ်
 ကုမ္ပဏီလီမိတက်
 (၎င်း၏ကိုယ်စား
 ကုမ္ပဏီ၏
 မန်နေဂျင်း
 ဒါရိုက်တာ
 ဦးအောင်ကျော်မင်း)
 နှင့်
 အီမာရယ်
 ရိုစ်ဂါးဒင်း
 လီမိတက်
 ပါ-၂*

၁၉၉၉
 မေလီအောင်
 အင်တာနေရှင်နယ်
 ကုမ္ပဏီလီမိတက်
 (၎င်း၏ကိုယ်စား
 ကုမ္ပဏီ၏
 မန်နေဂျင်း
 ဒါရိုက်တာ
 ဦးအောင်ကျော်မင်း)
 နှင့်
 အီမာရယ်
 ရိုစ်ဂါးဒင်း
 လီမိတက်
 ပါ-၂*

တင်ပြသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်း လီမိတက်၏ ဆုံးဖြတ်
 ချက်သာ ဖြစ်ပေသည်။ မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် လီမိတက်၏
 အစည်းအဝေး ဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားလို၏ မူလရုံးတွင် တင်သွင်းသော မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီ
 များ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ အရနှင့် ပုဒ်မ ၁၇၄၊ ၁၇၅ (၂) တို့အရ
 လျှောက်ထားချက်တွင် ဖော်ပြချက်များအနက် ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းပေးရန်
 အကြောင်းပြသည့် အဓိကအချက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်-

“ကုမ္ပဏီ၏ အဓိကလုပ်ငန်းတွင် ဟိုတယ်တည်ဆောက်သည့်လုပ်ငန်း
 ပါဝင်ကြောင်း၊ အီမာရယ်ဒီဗဲလော့မင့် ကုမ္ပဏီ၏ ပျက်ကွက်မှု
 ကြောင့် အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်းဟိုတယ် တည်ဆောက်မှု မပြီးစီးသေး
 ကြောင်း၊ မစ္စစ်မာရီယာဖောင်လီသည် ကုမ္ပဏီတွင် လုပ်ငန်း
 ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်အရှိဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါလျက်
 ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း မရှိသဖြင့် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကို စတင်နိုင်ခြင်း
 မရှိကြောင်း၊ ဦးအောင်ကျော်မင်းအပေါ်နှင့် ဇနီးဒေါ်မြင့်မြင့်ဝေအပေါ်
 ကုမ္ပဏီ၏ ကိစ္စအရပ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
 များဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်း ခံရသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဦးအောင်ကျော်မင်း
 အား အပြစ်ပေးခံရသဖြင့်လည်းကောင်း အလွန်တရာ နစ်နာ
 နေကြောင်း”

အယူခံတရားလို၏ လျှောက်ထားချက်ပါ ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းပေး
 စေလိုသည့် အကြောင်းပြချက်များသည် မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ
 အက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မှု ရှိ မရှိ စိစစ်ကြည့်ပါက အယူခံ
 တရားလို၏ လျှောက်ထားချက်အရပင်လျှင် အီမာရယ်ရိုစ်ဂါးဒင်းဟိုတယ်
 တည်ဆောက်မှုလုပ်ငန်းကို စတင် ဆောင်ရွက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်
 သည်။ ဟိုတယ်တည်ဆောက်မှုလုပ်ငန်း မပြီးသေးခြင်းမှာ တစ်နှစ်အတွင်း
 အလုပ်အကိုင် စ၍ မလုပ်မကိုင်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အလုပ်အကိုင် ရပ်ဆိုင်း
 ထားခြင်း မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားချက်ပါ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်း
 လိုသည့် အကြောင်းပြချက်များသည် မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေ
 ပုဒ်မ ၁၆၂ (၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံးမဝင်ကြောင်း မြင်သာ
 ထင်ရှားသည်။

အယူခံ တရားလို၏ လျှောက်ထားချက်တွင် ဖော်ပြထားသော ကုမ္ပဏီ ဖျက်သိမ်းလိုကြောင်း အဓိကအကြောင်းပြချက်များသည် အထက်ဖော်ပြပါ မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ တွင် ဖော်ပြထားသည့် အခြားသော အကြောင်းအချက်များနှင့်လည်း အကျုံးဝင် ညီညွတ်မှု မရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ဦးအုန်းမောင် ပါ-၂ နှင့် ချမ်းသာစေ ကုမ္ပဏီလီမိတက် ပါ-၃ အမှု^(၁)တွင် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန် လျှောက်ထားသော လျှောက်လွှာမျိုးတွင် ဖျက်သိမ်းရန် အကြောင်းရှိလျှင် ထိုအကြောင်းကို အသေအချာ ဖော်ပြ သင့်ကြောင်း၊ သို့မှသာလျှင် ဒါရိုက်တာများက မည်သည့်အတွက် မဖျက် သိမ်းသင့်ကြောင်းကို ချေပနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၂ (၆)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ တရားမျှတသည်ဟု ထင်မြင်လျှင် တရားရုံးက ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ဖျက်သိမ်းနိုင်သော်လည်း အကြောင်း အလွန်တရာ ခိုင်လုံမှသာလျှင် ထိုသို့ ဖျက်သိမ်းသင့်ကြောင်း၊ အလွယ်တကူ ပြုလုပ်အပ်သော ကိစ္စမဟုတ်ကြောင်း ညွှန်ပြထားသည်။

အယူခံတရားလိုသည် အီမာရယ်ရိစ်ဂါးဒင်း လီမိတက်ကို ဖျက်သိမ်း ရန် အကြောင်းရှိကြောင်းကို ခိုင်လုံအောင် ဖော်ပြနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းခွင့်ပြုခြင်းမှာ အလွန်ထူးခြားသည့် အမှုမျိုးတွင် အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့၍ ပေးသည့် သာမန်မဟုတ်သော သက်သာခွင့် ဖြစ်ကြောင်း အမှု^(၂)တွင် သုံးသပ်ထားသည်ကို သတိပြုရန် လိုပေသည်။

ကုမ္ပဏီဆိုသည်မှာ မိသားစုဝင်များက သူတို့၏ ဝင်ငွေများကို စုပေါင်း၍ အတူတကွ အလုပ်လုပ်ကိုင်ကာ ကောင်းတူဆိုးဖက် အကျိုး အမြတ် ခံစားခြင်းနှင့် တူသည်။ အရေးကိစ္စများကို စီမံဆောင်ရွက်ရာ၌ ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် မိသားစုဝင်များအနေဖြင့် ဆင်ခြင်တုံတရား အရ ဆောင်ရွက်ရန်မှာ အတူတကွ ညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးပြီး ပြဿနာ၏ အဖြေကို ရှာရန် ဖြစ်သည်။ အလားတူပင် အစုရှယ်ယာဝင်များသည်လည်း စီမံခန့်ခွဲမှု အကျိုးအမြတ် ခွဲဝေမှု စသည်ကဲ့သို့ အရေးအရာများကို ကုမ္ပဏီ

၁၉၉၉
မေလီအောင်
အင်တာနေရှင်နယ်
ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
ကုမ္ပဏီ၏
မန်နေဂျင်း
ဒါရိုက်တာ
ဦးအောင်ကျော်မင်း)
နှင့်
အီမာရယ်
ရိစ်ဂါးဒင်း
လီမိတက်
ပါ-၂*

(၁) ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စာ-၂၅၈ (ရုံးချုပ်)
(၂) ဘီအယ်လ်ဘီ၊ အတွဲ ၁၃၊ စာ-၅၁

၁၉၉၉
 မေလီအောင်
 အင်တာနေရှင်နယ်
 ကုမ္ပဏီလီမိတက်
 (၎င်း၏ကိုယ်စား
 ကုမ္ပဏီ၏
 မန်နေဂျင်း
 ဒါရိုက်တာ
 ဦးအောင်ကျော်မင်း)
 နှင့်
 အီမာရယ်
 ရိုစ်ဂါးဒင်း
 လီမိတက်
 ပါ-၂*

အတွင်း အချင်းချင်း ဆွေးနွေး ဆုံးဖြတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီတွင် အချင်းချင်း ညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးသော်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် မရရှိသည့်အခါတွင် မှသာ၊ ထို့ပြင် လုံလောက် ခိုင်မာသည့် အကြောင်းရှိလာလျှင် တရားရုံးက ကုမ္ပဏီ၏ အရေးကိစ္စများကို စီမံခန့်ခွဲမည်၊ သို့မဟုတ် ပြင်းထန်စွာ အရေးယူသည့်အနေဖြင့် ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းမည် ဖြစ်သည်။ ချမ်းသာစေ ကုမ္ပဏီအရေးကိစ္စ၊ လျှောက်ထားသူ ဦးအုန်းမောင် ပါ-၂ အမှု^(၃)ကို ကြည့်ပါ။

မေလီအောင် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီလီမိတက်သည် ကုမ္ပဏီ အတွင်း ပေါ်ပေါက်သည့် ပြဿနာများကို အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းခြင်းဖြင့် အဖြေမရှာဘဲ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန် တရားရုံးသို့ လျှောက်ထား လာခြင်းမှာ စဉ်းစားချင့်ချိန်ခြင်း မရှိ၊ အဆောတလျှင် ပြုလုပ်ရာ ရောက် ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားလို (မူလရုံးလျှောက်ထားသူ) ၏ လျှောက်ထားချက်ကို ပလပ်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းမှု မရှိဟု သဘောရရှိပေသည်။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြု၍ ဤတရားမအထွေထွေ အယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ် သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

(၃) ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၄၉၆

တရားမ ပထမအယူခံမှု

+ ၁၉၉၉
ဧပြီလ
၂ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးခင်မောင်လတ်ရှေ့တွင်

မန်နေဂျာ၊ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်
နှင့်
ဦးဟန်မြင့် ပါ-၂*

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ (က) အဆိုလွှာအရ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်လျှင် အဆိုလွှာကို ပယ်ဖျက်ရန်ဖြစ်ပြီး အမှုကို ပလပ်ရန် မဟုတ်ခြင်း၊ အဆိုလွှာကို ပယ်ခြင်းနှင့် အမှုကို ပလပ်ခြင်းတို့၏ ကွဲပြား ခြားနားမှု။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အဆိုလွှာအရ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိသေးကြောင်း တွေ့ရပါက တရားရုံးသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ (က)အရ အဆိုလွှာကို ပယ်ရန် ဖြစ်သည်။ အမှုကို ပလပ်ရန် မဟုတ်ချေ။

အဆိုလွှာကို ပယ်ခြင်း၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုမှာ အမှုကို ပလပ်ခြင်း၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုနှင့် ကွဲပြားခြားနားသည်။ အဆိုလွှာကို ပယ်ခြင်းသည် အမှု၏ အခြေခံကို နုတ်သိမ်းလိုက်သည်ဖြစ်၍ အမှုကို အလျဉ်းမစွဲဆိုဘိသကဲ့သို့ အကျိုးသက်ရောက်သည်။ အမှုကို ပလပ်ခြင်းမှာမူ အမှုတည်ရှိခြင်းကို အသိအမှတ်ပြုလျက် အမှုရပ်သွားခြင်းကို ညွှန်ပြသည်။ အဆိုလွှာကို ပယ်လျှင် တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်းအရာ တစ်ရပ်တည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုသစ် ထပ်မံစွဲဆိုခြင်းကို တရားမကျင့်ထုံး

* ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၂၆
+ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂ တွင် ချမှတ်သော ၆-၁-၉၈ ရက်စွဲပါ မကွေးတိုင်း တရားရုံး (မကွေးခရိုင်)၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံ ဝင်ရောက်မှု

၁၉၉၉
မန်နေဂျာ
မြန်မာ့စီးပွား
ရေးဘဏ်
နှင့်
ဦးဟန်မြင့်
ပါ-၂*

ဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၃ အရ တားမြစ်ပိတ်ပင်ခံရခြင်း မရှိချေ။
အမှုကို ပလပ်လျှင်မှု တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်းအရာတစ်ရပ်တည်း
အပေါ် အမှုသစ် စွဲဆိုခြင်းကို ပိတ်ပင်ခြင်း ခံရမည် ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဒေါ်ပိုပိုကြည်၊
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး
(ရှေ့နေချုပ်ရုံး)
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးလှဝင်း (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

မကွေးတိုင်း တရားရုံး (မကွေးခရိုင်) တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂/၉၇
တွင် တောင်တွင်းကြီးမြို့၊ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်၊ မန်နေဂျာက ဦးဟန်မြင့်
နှင့် ဒေါ်တင်ဝင်း (ခ) ဒေါ်နီတို့အပေါ် ငွေပေါင်း ၄၀၀၄၃၇/၆၀ ပြား
အတွက် အပေါင်ဒီကရီ ရလိုမှု စွဲဆိုရာ ပလပ်ခြင်းခံရသည်။ တိုင်းတရားရုံး၏
စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မန်နေဂျာ၊ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်က မကျေနပ်
သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံ ဝင်ရောက်သည်။

အမှုမှာ ဦးဟန်မြင့်နှင့် ဒေါ်တင်ဝင်းတို့သည် တောင်တွင်းကြီးမြို့
မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်ခွဲမှ (၅-၂-၉၃) နေ့တွင် ငွေကျပ် ၃၀၀၀၀၀/-ကို
၎င်းတို့ပိုင် မြေနှင့် အိမ်အား အပေါင်ထား၍ ချေးယူခဲ့ကြကြောင်း၊ ထိုသို့
ချေးယူရာတွင် အော်ဒီမံ စာချုပ်များကို (၅-၂-၉၃)၊ (၅-၂-၉၄)၊
(၅-၂-၉၅)နှင့် (၁၁-၉-၉၆) နေ့များ၌ ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ဦးဟန်မြင့်
တို့က (၃၀-၇-၉၅)နှင့် (၁၁-၉-၉၆) နေ့များတွင် ကြွေးမြီရှိကြောင်း
ဝန်ခံချက်ကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြကြောင်း၊ (၃၀-၉-၉၆) နေ့ထိ ချေးငွေနှင့်
အတိုးငွေ စုစုပေါင်း ၄၀၀၄၃၇/၆၀ ပြားတိတိကို ပေးဆပ်ရန် တာဝန်
ရှိသော်လည်း ပေးဆပ်ခြင်း မပြုကြောင်း အဆိုပြု၍ စွဲဆိုသောအမှု ဖြစ်သည်။

မူလရုံးက “တရားလို၏ စွဲဆိုမှုသည် တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း
ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိ ဆိုသည်မှာ မှန်သလား” ဟူသော ငြင်းချက်ကို ပဏာမ
ငြင်းချက်အဖြစ် သတ်မှတ် ကြားနာခဲ့သည်။ မူလရုံးက အဆိုလွှာအရ
တရားလို တောင်းဆိုသော ငွေမှာ (၃၀-၉-၉၆) ရက်စွဲပါ အော်ဒီမံ
စာချုပ်အရ ငွေများဖြစ်ရာ ယင်းအော်ဒီမံ စာချုပ်သက်တမ်း ကုန်ဆုံးမည့်

နေ့မှာ (၃၀-၉-၉၇)နေ့ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနေ့ရက် နောက်ပိုင်းတွင် တရားပြိုင် များက ငွေပေးဆပ်ခြင်း မရှိမှသာလျှင် တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက် မည်ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်၍ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုဘက်မှ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိက အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် မှတ်ပုံတင် အပေါင်စာချုပ် ပြုလုပ်ပြီး (၅-၂-၉၃)နေ့တွင် ငွေချေးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ချေးငွေများ ပြန်လည်မပေးဆပ် နိုင်သည့်အတွက် အပေါင်ဒီကရီ ရလိုမှု စွဲဆိုရာတွင် (၅-၂-၉၃)နေ့တွင် သော်လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့က ကြွေးမြီရှိကြောင်း ဝန်ခံလက်မှတ် ရေးထိုး သည့် (၃၀-၇-၉၅)နေ့နှင့် (၁၁-၉-၉၆)နေ့များတွင်သော်လည်းကောင်း တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလျက် မူလရုံးက တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိဟု သုံးသပ်သည်မှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ မူလရုံးက အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင် တို့အကြားတွင် (၃၀-၉-၉၆)ရက်စွဲပါ အော်ဒီမံ စာချုပ်ကို ထပ်မံ ချုပ်ဆို ခဲ့သဖြင့် (၁၅-၅-၉၆) ရက်စွဲပါ အယူခံတရားလိုများက ပေးပို့သော နို့တစ်စာကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရာ ရောက်သည်ဟု သုံးသပ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ (၃၀-၉-၉၆) ရက်စွဲပါ အော်ဒီမံ စာချုပ်သည် ကြွေးမြီရှိကြောင်း အာမခံအဖြစ် ရယူထားသော စာချုပ်သာ ဖြစ်ပြီး အပေါင်စာချုပ် မဟုတ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိဟု သုံးသပ်ခဲ့ပါကလည်း တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ အရ အဆိုလွှာကို ပယ်ရန်သာဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်သည်မှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှု မရှိကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

၁၉၉၉
မန်နေဂျာ
မြန်မာ့စီးပွား
ရေးဘဏ်
နှင့်
ဦးဟန်မြင့်
ပါ-၂*

အယူခံတရားပြိုင်များ၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားလိုဘက်သည် အယူခံတရားပြိုင်များအပေါ် စာရင်းရှင် ထုတ်ချေးငွေဖြစ်သော ငွေကျပ် ၃၀၀၀၀၀/- နှင့် အတိုးများ ရလိုကြောင်း စွဲဆိုခြင်းဖြစ်၍ နောက်ဆုံး ချုပ်ဆိုခဲ့သော (၃၀-၉-၉၆) ရက်စွဲပါ အော်ဒီမံ စာချုပ်အရ တစ်နှစ် ပြည့်မြောက်မှသာ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အော်ဒီမံ စာချုပ်ဟု ခေါ်သော ငွေချေးစာချုပ်ပုံစံ အယ်လ် ၂၉ တွင်

၁၉၉၉
မန်နေဂျာ
မြန်မာ့စီးပွား
ရေးဘဏ်
နှင့်
ဦးဟန်မြင့်
ပါ-၂*

ချေးယူသော ငွေများကို သတ်မှတ်ထားသော အတိုးနှုန်းအရ သုံးလလျှင် တစ်ကြိမ် တစ်နှစ်စေ့ရောက်သည့်အခါတွင် ပေးဆပ်ရန် စည်းကမ်းချက် ပါရှိကြောင်း၊ (၃၀-၉-၉၆)နေ့တွင် အတိုးရင်းငွေပေါင်း (၄၀၀၄၃၇/၆၀) ပြားအတွက် အော်ဒီမံ စာချုပ်အသစ် ထပ်မံချုပ်ဆိုခဲ့၍ အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့အကြားတွင် ပဋိညာဉ်ဥပဒေပုဒ်မ ၆၂ အရ ပဋိညာဉ် အသစ်ဖြင့် အစားထိုးလိုက်ရာ ရောက်သောကြောင့် ယင်းစာချုပ်အရသာလျှင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဆောင်ရွက်သွားကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ (၁၅-၅-၉၆) ရက်စွဲပါ နို့တစ်စာကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရာ ရောက်သည်ဟု မူလရုံးက ကောက်ယူ သုံးသပ်သည်မှာ မှားယွင်းခြင်း မရှိကြောင်း စသဖြင့် လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ယခုအမှုမှာ ငွေပေါင်း ၄၀၀၄၃၇/၆၀ ပြားအတွက် အပေါင်ဒီကရီ ရရန် စွဲဆိုမှု ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ အတိုးရင်းပေါင်း ငွေပမာဏသည် (၃၀-၉-၉၆) ရက်စွဲပါ တရားလိုဘဏ်နှင့် တရားပြိုင်များ ချုပ်ဆိုခဲ့သည့် အော်ဒီမံ စာချုပ်ပါ ငွေပမာဏ ဟုတ် မဟုတ် တရားပြိုင်များက တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၆၊ နည်း ၅ အရ အချက်အလက် တောင်းခံ မေးမြန်းခဲ့ရာ တရားလိုက အောက်ပါအတိုင်း ဖြေကြားထားသည်-

“အဆိုပါ ချေးငွေနှင့် အတိုး (၄၀၀၄၃၇/၆၀)ပြားမှာ (၃၀-၉-၉၆) နေ့စွဲပါ တရားလိုဘဏ်နှင့် တရားပြိုင်များ ချုပ်ဆိုခဲ့သည့် အော်ဒီမံ စာချုပ်ပါ ငွေရပ်များ မှန်ပါသည်”

အထက်ပါ တရားလို၏ ဖြေဆိုချက်အရ တရားလိုသည် (၃၀-၉-၉၆) ရက်စွဲ အော်ဒီမံ စာချုပ်၌ ချုပ်ဆိုထားသော အတိုးရင်းငွေများကို ရရန် အတွက် ယခုအမှုကို စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

တရားပြိုင်များက အော်ဒီမံစာချုပ် ချုပ်ဆို၍ ငွေချေးရာတွင် စာချုပ် ချုပ်သောနေ့မှ တစ်နှစ်စေ့ရောက်သောနေ့တွင် ချေးငွေများ ပေးဆပ်ရမည် ဆိုသော စည်းကမ်းချက် သတ်မှတ်၍ ငွေချေးခဲ့ခြင်း ဟုတ် မဟုတ် မေးမြန်းရာတွင် တရားလိုဘဏ်က အောက်ပါအတိုင်း ဖြေကြားထားသည်-

“ချေးငွေစာချုပ်ပုံစံ အယ်လ် ၂၉ သည် တစ်နှစ်ပြည့်မြောက်သော အခါ ကြွေးမြီများကို ပြန်လည်ပေးဆပ်ပါမည်ဟု ချုပ်ဆိုသော စာချုပ် ဖြစ်ပါသည်”

၁၉၉၉
မန်နေဂျာ
မြန်မာ့စီးပွား
ရေးဘဏ်
နှင့်
ဦးဟန်မြင့်
ပါ-၂*

တရားလိုဘဏ်၏ အထက်ပါ ဖြေဆိုချက်အရဆိုလျှင် (၃၀-၉-၉၆) ရက်စွဲပါ ငွေချေးစာချုပ်ပုံစံ အယ်လ် ၂၉ ကို ချုပ်ဆိုပြီးနောက် တစ်နှစ် ပြည့်မြောက်သော (၃၀-၉-၉၇)နေ့တွင် တရားပြိုင်များက ငွေပေးဆပ်ခြင်း မပြုမှသာလျှင် တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း စတင် ပေါ်ပေါက်မည် ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုကို (၂၂-၁-၉၇)နေ့တွင် စွဲဆိုခြင်းဖြစ်၍ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိသေးကြောင်း မူလရုံးက သုံးသပ်ခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းခြင်း မရှိချေ။

အဆိုလွှာအရ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိသေး ကြောင်း တွေ့ရပါက တရားရုံးသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ (က)အရ အဆိုလွှာကို ပယ်ရန် ဖြစ်သည်။ အမှုကို ပလုပ်ရန် မဟုတ်ချေ။

အဆိုလွှာကို ပယ်ခြင်း၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုမှာ အမှုကို ပလုပ် ခြင်း၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုနှင့် ကွဲပြား ခြားနားသည်။ အဆိုလွှာကို ပယ်ခြင်းသည် အမှု၏ အခြေခံကို နုတ်သိမ်းလိုက်သည်ဖြစ်၍ အမှုကို အလျဉ်းမစွဲဆိုဘိသကဲ့သို့ အကျိုးသက်ရောက်သည်။ အမှုကို ပလုပ်ခြင်း မှာမူ အမှုတည်ရှိခြင်းကို အသိအမှတ်ပြုလျက် အမှုရပ်သွားခြင်းကို ညွှန်ပြ သည်။ အဆိုလွှာကို ပယ်လျှင် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းအရာ တစ်ရပ် တည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုသစ် ထပ်မံစွဲဆိုခြင်းကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၃ အရ တားမြစ် ပိတ်ပင်ခံရခြင်း မရှိချေ။ အမှုကို ပလုပ်လျှင်မူ တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်းအရာတစ်ရပ်တည်း အပေါ် အမှုသစ် စွဲဆိုခြင်းကို ပိတ်ပင်ခြင်း ခံရမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မူလရုံးက အဆိုလွှာကို ပယ်ရန် အမိန့်မချမှတ်ဘဲ အမှုကို ပလုပ်ခဲ့သည်မှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်း မရှိသဖြင့် ပြင်ဆင်ရန် လိုအပ်သည်။

၁၉၉၉

မန်နေဂျာ
မြန်မာ့စီးပွား
ရေးဘဏ်
နှင့်
ဦးဟန်မြင့်
ပါ-၂*

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံမှုကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ
ခွင့်ပြု၍ မူလရုံး ဒီကရီအစား မူလရုံး တရားလို၏ အဆိုလွှာကို တရားမ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ (က)အရ ပယ်ကြောင်း ပြင်ဆင်
ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သည်။

စရိတ် ခွင့်မပြု။

တရားမ အထူးအယူခံမှု

+ ၁၉၉၉

ဇွန်လ

၉ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊ တရားသူကြီးများ
ဖြစ်ကြသော ဦးသန်းဦး၊ ဦးခင်မောင်လတ်၊ ဦးခင်မြင့်နှင့်
ဒေါက်တာတင်အောင်အေးတို့ရှေ့တွင်

မမြစန်း

နှင့်

ဒေါ်မိုးစိန် ပါ-၄*

အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု၊ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည်
ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်း ရှိ မရှိမှာ ပဏာမအဆင့်
တွင် ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာဖြစ်ခြင်း၊ ပဏာမ ဒီကရီ ချမှတ်ပြီး
လျှင် စွဲဆိုခွင့် ကျန်ရှိခြင်း ရှိ မရှိ ပြဿနာ မပေါ်ပေါက်
တော့ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် အဆင့်
၂ ဆင့် ရှိသည်။ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်
ကျော်လွန်ခြင်း ရှိ မရှိမှာ ပဏာမအဆင့်တွင် ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာ
ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကောင်းရှိနှင့် မမြစန်းတို့က တိုင်းတရားရုံးက ချမှတ်သည့်
ပဏာမဒီကရီကို မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံ ဝင်ရောက်ခဲ့သော်
လည်း အယူခံမှု အတောအတွင်း အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကောင်းရှိ
ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှု တစ်မှုလုံး ရပ်စဲသွား
ကြောင်း သုံးသပ်၍ အယူခံမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကာလစည်းကမ်း

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ တရားမ အထူးအယူခံမှုအမှတ် ၅၀

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှု ၉၆ တွင် ချမှတ်သော ၉-၅-၉၅
ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်)၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
မကျေနပ်၍ အထူးအယူခံ ဝင်ရောက်မှု

၁၉၉၉
မမြစန်း
နှင့်
ဒေါ်မိုးစိန်
ပါ-၄*

သတ် မကျော်လွန်ကြောင်း ချမှတ်သည့် မူလရုံး၏ အမိန့်သည် အတည် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ယခု အထူးအယူခံမှုမှာ ပဏာမဒီကရီမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အမှု မဟုတ်ပေ။ အပြီးသတ် ချမှတ်သည့် ဒီကရီကို အဆင့်ဆင့် အယူခံဝင်ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အထူးအယူခံမှု ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ကောင်းရှိနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ပြဿနာကို ဤအထူးအယူခံမှုတွင် စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ရန်အကြောင်း မပေါ်တော့ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဤအမှုတွင် အငြင်းမပွားသည့် အချက်မှာ ဒေါ်မိုးစိန်က ဒေါ်ကောင်းရှိတို့အပေါ် ပဏာမဒီကရီ ရရှိပြီးနောက်မှ ဒေါ်ကောင်းရှိ ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်သည့်အခါ အမွေဆိုင်များ၏ အမွေစုများကို ဥပဒေနှင့် အညီ သတ်မှတ်ပေးပြီး ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များ ကိုလည်း ပြဋ္ဌာန်းပေးပြီး ဖြစ်သည်။ တရားလိုအနေဖြင့် အမွေဆိုင်များအပေါ် တရားစွဲဆိုခွင့်မှာ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်သည်အထိ အကျိုးဖြစ်ထွန်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် အမွေဆိုင်တို့အပေါ် တရားစွဲဆိုသော အမှုမှာ ရပ်စဲ သွားရန်အကြောင်း မရှိတော့ချေ။ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးလျှင် တရား စွဲဆိုခွင့် ကျန်ရှိခြင်း ရှိ မရှိ ပြဿနာ မပေါ်ပေါက်တော့ပေ။ အကြောင်းမူ တရားစွဲဆိုခွင့်သည် အဆိုပါ ပဏာမဒီကရီတွင် ပေါင်းစပ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အမှုတစ်မှု၌ ဒီကရီတစ်ရပ် ချမှတ်ပြီးလျှင် အယူခံရုံးက ပယ်ဖျက်ခြင်း မပြုသရွေ့ ထိုအမှုကို ပုလုပ်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးမှ တရားပြိုင် ကွယ်လွန်သွားရာတွင် ကွယ်လွန်သူ တရားပြိုင်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုရပ်စဲခြင်း မရှိနိုင်ပေ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၂ နည်း ၄ သည် ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးသော အမှုများနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၂ နည်း ၃ (၂) နှင့် နည်း ၄ (၃) တွင် သတ်မှတ်ထားသည့် ကာလအတွင်း တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ထည့်သွင်းခြင်း မပြုလျှင် အမှုရပ်စဲကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထား

သည်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် အမှုသည် ကွယ်လွန်သော်လည်း အမှုရပ်စဲခြင်း မရှိသည့် ကိစ္စတွင် တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ထည့်သွင်းရေးအတွက် ကာလ စည်းကမ်းသတ် သတ်မှတ်ထားရန်အကြောင်း မရှိချေ။

၁၉၉၉
မမြစန်း
နှင့်
ဒေါ်မိုးစိန်
ပါ-၄*

သို့ဖြစ်၍ ပဏာမ ဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက် တရားပြိုင် ကွယ်လွန်ရာ တွင် ထိုသူကွယ်လွန်သည့်နေ့မှ ရက်ပေါင်း ၉၀ အတွင်း တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ထည့်သွင်းပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း မပြုသော်လည်း ကွယ်လွန်သူ တရားပြိုင်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုရပ်စဲခြင်း မရှိပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးတင်ထွန်း၊ (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးသိန်းထွန်း (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅ တွင် ဒေါ်မိုးစိန်က ၎င်း၏ အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဒေါ်ကြည်လှိုင်မှတစ်ဆင့် ဒေါ်ကောင်းရှိနှင့် မမြစန်းတို့အပေါ် ကွယ်လွန်သူ ဦးအေး ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမွေပုံပစ္စည်းကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ အမွေပုံပစ္စည်း တစ်ဝက်ကို ရထိုက်ကြောင်း ပဏာမဒီကရီ ရရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် တိုင်းတရားရုံးက ပစ္စည်းစာရင်း ကောက်ယူရန်နှင့် ခွဲဝေရန် ကော်မရှင်နာ ခန့်ထား ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို အတည်ပြု၍ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် မြေပေါ်ရှိ တိုက်ကို တရားလို ဒေါ်မိုးစိန်အား တစ်ဝက်ခွဲဝေပေးရန် အပြီးသတ်ဒီကရီ ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် မမြစန်းက တရားချုပ်သို့ အယူခံ တင်သွင်းသော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိပေ။ မမြစန်းက တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည် စစ်ဆေး စီရင်ပေးရန် ၁၉၉၅ ခုနှစ် တရားမအံ့ထွေထွေလျှောက်လွှာ(အထူး) အမှတ် ၄၈၁ တွင် လျှောက်ထားသောအခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို စိစစ် ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်-

၁။ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည် အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်သည့် အချက်အလက်များအရ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်း ရှိ မရှိ။

၁၉၉၉
မမြစန်း
နှင့်
ဒေါ်မိုးစိန်
ပါ-၄*

၂။ ကွယ်လွန်သူ ဦးအေး ကျန်ရစ်သော အမွေကို ပထမဇနီး ဒေါ်မိုးစိန်က ဒုတိယဇနီး ဒေါ်ကောင်းရှိနှင့် အခြားတစ်ဦးအပေါ် စွဲဆိုသော အမွေမှုတွင် ဒေါ်ကောင်းရှိ ကွယ်လွန်ရာတွင် တရားလို ဒေါ်မိုးစိန်၏သမီး ၃ ဦးအား ဆန့်ကျင်ဘက် တရားပြိုင် ဒေါ်ကောင်းရှိ၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ထည့်သွင်းကာ အပြီးသတ် ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့ခြင်းမှာ အမှု၏ သဘောသဘာဝ အရ မှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိ။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ကာလစည်းကမ်းသတ် ပြဿနာမှာ ဥပဒေပြဿနာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အထက်တရားရုံးတော်များမှ မည်သည့် အဆင့်တွင်မဆို ဖော်ထုတ် ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေကြောင်းကို မူလရုံးတော်သို့ ချေပလွှာ တင်သွင်းစဉ်ကပင် အယူခံတရားလိုက တင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့ အောင်မင်္ဂလာ ရပ်ကွက်ကောင်စီတွင် ညှိနှိုင်းကြစဉ် တရားပြိုင် ဒေါ်ကောင်းရှိက အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းမှာ ၎င်းပိုင်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို တို့အား မပေးနိုင်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သော ၁၉၇၇ ခုနှစ်သည် တရားလိုအား အတိအလင်း ဆန့်ကျင်သော နှစ်ဖြစ်ရာ တရားလိုသည် တရားပြိုင်အား တရားစွဲဆိုလိုက ၁၉၈၉ ခုနှစ် မကုန်ဆုံးမီ စွဲဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် ယခုအမှုကို ၂၀-၂-၉၀ နေ့တွင်မှ တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်ရာ ကာလစည်းကမ်း သတ် ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်ကြောင်းကို မြင်သာလျက်ရှိကြောင်း၊ မူလရုံးက ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့သည်ကို ဒေါ်ကောင်းရှိက နိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်)သို့ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၄၇၁ ဖြင့် အယူခံဝင်ရောက်ထားစဉ် ကြားနာမှု မပြုရသေးမီ ၁၈-၃-၉၂ နေ့တွင် ဒေါ်ကောင်းရှိ ကွယ်လွန်သွားကြောင်း၊ ဒေါ်ကောင်းရှိအတွက် တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ထည့်သွင်းပေးရန် မမြစန်း (ယခုအယူခံ တရားလို) ကသာ လျှောက်ထားခဲ့ပြီး အခြားမည်သူကမျှ သတ်မှတ်ရက်အတွင်း လျှောက်ထားခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ သို့သော် တရားရုံးချုပ်က မမြစန်းသည် ဒေါ်ကောင်းရှိ၏ အမွေခံ မဟုတ်၍ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ထည့်သွင်းခွင့် မပြုကြောင်းနှင့် အခြားလျှောက်ထားသူလည်း မရှိ၍ ယင်း အမွေမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသမျှမှာ အမိန့် ၂၂၊ နည်း ၃ (၂) နှင့် နည်း ၄ (၃) တို့အရ အမှုမှာ ရပ်စဲသွားသည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ အမှုတစ်ခုလုံး ရပ်စဲပြီး ဖြစ်ပါလျက် မူလအမှုတွဲ စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံးတော်သို့

ပြန်ရောက်ရှိသည့်အခါ တရားလို၏ အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်လှိုင်က ၎င်းနှင့် ကျန်ညီမနှစ်ဦးတို့အား ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ကောင်းရှိ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် ထည့်သွင်းပေးရန် လျှောက်ထားကြပြန်ရာ ၎င်းတို့အား ဒေါ်ကောင်းရှိ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် ထည့်သွင်းခွင့်ပြုကြောင်းနှင့် ယင်းအမှုကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်မည်ဟု ၈-၁-၉၃ ရက်နေ့က စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံးမှ အမိန့်ချမှတ်ပြန်ကြောင်း၊ ဒေါ်ကောင်းရှိ ကွယ်လွန်ပြီး ၁၀ လခန့် ကြာမှ လျှောက်ထားခဲ့မှုအား ခွင့်ပြုခြင်း ဖြစ်သည့်အပြင် တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်ကောင်းရှိ နေရာတွင် မည်သူ့ကို တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ထည့်သွင်းခြင်း မပြု၊ အမှုရပ်စဲကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထားသည့် အမိန့်နှင့်လည်း မညီမညွတ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရက်ပေါင်း ၉၀ အတွင်း လျှောက်ထားခဲ့မှုလည်း မဟုတ်ဘဲ မူလရုံးက ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

၁၉၉၉
မမြစန်း
နှင့်
ဒေါ်မိုးစိန်
ပါ-၄*

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်)က တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၄၇၁/၉၀ ကို ပလပ်ပြီးနောက် အယူခံ တရားလိုအနေနှင့် ဆက်လက်အရေးဆို အယူခံ တင်ပြခြင်း မရှိသဖြင့် ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာ ပြဿနာများမှာ တည်မြဲ ခိုင်မာလျက်ရှိပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ဤကဲ့သို့ အယူခံ ဆက်လက် တင်ပြခြင်း မရှိသဖြင့် အပြီးသတ် ဒီကရီမှ အယူခံ ဝင်ရောက်လာခြင်း အပေါ် ပဏာမဒီကရီတွင် ချမှတ်ခဲ့သည့် ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ မှန်ကန်မှု မရှိကြောင်း တင်ပြနိုင်ခွင့် အယူခံတရားလိုတွင် မရှိတော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယခုအယူခံမှုတွင် တင်ပြထားသော ပဏာမဒီကရီနှင့် သက်ဆိုင် သည့် အယူခံ အကြောင်းပြချက်များကို ဤအယူခံရုံးမှ ထည့်သွင်း သုံးသပ်ရန် မလိုအပ်ကြောင်း၊ မူလရုံးထွင် ပေါ်ပေါက်သည့် အချက်အလက် များအရ အမွေပုံပစ္စည်း အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံတို့မှာ မူလ တရားလိုနှင့် အမှတ် (၁) တရားပြိုင်တို့၏ခင်ပွန်း ဦးအေး၏ပစ္စည်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှတ် (၂) တရားပြိုင်သည် အမှတ် (၁) တရားပြိုင်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဤသို့ ဆွေမျိုးမတော်စပ်သူ သူစိမ်းအား အမွေပုံပစ္စည်း အားလုံးအား အမှတ် (၂) တရားပြိုင် ဒေါ်ကောင်းရှိက ပေးပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ အမွေဆိုင်ပစ္စည်း တစ်ခုလုံးအား သူစိမ်း ဖြစ်သူကို ပေးခဲ့လျှင်လည်း ဤသို့ ပေးကမ်းခြင်းမှာ မူလကပင် ပျက်ပြယ်

၁၉၉၉
မမြစန်း
နှင့်
ဒေါ်မိုးစိန်
ပါ-၄ *

သည့် စာချုပ်စာတမ်းတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် အပေးစာချုပ် ပြုလုပ်ပြီးနောက် ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် တရားစွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ၁၂ နှစ် မကျော်လွန်သေးသဖြင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် မကျော်သေးကြောင်း၊ ဦးအေး ကွယ်လွန်ပြီးနောက် သက်ဆိုင်ရာ ကောင်စီရုံးတွင် အမွေတောင်းခံခြင်းမှာ မူလတရားလို ဦးအေး၏ ပထမဇနီး ဒေါ်မိုးစိန်က တောင်းခံခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ဒေါ်မိုးစိန်၏ သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်လှိုင်က သက်ဆိုင်ရာ ရပ်ကွက်ကောင်စီရုံးတွင် ပြောဆို တောင်းခံခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က ဒေါ်ကြည်လှိုင်မှာ ဒေါ်မိုးစိန်၏ အထွေထွေ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ မဟုတ်သေးကြောင်း၊ သမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဖခင် ကွယ်လွန်သဖြင့် မိထွေးထံ သွားရောက် အမွေကိစ္စ ပြောဆိုခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ကြည်လှိုင်၏ ပြောဆိုမှုများအပေါ် အခြေပြု၍ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို ရေတွက်ရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ဒေါ်ကောင်းရှိမှာ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက်မှ ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံဝင်ရောက်နေဆဲ ကွယ်လွန်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံ ရုံးတွင် အယူခံတရားလိုတစ်ဦးဖြစ်သူ မမြစန်းက တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် မထည့်သွင်းနိုင်သဖြင့် အယူခံမှု ရပ်စဲခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံမှု ရပ်စဲပြီးနောက် မူလအမှု မူလရုံးသို့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါတွင် ဒေါ်ကောင်းရှိနှင့် ဆက်စပ်သည့် အမွေဆိုင်များကို တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် များအဖြစ် မလွဲမသွေ ထည့်သွင်း၍ အမွေမှုကို စီမံရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ကောင်းရှိတွင် ဆွေမျိုးအနီးစပ်ဆုံး မရှိသဖြင့် အနီးစပ်ဆုံး ဆွေမျိုးများဖြစ်သည့် ဒေါ်မိုးစိန်၏ သမီးများ၊ ဒေါ်ကောင်းရှိ၏ လင်ပါ သမီးများမှာ ဒေါ်ကောင်းရှိ၏ အမွေကို ဆက်ခံနိုင်သောသူများ ဖြစ်သဖြင့် အမှုတွင် တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ထည့်သွင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက် မည်သည့်အဆင့်တွင်မဆို တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ထည့်သွင်းခြင်းကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၂ နည်း ၁၀ အရ ခွင့်ပြုထားကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ကွယ်လွန်သူ ဦးအေးတွင် ဇနီးနှစ်ယောက် ရှိသည်။ ဦးအေးနှင့် ပထမဇနီး ဒေါ်မိုးစိန်တို့မှ သားသမီး ၃ ယောက် မွေးဖွားသည်။ ဒုတိယ ဇနီး ဒေါ်ကောင်းရှိနှင့် သားသမီး မထွန်းကားချေ။

ဦးအေး၏ ပထမဇနီး ဒေါ်မိုးစိန်က ဦးအေး ကွယ်လွန်သည့်အခါ အမွေပုံပစ္စည်း ကျန်ရစ်သည်ဟု အဆိုပြု၍ ဒုတိယဇနီး ဒေါ်ကောင်းရှိနှင့်

အမွေပုံပစ္စည်း အားလုံးကို လက်ဝယ်ထားသူ မမြစန်းတို့အပေါ် ဦးအေး ကျန်ရစ်သည့် အမွေပစ္စည်းကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၉၉
မမြစန်း

မူလရုံးက တရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် မကျော်လွန်ကြောင်းကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သုံးသပ်၍ အဆုံးအဖြတ် ပေးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

နှင့်
ဒေါ်မိုးစိန်
ပါ-၄*

မူလရုံးက ကာလစည်းကမ်းသတ် ပြဿနာကို အဆုံးအဖြတ် မပေး ခဲ့ကြောင်း တင်ပြချက်မှာ မှန်ကန်ခြင်း မရှိချေ။

အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် အဆင့် ၂ ဆင့် ရှိသည်။ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်း ရှိ မရှိမှာ ပဏာမအဆင့်တွင် ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကောင်းရှိနှင့် မမြစန်းတို့က တိုင်းတရားရုံးက ချမှတ်သည့် ပဏာမဒီကရီကို မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့သော် လည်း အယူခံမှု အတောအတွင်း အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကောင်းရှိ ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှု တစ်မှုလုံး ရပ်စဲသွား ကြောင်း သုံးသပ်၍ အယူခံမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကာလစည်းကမ်း သတ် မကျော်လွန်ကြောင်း ချမှတ်သည့် မူလရုံး၏ အမိန့်သည် အတည် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုအထူးအယူခံမှုမှာ ပဏာမဒီကရီမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အမှု မဟုတ်ပေ။ အပြီးသတ် ချမှတ်သည့် ဒီကရီကို အဆင့်ဆင့် အယူခံ ဝင်ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အထူးအယူခံမှု ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ကောင်းရှိနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ပြဿနာကို ဤအထူးအယူခံမှုတွင် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရန်အကြောင်း မပေါ်တော့ချေ။

အယူခံတရားလို မမြစန်းနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ပြဿနာကို ခွဲခြားသုံးသပ်မည် ဆိုပါကလည်း ဒေါ်ကောင်းရှိက မမြစန်းအား အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းအား အပိုင်ပေးခဲ့သည့် ၃၀-၃-၇၉ နေ့မှစ၍ မမြစန်းက ဆန့်ကျင်လက်ရှိထားရာရောက်၍ စည်းကမ်းသတ် ကာလကို ထိုနေ့မှစ၍ ရေတွက်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ရေတွက်သည့်အခါ ၂၆-၂-၉၀ နေ့တွင် ဒေါ်မိုးစိန် စွဲဆိုသည့် အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် မကျော် လွန်သေးကြောင်း ထင်ရှားသည်။

၁၉၉၉
မမြစန်း
နှင့်
ဒေါ်မိုးစိန်
ပါ-၄*

ထို့ကြောင့် ကြားနာလျက်ရှိသော အမှတ် (၁) ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည် အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်သည့် အချက် အလက်များအရ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်း မရှိသေးကြောင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်။

ဒေါ်မိုးစိန်က ကွယ်လွန်သူဦးအေး ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမွေပုံပစ္စည်းကို စီမံခန့်ခွဲပေးရန် ဒေါ်ကောင်းရှိအပေါ် တရားစွဲဆိုထားစဉ် ဒေါ်ကောင်းရှိ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ကောင်းရှိ ကွယ်လွန်သည့်အခါ ဒေါ်ကောင်းရှိတွင် တရားဝင် သားသမီး မြေး မြစ်တို့ မကျန်ရစ်သဖြင့် လင်ပါ သားသမီးများက အမွေဆက်ခံ ရရှိမည် ဖြစ်သည်။ မောင်ဒွေးနှင့် ခုဟောင်းရှိန်အမှု^(၁)၊ ဦးအောင်ကြွယ်နှင့် မောင်ဖိုးလှဝင်းအမှု^(၂)တို့ကို ကြည့်ပါ။

သို့ဖြစ်ရာ လင်ပါ သားသမီးများ ဖြစ်ကြသော ဒေါ်ကြည်လှိုင်၊ ဒေါ်ကြည်မြိုင်နှင့် ဒေါ်ကြည်တင်တို့အား ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ကောင်းရှိ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် ထည့်သွင်းခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဤအမှုတွင် အငြင်းမပွားသည့် အချက်မှာ ဒေါ်မိုးစိန်က ဒေါ်ကောင်းရှိ တို့အပေါ် ပဏာမဒီကရီ ရရှိပြီးနောက်မှ ဒေါ်ကောင်းရှိ ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးလိုမှုတွင် ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်သည့်အခါ အမွေဆိုင်များ၏ အမွေစုများကို ဥပဒေနှင့်အညီ သတ်မှတ်ပေးပြီး ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များကိုလည်း ပြဋ္ဌာန်းပေးပြီး ဖြစ်သည်။ တရားလိုအနေဖြင့် အမွေဆိုင်များအပေါ် တရားစွဲဆိုခွင့်မှာ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်သည်အထိ အကျိုးဖြစ်ထွန်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် အမွေဆိုင်တို့ အပေါ် တရားစွဲဆိုသော အမှုမှာ ရပ်စဲသွားရန် အကြောင်းမရှိတော့ချေ။ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးလျှင် တရားစွဲဆိုခွင့် ကျန်ရှိခြင်း ရှိ မရှိ ပြဿနာ မပေါ်ပေါက်တော့ပေ။ အကြောင်းမူ တရားစွဲဆိုခွင့်သည် အဆိုပါ ပဏာမ ဒီကရီတွင် ပေါင်းစပ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အမှုတစ်မှု၌ ဒီကရီတစ်ရပ် ချမှတ်ပြီးလျှင် အယူခံရုံးက ပယ်ဖျက်ခြင်း မပြုသရွေ့ ထိုအမှုကို ပလုပ်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးမှ

(၁) ရန်ကုန် အတွဲ ၃၊ စာ-၂၉ ပီစီ
(၂) ၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စာ-၁၅ (လွှတ်ချုပ်)

တရားပြိုင် ကွယ်လွန်သွားရာတွင် ကွယ်လွန်သူ တရားပြိုင်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုရပ်စဲခြင်း မရှိနိုင်ပေ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၂ နည်း ၄ သည် ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးသော အမှုများနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။

၁၉၉၉
မမြစန်း
နှင့်

AT. K. P. L. M MUTHIAH CHETTYAR THA ZAN HLA and others အမှု^(၃)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

ဒေါ်မိုးစိန်
ပါ-၄*

Where a preliminary decree has been passed and no application has been made within ninety days from the date of the death of a defendant who has died after the passing of the preliminary decree to bring his legal representatives on the record, the suit does not abate as against the deceased defendant. Order 22, rule 4 of the Civil Procedure Code has no application in such a case.

အထက်ပါ မူသဘောကို မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ် (ကိုယ်စား) မန်နေဂျာ၊ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်ခွဲ၊ ပုသိမ်မြို့နှင့် မောင်ထွန်းဝင်း ပါ-၅ အမှု^(၄)တွင် လိုက်နာသည်ကို တွေ့ရသည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၂ နည်း ၃ (၂) နှင့် နည်း ၄ (၃) တွင် သတ်မှတ်ထားသည့် ကာလအတွင်း တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ထည့်သွင်းခြင်း မပြုလျှင် အမှုရပ်စဲကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် အမှုသည် ကွယ်လွန်သော်လည်း အမှုရပ်စဲခြင်း မရှိသည့် ကိစ္စတွင် တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ထည့်သွင်းရေးအတွက် ကာလ စည်းကမ်းသတ် သတ်မှတ်ထားရန် အကြောင်းမရှိချေ။

သို့ဖြစ်၍ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက် တရားပြိုင် ကွယ်လွန် ရာတွင် ထိုသူ ကွယ်လွန်သည့်နေ့မှ ရက်ပေါင်း ၉၀ အတွင်း တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ထည့်သွင်းပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း မပြုသော်လည်း ကွယ်လွန်သူ တရားပြိုင်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုရပ်စဲခြင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ကြားနာလျက်ရှိသည့် အမှတ် ၂ ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကွယ်လွန်သူ ဦးအေး ကျန်ရစ်သော အမွေကို ပထမဇနီး ဒေါ်မိုးစိန်က

(၃) ILR Rgn Vol XI စာ-၄၄၆
(၄) ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စာ-၁၂၄

၁၉၉၉
မမြစန်း
နှင့်
ဒေါ်မိုးစိန်
ပါ-၄*

ဒုတိယဇနီး ဒေါ်ကောင်းရှိနှင့် အခြားတစ်ဦးအပေါ် စွဲဆိုသော အမှုတွင်
ဒေါ်ကောင်းရှိ ကွယ်လွန်ရာတွင် တရားလို ဒေါ်မိုးစိန်၏ သမီး ၃ ဦးအား
ဆန့်ကျင်ဘက် တရားပြိုင် ဒေါ်ကောင်းရှိ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်
အဖြစ် ထည့်သွင်းခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုရှိကြောင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်။

ဤအထူးအယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

စရိတ်ကို အမွေပုံမှ ကျခံစေရမည်။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးချစ်လွင်ရှေ့တွင်

ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း (ခ) ဒေါ်သန်းသန်းမြင့် ပါ-၄

နှင့်

ဒေါ်ခင်ခင်စိုး ပါ-၂*

အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု၊ သမီးကြီးဖြစ်သူက ညီမနှင့် မောင်ငယ်တို့အပေါ် ကွယ်လွန်သူ မိဘ ကျန်ရစ်သော အမွေပုံကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်း၊ ဩရသ၏ အဓိပ္ပာယ်- မိခင် ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ဖခင်ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်လျှင် ဩရသ၏ အခွင့်အရေးကို ရနိုင် မရနိုင်၊ ဩရသ အခွင့်အရေး မရရှိလျှင် သမီးကြီး၏ အခွင့်အရေးအနေဖြင့် (၄) ပုံ (၁) ပုံ ရထိုက်ခွင့် ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဩရသ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ရင်၌ဖြစ်သော သားဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးဖြစ်သူသည် ဩရသ ဖြစ်နိုင်သည် ဆိုသည့် အချက်ကို ယခင်က များစွာ သံသယ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် သာတူနှင့် မောင်ဖြားအမှု(၃)၌ အကြီးဆုံး သမီးသည် ဩရသ အခွင့်အရေး ရနိုင်သည်ဟု အတိအကျ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ယင်းစီရင်ထုံးကို အစဉ် တစိုက် လိုက်နာခဲ့ကြ၍ ယခုအခါ အကြီးဆုံး သမီးသည် ဩရသ အခွင့်အရေး ရနိုင်သည်ဆိုသည့် အချက်မှာ အတည်တကျ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

* ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၂၆၆
+ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၉၄၃ တွင် ချမှတ်သော ၁၁-၈-၉၈ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု

၁၉၉၉
ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း
(ခ)
ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်
ပါ-၄
နှင့်
ဒေါ်ခင်ခင်စိုး
ပါ-၂*

ဩရသဖြစ်ရန် လိုအပ်ချက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်-

- (၁) တရားဝင် သားသမီး ဖြစ်ရမည်။^(၄)
- (၂) သားရင်း သမီးရင်း ဖြစ်ရမည်။^(၅)
- (၃) သားဖြစ်လျှင် အဖ မကွယ်လွန်မီ၊ သမီးဖြစ်လျှင် အမိ မကွယ်လွန်မီ အသက် ၁၈ နှစ် ပြည့်ရမည်။^(၆)
- (၄) ၁၈ နှစ် ပြည့်ချိန်တွင် သားသမီးများတွင် အကြီးဆုံး ဖြစ်ရမည်။^(၇)
- (၅) သားဖြစ်လျှင် အဖ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေရေး၊ သမီးဖြစ်လျှင် အမိ၏ အိမ်ထောင်ရေး ဝတ္တရားများကို ကူညီ ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့် ရှိရမည်။^(၈)

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် ဩရသသမီးအခွင့်အရေး တောင်းသူမှာ ဒေါ်ခင်ခင်စိုး ဖြစ်သည်။ အမွေရှင် မိဘများအနက် အဖဖြစ်သူက အရင် ကွယ်လွန်သည်။ အဖ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ခင်စိုးအနေဖြင့် ဩရသသမီး အခွင့်အရေး မရရှိနိုင်ပေ။ အမိဖြစ်သူ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အဖဖြစ်သူမှာလည်း ကွယ်လွန်ပြီး ဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးလုံး သက်ရှိထင်ရှား မရှိတော့သည့် အခြေအနေတွင် သမီးဖြစ်သူ အနေဖြင့် မိခင်နေရာကို ဝင်ရောက်၍ အမိ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ထမ်းဆောင်ရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်တော့ပေ။ အမိ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ဝင်ရောက် ထမ်းဆောင်ရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်သည့်အတွက် ဩရသအခွင့်အရေးကိုလည်း ရရှိမည် မဟုတ်။

ကင်းဝန်မင်းကြီးဦးကောင်း ပြုစုသော ဓမ္မသတ် ၃၆ စောင်တွဲ အခန်း (၈) ပုဒ်မ ၁၄၀ ၌ အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်-

“သမီးကြီးပင် ဖြစ်သော်လည်း ဩရသ မမြောက်ချေတည်း၊
မောင်ငယ်နှင့် အညီအမျှ ရရာသတည်း။

“ဝိစ္ဆေဒနိ”

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကင်းဝန်မင်းကြီးဦးကောင်း ပြုစုသော ဓမ္မသတ် ၃၆ စောင်တွဲ အခန်း (၈) ပုဒ်မ ၁၄၀ ၌ မိဘနှစ်ပါး သေ၊ အစ်မကြီး နှင့် မောင်ငယ်တို့ ခွဲဝေရာသော တရားကို အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်-

“အကြင်သူတို့သည် သမီးဦး မွေးအံ့၊ သားယောက်ျား နောက်မွေးအံ့၊ အမွေအမျှ စားရာ၏၊ အစ်မကြီးဟူ၍ အလွန်မစားရာ၊ ‘မာနုသီက’ ”

မောင်ဖိုးအောင်နှင့် မောင်ခ^(၁)အမှုတွင် သားသမီး ၃ ယောက်၊ သို့မဟုတ် ၃ ယောက်ထက် နည်းသော အိမ်ထောင်တွင် ဩရသသည် မိဘတစ်ပါးပါး ကွယ်လွန်စဉ်က မိမိရရန်ရှိသော ဝေစုကို ရရှိခဲ့ခြင်း မရှိလျှင် ကျန်ရစ်သူမိဘ ကွယ်လွန်သောအခါ ကျန်ညီ၊ ညီမများနှင့် အမွေအညီအမျှရကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ (မောင်ပန်းအံ့နှင့် မောင်ထွန်းသာအမှု^(၁၃)နှင့် ကွဲလွဲသည်။)

ကိတ္တိမသားသမီးများ အပါအဝင် သားသမီးများသည် ကွယ်လွန်သူ မိဘများ၏ အမွေကို အညီအမျှ ရရှိကြောင်း မပိုနှင့် မရွေ့မိအမှု^(၁၄)၊ မောင်ပန်းနှင့် မညီအမှု^(၁၅)၊ မကြည်ကြည်နှင့် မသိန်း^(၁၆)အမှုတို့တွင် ထုံးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဖခင်ကွယ်လွန်စဉ်က ဩရသ အခွင့်အရေးကို မရရှိနိုင်သူ သမီးသည် ကျန်ရစ်သူမိခင် ကွယ်လွန်သည့်အခါ ဩရသ၊ သို့မဟုတ် အကြီးဆုံးသမီး အခွင့်အရေး မရရှိဘဲ ကျန်မောင် ညီမများနှင့် အမွေ အညီအမျှ ရသည်ဆိုသည့် မူမှာ အတည်တကျ ဖြစ်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - (၁) မှ (၃) အတွက် ဦးခင်ဇော်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- (၄) အတွက် ဦးသန်းထွေး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - (၁) အတွက် ဒေါ်မေမေလွင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

(၂) အတွက် ဒေါ်ခင်မာမာလတ်၊

တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈၄၃/၉၇ တွင် ဒေါ်ခင်ခင်စိုးက ဒေါ်မြင့်မြင့်စိုး ပါ-၅ ဦးတို့အပေါ် အကြီးဆုံး ဩရသ သမီးဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြု၍ ကွယ်လွန်သူ မိဘများ ဖြစ်ကြသော ဦးထွန်းမြင့် နှင့် ဒေါ်အုန်းမြင့် (ခ) ဒေါ်အုန်းလှိုင်တို့ ကျန်ရစ်သော အမွေပုံပစ္စည်းကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက တရားလို ဒေါ်ခင်ခင်စိုးသည် ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင် မိဘနှစ်ပါး ကျန်ရှိသော အမွေပုံပစ္စည်း၏ (၄) ပုံ (၁) ပုံ ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမ ဒီကရီ ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းတို့က မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်တွင် ဤတရားမ ပထမ အယူခံ တင်သွင်းသည်။

အယူခံမှု အတောအတွင်း အမှတ်-၂ အယူခံ တရားပြိုင် ဦးမြင့်သိန်း ကွယ်လွန်၍ ၎င်း၏ဇနီးဒေါ်အေရာလွင်အား တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ထည့်သွင်း ဆောင်ရွက်သည်။

ဒေါ်ခင်ခင်စိုးက အဆိုလွှာတွင် တရားလိုသည် ကွယ်လွန်သူ မိဘများ ဖြစ်ကြသော ဦးထွန်းမြင့်နှင့် ဒေါ်အုန်းမြင့် (ခ) ဒေါ်အုန်းလှိုင်တို့၏ သမီး အကြီးဆုံး ဩရသဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးထွန်းမြင့်နှင့် ဒေါ်အုန်းလှိုင်တို့တွင် တရားလို အပါအဝင် မောင်နှမ (၅)ဦး ရှိကြောင်း၊ ၎င်းတို့မှာ ဒေါ်ခင်ခင်စိုး၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိုး၊ ဦးမြင့်သိန်း၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းနှင့် မခင်မြတ်ဝတ်ရည် (ကွယ်လွန်)တို့ ဖြစ်ကြောင်း၊ မအေးမြဒါလီနှင့် မောင်ဇော်လင်းထက်တို့မှာ မခင်မြတ်ဝတ်ရည်၏ သားသမီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဖခင်ဦးထွန်းမြင့်သည် ၁၉-၁၀-၈၄ နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ မိခင်ဒေါ်အုန်းလှိုင်မှာ ၂-၁၂-၈၉ နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ မိဘများ ကွယ်လွန်သော အခါ ပူးတွဲ (က) စာရင်းပါ မရွှေမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းများနှင့် ပူးတွဲ (ခ) စာရင်းပါ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများမှာ အမွေဆိုင် ပစ္စည်းများအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုမှာ ဩရသ သမီးဖြစ်၍ အမွေပုံပစ္စည်း၏ (၄) ပုံ (၁) ပုံ ရထိုက်ခွင့်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း၊ မိဘများ၏ အမွေအရပ်ရပ်ကို

ခွဲဝေပေးရန် ပြောသော်လည်း ခွဲဝေပေးခြင်း မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုသည်။

အမှတ်-၁ တရားပြိုင် ဒေါ်မြင့်မြင့်စိုးက ချေလွှာတွင် တရားလိုသည် ဩရဿသမီး မဟုတ်ကြောင်း၊ ပူးတွဲ (က) စာရင်းနှင့် ပူးတွဲ (ခ) စာရင်းပါ ပစ္စည်းများ အားလုံးကို အမွေဆိုင် ပစ္စည်းဟု ဝန်မခံကြောင်း၊ သားသမီး များက အမွေကို မည်သို့မည်ပုံ ခွဲဝေယူကြမည်ဟု နှုတ်ဖြင့် သဘောတူ ခွဲဝေရန် ကတိပြုထားပြီးဖြစ်၍ အဆိုပါ သဘောတူ ကတိစာချုပ်အတိုင်းသာ ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ၅-၃-၉၃ ရက်စွဲပါ အမွေခွဲဝေခြင်း သဘောတူ စာချုပ်အရ မှတ်တမ်းတင်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ချေပသည်။

အမှတ်-၂ တရားပြိုင် ဦးမြင့်သိန်းက ချေလွှာတွင် မရွှေမပြောင်း နိုင်သော ပစ္စည်းများအနက် အမှတ်စဉ် (၃) ပစ္စည်းမှလွဲ၍ ကျန်အချက် များကို ဝန်မခံကြောင်း ချေပသည်။

အမှတ် (၃၊ ၄၊ ၅) တရားပြိုင်တို့က အမွေဆိုင်ပစ္စည်းများအဖြစ် ပူးတွဲစာရင်း (က)ပါ မရွှေမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းများ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း ပူးတွဲ (ခ) စာရင်းပါ ပစ္စည်းများ ကျန်ရစ်သည် ဆိုသည်မှာ မမှန်ကြောင်း ချေပသည်။

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက တရားလို ဒေါ်ခင်ခင်စိုးသည် ဩရဿသမီး ဖြစ်သည်မှာ အငြင်းမပွားကြောင်း၊ မိခင်ကွယ်လွန်သည့် ၂-၁၂-၈၉ နေ့ နောက်ပိုင်းတွင်မှ ဩရဿ သမီး၏ အခွင့်အရေး ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ကာလစည်းကမ်းသတ် (၁၂)နှစ် မကျော်လွန်သေးသဖြင့် မိဘများ၏ အမွေပုံ ပစ္စည်းတွင် (၄) ပုံ (၁) ပုံ ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း သုံးသပ်၍ မူလရုံး တရားလို တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း အမွေပုံပစ္စည်း၏ (၄) ပုံ (၁) ပုံ ရခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို အမှတ် (၁၊ ၂၊ ၃)တို့၏ ရှေ့နေက မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ ဩရဿသား၊ သို့မဟုတ် သမီး၏ အခွင့်အရေးမှာ မိဘနှစ်ပါးအနက် တစ်ဦးဦး သေဆုံးသောအခါ သေသူမှာ အဖဖြစ်၍ ဩရဿမှာ သားဖြစ်လျှင်၊ သို့မဟုတ် သေဆုံးသူမှာ အမိဖြစ်၍ ဩရဿမှာ သမီးဖြစ်လျှင် မိဘ၏ အမွေပစ္စည်း (၄)ပုံ (၁)ပုံကို ကျန်ရစ်သူ မိဘထံမှ

၁၉၉၉
ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း
(ခ)
ဒေါ်သန်းသန်းဖြင့်
ပါ-၄
နှင့်
ဒေါ်ခင်ခင်စိုး
ပါ-၂*

၁၉၉၉
ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း
(ခ)
ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်
ပါ-၄
နှင့်
ဒေါ်ခင်ခင်စိုး
ပါ-၂*

တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားလိုများနှင့် အယူခံ
တရားပြိုင်တို့၏မိဘနှစ်ပါးအနက် ဖခင်က အရင်ကွယ်လွန်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊
ကျန်ရစ်သူ မိခင်ကလည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုခြင်း မရှိဘဲ ကွယ်လွန်သွား
ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ခင်ခင်စိုးမှာ
ဩရသသမီး ဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း ဩရသအခွင့်အရေး ရရှိရန်
အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြောင်း၊ မူလရုံးက အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင်
ဒေါ်ခင်ခင်စိုးတွင် ဩရသသမီး အခွင့်အရေး ပေါ်ပေါက်သေးသည်ဟု
ယူဆကာ အမွေပုံ၏ (၄)ပုံ (၁)ပုံ ရထိုက်ခွင့်ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ
ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားလို အမှတ် (၄)၏ ရှေ့နေကလည်း ယခုအမှုတွင်
ဖခင်ရော မိခင်ပါ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် မူလရုံး တရားလို
အနေဖြင့် ဩရသ အခွင့်အရေး ရရှိရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်တော့
ကြောင်း၊ မူလရုံး တရားလိုသည် ဩရသ အခွင့်အရေး ရရှိသဖြင့် အမွေ
(၄)ပုံ (၁)ပုံ ရသင့်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှု မရှိကြောင်း
လျှောက်လဲသည်။

အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက မြန်မာ့ခလေ့ထုံးတမ်း
ဥပဒေတွင် အကြီးဆုံး သမီးများ၏ အခွင့်အရေးမှာ အပြီးအပိုင် ရရှိသည့်
အကျိုးခံစားခွင့် ဖြစ်သည်ဟု မောင်ကျင်နှင့် မကြာခိုင်အမှု^(၁)တွင် စီရင်
ထုံးဖြူးထားကြောင်း၊ ဩရသသည် မိမိ၏ ဝေစုကို မရမီ ကွယ်လွန်သွားပါက
၎င်း၏ အမွေစား အမွေခံတို့သည် ကွယ်လွန်သူမိဘ (ဩရသ၏မိဘ)၏
အခြားသားသမီးများထံမှ စည်းကမ်းသတ်ကာလအတွင်း အမွေ (၄)ပုံ
(၁)ပုံ တောင်းနိုင်သည်ဟု မကြူနှင့် မောင်ရွှေကျားအမှု^(၂)တွင်
စီရင်ထုံးဖြူးထားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံးက အမှတ် (၁) တရားပြိုင်သည်
ဩရသ အခွင့်အရေး ရထိုက်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းမှု
မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်လဲသည်။

(၁) ရန်ကုန် အတွဲ-၈၊ စာ-၃၆၉
(၂) ရန်ကုန် အတွဲ-၆၊ စာ-၃၁၈

၁၉၉၉
 ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း
 (ခ)
 ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်
 ပါ-၄
 နှင့်
 ဒေါ်ခင်ခင်စိုး
 ပါ-၂*

မူလရုံးအမှုကို လေ့လာရာ မူလရုံး တရားလို ဒေါ်ခင်ခင်စိုးနှင့် တရားပြိုင်များ ဖြစ်ကြသော ဒေါ်မြင့်မြင့်စိုး၊ ဦးမြင့်သိန်း၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းနှင့် မအေးမြဒါလီ၊ မောင်ဇော်လင်းထက်တို့၏မိခင် ကွယ်လွန်သူ မခင်မြတ် ဝတ်ရည်တို့ မောင်နှမ (၅)ဦးမှာ ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင် ဦးထွန်းမြင့်နှင့် ဒေါ်အုန်းလှိုင်တို့၏ သားသမီးများ ဖြစ်ကြသည်။ အယူခံတရားပြိုင် (မူလရုံး တရားလို) ဒေါ်ခင်ခင်စိုးမှာ အကြီးဆုံးသမီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖခင်က အရင်ကွယ်လွန်ပြီး မိခင်က နောက်မှ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း၊ အမွေရှင် ဦးထွန်းမြင့်နှင့် ဒေါ်အုန်းလှိုင်တို့ ကွယ်လွန်သောအခါ အမွေပစ္စည်း ကျန်ရစ် ခဲ့ကြောင်းမှာ အမှုတွင် အငြင်းမပွားပေ။ အကြီးဆုံးသမီး ဒေါ်ခင်ခင်စိုးသည် ဩရသသမီးအနေဖြင့် အမွေပုံပစ္စည်း၏ (၄)ပုံ (၁)ပုံ ရထိုက်ခွင့် ရှိ မရှိနှင့် ပတ်သက်၍သာ အငြင်းပွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံတွင် စိစစ် ဆုံးဖြတ်ရန် ပြဿနာမှာ အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင် (မူလရုံး တရားလို) ဒေါ်ခင်ခင်စိုးသည် ဩရသသမီး အခွင့်အရေးအရ အမွေပုံပစ္စည်းတွင် အမွေဝေစု (၄)ပုံ (၁)ပုံ ရထိုက်ခွင့် ရှိ မရှိဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။

ဩရသ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရင်၌ဖြစ်သော သားဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးဖြစ်သူသည် ဩရသ ဖြစ်နိုင်သည်ဆိုသည့် အချက်ကို ယခင်က များစွာ သံသယ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် သာတူနှင့် မောင်မြားအမှု^(၃)၌ အကြီးဆုံး သမီးသည် ဩရသ အခွင့်အရေး ရနိုင်သည် ဟု အတိအကျ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ယင်းစီရင်ထုံးကို အစဉ်တစိုက် လိုက်နာ ခဲ့ကြ၍ ယခုအခါ အကြီးဆုံး သမီးသည် ဩရသ အခွင့်အရေး ရနိုင်သည် ဆိုသည့် အချက်မှာ အတည်တကျ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဩရသဖြစ်ရန် လိုအပ်ချက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်-

- (၁) တရားဝင် သားသမီး ဖြစ်ရမည်။^(၄)
- (၂) သားရင်း သမီးရင်း ဖြစ်ရမည်။^(၅)

(၃) ၄ အယ်လ်ဘီအာရ်၊ စာ-၁၈၁
 (၄) မလှဦးနှင့် မောင်ရွှေရင်၊ ၁-ရန်ကုန်၊ စာ-၃၇၀
 မောင်သိန်းမောင်နှင့် မကြွယ်၊ ၁၃ ရန်ကုန်၊ စာ-၄၁၂
 (၅) မောင်သိန်းနှင့် ဦးသာဇော၊ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ အာရ်အယ်လ်အာရ်၊ ၃၄၁
 မောင်ဖိုးအံနှင့် မဒွေး ၄ ရန်ကုန်၊ စာ-၁၈၄

၁၉၉၉
ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း
(ခ)
ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်
ပါ-၄
နှင့်
ဒေါ်ခင်ခင်စိုး
ပါ-၂*

- (၃) သားဖြစ်လျှင် အဖ မကွယ်လွန်မီ၊ သမီးဖြစ်လျှင် အမိ မကွယ်လွန်မီ အသက် ၁၈ နှစ် ပြည့်ရမည်။^(၆)
- (၄) ၁၈ နှစ် ပြည့်ချိန်တွင် သားသမီးများတွင် အကြီးဆုံး ဖြစ်ရမည်။^(၇)
- (၅) သားဖြစ်လျှင် အဖ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေရေး၊ သမီးဖြစ်လျှင် အမိ၏ အိမ်ထောင်ရေး ဝတ္တရားများကို ကူညီဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့် ရှိရမည်။^(၇)

ဩရသ၏ အခွင့်အရေးကို သားဖြစ်လျှင် အဖ ကွယ်လွန်သည့်အခါ၊ သမီးဖြစ်လျှင် အမိ ကွယ်လွန်သည့်အခါ ရရှိသည်ဖြစ်ရာ မိဘနှစ်ပါးလုံး ကွယ်လွန်ခဲ့လျှင် ဩရသ၏ အခွင့်အရေးကို ရနိုင် မရနိုင် ဆက်လက် စိစစ်ရန် လိုသည်။

သားဖြစ်လျှင် အဖ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေရေး၊ သမီးဖြစ်လျှင် အမိ၏ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းရေး တာဝန်ဝတ္တရားများကို ကူညီ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အလို့ငှာ ဩရသ သားသမီး၏ အခွင့်အရေးများကို ပေးအပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သားဖြစ်သူသည် ဖခင်နေရာတွင်သော်လည်းကောင်း၊ သမီး ဖြစ်သူသည် မိခင်နေရာတွင်သော်လည်းကောင်း ဝင်ရောက်ပြီး ကွယ်လွန်သူ မိဘ သက်ရှိထင်ရှား ရှိစဉ်က ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် တာဝန်ဝတ္တရားများကို ဆက်လက် ထမ်းဆောင်ကာ ညီငယ်၊ ညီမငယ်များအား ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရမည် ဖြစ်သည်။

ဓမ္မသတ်ကျော်ပုဒ်မ ၆၂ တွင် အစ်ကိုကြီးသော် အဖရာ၊ အစ်မ ကြီးသော် အမိရာဟူသည့် ဆိုရိုးစကားကို ဖော်ပြထားသည်။ ယင်း အယူအဆကို မြန်မာ့လူနေမှုစနစ်က ယနေ့ထက်တိုင် လက်ခံ ကျင့်သုံးလျက် ရှိသည်။

သားဖြစ်သူသည် အဖ ကွယ်လွန်လျှင် အဖ နေရာတွင် ဝင်ရောက် ရသဖြင့် လည်းကောင်း၊ သမီးဖြစ်သူသည် အမိ ကွယ်လွန်လျှင် အမိနေရာ

(၆) ထွန်းမြိုင်နှင့် ဘထွန်း ၂ အယ်လ်ဘီအာရ် ၂၉၂
ကက်ဂုနှင့် မောင်ဆင် ၂ ရန်ကုန်၊ ၆၉၃ ပီစီ
(၇) ကက်ဂုနှင့် မောင်ဆင် ၂ ရန်ကုန်၊ ၆၉၃ ပီစီ

တွင် ဝင်ရောက်ရသဖြင့်လည်းကောင်း၊ သြရသ၏ အခွင့်အရေးများကို ရရှိခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဓမ္မသတ်များနှင့် စီရင်ထုံးများတွင် တွေ့ရှိရသည်။

၁၉၉၉
ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း
(ခ)
ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်
ပါ-၄
နှင့်
ဒေါ်ခင်ခင်စိုး
ပါ-၂*

ထို့ကြောင့် သြရသ အခွင့်အရေးကို သြရသ သားသမီးများက ကျန်ရစ်သူ မိဘများထံမှ တောင်းခံကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထွန်းသာနှင့် မသင်အမှု^(၈)၊ မောင်ဒိုးနှင့် မောင်ဖိုးသိန်းအမှု^(၉)၊ ကက်ဂုနှင့် မောင်ဆင်အမှု^(၇)၊ မောင်ဆင်နှင့် မစ္စစ်ကက်ဂု^(၁၀)အမှုတို့ကို ကြည့်ပါ။

ယခုအမှုတွင် သြရသသမီး အခွင့်အရေး တောင်းသူမှာ ဒေါ်ခင်ခင်စိုး ဖြစ်သည်။ အမွေရှင် မိဘများအနက် အဖဖြစ်သူက အရင်ကွယ်လွန်သည်။ အဖကွယ်လွန်ချိန်တွင် သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ခင်စိုးအနေဖြင့် သြရသသမီး အခွင့်အရေး မရရှိနိုင်ပေ။ အမိဖြစ်သူ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အဖဖြစ်သူမှာ လည်း ကွယ်လွန်ပြီး ဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးလုံး သက်ရှိထင်ရှား မရှိတော့ သည့် အခြေအနေတွင် သမီးဖြစ်သူ အနေဖြင့် မိခင်နေရာကို ဝင်ရောက်၍ အမိ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ထမ်းဆောင်ရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက် တော့ပေ။ အမိ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ဝင်ရောက်ထမ်းဆောင်နိုင်ရန် မပေါ်ပေါက်သည့်အတွက် သြရသအခွင့်အရေးကိုလည်း ရရှိမည် မဟုတ်ပေ။

ကင်းဝန်မင်းကြီးဦးကောင်း ပြုစုသော ဓမ္မသတ် ၃၆ စောင်တွဲ အခန်း (၈) ပုဒ်မ ၁၄၀ ၌ အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်-

“သမီးကြီးပင် ဖြစ်သော်လည်း သြရသ မမြောက်ချေတည်း၊
မောင်ငယ်နှင့် အညီအမျှ ရရာတည်း၊ ‘ဝိစ္ဆေဒနိ’ ”

အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေ ရည်ညွှန်း ကိုးကား တင်ပြ သော မကြူနှင့် မောင်ရွှေကျားအမှု^(၁၁)တွင် မောင်ပုလေးမှာ ကိုအင်ဒီနှင့် မမွှေးတို့၏ သြရသသား ဖြစ်သည်။ ဖခင်က အရင်ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

(၈) ၉ အယ်လ်ဘီအာရ် ၅၆ (ပီစီ)
(၉) ၁ ရန်ကုန် ၃၆၃
(၁၀) ၁၁ အယ်လ်ဘီအာရ် ၂၂၀ (စုံညီ)
(၁၁) ရန်ကုန် အတွဲ ၆၊ စာ-၃၁၈

၁၉၉၉
ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း
(ခ)
ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်
ပါ-၄
နှင့်
ဒေါ်ခင်ခင်စိုး
ပါ-၂*

ဩရသ အခွင့်အရေး ပေါ်ပေါက်သော်လည်း မောင်ပုလေးက ကျန်ရစ်သူ မိခင်ထံမှ ဩရသဝေစု (၄)ပုံ (၁)ပုံ မတောင်းဆိုမီ မိခင်လည်း ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ နောက်မောင်ပုလေးလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ မောင်ပုလေး၏ ဇနီးဖြစ်သူ မကြူက ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်း၏ ဩရသသားအမွေဝေစု (၄)ပုံ (၁)ပုံ ရလိုကြောင်း ကွယ်လွန်သူ မိဘ၏ အခြားသားသမီးများထံမှ အမွေတောင်းခံခဲ့ရာ ကာလစည်းကမ်းသတ်အတွင်း တရားစွဲဆို၍ တောင်းခံနိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ စီရင်ထုံးသည် ဤအမှုပါ ဖြစ်ရပ်နှင့် မတူချေ။

ဆက်လက်၍ အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင် (မူလရုံး တရားလို) ဒေါ်ခင်ခင်စိုးသည် သမီးကြီးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကျန်ရစ်သူ မိဘ၏ အမွေပုံပစ္စည်းတွင် သမီးကြီး၏ အခွင့်အရေးအနေဖြင့် (၄)ပုံ (၁)ပုံ ရခွင့်ရှိ မရှိကို စိစစ်ရပေမည်။

ကင်းဝန်မင်းကြီးဦးကောင်း ပြုစုသော ဓမ္မသတ် ၃၆ စောင်တွဲ အခန်း ၈၊ ပုဒ်မ ၁၄၀ ၌ မိဘနှစ်ပါး သေ၊ အစ်မကြီးနှင့် မောင်ငယ်တို့ ခွဲဝေရာသော တရားကို အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

“အကြင်သူတို့သည် သမီးဦး မွေးအံ့၊ သားယောက်ျား နောက်မွေးအံ့၊ အမွေအမျှ စားရာ၏၊ အစ်မကြီးဟူ၍ အလွန်မစားရာ၊ မာနသီက”

မောင်ဖိုးအောင်နှင့် မောင်ခအမှု^(၁၂)တွင် သားသမီးသုံးယောက်၊ သို့မဟုတ် သုံးယောက်ထက် နည်းသော အိမ်ထောင်တွင် ဩရသသည် မိဘတစ်ပါးပါး ကွယ်လွန်စဉ်က မိမိရရန်ရှိသော ဝေစုကို ရရှိခဲ့ခြင်း မရှိလျှင် ကျန်ရစ်သူမိဘ ကွယ်လွန်သောအခါ ကျန်ညီ၊ ညီမများနှင့် အမွေ အညီအမျှရကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ (မောင်ပန်းအံ့နှင့် မောင်ထွန်းသာအမှု^(၁၃)နှင့် ကွဲလွဲသည်။)

(၁၂) ရန်ကုန် အတွဲ-၆၊ စာ-၄၂၇ (၄၄၀)
(၁၃) အောက်မြန်မာပြည် စီရင်ထုံး၊ စာ-၂၉၂ (၂၉၃)

၁၉၉၉
ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း
(ခ)
ဒေါ်သန်းသန်းမြင့်
ပါ-၄
နှင့်
ဒေါ်ခင်ခင်စိုး
ပါ-၂*

ကိတ္တိမ သားသမီးများ အပါအဝင် သားသမီးများသည် ကွယ်လွန်သူ မိဘများ၏ အမွေကို အညီအမျှ ရရှိကြောင်း မပိုနှင့် မရွှေ့မိအမှု^(၁၄)၊ မောင်ပန်နှင့် မညီအမှု^(၁၅)၊ မကြည်ကြည်နှင့် မသိန်းအမှု^(၁၆)တို့တွင် ထုံးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဖခင် ကွယ်လွန်စဉ်က ဩရသ အခွင့်အရေးကို မရရှိနိုင်သူ သမီးသည် ကျန်ရစ်သူမိခင် ကွယ်လွန်သည့်အခါ ဩရသ၊ သို့မဟုတ် အကြီးဆုံးသမီး အခွင့်အရေး မရရှိဘဲ ကျန်မောင်၊ ညီမများနှင့် အမွေ အညီအမျှရသည် ဆိုသည့်မူမှာ အတည်တကျဖြစ်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိ ရသည်။

ထို့ကြောင့် မူလရုံးက အမွေဆိုင်များ၏ ဖခင်သည် ဦးစွာ ကွယ်လွန် ခဲ့သော်လည်း မိခင်ကွယ်လွန်သည့်အခါ အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင် (မူလရုံး တရားလို ဒေါ်ခင်ခင်စိုး)သည် ဩရသ အခွင့်အရေး ရရှိသည် ဆိုကာ အမွေပုံပစ္စည်း၏ (၄)ပုံ (၁)ပုံ ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ခင်ခင်စိုး အပါအဝင် သားသမီး ၅ ဦးတို့သည် ကွယ်လွန်သူ မိဘများ၏ အမွေပုံပစ္စည်းတွင် အညီအမျှ (၅)ပုံ (၁)ပုံစီ ရထိုက်ခွင့် ရှိကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ မူလရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ကာ အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ခင်ခင်စိုး (မူလရုံး တရားလို)သည် ကွယ်လွန်သူ မိဘများ ကျန်ရစ်သည့် အမွေပုံပစ္စည်းတွင် (၅)ပုံ (၁)ပုံ ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမ ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သည်။

တရားစရိတ်ကို အမွေပုံမှ ကျခံစေ။

(၁၄) အထက်မြန်မာပြည် စီရင်ထုံး၊ အတွဲ-၂၊ စာ-၇၉
(၁၅) အထက်မြန်မာပြည် စီရင်ထုံး၊ အတွဲ-၂၊ စာ-၁၀၄
(၁၆) အောက်မြန်မာပြည် စီရင်ထုံး၊ အတွဲ-၃၊ စာ-၈

+ ၁၉၉၉

ဇူလိုင်လ

၁၃ ရက်

တရားမ အထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်ဦးခင်မောင်လတ်၊ တရားသူကြီးများ
ဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့်နှင့် ဒေါက်တာတင်အောင်အေးတို့ရှေ့တွင်

ယာကွတ်(တ်)ဒါဂုဒ်အာတီးယား

နှင့်

အစ္စမိုင်လ်ဒါဂုဒ်အာတီးယား*

မရွှေမပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့်
ဥပဒေ၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး အမွေဆက်ခံ
ရရှိခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄ နှင့် အကျုံးဝင် မဝင်၊ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးက ၎င်းရရှိ
ထားသည့် ပစ္စည်းခွဲဝေသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း
ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မရွှေမပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို
ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (c) တွင် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း၊ ငှားရမ်းခြင်း၊
ပေးကမ်းခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်းနှင့် လဲလှယ်ခြင်းဆိုသည့် စကားရပ်များသည်
ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေတွင် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုထားသည့်အတိုင်း
ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဃ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ
ထိုဥပဒေပုဒ်မ ၅၇ နှင့် အခန်း ၄ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်မှအပ ထိုဥပဒေပါ
ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။
ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံ ရရှိခြင်းသည် ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း၊ ပေးကမ်း
ခြင်း စသည့် လွှဲပြောင်းခြင်းတို့နှင့် သဘာဝအားဖြင့် မတူပေ။

* ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ တရားမ အထူးအယူခံမှုအမှတ် ၃၃
+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု ၅၃ တွင် ချမှတ်သော
၂-၈-၉၅ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ အထူးအယူခံ
ဝင်ရောက်မှု

တရားနိုင်နှင့် တရားရှုံးတို့၏ ဖခင်ဖြစ်သူ အမွေရှင်သည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က တရားနိုင်သည် မြန်မာနိုင်ငံသား ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား ပေါ်ပေါက်သည်။ အစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ အမွေရှင် ကွယ်လွန်သည့်အခါ အမွေစား အမွေခံများသည် အမွေဝေစုကို အပြီးအပိုင် အကျိုးခံစားခွင့် ရရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အမွေရှင် ကွယ်လွန်ချိန် ကပင် တရားနိုင်နှင့် တရားရှုံးတို့သည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ပူးတွဲ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းမှာ တရားဥပဒေအရ အမွေ ဆက်ခံသည့် နည်းလမ်းဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၉၉
ယာကွတ်(ဘ်)
ဒါဝဒ်
အာတီးယား
နှင့်
အစ္စမိုင်လ်ဒါဝဒ်
အာတီးယား*

မရွှေမပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေသည် မရွှေမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို နိုင်ငံခြားသားအား လွှဲပြောင်း ခြင်းနှင့် နိုင်ငံခြားသားက လွှဲပြောင်းခြင်းတို့ကို ကန့်သတ်ရန် အဓိက ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မရွှေမပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၃ နှင့် ၄ တို့အရ တားမြစ်ချက်တွင် အကျုံးဝင်သည့်ကိစ္စတို့မှာ ရောင်းချခြင်း၊ ဝယ်ယူခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ ပေးကမ်းသည်ကို လက်ခံခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ ပေါင်နှံသည်ကို လက်ခံခြင်း၊ လဲလှယ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အခြားနည်းတစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် လွှဲပြောင်းခြင်း၊ လွှဲပြောင်းသည်ကို လက်ခံခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

တရားနိုင်သည် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး ဖြစ်စေဦးတော့ တရားနိုင်က ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံ ရရှိခြင်းသည် မရွှေမပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ နှင့် အကျုံးမဝင်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားနိုင်က ၎င်းရရှိထားသည့် ဒီကရီကို အတည် ပြုလုပ်၍ ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၈ ၏ အဓိပ္ပာယ်အရ လဲလှယ်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ကေ၊ မွိုင်ဒင်း ကူတီကာကာနှင့် မိမိနတ်ဘီဘီအမှု^(၁)ကို ကြည့်ပါ။

ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်း ဆိုသည်မှာ ထိုပစ္စည်းဆိုင်ရာ အတူအကျိုးခံစား နိုင်သည့် အခွင့်အရေးအနက် အချို့ကို မိမိနည်းတူ အကျိုးခံစားပိုင်ခွင့်

၁၉၉၉
ယာကွတ်(တ်)
ဒါဝုဒ်
အာတီးယား
နှင့်
အစ္စမိုင်လ်ဒါဝုဒ်
အာတီးယား*

ရှိသူအား စွန့်၍ ထိုသူကလည်း ဖလှယ်သည့်အနေဖြင့် အပြန်အလှန်စွန့်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဒေါ်ချူးအံနှင့် ဒေါ်ခအမှု^(၁)တွင် ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ရပိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းနှင့် သဘော မတူပေ။ ဦးယုကြည်နှင့် ဦးအောင်ခင်ဦး ပါ ၄ အမှု^(၂)ကို ရည်ညွှန်းသည်။

သို့ဖြစ်၍ တရားနိုင်က အနိုင်ရရှိထားသည့် အမွေပုံပစ္စည်း ခွဲဝေသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုလုပ်ခြင်းသည်လည်း မရွေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ နှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမောင်ကလေး၊ (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးမောင်ဖေတင် (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမဇာရီမူအမှတ် ၁၃၁ တွင် တရားနိုင် အစ္စမိုင် လ် ဒါဝုဒ်အာတီးယားက ယင်းရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၂၈ (က)/၉၀ တွင် ရရှိထားသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်ပေးရန် လျှောက်ထားသည်။ တရားရုံး ယာကွတ်ဒါဝုဒ်အာတီး ယားက တရားနိုင်အစ္စမိုင်လ်ဒါဝုဒ်အာတီးယားအား မြန်မာနိုင်ငံသား ဟုတ် မဟုတ် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ပြီးနောက် ဇာရီမူကို ပလပ်ပေးရန် လျှောက် ထားသည်။ တိုင်းတရားရုံးက တရားရုံး ယာကွတ်ဒါဝုဒ်အာတီးယား၏ လျှောက်ထားချက်ကို ပလပ်ပြီး ဇာရီမူအား တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၃ အရ ဒီကရီပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ကော်မရှင်နာတစ်ဦး ခန့်ထား၍ဖြစ်စေ၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ အရ တရားနိုင်က တရားရုံးအား လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် အမိန့်ထုတ်ဆင့်ခြင်း ဖြစ်စေ၊ အမှုအား ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့် ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို တရားရုံး ယာကွတ်ဒါဝုဒ်အာတီးယားက မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင်ရောက်သော်လည်း အောင်မြင် ခြင်း မရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ ယာကွတ်ဒါဝုဒ်အာတီးယားက တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေး စီရင်

ပေးရန် ၁၉၉၆ ခုနှစ် တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ(အထူး)အမှတ် ၄၄ တွင် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါ ပြဿနာများကို စုံညီခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့် ပြုခဲ့သည်-

၁၉၉၉
ယာကွတ်(ဘ်)
ဒါဂုဒ်
အာတီးယား
နှင့်
အစ္စမိုင်လ်ဒါဂုဒ်
အာတီးယား *

- (၁) လျှောက်ထားခံရသူ (တရားနိုင်) အစ္စမိုင် လ် ဒါဂုဒ်အာတီးယား သည် နိုင်ငံခြားသားဖြစ်၍ နိုင်ငံခြားတွင် အပြီးနေထိုင်သူ ဖြစ်လျှင် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ၎င်းရရှိ ထားသော ဒီကရီကို အတည်ပြုသင့် မသင့်။
- (၂) အတည်ပြုရန် မသင့်လျှင် လျှောက်ထားခံရသူ (တရားနိုင်) အစ္စမိုင်လ်ဒါဂုဒ်အာတီးယားသည် မြန်မာနိုင်ငံသားဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားတွင် အပြီး နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။ မဖြစ်သည်ကို စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ရန်အတွက် ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းအား ဆိုင်းငံ့ထားသင့် မသင့်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားပြိုင်သည် နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြားတွင် အမြဲတမ်း နေထိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းရရှိ ထားသည်ဆိုသော ကြေအေးဒီကရီကို တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၁၃၁/၉၂ ဖြင့် အတည်မပြုသင့်ကြောင်း၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ တွင် မည်သည့် နိုင်ငံခြားသား၊ သို့မဟုတ် နိုင်ငံခြားပိုင် ကုမ္ပဏီမျှ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း၊ ဝယ်ယူခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ ပေးကမ်းသည်ကို လက်ခံခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ ပေါင်နှံသည်ကို လက်ခံခြင်း၊ လဲလှယ်ခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် အခြားနည်းတစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် လွှဲပြောင်းခြင်း၊ လွှဲပြောင်း သည်ကို လက်ခံခြင်း မပြုရဟု ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၄ ရှိ နိုင်ငံခြားသား တစ်ဦးသည် ပေးကမ်းခြင်း၊ ပေးကမ်းသည်ကို လက်ခံခြင်း၊ အခြားနည်းတစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် လွှဲပြောင်းခြင်း၊ လွှဲပြောင်းသည်ကို လက်ခံခြင်း မပြုရဆိုသော အချက်သည် ယခုအမှုရှိ အမွေခွဲဝေမှုနှင့် အကျုံးဝင်နေကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမွေဆက်ခံခြင်းသည် အမွေရှင်က မိမိကွယ်လွန်ပြီးနောက်တွင် မိမိကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံသူသို့ လွှဲပြောင်း ပေးကမ်းခြင်းတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သဖြင့် အမွေ ဆက်ခံသူက ထိုလွှဲပြောင်း ပေးကမ်းခြင်းကို လက်ခံ လွှဲပြောင်းရယူခြင်းနှင့်

၁၉၉၉
ယာကွတ်(ဘ်)
ဒါဂုဒ်
အာတီးယား
နှင့်
အစွမိုင်လ်ဒါဂုဒ်
အာတီးယား*

အဓိပ္ပာယ် အတူတူပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အမွေခွဲဝေခြင်းသည် ပစ္စည်း
လွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေနှင့် အကျုံးဝင်နေကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်အနေဖြင့်
၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ မရွှေမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်
သည့် ဥပဒေအရ မိမိရရှိထားသော ဒီကရီကို အတည်ပြုရန် အခွင့်အရေး
လုံးဝ ပျက်သုဉ်းခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားပြိုင်သည်
နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားတွင် အပြီးအပိုင် နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။
မဖြစ်သည်တို့ကို စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ရန်အတွက် ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းအား
ဆိုင်းငံ့ထားသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက အယူခံတရားပြိုင်မှ ထပ်မံ ရယူရန်
လျှောက်ထားသည့် ၁-၉-၉၅ ရက်စွဲပါ လျှောက်လွှာနှင့် အယူခံတရားပြိုင်
ဖွင့်ထားသည့် မူလရုံးတရားမ ဇာရီမူအမှတ် ၁၃၁ / ၉၂ တို့ကို စကားနည်း
ရန်စဲ ဖြစ်စေရန်လည်းကောင်း၊ အမှုကို ဆောလျင်စွာ ပြီးစီးစေရန်
လည်းကောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်ဘက်မှ ရုပ်သိမ်းလိုကြောင်း၊ ဤအခြေ
အနေ၌ ဤရုံးက ဤအယူခံမှုတွင် ကြားနာရန် သတ်မှတ်ထားသော
ပြဿနာများကို အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်း မပြုတော့ဘဲ အယူခံတရားပြိုင်
ဖွင့်လှစ်ထားသော ဇာရီမူကို အပြည့်အဝ ပြေငြိမ်းကြောင်း မှတ်ချက်နှင့်
တကွ ပိတ်သိမ်းပေးရန် လျှောက်လွှာကို တင်ပြသည်။

ထို့နောက် အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားပြိုင်သည်
မြန်မာနိုင်ငံသားပင် ဖြစ်မြဲ ဖြစ်ဆဲဖြစ်ကြောင်း၊ အခြေအမြစ်ရှိသော
အထောက်အထားများ ရှိနေသည့်အပြင် နိုင်ငံခြားသို့ ရံဖန်ရံခါ သွားရောက်
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံကူးလက်မှတ်အရ ထင်ရှားနေသဖြင့်
နိုင်ငံခြားသားဖြစ်ကြောင်းနှင့် နိုင်ငံခြားတွင် အပြီးနေထိုင်ကြောင်း မှတ်ယူရန်
အကြောင်းမရှိတော့ကြောင်း၊ မရွှေမပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို
ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၃ နှင့် ၄ တို့အရ တားမြစ်ချက်တွင် အကျုံး
ဝင်သော ကိစ္စများမှာ ရောင်းချခြင်း၊ ဝယ်ယူခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ ပေးကမ်း
သည်ကို လက်ခံခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ ပေါင်နှံသည်ကို လက်ခံခြင်း၊
လဲလှယ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အခြားနည်းလမ်း တစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် လွှဲပြောင်းခြင်း၊
လွှဲပြောင်းသည်ကို လက်ခံခြင်းတို့ဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်သွားရုံ
မျှဖြင့် ထိုသူသည် ၁၉၈၇ ခုနှစ် ဥပဒေ မပြဋ္ဌာန်းမီကပင် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော
မရွှေမပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ဆုံးရှုံးသွားသည်ဟူ၍
မရွှေမပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေ

ယာကွတ်(ဘ်)
ဒါဂုဒ်
အာတီးယား
နှင့်
အစ္စမိုင်လ်ဒါဂုဒ်
အာတီးယား *

ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိကြောင်း၊ အမှုသည်များ ဖြစ်ကြသော ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် အမွေပုံ ပါဝင်သော ပစ္စည်းများအနက် မည်သည့်ပစ္စည်း ကိုမျှ တစ်သီးပုဂ္ဂလ ပိုင်သည်ဟု မဆိုနိုင်သေး၍ တစ်ဦးမှ တစ်ဦးသို့ လွှဲပြောင်းပေးရန် ပြဿနာ မပေါ်ပေါက်သောကြောင့် ပစ္စည်းခွဲဝေယူ ခြင်းသည် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ ၏ အဓိပ္ပာယ်အရ အခြားနည်း တစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် လွှဲပြောင်း ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ပါ၍ ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်းသည် အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၄ နှင့် ငြိစွန်းရန် အကြောင်းမရှိပါကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်သည် အသက် ထင်ရှားရှိနေသည့်အပြင် နိုင်ငံခြားသို့ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားသည်ဟု အယူခံ တရားလိုက အဆိုမပြုကြောင်း၊ မူလရုံး လျှောက်လွှာအပြင် ထိုလျှောက်လွှာနှင့်အတူ ပူးတွဲ တင်ပြထားသော ကျမ်းကိုးလွှာတွင် တွေ့မြင် နိုင်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်သည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် အမြဲတမ်း နေထိုင် လျက်ရှိကြောင်း၊ ပြည်နှင့်ဒဏ် ချမှတ်ခံရခြင်းလည်း မရှိကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားသားအဖြစ် ခံယူထားခြင်းလည်း မရှိကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားသို့ ခေတ္တ ရောက်ချိန် မြန်မာသံရုံးတွင် ဝင်ငွေခွန်များ ပေးဆောင်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် များနှင့် ငြိစွန်းရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၂၈ (က)/၉၀ အမှုတွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဒီအီးအာတီးယား ကျန်ရစ်သော အမွေပုံ ပစ္စည်းကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေရန် ယာကွတ်ဒါဂုဒ်အာတီးယားက အစ္စမိုင်လ်ဒါဂုဒ်အာတီး ယားနှင့် မရီယံဘီဘီတို့အပေါ် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ထိုအမှုတွင် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့၏ သဘောတူညီချက်အရ ကြေအေး ဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့သည်။ အစ္စမိုင်လ်ဒါဂုဒ်အာတီးယားက ယင်းဒီကရီကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက် ပေးရန် ဇာရီမှု ဖွင့်လှစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ တွင် မည်သည့်နိုင်ငံခြားသားမှ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း၊ ဝယ်ယူခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်းကို လက်ခံခြင်း၊ သို့မဟုတ် အခြားနည်း တစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် လွှဲပြောင်းခြင်း၊ လွှဲပြောင်းသည်ကို လက်ခံခြင်း မပြုလုပ်ရကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

တရားနိုင် အစ္စမိုင်လ်ဒါဂုဒ်အာတီးယားသည် နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်ခဲ့လျှင် ၎င်းရရှိထားသည့် အနိုင်ဒီကရီကို အတည်ပြုလုပ်ခြင်းသည် မရွှေ့မပြောင်း

၁၉၉၉
ယာကွတ်(ဘ်)
ဒါပုဒ်
အာတီးယား
နှင့်
အစွခိုင်လ်ဒါပုဒ်
အာတီးယား*

နိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ နှင့် အကျုံးဝင်ခြင်း ရှိ မရှိ စိစစ်ရန် လိုသည်။

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (c) တွင် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း၊ ငှားရမ်းခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်းနှင့် လဲလှယ်ခြင်းဆိုသည့် စကားရပ်များသည် ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေတွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားသည့်အတိုင်းဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဃ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ထိုဥပဒေပုဒ်မ ၅၇ နှင့် အခန်း ၄ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်မှအပ ထိုဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။ ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံ ရရှိခြင်းသည် ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း စသည့် လွှဲပြောင်းခြင်းတို့နှင့် သဘာဝအားဖြင့် မတူပေ။

တရားနိုင်နှင့် တရားရှုံးတို့၏ ဖခင်ဖြစ်သူ အမွေရှင်သည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က တရားနိုင်သည် မြန်မာနိုင်ငံသား ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား ပေါ်ပေါက်သည်။ အစွလာမ် တရားဥပဒေအရ အမွေရှင် ကွယ်လွန်သည့်အခါ အမွေစား အမွေခံများသည် အမွေဝေစုကို အပြီးအပိုင် အကျိုးခံစားခွင့် ရရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အမွေရှင် ကွယ်လွန်ချိန် ကပင် တရားနိုင်နှင့် တရားရှုံးတို့သည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ပူးတွဲ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းမှာ တရားဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံ ခဲ့သည့် နည်းလမ်းဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေသည် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို နိုင်ငံခြားသားအား လွှဲပြောင်းခြင်းနှင့် နိုင်ငံခြားသားက လွှဲပြောင်းခြင်းတို့ကို ကန့်သတ်ရန် အဓိက ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၃ နှင့် ၄ တို့အရ တားမြစ်ချက်တွင် အကျုံးဝင်သည့်ကိစ္စ တို့မှာ ရောင်းချခြင်း၊ ဝယ်ယူခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ ပေးကမ်းသည်ကို လက်ခံခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ ပေါင်နှံသည်ကို လက်ခံခြင်း၊ လဲလှယ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အခြားနည်းတစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် လွှဲပြောင်းခြင်း၊ လွှဲပြောင်းသည်ကို လက်ခံခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

တရားနိုင်သည် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး ဖြစ်စေဦးတော့၊ တရားနိုင်က ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံ ရရှိခြင်းသည် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ နှင့် အကျုံးမဝင်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

၁၉၉၉
ယာကွတ်(ဘ်)
ဒါပုဒ်
အာတီးယား
နှင့်
အစ္စမိုင်လ်ဒါပုဒ်
အာတီးယား*

တရားနိုင်က ၎င်းရရှိထားသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုလုပ်၍ ပစ္စည်း ခွဲဝေခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၈ ၏ အဓိပ္ပာယ် အရ လဲလှယ်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ကေ၊ မွိုင်ဒင်းကူတီကာကာနှင့် မိမိနတ်ဘီဘီအမှု^(၁)ကို ကြည့်ပါ။

ပစ္စည်းခွဲဝေခြင်း ဆိုသည်မှာ ထိုပစ္စည်းဆိုင်ရာ အတူအကျိုးခံစား နိုင်သည့် အခွင့်အရေးအနက် အချို့ကို မိမိနည်းတူ အကျိုးခံစားပိုင်ခွင့် ရှိသူအား စွန့်၍ ထိုသူကလည်း ဖလှယ်သည့်အနေဖြင့် အပြန်အလှန် စွန့်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဒေါ်ချူးအံနှင့် ဒေါ်ခအမှု^(၂)တွင် ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ရပိုင်ခွင့်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းနှင့် သဘော မတူပေ။ ဦးယုကြည်နှင့် ဦးအောင်ခင်ဦး ပါ-၄ အမှု^(၃)ကို ရည်ညွှန်း သည်။

သို့ဖြစ်၍ တရားနိုင်က အနိုင်ရရှိထားသည့် အမွေပုံပစ္စည်း ခွဲဝေသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုလုပ်ခြင်းသည်လည်း မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ နှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

သို့ရာတွင် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ် သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၆ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး ကွယ်လွန်လျှင်ဖြစ်စေ၊ မည်သူမဆို နိုင်ငံခြားသို့ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားလျှင်ဖြစ်စေ၊ ပြည်နှင့်ဒဏ် ချမှတ်ခြင်းခံရလျှင်ဖြစ်စေ ထိုသူ ပိုင်ဆိုင်သည့် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော

(၁) ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စာ ၄၆ (လွှတ်တော်ချုပ်)
(၂) ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စာ ၄၀၁ (ရုံးချုပ်)
(၃) ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စာ ၃၀၈

၁၉၉၉
ယာကွတ်(ဘ်)
ဒါဝုဒ်
အာတီးယား
နှင့်
အစ္စမိုင်လ်ဒါဝုဒ်
အာတီးယား*

ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနက ကိစ္စရပ်တစ်ခုချင်း
အလိုက် စိစစ်၍ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများနှင့်အညီ အောက်ပါအတိုင်း
ဆောင်ရွက်နိုင်သည်-

(က) ဥပဒေနှင့်အညီ အမွေဆက်ခံခွင့်ပေးခြင်း။

(ခ) ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်း။

မရွေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့်
ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ မည်သူမဆို နိုင်ငံခြားသို့ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားလျှင်
ထိုသူပိုင်ဆိုင်သည့် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်ဆိုင်ရာ
ဝန်ကြီးဌာနက စိစစ်၍ ဥပဒေနှင့်အညီ အမွေဆက်ခံခွင့်ပေးခြင်း၊ သို့မဟုတ်
ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်း ပြုလုပ်နိုင်သည်ဖြစ်ရာ တရားနိုင်သည်
နိုင်ငံခြားတွင် အပြီးအပိုင် နေထိုင်သူဖြစ်လျှင် ၎င်းရရှိထားသည့် ဒီကရီကို
အတည်ပြုရန် သင့်မည် မဟုတ်ပေ။ ယင်းကိစ္စကို စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ရန်
အတွက် ဒီကရီအတည်ပြုခြင်းအား ဆိုင်းငံ့ထားသင့်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှစ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍
အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

(၁) အစ္စမိုင်လ်ဒါဝုဒ်အာတီးယားသည် နိုင်ငံခြားတွင် အပြီးအပိုင်
နေထိုင်သူဖြစ်လျှင် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍
၎င်းရရှိထားသော ဒီကရီကို အတည်ပြုရန် မသင့်ကြောင်း။

(၂) အစ္စမိုင်လ်ဒါဝုဒ်အာတီးယားသည် နိုင်ငံခြားတွင် အပြီးအပိုင်
နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။ မဖြစ်သည်ကို စုံစမ်းမှုပြုရန်အတွက်
ဒီကရီ အတည်ပြုခြင်းအား ဆိုင်းငံ့ထားသင့်ကြောင်း။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားလိုသည် ဒီကရီနှင့်အညီ
ပစ္စည်းများကို ခွဲဝေခြင်း မပြုသဖြင့် အယူခံတရားပြိုင်က ရန်ကုန်တိုင်း
တရားရုံး ၁၉၉၂ ခုနှစ် တရားမဇာရီမူအမှတ် ၁၃၁ တွင် ဒီကရီအတိုင်း
ဆောင်ရွက်စေရန် ဇာရီမူ လျှောက်ထားခဲ့ကြောင်း၊ ထိုဇာရီမူတွင် အယူခံ
တရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့ ရသင့် ရထိုက်သော မြေကွက်များကို
ဒီကရီပါအတိုင်း ခွဲဝေပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော
ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒီကရီကို အတည်ပြုရန် သင့် မသင့်၊ ဆိုင်းငံ့ရန်

သင့် မသင့် ထုတ်နုတ်ထားသော ပြဿနာကို ဖြေဆိုရန် မလိုအပ်တော့ကြောင်း၊ ထို့ပြင် အယူခံတရားပြိုင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ဇာရီမူကို အပြည့်အဝ ပြေငြိမ်းကြောင်း မှတ်ချက်ဖြင့် ပိတ်သိမ်းပေးရန် လျှောက်လွှာကို ဤစုံညီခုံရုံးကို တင်ပြသည်။

မူလဇာရီမူကို ဖွင့်လှစ်သူမှာ အယူခံတရားပြိုင်ဖြစ်သူ မူလရုံး တရားနိုင်ဖြစ်သည်။ တရားနိုင်က ၎င်းဖွင့်လှစ်ထားသည့် ဇာရီမူကို ပိတ်သိမ်းပေးရန် လျှောက်လွှာကို မူလရုံးတွင် လျှောက်ထားရန် ဖြစ်သည်။ ဤလျှောက်လွှာကို စုံညီခုံရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပြုခြင်းထက် မူလရုံးက ဆုံးဖြတ်ခြင်းက ပိုမိုသင့်လျော်မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားနိုင်က ဇာရီမူ ပိတ်သိမ်းရန် လျှောက်ထားလာပါက မူလရုံးက ဥပဒေနှင့်အညီ ဆုံးဖြတ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဤအထူးယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ခွင့်ပြုပြီး တိုင်းတရားရုံးက ဇာရီမူကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားရန် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ တရားနိုင် အစ္စမိုင်လ်ဒါဂုဒ်အာတီးယားသည် နိုင်ငံခြားတွင် အပြီးအပိုင် နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။ မဖြစ်သည်ကို စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ပြီးနောက် တွေ့ရှိချက်အပေါ် ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၃၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

+ ၁၉၉၉

နိုဝင်ဘာလ

၁၆ ရက်

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

တရားသူကြီး ဒေါက်တာတင်အောင်အေးရွှေတွင်

ကိုရဲဇော်ဦး ပါ-၂

နှင့်

ဒေါ်လှလှစိ ပါ-၇*

ဒီကရီကို အတည်ပြုခြင်း၊ ဇာရီမှုတွင် ကန့်ကွက်သူတို့အား စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုထားသောနေ့တွင် ထိုသူတို့ မလာရောက်သဖြင့် တရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၂ အရ ၎င်းတို့က မခုခံ မထုချေသကဲ့သို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွား မည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခြင်း၊ ယင်းအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၁၃ အရ လျှောက်ထား သော်လည်း မအောင်မြင်၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် များသည် ဇာရီမှုများနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထားသည့် သက်ဆိုင်သမျှ မှုခင်းအရပ်ရပ်တွင်ဆိုသည့် စကားရပ်မှာ တရားမကြီးမှုသဘော သက်ရောက်သော မူလကိစ္စရပ်များနှင့်သာ သက်ဆိုင် သည်။ မူလကိစ္စရပ်များ ဆိုသည်မှာ မူလမှုအဖြစ် အစပြုသည့် မှုခင်းများ ဖြစ်သည်။ သေတမ်းစာ အတည်ပြုလက်မှတ် လျှောက်ထားမှု၊ အရွယ် မရောက်သေးသူများအား အုပ်ထိန်းစေလိုမှု၊ လူမွဲခံယူမှု စသည့် အမှုများမှာ တရားမကြီးမှုသဘော သက်ရောက်သည့် မူလကိစ္စရပ်များ ဖြစ်သည်။ တရားမကြီးမှုမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အမှုများ တရားမကြီးမှုမှ ဆက်စပ်

* ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၁၆

+ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၁၅ တွင် ချမှတ်သော ၄-၁၂-၉၈ ရက်စွဲပါ ဧရာဝတီတိုင်း တိုင်းတရားရုံး (ပုသိမ်ခရိုင်)၏ အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု

ဖြစ်ထွန်းလာသည့် အမှုများသည် တရားမကြီးမှုသဘော သက်ရောက်သော မူလကိစ္စရပ်များ မဟုတ်ပေ။ ဒီကရီကို အတည်ပြုသည့် ဇာရီမှုများမှာ မူလမှုအဖြစ် အစပြုသည့် မှုခင်းများ မဟုတ်ဘဲ တရားမကြီးမှုမှ ပေါ်ပေါက် လာသည့် အမှုများဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် များသည် ဇာရီမှုများနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပေ။

၁၉၉၉
ကိုရိုဇော်ဦး
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်လှလှစိ
ပါ ၇*

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဇာရီမှုများနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ပုသိမ်မြို့နယ် တရားရုံးက ဇာရီမှုတွင် ရုံးချိန်းပျက်ကွက်သူတို့အပေါ် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇ နည်း ၂ ကို ရည်ညွှန်း၍ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်း မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇ နည်း ၂ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ဇာရီမှုတွင် လိုက်နာကျင့်သုံးခွင့် မရှိ၍ ပုသိမ်မြို့နယ် တရားရုံးက ဇာရီမှုတွင် အမှုကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက် သွားမည်ဟု ချမှတ်သည့် အမိန့်မှာ အမိန့် ၁၇ နည်း ၂ အရ ချမှတ်ရာ မရောက်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ထိုအမိန့်ကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၁၃ အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ လျှောက်ထားခွင့် မရှိဘဲ အမိန့် ၉ နည်း ၁၃ အရ လျှောက်ထားရာတွင် ပလပ်ခြင်း ခံရသဖြင့် ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်သည့်အခါ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံမှုကို ပလပ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

- လျှောက်ထားသူများအတွက် - ဦးကျော်စိန်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - (၁) ကိုယ်တိုင်၊
- (၂) မှ (၇) ကိုယ်တိုင် မလာ

ပုသိမ်မြို့၊ နယ်ပိုင် တရားမ တရားသူကြီးရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀/၆၀ တွင် မဟာဘတ် ဆိုသူက ဦးမောင်လှ၊ ဒေါ်လှရင်တို့အပေါ် ငွေကျပ် ၁၄၅၀/- ရလိုမှု စွဲဆိုရာ အနိုင်ဒီကရီ ရသည်။

၁၉၉၉
ကိုရိုဏ်းဦး
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်လှလှစီ
ပါ ၇*

ပုသိမ်မြို့နယ် တရားရုံး၊ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမဇာရီမူအမှတ် ၂၀ တွင် ဒေါ်လှလှစီက အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို လက်ရောက် ရရန် လျှောက်ထားသည်။ လျှောက်ထားသူနှစ်ဦးနှင့် လျှောက်ထားခံရသူ ၂ မှ ၇ အထိတို့က အမှုတွင် ခုခံ ကန့်ကွက်သဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးက ၎င်းတို့ကန့်ကွက်လွှာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စုံစမ်းမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့် ချသည်။ လျှောက်ထားသူ အမှတ် (၁) (၂) တို့အား စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆို သော ၁၆-၇-၉၈ နေ့တွင် ၎င်းတို့ လာရောက်ခြင်း မရှိသဖြင့် မြို့နယ် တရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၂ ကို ရည်ညွှန်း၍ လျှောက်ထားသူ အမှတ် (၁) (၂)တို့သည် စုံစမ်းမှုတွင် မခုခံ မထုချေ သကဲ့သို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်း အမိန့်ကို လျှောက်ထားသူတို့က တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၁၃ အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန် မြို့နယ်တရားရုံးတွင် လျှောက်ထားရာ မအောင်မြင်၍ ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (ပုသိမ်ခရိုင်)တွင် အထွေထွေ အယူခံမှု တင်သွင်းသည်။

တိုင်းတရားရုံးကလည်း လျှောက်ထားသူတို့၏ အယူခံကို ပလပ် လိုက်သဖြင့် လျှောက်ထားသူတို့က တရားရုံးချုပ်တွင် ပြင်ဆင်မှု ဇာင်ဆွင်း သည်။

လျှောက်ထားသူတို့၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ် အဆောက်အအုံ၏ မူလပိုင်ရှင်မှာ ဦးမောင်လှနှင့် ဒေါ်လှရင်တို့ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ ပုသိမ်မြို့ နယ်ပိုင် တရားမ တရားသူကြီးရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၀/၆၀ တွင် မဟာဘတ် ဆိုသူက ဦးမောင်လှ၊ ဒေါ်လှရင်တို့အပေါ် ငွေကျပ် ၁၄၅၀ ရလိုမှု စွဲဆိုရာ အနိုင်ဒီကရီ ရရှိကြောင်း၊ ထိုအနိုင်ဒီကရီကို မဟာဘတ်က ဦးကာစီ (လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ်-၁ ၏ ဖခင်)သို့ လွှဲပြောင်း ပေးကြောင်း၊ ပုသိမ်မြို့ နယ်ပိုင်တရားမရုံး ဇာရီမူ အမှတ် ၁/၆၆ တွင် ဦးကာစီကပင် အချင်းဖြစ် အဆောက်အအုံကို ကျပ် ၁၀၀၀၀/-ဖြင့် လေလံဆွဲ ဝယ်ကြောင်း၊ လေလံဆွဲယူ ငွေပေးသွင်းရာတွင် အပေါင်ချေးငွေ ဆိုသော ငွေကျပ် ၈၀၀၀/-ခုနှိမ် ပေးသွင်းခြင်းကို မူလရုံးက ခွင့်ပြုသဖြင့် အဆင့်ဆင့် အယူခံမှု၊ ပြင်ဆင်မှုများ တင်သွင်းခဲ့ကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ် တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၆/၉၆ တွင် ဒီကရီကျငွေ မဟုတ်သော

ငွေကျပ် ၈၀၀၀/-ကို ခုနှိမ်ခွင့် မရှိကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားရုံးများက ဇာရီရုံးတွင် ငွေကျပ် ၈၀၀၀/-ကို တရားနိုင်က ပေးရန်နှင့် ငွေပေးသွင်းခြင်း မပြုက လေလံ ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့ကြောင်း၊ ပုသိမ်ခရိုင် တရားမရုံး အယူခံမှုအမှတ် ၇/၇၁ တွင် တရားနိုင်က ငွေကျပ် ၈၀၀၀/- ပေးသွင်းခြင်း မပြုပါက လေလံ ရောင်းချခြင်းကို ပြန်လည်သုံးသပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ရာတွင် ထိုအမိန့်ကို တရားရုံးချုပ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၈/၇၂ နှင့် တရားမအခွင့်ထူး အယူခံမှုအမှတ် ၁၄/၇၃ တို့တွင် အတည်ပြုထားကြောင်း၊ ထိုအမှုများ လျှောက်ထားနေစဉ် ကာလအတွင်း တရားနိုင်၏ လျှောက်ထားချက်အရ ဇာရီမှုအမှတ် ၁/၆၆ ကို ပိတ်ထားခဲ့ကြောင်း၊ ဇာရီမှုကို ပြန်လည်ဖွင့်လှစ် ရာတွင် အဆင့်ဆင့် အယူခံ တင်သွင်းကြရာ ဗဟိုတရားရုံး တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၁၂/၇၇ တွင် တရားမဇာရီမှုကို ပြန်လည် ဖွင့်လှစ်ပြီး ဦးကာစီ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များ (အမှုတွင် ဦးကာစီ ကွယ်လွန်သည်)က အချင်းဖြစ် ငွေကျပ် ၈၀၀၀/-ကို မြို့နယ်တရားရုံးက သတ်မှတ်သည့်နေ့တွင် ပေးသွင်းစေရန်နှင့် ပျက်ကွက်ပါက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ အရ လေလံပယ်ဖျက်သင့် မသင့် စိစစ် ဆုံးဖြတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်လှလှစီက ငွေကျပ် ၈၀၀၀/-ကို ပေးသွင်း ခဲ့ကြောင်း၊ ဇာရီမှုအမှတ် ၁/၆၆ မှ ၂၀/၉၀ အဖြစ် ပြောင်းလဲ လာကြောင်း၊ ဒေါ်လှလှစီသည် အချင်းဖြစ် အခန်းများကို လက်ရောက်ရရန် တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၂၁ နည်း ၃၅ အရ လျှောက်ထားသော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ ၂ ဦးနှင့် လျှောက်ထားခံရသူ ၂ မှ ၇ အထိတို့သည် အချင်းဖြစ် ၁၀ ခန်းတွဲ တန်းလျားတွင် ၁၉၆၈ ခုနှစ် လေလံရောင်းချခြင်း မပြုမီ နှစ်ပေါင်းများစွာက စ၍ နေထိုင်လာ ကြသူများဖြစ်ကြောင်း၊ မြို့နယ်တရားရုံးက လျှောက်ထားသူများ၏ ကန့်ကွက်လွှာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပြီး လျှောက်ထားသူ တရားနိုင်နှင့် တရားရုံးများကို စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆို ခဲ့ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ ၂ ဦးနှင့် လျှောက်ထားခံရသူ ၂ မှ ၇ အထိ တို့အား စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုသည့်နေ့တွင် လျှောက်ထားသူ အမှတ်-၁ ရဲဇော်ဦးသည် ပျဉ်းမနားမြို့တွင် လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရန် ရောက်ရှိနေကြောင်း၊

၁၉၉၉
ကိုရဲဇော်ဦး
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်လှလှစီ
ပါ ၇*

၁၉၉၉
ကိုရော်ဦး
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်လှလှစီ
ပါ ၇*

လျှောက်ထားသူ အမှတ် ၂ ဦးရာကျားမှာလည်း ဖျားနာသည့် ဝေဒနာ ခံစားနေရကြောင်း၊ နောက်ထပ် ချိန်းဆိုသည့် ၁၆-၇-၉၈ နေ့တွင်လည်း လျှောက်ထားသူ အမှတ်-၁ ရဲဇော်ဦးသည် ကြေးနန်းစာ နောက်ကျနေ၍ ပျဉ်းမနားမှ ရောက်ရှိမလာကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ အမှတ်-၂ မှာလည်း ဖျားနာသည့် ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းခြင်း မရှိသည့်အပြင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသဖြင့် ခွင့်မပန်ကြားနိုင်ဘဲ ရုံးချိန်း ပျက်ကွက်နေခဲ့ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူများ၏ ရှေ့နေများရုံးရှေ့ ရောက်ရှိ ခွင့်ပန်ကြားသော်လည်း မြို့နယ်တရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇ နည်း ၂ အရ လျှောက်ထားသူများအနေနှင့် အမှုကို မခုခံ မထုချေသကဲ့သို့ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်အား တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၁၃ အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထား သော်လည်း ပယ်ချခြင်း ခံရကြောင်း၊ ယင်းသို့ ပယ်ချသည့် အမိန့်အား ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး (ပုသိမ်ခရိုင်)တွင် အထွေထွေအယူခံမှု တင်သွင်း သော်လည်း မအောင်မြင်ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဇာရီမှုများတွင် အကျုံးဝင်ခြင်း မရှိသဖြင့် မြို့နယ် တရားရုံးအမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုသော ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်သည် မှားယွင်းကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူများ၏ အကြောင်းပြချက် များသည် ခိုင်လုံသောအကြောင်း မဟုတ်ဟု သုံးသပ်၍ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇ နည်း ၂ အရ အမိန့်ကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၁၃ အရ ပယ်ဖျက်ခြင်း မပြုသည်မှာလည်း မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ်-၁ ဒေါ်လှလှစီက မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇ နည်း ၂ ကို ရည်ညွှန်း သော်လည်း တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ အရ သင့်တင့်လျောက်ပတ် သော အမိန့်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်ကို လျှောက်ထားသူတို့အနေဖြင့် အထက်ရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တက်ရောက်ရန် ဖြစ်သော်လည်း မူလရုံးတွင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၁၃ အရ လျှောက်ထား၍ တစ်ကြိမ်၊ ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံးသို့ အယူခံတင်သွင်း၍ တစ်ကြိမ် အခွင့်အရေး ရရှိပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် နစ်နာမှု တစ်စုံတစ်ရာ မရှိ

ပါကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူများသည် မူလမြို့နယ်တရားရုံးက နှစ်ဖက် စစ်ဆေးနိုင်သော နေ့ရက်အား ရွေးချယ်၍ ရုံးချိန်းပေးခဲ့သော်လည်း ပျက်ကွက်နေကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ အမှတ်-၁ က ကြေးနန်းစာ နောက်ကျ၍ လက်ခံရရှိသည်ကို အကြောင်းပြခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ လျှောက်ထားသူ အမှတ်-၂ က တုတ်ကွေးဖျား ဆက်လက်ဖျားသည်ဟု အကြောင်းပြခြင်းသည်လည်းကောင်း လုံလောက်သောအကြောင်း မဟုတ်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

၁၉၉၉
ကိုရိုဇော်ဦး
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်လှလှစိ
ပါ ၇*

ဤပြင်ဆင်မှုတွင် ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာမှာ မြို့နယ်တရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇ နည်း ၂ ကို ရည်ညွှန်း၍ ချမှတ်သော အမိန့်နှင့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုသော ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်တို့သည် မှန် မမှန် ဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

၁၄၁။ တရားမ မှုခင်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဤဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို တရားမ စီရင်ပိုင်ခွင့် ကျင့်သုံးသော တရားရုံး တစ်ရုံး၌ သက်ဆိုင်နိုင်သမျှ မှုခင်း အရပ်ရပ်တွင် လိုက်နာရမည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် သက်ဆိုင်သမျှ မှုခင်းအရပ်ရပ်တွင်ဆိုသည့် စကားရပ်မှာ တရားမကြီးမှုသဘော သက်ရောက်သော မူလကိစ္စရပ်များနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ မူလကိစ္စရပ်များ ဆိုသည်မှာ မူလမှုအဖြစ် အစပြုသည့် မှုခင်းများ ဖြစ်သည်။ သေတမ်းစာ အတည်ပြုလက်မှတ် လျှောက်ထားမှု၊ အရွယ်မရောက်သေးသူများအား အုပ်ထိန်းစေလိုမှု၊ လူမွဲခံယူမှု စသည့် အမှုများမှာ တရားမကြီးမှုသဘော သက်ရောက်သည့် မူလကိစ္စရပ်များ ဖြစ်သည်။ တရားမကြီးမှုမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အမှုများ၊ တရားမကြီးမှုမှ ဆက်စပ် ဖြစ်ထွန်းလာသည့် အမှုများသည် တရားမကြီးမှုသဘော သက်ရောက်သော မူလကိစ္စရပ်များ မဟုတ်ပေ။ ဒီကရီကို အတည်ပြုသည့် ဇာရီမှုများမှာ မူလမှုအဖြစ်

၁၉၉၉
ကိုရော်ဦး
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်လှလှစိ
ပါ ၇*

အစပြုသည့် မှုခင်းများ မဟုတ်ဘဲ တရားမကြီးမှုမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အမှုများဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဇာရီမှုများနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပေ။ မသန်းစိန်နှင့် မလှရီအမှု^(၁)၊ ဒေါ်တင်နှင့် ပီပီအနန်သမ်နာရာယနားအိုင်ရားအမှု^(၂)တို့ကို ကြည့်ပါ။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဇာရီမှုများနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ပုသိမ်မြို့နယ် တရားရုံးက ဇာရီမှုတွင် ရုံးချိန်းပျက်ကွက်သူတို့အပေါ် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇ နည်း ၂ ကို ရည်ညွှန်း၍ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်း မရှိပေ။

မမြင့်မြင့်ကြူ ပါ ၇ နှင့် မန်နေဂျာ၊ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်၊ ပုသိမ်မြို့အမှု^(၃)တွင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇ နည်း ၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို တရားမ ဇာရီမှုတွင် လိုက်နာ ကျင့်သုံးခွင့်မရှိကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

“ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်တွင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇ နည်း ၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို တရားမ ဇာရီမှုတွင် တရားရုံးက လိုက်နာ ကျင့်သုံးခွင့်ရှိကြောင်း ဖော်ပြ သုံးသပ်ထားခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်း မရှိပေ”

ပုသိမ်မြို့နယ် တရားရုံးက ဇာရီမှုတွင် ရုံးချိန်းပျက်ကွက်သူတို့အပေါ် မခုခံ မထုချေသကဲ့သို့ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ရာ၌ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇ နည်း ၂ ကို ရည်ညွှန်းကိုးကားခြင်းမှာ မှားယွင်းသော်လည်း ယင်းအမိန့်အပေါ် ကိုရော်ဦးတို့က ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ပြင်ဆင်မှု မတင်သွင်းဘဲ ထိုအမိန့်ကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၁၃ အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန် ကိုရော်ဦးတို့က ပုသိမ်မြို့နယ် တရားရုံးတွင်ပင် လျှောက်ထားရာ ပလပ်

(၁) ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန် ၂၄၆
(၂) ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၅၂ (လွှတ်တော်)
(၃) ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၃၀

ခံရသည်။ ထိုအခါ ကိုရဲဇော်ဦးတို့က ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံးတွင် အထွေထွေ အယူခံမှု ဝင်ရောက်သည်။ အဆိုပါ အထွေထွေ အယူခံမှုကို လည်း ပလပ်ခြင်း ခံရ၍ ကိုရဲဇော်ဦးတို့က တရားရုံးချုပ်တွင် ဤပြင်ဆင်မှု ကို လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၉၉
ကိုရဲဇော်ဦး
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်လှလှစီ
ပါ ၇*

တရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၇ နည်း ၂ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ဇာရီမှုတွင် လိုက်နာ ကျင့်သုံးခွင့် မရှိ၍ ပုသိမ်မြို့နယ် တရားရုံးက ဇာရီမှုတွင် အမှုကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားမည်ဟု ချမှတ်သည့် အမိန့်မှာ အမိန့် ၁၇ နည်း ၂ အရ ချမှတ်ရာ မရောက်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ထိုအမိန့်ကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၁၃ အရ ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ လျှောက်ထားခွင့် မရှိဘဲ အမိန့် ၉ နည်း ၁၃ အရ လျှောက်ထားရာတွင် ပလပ်ခြင်း ခံရသဖြင့် ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်သည့်အခါ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံမှုကို ပလပ်ခွဲခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

မြို့နယ်တရားရုံးက ရုံးချိန်းပျက်ကွက်သူတို့အပေါ် မခုခံ မထုချေ သကဲ့သို့ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားမည်ဟု ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် ယင်းအမိန့်သည် အတည်ဖြစ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/-သတ်မှတ်သည်။

+ ၁၉၉၉
နိုဝင်ဘာလ
၄ ရက်

တရားမ ပထမအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးထွန်းရှင်ရှေ့တွင်

ဦးလှဝင်း ပါ ၊

နှင့်

ဒေါ်ကြည်ကြည် (ခ)

ဒေါ်ယဉ်ဝေလွင်*

မြန်မာနိုင်ငံ မူပိုင်ခွင့် ဥပဒေအရ နစ်နာကြေး ရလိုမှု စွဲဆိုခြင်း
ဝတ္ထုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် မူပိုင်ခွင့်၊ ဝတ္ထုမှ ရုပ်ရှင်ကဇာတ်အဖြစ်
ပြောင်းလဲ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခွင့် အကျုံးဝင် မဝင်၊ မူပိုင်ခွင့်
ရရှိထားသည့် အခွင့်အရေးကို လွှဲပြောင်း ပေးအပ်ရာ၌
လိုအပ်သည့်အချက်၊ မည်သည့်အခါ မူပိုင်ခွင့်ကို ချိုးဖောက်ရာ
ရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် စာရေးဆရာမ
ယဉ်ဝေလွင် (ပြည်) အမည်ဖြင့် “မိုင်းဝေချစ်တဲ့ ခက်သစ္စာ”အမည်ရှိ
ဝတ္ထုရှည် တစ်ပုဒ်ကို ၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ကြောင်း၊
နှစ်ဖက်အငြင်းပွားမှု မရှိသဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ မူပိုင်ခွင့် အက်ဥပဒေ ပထမ
ဇယားပါ ၁၉၁၁ ခုနှစ်၊ မူပိုင်ခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁ (၁) ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ
ထိုအချိန်မှစ၍ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်ကြည်တွင် ယင်းဝတ္ထုနှင့်
စပ်လျဉ်းသည့် မူပိုင်ခွင့် ရရှိပြီး ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့်
မူပိုင်ခွင့် ဆိုသည်မှာ ယင်းဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေခွင့်၊ သို့မဟုတ် ထပ်မံ
ထုတ်ဝေခွင့်အပြင် ဝတ္ထုမှ အများပြည်သူတို့အား တင်ဆက် ပြသသည့်
ရုပ်ရှင်ကဇာတ်အဖြစ် ပြောင်းလဲလုပ်ပိုင် ဆောင်ရွက်ခွင့်လည်း အကျုံး
ဝင်ကြောင်း ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁ (၂) (ဂ) တွင် ဖော်ပြထားသည်။

* ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၃၃၃

+ ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၄ တွင် ချမှတ်သော ၂၁-၇-၉၈
ရက်စွဲပါ ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး (ပြည်ခရိုင်)၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
အယူခံမှု

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူပိုင်ခွင့် ရရှိသူသည် မိမိရရှိထားသည့် အခွင့်အရေးကို အားလုံးဖြစ်စေ၊ အချို့အဝက်ဖြစ်စေ စည်းကမ်းချက် မပါဘဲ ဖြစ်စေ၊ စည်းကမ်းချက်များထား၍ဖြစ်စေ လွှဲပြောင်း ပေးအပ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ လွှဲပြောင်း ပေးအပ်ရာ၌ မူပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေး ရရှိသူ ကိုယ်တိုင်၊ သို့မဟုတ် ၎င်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်က စာဖြင့် ရေးသား လက်မှတ်ရေးထိုးပေးရန် လိုအပ်သည်။ စာဖြင့် ရေးသား၍ မူပိုင်ခွင့် ရရှိသူ လက်မှတ်ရေးထိုးထားခြင်း မရှိလျှင် ထိုလွှဲပြောင်းပေးအပ်မှုသည် တရားမဝင်ကြောင်း ပုဒ်မ ၅ (၂) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

၁၉၉၉
ဦးလှဝင်း
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်ကြည်ကြည်
(ခ)
ဒေါ်ယဉ်ဝေလွင်

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူပိုင်ခွင့် ရရှိသူ၏ သဘောတူညီမှု မရှိဘဲ တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် မူပိုင်ခွင့် ရရှိသူ၏ အခွင့်အရေးများကို အသုံးပြု ခဲ့လျှင် ပုဒ်မ ၂ (၁) အရ ထိုသူသည် မူပိုင်ခွင့်ကို ချိုးဖောက်သည်ဟု မှတ်ယူရမည် ဖြစ်သည်။

၁၉၁၁ ခုနှစ် မူပိုင်ခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (၁)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

၂ (၁)။ Copyright in a work shall be deemed to be infringed by any person who, without the consent of the owner of the copyright, does anything the sole right to do which is by this Act conferred on the owner of the copyright.

ဗိုးဝ ဗီဒီယို ထုတ်လုပ်ရေးပိုင်ရှင် ဦးလှဝင်း၊ ဒေါ်လှလှမူတို့သည် မူပိုင်ခွင့် ရရှိထားသူ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်ကြည်၏ ခွင့်ပြုချက် မရရှိဘဲ “မှိုင်းဝေချစ်တဲ့ ခက်သစွာ” ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို “မှိုင်းဝေချစ်သော ခက်သစွာ” အမည်ပြောင်း၍ ဗီဒီယိုကား ရိုက်ကူးပြီး အများပြည်သူအား ပြသခဲ့ခြင်းမှာ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်ကြည် ရရှိထားသည့် မူပိုင်ခွင့်ကို ချိုးဖောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

- အယူခံတရားလို များအတွက် - ဦးထွန်းဝေ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးကိုနီ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၁၉၉၉
ဦးလှဝင်း

ပါ ၂

နှင့်

ဒေါ်ကြည်ကြည်
(ခ)

ဒေါ်ယဉ်ဝေလွင်

ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၅၄ (ပြည်
ခရိုင်)တွင် တရားလို ဒေါ်ကြည်ကြည် (ခ) ယဉ်ဝေလွင်က တရားပြိုင်
ဦးလှဝင်း၊ ဒေါ်လှလှမှုတို့အပေါ် နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၅၀၀၀၀၀/-
ရလိုမှု စွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်
ပေးသည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ ဦးလှဝင်း
ပါ-၂ ဦးတို့က တရားရုံးချုပ်တွင် အယူခံ တင်သွင်းသည်။

အဆိုလွှာအရ ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် ပြည်မြို့တွင် နေထိုင်၍ ၁၉၈၁
ခုနှစ်တွင် စာရေးဆရာမ ယဉ်ဝေလွင် (ပြည်)အမည်ဖြင့် “မိုင်းဝေချစ်တဲ့
ခက်သစ္စာ” အမည်ရှိ ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ် ရေးသားခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းဝတ္ထု
ဇာတ်လမ်းကို တရားလို၏ ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ ဖိုးဝ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေး
ပိုင်ရှင် ဦးလှဝင်း၊ ဒေါ်လှလှမှုတို့က “မိုင်းဝေချစ်သော ခက်သစ္စာ”
အမည်သို့ ပြောင်း၍ ဗီဒီယိုဇာတ်ကား ရိုက်ကူးခဲ့ကြောင်း၊ ဗီဒီယိုဇာတ်ကား
မရိုက်မီ ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်းများတွင် ယင်းဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနှင့် ပတ်သက်၍
ဝေဖန် ရေးသားချက်များ တွေ့ရှိရသဖြင့် ယင်းဝတ္ထုအား မူပိုင်ရှင်
တရားလို၏ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ထပ်ဆင့်လွှဲပြောင်းခြင်း၊ ရောင်းချခြင်း၊
ဗီဒီယို၊ ရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးခြင်း မပြုလုပ်ရန် သတိပေး တားမြစ်ခဲ့ကြောင်း၊
ထိုသို့ သတိပေးထားပါလျက် “မိုင်းဝေချစ်သော ခက်သစ္စာ” အမည်ဖြင့်
ဖိုးဝ ဗီဒီယို ထုတ်လုပ်ရေးမှ ပြည်မြို့အပါအဝင် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးသို့
ဖြန့်ဝေခဲ့ကြောင်း၊ ဖိုးဝ ဗီဒီယိုလုပ်ငန်းသည် စာရေးသူ တရားလို၏
ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ဇာတ်ကားအမည်ပြောင်းခြင်း၊ ဇာတ်လမ်းအချို့
ပြောင်းခြင်း၊ စာသားအချို့ ပြောင်းခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့
ပြုလုပ်ခြင်းသည် တရားလို၏ မူပိုင်အခွင့်အရေးများ ဆုံးရှုံး ထိခိုက်
နစ်နာမှု ဖြစ်ပေါ်စေသဖြင့် နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၅၀၀၀၀၀/-ရလိုကြောင်း
ဖော်ပြထားသည်။

တရားပြိုင် ဦးလှဝင်း၊ ဒေါ်လှလှမှုတို့က ချေလွှာသီးခြားစီ တင်သွင်း
ကြသည်။ အမှတ်-၁ တရားပြိုင်၏ ချေလွှာတွင် ထိုဇာတ်လမ်းကို ရိုက်ကူး
သူမှာ ဒါရိုက်တာ သီဟတင်စိုးဖြစ်ပြီး ထုတ်လုပ်သူမှာ အမှတ်-၂ တရားပြိုင်
ဒေါ်လှလှမှု ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် အချင်းဖြစ် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို
ဒေါ်ခင်သန်းအား ရောင်းချပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် တရားပြိုင်အဖြစ်
ဒေါ်ခင်သန်းအား မထည့်သွင်းဘဲ တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်း ဖော်ပြသည်။

၁၉၉၉
ဦးလှဝင်း
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်ကြည်ကြည်
(ခ)
ဒေါ်ယဉ်ဝေလွင်

အမှတ်-၂ တရားပြိုင် ဒေါ်လှလှမူက အခြားသော ချေပချက်များ အပြင် တရားလိုသည် အချင်းဖြစ် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ရုပ်ရှင်၊ သို့မဟုတ် ဗီဒီယိုရိုက်ကူးရန် ဒေါ်ခင်သန်းသို့ ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/-နှင့် ရောင်းချပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်သန်းက အချင်းဖြစ် ဇာတ်လမ်းအပါအဝင် ဇာတ်လမ်း ၄-ခုအား ၂၅-၉-၉၄ နေ့တွင် ဖိုးဝ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးသို့ လွှဲပြောင်း ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ဇာတ်လမ်းစာမူများကို ရောင်းချပြီးဖြစ်သူ တရားလိုတွင် မူပိုင်အခွင့်အရေးများ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုရှိသည် ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း၊ အမှန်တကယ် တရားလိုတွင် ဆုံးရှုံးနစ်နာ ထိခိုက်သည် ဆိုပါကလည်း တရားလိုသည် ဒေါ်ခင်သန်းအပေါ်၌သာ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် ၁၂-၁၂-၉၄ နေ့စွဲဖြင့် ၎င်း၏ နစ်နာချက်များကို ဖြေရှင်းပေးရန် မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌထံ တိုင်ကြားခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းတိုင်စာကို တရားလို၏ ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်နန်းမှုံဝေက ရုပ်သိမ်းခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားလိုသည် အမှတ်-၂ တရားပြိုင်အပေါ် တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း ချေပသည်။

မူလတိုင်းတရားရုံးက ဖိုးဝ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးသို့ အချင်းဖြစ် ဇာတ်လမ်းကို လွှဲပြောင်း ရောင်းချပေးသူ ဒေါ်ခင်သန်းသည် မူပိုင်ခွင့်ကို ထပ်ဆင့် လွှဲပြောင်းပေးနိုင်သူ မဟုတ်ကြောင်း၊ မူပိုင်ခွင့် ရရှိထားသူ တရားလို၏ သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ ဖိုးဝ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးမှ ဗီဒီယိုဇာတ်ကား ရိုက်ကူးခြင်းမှာ မူပိုင်ခွင့်ကို ချိုးဖောက်ရာရောက်ကြောင်း ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်၍ မူလရုံး တရားလို တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင် ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအယူခံတွင် အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက မူလတိုင်းတရားရုံး သည် မူလရုံး တရားလိုကိုယ်တိုင် မူပိုင်ခွင့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရုပ်ရှင်အစည်း အရုံးသို့ တိုင်ကြားခဲ့သော်လည်း ယင်းတိုင်ကြားစာကို ၎င်း၏ညီမ ဒေါ်နန်းမှုံဝေကတစ်ဆင့် ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါလျက် ဤအမှုကို စွဲဆိုရန်အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်း ပါကြောင်း၊ မူလရုံး တရားလိုသည် အချင်းဖြစ် ဇာတ်လမ်းကို ဒေါ်ခင်သန်း သို့ ရောင်းချပြီးဖြစ်ရာ ဒေါ်ခင်သန်းက ပဋိညာဉ် ဖောက်ဖျက်၍ အချင်းဖြစ် ဇာတ်လမ်းကို ပြန်လည်ရောင်းချသဖြင့် ထိခိုက် နစ်နာသည်ဟု ယူဆပါက ဒေါ်ခင်သန်းသို့သာ တရားစွဲဆိုရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ မူလရုံး တရားပြိုင် ဒေါ်လှလှမူအပေါ် တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ မူလ

၁၉၉၉
ဦးလှဝင်း

ပါ ၂

နှင့်

ဒေါ်ကြည်ကြည်

(ခ)

ဒေါ်ယဉ်ဝေလွင်

တိုင်းတရားရုံးက ဦးလှဝင်းနှင့် ဒေါ်လှလှမူတို့သည် တစ်စီးပွားတည်း ဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်၍ ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ မူလရုံး တရားလိုနှင့် စည်းကမ်းပဋိညာဉ် လုံးဝ မရှိသော မူလရုံး တရားပြိုင် များအပေါ် နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၅၀၀၀၀၀/- ရထိုက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ် ခြင်းမှာလည်း မျှတမှု မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားပြိုင် (မူလရုံးတရားလို) ၏ညီမ ဒေါ်နန်းမှုံဝေက အယူခံတရားပြိုင်၏ တိုင်စာကို ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံး တွင် ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ မဟုတ်မမှန်ကြောင်း၊ ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းကြောင်း သက်သေပြရန် တာဝန်သည် အယူခံတရားလို (မူလရုံး တရားပြိုင်)အပေါ် ကျရောက်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင် (မူလရုံးတရားလို) သည် ဒေါ်ခင်သန်းကိုသာလျှင် ဗီဒီယိုရိုက်ကူးရန် ရောင်းချခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဖိုးဝ ဗီဒီယိုလုပ်ငန်းသည် အယူခံတရားပြိုင် (မူလရုံးတရားလို)၏ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ဇာတ်လမ်းအမည်ပြောင်းခြင်း၊ ဇာတ်လမ်းပါ အချက်အချို့ ပြောင်း ခြင်း၊ စာသားအချို့ ပြောင်းခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ တားမြစ်သည့် ကြားမှ တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မူပိုင်ခွင့် ချိုးဖောက် ခံရပြီး နစ်နာရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မူလတိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မူပိုင်ခွင့်ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅ (၁) နှင့် ၂ (၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ လည်းကောင်း၊ ဦးတင်စိုး (ခ) ဦးမောင်မောင်ဦးနှင့် ဦးသောင်းထွန်း အမှု^(၁)ပါ ဆုံးဖြတ်ချက်အရလည်းကောင်း မှန်ကန်ပါကြောင်း တင်ပြသည်။

ဤအယူခံမှုတွင် အဓိက စိစစ်ရမည့် အချက်မှာ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် အချင်းဖြစ် ဝတ္တုဇာတ်လမ်းကို ဒေါ်ခင်သန်းသို့ ရောင်းချပြီး ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဒေါ်ခင်သန်းထံမှ ဝယ်ယူပြီး ဗီဒီယိုရိုက်ကူးသူ ဖိုးဝ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးအနေဖြင့် မူပိုင်ခွင့်ကို ချိုးဖောက်ရာရောက် မရောက် ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် စာရေးဆရာမ ယဉ်ဝေလွင် (ပြည်)အမည်ဖြင့် “မိုင်းဝေချစ်တဲ့ ခက်သစ္စာ”အမည်ရှိ ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ကို ၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ကြောင်း၊ နှစ်ဖက်အငြင်းပွားမှု မရှိသဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ မူပိုင်ခွင့် အက်ဥပဒေ ပထမဇယားပါ ၁၉၁၁ ခုနှစ်၊ မူပိုင်ခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁ (၁) ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ထိုအချိန်မှစ၍

(၁) ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူး) အမှတ်-၂၄၂

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်ကြည်တွင် ယင်းဝတ္ထုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် မူပိုင်ခွင့် ရရှိပြီး ဖြစ်သည်။

၁၉၉၉
ဦးလှဝင်း

ပါ ၂

နှင့်

ဒေါ်ကြည်ကြည်

(ခ)

ဒေါ်ယဉ်ဝေလွင်

ဝတ္ထုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် မူပိုင်ခွင့်ဆိုသည်မှာ ယင်းဝတ္ထုကို ထုတ်ဝေခွင့်၊ သို့မဟုတ် ထပ်မံထုတ်ဝေခွင့်အပြင် ဝတ္ထုမှ အများပြည်သူတို့အား တင်ဆက် ပြသသည့် ရုပ်ရှင်ကဇာတ်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ခွင့်လည်း အကျုံးဝင်ကြောင်း ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁ (၂) (ဂ) တွင် ဖော်ပြထားသည်။

မူပိုင်ခွင့် ရရှိသူသည် မိမိရရှိထားသည့် အခွင့်အရေးကို အားလုံး ဖြစ်စေ၊ အချို့အဝက်ဖြစ်စေ၊ စည်းကမ်းချက် မပါဘဲဖြစ်စေ၊ စည်းကမ်းချက် များ ထား၍ဖြစ်စေ လွှဲပြောင်း ပေးအပ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ လွှဲပြောင်း ပေးအပ်ရာ၌ မူပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေး ရရှိသူကိုယ်တိုင်၊ သို့မဟုတ် ၎င်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်က စာဖြင့် ရေးသား လက်မှတ်ရေးထိုး ပေးရန် လိုအပ်သည်။ စာဖြင့် ရေးသား၍ မူပိုင်ခွင့် ရရှိသူ လက်မှတ် ရေးထိုးထားခြင်း မရှိလျှင် ထိုလွှဲပြောင်း ပေးအပ်မှုသည် တရားမဝင် ကြောင်း ပုဒ်မ ၅ (၂) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားပြိုင်က အချင်းဖြစ် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ဒေါ်ခင်သန်းသို့ ရုပ်ရှင်၊ သို့မဟုတ် ဗီဒီယိုရိုက်ကူးရန် ရောင်းချခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်စေကာမူ မူပိုင်ခွင့် ရရှိသူ အယူခံတရားပြိုင်က ၎င်းရရှိ ထားသည့် မူပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေး အားလုံးကို ဒေါ်ခင်သန်းသို့ လွှဲပြောင်း ပေးအပ်ကြောင်း ရေးသား လက်မှတ်ထိုးထားသည့် စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထားကို တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် လွှဲပြောင်း ရောင်းချခြင်းသည် အတည်မဖြစ်သည့်အလျောက် မူပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေးသည် ဒေါ်ခင်သန်းထံသို့ ရောက်ရှိသွားမည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ခင်သန်းက အချင်းဖြစ် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ဖိုးဝ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးသို့ လွှဲပြောင်း ရောင်းချသော်လည်း ဖိုးဝ ဗီဒီယို ထုတ်လုပ်ရေးသည် ပထမပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ အယူခံတရားပြိုင်၏ မူပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေးကို ရရှိခြင်း မရှိပေ။

မူပိုင်ခွင့် ရရှိသူ၏ သဘောတူညီမှု မရှိဘဲ တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် မူပိုင်ခွင့် ရရှိသူ၏ အခွင့်အရေးများကို အသုံးပြုခဲ့လျှင် ပုဒ်မ ၂ (၁)အရ ထိုသူသည် မူပိုင်ခွင့်ကို ချိုးဖောက်သည်ဟု မှတ်ယူရမည် ဖြစ်သည်။

၁၉၉၉
ဦးလှဝင်း

ပါ ၂

နှင့်

ဒေါ်ကြည်ကြည်

(ခ)

ဒေါ်ယဉ်ဝေလွင်

၁၉၁၁ ခုနှစ် မူပိုင်ခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (၁) တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“၂ (၁)။ Copyright in a work shall be deemed to be infringed by any person who, without the consent of the owner of the copyright, does anything the sole right to do which is by this Act conferred on the owner of the copyright.”

ဖိုးဝ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးပိုင်ရှင် ဦးလှဝင်း၊ ဒေါ်လှလှမူတို့သည် မူပိုင်ခွင့် ရရှိထားသူ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်ကြည်၏ ခွင့်ပြုချက် မရရှိဘဲ “မှိုင်းဝေချစ်တဲ့ ခက်သစ္စာ” ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို “မှိုင်းဝေချစ်သော ခက်သစ္စာ” အမည်ပြောင်း၍ ဗီဒီယိုကား ရိုက်ကူးပြီး အများပြည်သူအား ပြသခဲ့ခြင်းမှာ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြည်ကြည် ရရှိထားသည့် မူပိုင်ခွင့်ကို ချိုးဖောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလရုံး တရားလို မဟုတ်သော၊ ထို့ပြင် မူလရုံး တရားလို ကိုယ်စားလှယ်စာ ပါသူလည်း မဟုတ်သော ဒေါ်နန်းမှိုဝေက မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌထံ တိုင်ကြားခဲ့သည့် ဒေါ်ယဉ်ဝေလွင်၏ တိုင်ကြားစာကို ရုပ်သိမ်းသည်၊ မရုပ်သိမ်းသည်ဆိုသော အချက်မှာ အမှုတွင် အရေးပါသည့် အကြောင်းအချက် မဟုတ်ပေ။ ထို့ပြင် မူပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေး လွှဲပြောင်း ရရှိခြင်းမရှိသူ ဒေါ်ခင်သန်းမှာ အမှုတွင် မပါမဖြစ် ပါဝင်ရမည့် အမှုသည် မဟုတ်၍ ဒေါ်ခင်သန်း မပါရုံမျှဖြင့် အမှု၏ အရည်အသွေးကို ထိခိုက်ရန်အကြောင်း မရှိပေ။

နောက်ထပ် စိစစ်ရမည့် အချက်မှာ အယူခံတရားလိုများအပေါ် နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၅၀၀၀၀၀/- သတ်မှတ်ခြင်းမှာ မျှတခြင်း ရှိ မရှိ ဖြစ်သည်။

မူပိုင်ခွင့် ချိုးဖောက်ခြင်း ခံရပါက မူပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေး ရရှိသူသည် ပုဒ်မ ၆ (၁)အရ သက်သာခွင့် ရပိုင်ခွင့် ရှိသည်။

အမှုတွဲရှိ အထောက်အထားများအရ အချင်းဖြစ် ဇာတ်လမ်းကို မူလရုံး တရားလို က ဒေါ်ခင်သန်းသို့ ဗီဒီယိုဇာတ်ကားရိုက်ရန် ရောင်းချ စဉ်က တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၁၀၀၀၀/- ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်သန်းက ဖိုးဝ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးသို့ အချင်းဖြစ် ဇာတ်လမ်းကို ပြန်လည်ရောင်းချစဉ်က အချင်းဖြစ်ဇာတ်လမ်း အပါအဝင် ဇာတ်လမ်း ၄-ခုအတွက် ကျပ် ၅၀၀၀၀/-

ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ မူပိုင်ခွင့် ချိုးဖောက်ခြင်း ခံရသည့် အချင်းဖြစ် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း၏ တန်ဖိုးကို အထောက်အထားပြု၍ နစ်နာကြေး သတ်မှတ်နိုင်သည်။ နစ်နာကြေး သတ်မှတ်ရာတွင် (Substantial Damages) သာမန်နစ်နာကြေးသာ သတ်မှတ်သင့်သည်။

၁၉၉၉
ဦးလှဝင်း
ပါ ၂
နှင့်

ထို့ကြောင့် မူပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေး ချိုးဖောက်ခံရမှုအတွက် အယူခံ တရားလိုတို့က အယူခံတရားပြိုင်အား လျော်ကြေးငွေ ကျပ် ၅၀၀၀၀/- ပေးစေလျှင် သင့်တင့် မျှတမည်ဟု ယူဆသည်။

ဒေါ်ကြည်ကြည်
(ခ)
ဒေါ်ယဉ်ဝေလွင်

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ခွင့်ပြုပြီး အယူခံတရားလိုများက အယူခံတရားပြိုင်သို့ နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၅၀၀၀၀၀/- ပေးစေရန်အစား နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၅၀၀၀၀/- ပေးစေရန် ပြင်ဆင်ချက်ဖြင့် ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး (ပြည်ခရိုင်) ၏ ၂၁-၇-၉၈ ရက်စွဲပါ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ အထူးအယူခံမှု

+ ၁၉၉၉
ဖေဖော်ဝါရီလ
၁၉ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊ တရားသူကြီးများ
ဖြစ်ကြသော ဦးသန်းဦး၊ ဦးခင်မောင်လတ်၊ ဦးခင်မြင့်နှင့်
ဒေါက်တာတင်အောင်အေးတို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်အမာ
နှင့်
ဦးကျော်ဝင်း*
(၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်ခင်နွဲ့)

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) (ဒုတိယပိုင်း)အရ စွဲဆိုမှု၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း
ခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် အငှားချထားသူ
နှင့် ငှားရမ်းသူတို့၏ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များ၊ အိမ်ရှင်
သဘောမတူဘဲ အိမ်ငှားက ထပ်ခိုးဆောက်လုပ်နိုင်သည့် ဓလေ့
ထုံးစံ မရှိဘဲ ထပ်ခိုးဆောက်လုပ်ခြင်းသည် အိမ်ငှားတာဝန်
ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက် မရောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ တွင်
အခြားနည်း ဆန့်ကျင်သည့် ပဋိညာဉ်၊ သို့မဟုတ် ဒေသဓလေ့ထုံးစံ မရှိလျှင်
မရွေးမပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို အငှားချထားသူနှင့် ငှားရမ်းသူတို့သည်
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်ဆံရာ၌ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များကို အပြန်အလှန်
ရရှိ ထမ်းဆောင်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ အထူးအယူခံမှုအမှတ် ၃၅
+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၁၅၀ တွင် ချမှတ်သော
၃-၃-၉၅ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်၍
အထူးအယူခံ ဝင်ရောက်မှု

ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ (တ)အရ အငှားချထားသူ၏ သဘောတူညီချက် မရှိဘဲ ငှားရမ်းသူသည် အငှားချထားသည့် ပစ္စည်းအပေါ်၌ အမြဲတမ်း အဆောက်အအုံ မဆောက်လုပ်နိုင်ပေ။

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်အမာ
နှင့်

ငှားရမ်းသူက အငှားချထားသူ၏ သဘောတူညီချက် မရှိဘဲ၊ သို့မဟုတ် ဒေသဓလေ့ထုံးစံ မရှိဘဲ အခိုင်အခံ အဆောက်အအုံကို ဆောက်လုပ်ပါက အငှားချထားမှုတာဝန် ချိုးဖောက်ရာ ရောက်သဖြင့် အငှားချထားသူသည် ငှားရမ်းသူအား ဖယ်ရှားခွင့် ရရှိသည်။

ဦးကျော်ဝင်း*
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်နွဲ့)

အိမ်ငှား ဒေါ်အမာသည် အိမ်ရှင်ဦးကျော်ဝင်း၏ သဘောတူညီချက် မရှိသည့်အပြင် အိမ်ရှင် သဘောမတူဘဲ၊ အိမ်ငှားက ထပ်ခိုး ဆောက်လုပ်နိုင်သည့် ဓလေ့ထုံးစံ မရှိဘဲ အခိုင်အမာဖြစ်သည့် ထပ်ခိုးဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းသည် အိမ်ငှားတာဝန် ဖောက်ဖျက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် အိမ်ငှားက ထပ်ခိုး ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ (တ) အရ အိမ်ငှားတာဝန် ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်ကြောင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးဘသန်း (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးကျား (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ရန်ကုန်တိုင်း မြို့နယ်တရားရုံး (တရားမ) ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၀၆ တွင် အယူခံ တရားပြိုင် ဦးကျော်ဝင်းက ၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဒေါ်ခင်နွဲ့မှတစ်ဆင့် အယူခံတရားလို ဒေါ်အမာ အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) နှင့် (ဂ) တို့အရ အချင်းဖြစ် အိမ်ခန်းမှ ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ အမှုပလုပ်ခြင်း ခံရသည်။ ဦးကျော်ဝင်းက မြို့နယ် တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသို့ အယူခံ ဝင်ရောက်သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိသဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဆက်လက် အယူခံဝင်ရောက်သည့်အခါ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံးနှင့် မြို့နယ်တရားရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်၍ အယူခံ

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်အမာ
နှင့်
ဦးကျော်ဝင်း*
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်နွဲ့)

တရားပြိုင် ဦးကျော်ဝင်း စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ
ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) (ဒုတိယပိုင်း)
အရ အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။ အယူခံ တရားလို ဒေါ်အမာက
တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆
အရ ပြန်လည်စစ်ဆေး စီရင်ပေးရန် ၁၉၉၅ ခုနှစ် တရားမအထွေထွေ
လျှောက်လွှာ (အထူး) အမှုအမှတ် ၂၄၁ တွင် လျှောက်ထားသောအခါ
တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို စိစစ် ကြားနာရန်
အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် အိမ်ငှားက ထပ်ခိုးပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းသည် ပစ္စည်း
လွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ (တ) အရ အိမ်ငှားတာဝန်
ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက် မရောက်”

ရန်ကုန်တိုင်း ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ အမှတ် ၂ ရပ်ကွက်၊ မဟာ
ဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း၊ အမှတ် ၂၈၅ ခေါ်တွင်သည့် နှစ်ထပ်အိမ်၏ မြေညီထပ်
အခန်းကို အိမ်ရှင်ဦးကျော်ဝင်းက အိမ်ငှား ဒေါ်အမာအား ငှားရမ်းထားသည်။
အိမ်ငှားဒေါ်အမာသည် အိမ်ရှင်၏ ခွင့်ပြုချက် မရရှိဘဲ တိုက်နံရံကို ဖောက်
ထွင်း၍ ထပ်ခိုးပြုလုပ်ခဲ့သည်။

တရားရုံးချုပ်က ငှားရမ်းထားသည့် ဥပစာ၌ အိမ်ငှားက အိမ်ရှင်
သဘောမတူဘဲ ထပ်ခိုးဆောက်လုပ်ခြင်းသည် အိမ်ငှားတာဝန် ဖောက်
ဖျက်ရာရောက်ကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်သည်-

“အိမ်ရှင်၏ ခွင့်ပြုချက် မရရှိဘဲ အိမ်ငှားက ဥပစာတွင် မူလက
မရှိခဲ့သော ထပ်ခိုး ဖြစ်ပေါ်လာစေရန်အတွက် အုတ်နံရံအား
ဖောက်ထွင်း၍ ယက်မ တပ်ဆင်ပြီး သစ်၊ သံတို့ဖြင့် ရိုက်စွဲ၍
ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းသည် ဥပစာတွင် မူလက မရှိခဲ့သော
အရာကို အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ခြင်းသဘော သက်ရောက်သဖြင့်
ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ (တ)ပါ အိမ်ငှားတာဝန်
ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်သည်”

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက တရားရုံးချုပ်သည် မူလရုံးနှင့် အယူခံ ရုံးတို့က တန်ဖိုးစုံစူး နှင့် အန်ကူးဒိုင် (ခ) ဦးစိန် ပါ-၂ အမှု^(၁) စီရင်ထုံးကို တစိုက်မတ်မတ် လက်ခံ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့်အချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ယင်းစီရင်ထုံးတွင် မည်သို့ ကောက်ယူပုံ မှားယွင်းကြောင်း၊ ယင်းစီရင်ထုံး အား လိုက်နာရန် တာဝန်မရှိကြောင်းကို သုံးသပ်ခြင်း မရှိဘဲ အယူခံ တရားပြိုင်ဘက်မှ တင်ပြသည့် အချင်းဖြစ် အမှုနှင့် သဘောသဘာဝချင်း ကွဲလွဲသည့် တရားရုံးချုပ် အထူးအယူခံမှုအမှတ် ၉/၉၃ အမှုကို ကိုးကား လျက် လိုရာဆွဲ သုံးသပ်ခြင်းမှာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ဆန့်ကျင်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်အမာ
နှင့်
ဦးကျော်ဝင်း*
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်နွဲ့)

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ (တ)တွင် အိမ်ငှားသည် အိမ်ရှင်၏ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ အခိုင်အမာ အဆောက်အအုံကို လုံးဝ ဆောက်လုပ်ခွင့် မရှိဟု ပြဋ္ဌာန်း ထားကြောင်း၊ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ဒေသအလိုက် ဓလေ့ထုံးစံအရ အိမ်ငှားက ထပ်ခိုး ဆောက်လုပ်ခွင့်ရှိလျှင် ပုဒ်မ ၁၀၈ (တ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် အိမ်ရှင်အား အသာမရနိုင်ဟူသော စီရင်ထုံးဖွဲ့မှုက လွှမ်းမိုးခြင်း မပြု နိုင်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

တန်ဖိုးစုံစူး နှင့် အန်ကူးဒိုင် (ခ) ဦးစိန်ပါ ၂ အမှု^(၁)တွင် အိမ်ငှားက အိမ်ရှင်၏ အတိအလင်း ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ ထပ်ခိုးဆောက်လုပ် သည့် ဒေသဓလေ့ထုံးစံရှိကြောင်း ကျေနပ်ဖွယ်ရာ သက်သေခံရှိလျှင် ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ (က) နှင့် (တ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် အိမ်ရှင်အား အသာမရနိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ဒေါ်အေးကြည် နှင့် ဦးအောင်ခင်အမှု^(၂)တွင် မူလတရားရုံးချုပ် စုံညီခုံရုံးက အိမ်ရှင် သဘောတူညီချက် မရှိဘဲ ထပ်ခိုးပြုလုပ်ခြင်းမှာ အိမ်ငှားတာဝန် ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

တန်ဖိုးစုံစူး အမှုတွင် အချင်းဖြစ် ဥပစာ တည်ရှိရာ အရပ်တွင် အိမ်ရှင်၏ အတိအလင်း ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ အိမ်ငှားများက ထပ်ခိုး

(၁) ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စာ ၇၉
(၂) ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၉

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်အမာ
နှင့်
ဦးကျော်ဝင်း*
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်နွဲ့)

ပြုလုပ်သည့်ထုံးစံရှိကြောင်း သက်သေခံ အထောက်အထားများအရ ပေါ်
ပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းအမှုတွင် အိမ်ငှားက အိမ်ရှင်၏ အတိအလင်း
ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ ထပ်ခိုးဆောက်လုပ်သည့် ဓလေ့ထုံးစံရှိကြောင်း ကျေနပ်
ဖွယ်ရာ သက်သေခံချက်ရှိလျှင် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈
(က) နှင့် (တ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် အိမ်ရှင်အား အသာမရနိုင်ကြောင်း
ထုံးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် သက်သေအချို့က အချင်းဖြစ် ဥပစာ တည်ရှိရာ
လမ်းရှိ အချို့သော အဆောက်အအုံ မြေညီထပ် အခန်းများတွင် ထပ်ခိုးများ
ရှိကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းထပ်ခိုးများကို အိမ်ရှင်၏
သဘောတူ ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ အိမ်ငှားများက ပြုလုပ်ခြင်း ဟုတ်
မဟုတ်ကိုမူ ထွက်ဆိုကြခြင်း မရှိချေ။

သို့ဖြစ်၍ စုံညီခုံရုံးက ထုတ်နုတ်ထားသည့် ပြဿနာကို မှန်ကန်စွာ
ဖြေဆို ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် အောက်ပါ ငြင်းချက်ကို ထုတ်နုတ်ပေးပြီးနောက်
ယင်းငြင်းချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဖက်သက်သေခံချက်များ ရယူကာ မိမိ
ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်တကွ အမှုတွဲအား ပြန်လည်ပေးပို့ရန် မူလ
ရုံးအား ညွှန်ကြားခဲ့သည်-

“အချင်းဖြစ် ဥပစာ တည်ရှိရာ ဒေသတွင် အိမ်ငှားက အိမ်ရှင်
သဘောမတူဘဲ ထပ်ခိုးဆောက်လုပ်နိုင်သည့် ဓလေ့ထုံးစံရှိသည်
ဆိုခြင်းမှာ မှန်သလား”

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက နှစ်ဖက်သက်သေထွက်ချက်များအရ
ပေါ်လွင်သည့် အချက်မှာ ယခုမျက်မှောက်ခေတ်တွင် စည်ပင်သာယာရေး
အဖွဲ့က လုံးဝ ထပ်ခိုးပြုလုပ်ခွင့် မပေးကြောင်း၊ အိမ်ရှင် အိမ်ငှားမှ မိမိ
ဘာသာ မသိလိုက် မသိဘာသာ ထပ်ခိုးတင်ခြင်းသာ ပြုလုပ်နိုင်မည်
ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခင်ကောင်စီခေတ်တွင် ထပ်ခိုးတင်ခြင်းမှာ အဆန်း
တကြယ် မဟုတ်၍ ပြုလုပ်သူများ ပြုလုပ်သကဲ့သို့ အိမ်ရှင်နှင့်ညှိ၍
လုပ်သူများ လုပ်ကြကြောင်း၊ သက်သေများ ထွက်ဆိုချက်များအရ အိမ်ရှင်
ခွင့်ပြုချက်ရမှ လုပ်သည်ဟူသည့် အထောက်အထား သက်သေခံချက်
မရှိသလို ယခင်ခေတ်ကာလမှ အိမ်ငှားက မိမိဘာသာ ပြုလုပ်ခဲ့သည့်

ထပ်ခိုးမှာလည်း နှစ်ကာလ ကြာရှည်သည့်အလျောက် သက်သေများ ထင်ရှား ပြသရန် ခဲယဉ်းသည့် အနေအထားတွင်ရှိကြောင်း၊ မည်သို့ပင် ဆိုစေ တရားပြိုင်သည် တရားမစွဲဆိုမီ ကာလအတော်ကြာက ပြုလုပ်ကာ အိမ်ရှင်မှ ကန့်ကွက်ခြင်း၊ အရေးယူခြင်း လုံးဝ မရှိလာဘဲ ယခုအခါမှ တရားတဘောင်စွဲခြင်းသည် တိုင်းရုံးနှင့် ပထမအယူခံရုံး သုံးသပ်သကဲ့သို့ နှစ်ကာလ အတန်ကြာမြင့်သည့် ယခုအချိန်ကျမှ အိမ်ငှားတာဝန် ချိုးဖောက် ပါသည်ဟူသော တရားလို၏ စွပ်စွဲချက်ကို လက်ခံရန် သင့်လျော်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်အမာ
နှင့်
ဦးကျော်ဝင်း*
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်နွဲ့)

အယူခံ တရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက ကျောက်တံတားမြို့နယ် တရားရုံးက အချင်းဖြစ် ဥပစာတည်ရှိရာ ဒေသတွင် အိမ်ငှားက အိမ်ရှင်သဘောမတူဘဲ ထပ်ခိုးဆောက်လုပ်နိုင်သည့် ဓလေ့ထုံးစံရှိသည် ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း၊ ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်သည်ဟု ဖြေဆို ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ အကြောင်းခြင်းရာ အရလည်းကောင်း၊ ဥပဒေအရလည်းကောင်း၊ စီရင်ထုံးများအရ လည်းကောင်း မှန်ကန်ကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ် စုံညီခုံရုံးမှ ထုတ်ပေးခဲ့သည့် အချင်းဖြစ် ဥပစာတည်ရှိရာဒေသတွင် အိမ်ငှားက အိမ်ရှင်သဘောမတူဘဲ ထပ်ခိုးဆောက်လုပ်နိုင်သည့် ဓလေ့ထုံးစံရှိသည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်သလား ဟူသော ငြင်းချက်အပေါ် မှန်သည်ဟု ဖြေဆိုပါက ရန်ကုန်မြို့ အပါအဝင် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်တွင် ဓလေ့ထုံးစံရှိသည်ဆိုသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် အိမ်ငှားများက မရှိသေးသည့် ထပ်ခိုးများကို ဆောက်လုပ်ကြမည်ဖြစ်ပြီး အိမ်ရှင် အိမ်ငှားအကြား အမှုများ ပွားများလာမည်မှာ မလွဲဧကန် ဖြစ်ကြောင်း၊ “ဓလေ့ထုံးစံ” ဆိုသည်မှာ သူတစ်ပါး၏ ပိုင်ဆိုင်မှု၊ အကျိုး ခံစားမှုနှင့် ရပိုင်ခွင့်တို့ကို မထိပါးသော “ဓလေ့ထုံးစံ”ဖြစ်ရန် လိုကြောင်း၊ သူတစ်ဦးပိုင် အဆောက်အအုံတွင် ငှားရမ်း နေထိုင်သူက အဆိုပါ ပိုင်ရှင်၏ သဘောတူညီချက် မပါရှိဘဲ ငှားရမ်းထားသည့် အဆောက်အအုံတွင် ထပ်ခိုး ကဲ့သို့သော အခိုင်အမာ ထုထည်ကို ဆောက်လုပ်ခြင်းသည် ဓလေ့ထုံးစံ ကြောင့် အိမ်ငှားတာဝန် ဖောက်ဖျက်ရာ မရောက်ဟုဆိုလျှင် နောင်အစဉ် အလာအတွက် လွဲမှားသော သာဓက ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်အမာ
နှင့်
ဦးကျော်ဝင်း*
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်နွဲ့)

မူလရုံးက အဆိုပါ ငြင်းချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဖက်သက်သေခံချက်များ ရယူခဲ့သည်။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးကျော်ဝင်းက အချင်းဖြစ် ဥပစာတည်ရှိရာ ဒေသတွင် အိမ်ငှားက အိမ်ရှင်သဘောမတူဘဲ ထပ်ခိုးဆောက်လုပ်နိုင်သည့် ဓလေ့ထုံးစံ မရှိကြောင်းကို အခိုင်အမာ သက်သေအထောက်အထားများ တင်ပြခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို ဒေါ်အမာကမူ အချင်းဖြစ် ဒေသတွင် အချို့အဆောက်အအုံများ၌ ထပ်ခိုးများရှိကြောင်းသာ တင်ပြပြီး ယင်းထပ်ခိုးများကို အိမ်ငှားများက အိမ်ရှင်သဘောမတူဘဲ ဆောက်လုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ် ဥပစာတည်ရှိရာ ဒေသတွင် အိမ်ငှားက အိမ်ရှင် သဘောမတူဘဲ ထပ်ခိုးဆောက်လုပ်သည့် ဓလေ့ထုံးစံ မရှိကြောင်း ပေါ်လွင် ထင်ရှားသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ တွင် အခြားနည်း ဆန့်ကျင်သည့် ပဋိညာဉ်၊ သို့မဟုတ် ဒေသဓလေ့ထုံးစံ မရှိလျှင် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို အငှားချထားသူနှင့် ငှားရမ်းသူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်ဆံရာ၌ အခွင့်အရေးနှင့် တာဝန်များကို အပြန်အလှန် ရရှိထမ်းဆောင်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ (တ) အရ အငှားချထားသူ၏ သဘောတူညီချက် မရှိဘဲ ငှားရမ်းသူသည် အငှားချထားသည့် ပစ္စည်းပေါ်၌ အမြဲတမ်း အဆောက်အအုံ မဆောက်လုပ်နိုင်ပေ။

ငှားရမ်းသူက အငှားချထားသူ၏ သဘောတူညီချက် မရှိဘဲ၊ သို့မဟုတ် ဒေသဓလေ့ထုံးစံ မရှိဘဲ အခိုင်အခံ အဆောက်အအုံကို ဆောက်လုပ်ပါက အငှားချထားမှုတာဝန် ချိုးဖောက်ရာ ရောက်သဖြင့် အငှားချထားသူသည် ငှားရမ်းသူအား ဖယ်ရှားခွင့် ရရှိသည်။

အိမ်ငှားဒေါ်အမာသည် အိမ်ရှင်ဦးကျော်ဝင်း၏ သဘောတူညီချက် မရှိသည့်အပြင် အိမ်ရှင်သဘောမတူဘဲ အိမ်ငှားက ထပ်ခိုးဆောက်လုပ်နိုင်သည့် ဓလေ့ထုံးစံ မရှိဘဲ အခိုင်အမာဖြစ်သည့် ထပ်ခိုးဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းသည် အိမ်ငှားတာဝန် ဖောက်ဖျက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် အိမ်ငှားက ထပ်ခိုးပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၈ (တ) အရ အိမ်ငှားတာဝန် ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်ကြောင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်။

ဤအထူးအယူခံမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပလုပ် လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၃၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

+ ၁၉၉၉
ဒေါ်အမာ
နှင့်
ဦးကျော်ဝင်း*
(၎င်း၏
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်နွဲ့)

+ ၁၉၉၉

မတ်လ

၁၂ ရက်

တရားမ ပထမအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) တရားသူကြီးဦးခင်မြင့်ရှေ့တွင်

ဦးအန်ကူ (ခ) ဦးအောင်အောင်

နှင့်

ဦးတင်ဝင်းပါ ၁၀*

နိုင်ငံခြားသားဖြစ်သူ ခင်ပွန်းသည်အနေဖြင့် ကွယ်လွန်သူဇနီး၏ အမွေကို ဆက်ခံပိုင်ခွင့် ရှိ မရှိ။ အမွေဆက်ခံရရှိခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းတွင် အကျုံး ဝင်၊ မဝင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၈၇ ခုနှစ် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (င) တွင် “ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း၊ ငှားရမ်းခြင်း၊ ရောင်းချခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်းနှင့် လဲလှယ်ခြင်းဆိုသည့် စကားရပ်များသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေတွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်သည်” ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဃ) တွင် ဤဥပဒေပါ မည်သည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်ကမျှ တရားဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လွှဲပြောင်းခြင်းကို ထိခိုက်သည်ဟု မမှတ်ယူရကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ အမွေဆက်ခံရရှိခြင်းသည် တရားဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လွှဲပြောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဃ) အရ ထိုဥပဒေပုဒ်မ ၅၇ နှင့် အခန်း ၄ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်မှတစ်ပါး ထိုဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ပစ္စည်းအမွေ ဆက်ခံခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်

* ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၄
+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၀ တွင် ချမှတ်သော ၉-၁၀-၉၆ ရက်စွဲပါ (မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး)၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ အယူခံ ဝင်ရောက်မှု

ပေ။ ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ ငှားရမ်းခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်းနှင့် လဲလှယ်ခြင်း စသည့် လွှဲပြောင်းခြင်းသည် ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံရရှိခြင်းနှင့် သဘာဝအားဖြင့် မတူပေ။ အမွေဆက်ခံရရှိခြင်းမှာ အပြီးအပိုင် ရရှိသည့် အကျိုးခံစားခွင့် ဖြစ်သည်။

၁၉၉၉
ဦးအန်.ကူ (ခ)
ဦးအောင်အောင်
နှင့်
ဦးတင်ဝင်း
ပါ ၁၀*

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူလတိုင်းတရားရုံးက ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်ကြည်တို့၏ ကျန်သားသမီး ၄ ဦးအနက် မစန်းနု၏ ဝေစုမှာ ၎င်း၏ခင်ပွန်းသို့ ဆင်းသက်ရန် ဖြစ်သော်လည်း ခင်ပွန်းသည် ဦးအန်.ကူ (ခ) ဦးအောင်အောင်သည် နိုင်ငံခြားသားဖြစ်၍ ဇနီးဖြစ်သူ၏ အမွေကို ဆက်ခံနိုင်ရန် အရည်အချင်း ချို့တဲ့သူဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး မစန်းနု၏ ဝေစုကို ကျန်အမွေဆိုင်များက ခွဲဝေယူကြရန် ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ဦးအန်.ကူ (ခ) ဦးအောင်အောင်သည် နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်သည်ဆိုကာမျှဖြင့် ၎င်းရရှိမည့် အမွေဝေစုမှာ ဒေါ်စန်းနု၏ ညီအစ်ကို မောင်နှမများထံ ဆင်းသက်သွားမည် မဟုတ်ပေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကိုကိုလေး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ၁ နှင့် ၂ အတွက် ဦးညွန့်မြိုင်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ) ၃ မှ ၁၀ ထိ
ဦးစိုးဝင်း (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ) မလာ

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (မန္တလေးခရိုင်)၏ ၁၉၉၈ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄ (ယခင် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၀/၉၄) တွင် တရားလို ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်လှလှမြင့်တို့က မအေးအေးနိုင်ပါ (၉) ဦးတို့ အပေါ်တွင် ကွယ်လွန်သူ ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်ကြည်တို့၏ ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အမွေပုံစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခဲ့ရာ အမွေပုံပစ္စည်း၏ ၁၆ ပုံ ၁၀ ပုံ ရရှိခံစားစေရန် ပဏာမ ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။ ယင်းစီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မူလရုံးအမှတ် (၉) တရားပြိုင် ဦးအန်.ကူ (ခ) ဦးအောင်အောင်က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်)သို့ တရားမ ပထမအယူခံမှု တင်သွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၉၉
ဦးအန်ကူ (ခ)
ဦးအောင်အောင်
နှင့်
ဦးတင်ဝင်း
ပါ ၁၀*

ဤအယူခံမှုကို ၁၄-၁-၉၈ နေ့က ကြားနာပြီး ၁၃-၃-၉၈ နေ့တွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁ နည်း ၂၇ (ခ) နှင့် နည်း ၂၈ တို့အရ သက်သေခံ စာရွက်စာတမ်း နှစ်မျိုးကို ဥပဒေနှင့်အညီ သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံ ရယူပြီး ပြန်လည်တင်ပြရန် တိုင်းတရားရုံးသို့ ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ယင်းညွှန်ကြားချက်နှင့်အညီ တိုင်းတရားရုံးက ယင်းသက်သေခံ စာရွက် စာတမ်း အထောက်အထားများကို လက်ခံ ရယူပြီး ပြန်လည်တင်ပြလာ သဖြင့် နှစ်ဖက်ကြားနာပြီး အမိန့်ချမှတ်ရန် ဖြစ်သည်။

မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူ ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်ကြည်တို့တွင် သားသမီး ၅ ဦး ထွန်းကားခဲ့သည်။ ၎င်းတို့မှာ (၁) ဒေါ်လှမြင့် (မူလရုံး အမှတ် ၂ တရားပြိုင်)၊ (၂) ဦးကျော်တင့်၊ (၃) ဦးတင်ဝင်း (မူလရုံး အမှတ် ၁ တရားလို)၊ (၄) ဦးမြင့်သိန်း၊ (၅) မစန်းနု (ခ) မစန်းအိတို့ ဖြစ်ကြသည်။ မိဘများ ဖြစ်ကြသော ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်ကြည်တို့သည် လည်းကောင်း၊ သားဦးကျော်တင့်၊ သားဦးမြင့်သိန်းနှင့် သမီးမစန်းနု (ခ) မစန်းအိတို့သည်လည်းကောင်း အသီးသီး ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မူလရုံး တရားလိုများ ဖြစ်ကြသော ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်လှမြင့်တို့ မောင်နှမနှစ်ဦးသာ သက်ရှိထင်ရှား ကျန်ရစ်သည်။ သားဦးကျော်တင့်သည် ဖခင်ဦးဘရင်ထက် စော၍ ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် အမွေမမိမြေးအဖြစ် အမှတ် (၃) မှ အမှတ် (၇)ထိ အယူခံတရားပြိုင် မောင်နှမများ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ သည်။ ကွယ်လွန်သူ ဦးမြင့်သိန်းတွင် သားသမီးများ ဖြစ်ကြသော အမှတ် (၈) မှ အမှတ် (၁၀)အထိ အယူခံတရားပြိုင်များ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဦးမြင့်သိန်း မကွယ်လွန်မီကပင် ဦးမြင့်သိန်းသည် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်စုစုဝင်းနှင့် ကွာရှင်း ပြတ်စဲပြီး ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စုစုဝင်းက အရွယ်မရောက်သေးသူ အမှတ် (၉) နှင့် အမှတ် (၁၀) အယူခံတရားပြိုင်များ၏ အုပ်ထိန်းသူ အဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။

ဒေါ်ကြည်သည် ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ပြီး ဦးဘရင်သည် ၁၉၉၀ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ဦးဘရင် ကွယ်လွန်သော အချိန်က မန္တလေးမြို့၊ အောင်မြေသာဇံမြို့နယ် အမရဋ္ဌာနီအနောက်ရပ်ကွက်၊ အကွက် နံပါတ် ၅၁၊ ဦးပိုင်နံပါတ် ၄၃ နှင့် ၄၄ ဂရန်မြေနှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ နှစ်ထပ်နံရံကပ်တိုက်နှင့် မီးဖိုတို့သည် အမွေဆိုင်ပစ္စည်းများအဖြစ် ကျန်ရစ်

သည်။ သမီးအငယ်ဆုံးဖြစ်သူ မစန်းနု (ခ) မစန်းအိ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးအန်ကူ (ခ) ဦးအောင်အောင်သည် နိုင်ငံခြားသားလက်မှတ် ကိုင်ဆောင်သူ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်၍ ဇနီးရရှိမည့် ဝေစုကို ခံစားခွင့်ရှိသူ မဟုတ်သဖြင့် မူလရုံး တရားလိုတို့က မိဘများ ကျန်ရစ်သော အမွေပုံ ပစ္စည်း၏ ၁၆ ပုံ ၁၀ ပုံကို ဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း အဆိုပြုပြီး တရားပြိုင် များအား တရားစွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၉၉
ဦးအန်ကူ (ခ)
ဦးအောင်အောင်
နှင့်
ဦးတင်ဝင်း
ပါ ၁၀*

မူလရုံး အမှတ် (၁) မှ အမှတ် (၆) ထိ တရားပြိုင်များ (အယူခံ တရားပြိုင် အမှတ် (၃) မှ အမှတ် (၈) ထိ)တို့သည် သမ္မန်စာ အတည် ဖြစ်သော်လည်း ရုံးရှေ့သို့ လာရောက်ခြင်း မရှိပေ။ အမှတ် (၉) နှင့် (၁၀) အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ကိုယ်စား ၎င်းတို့၏ သဘာဝအုပ်ထိန်းသူ မိခင် ဒေါ်စုစုဝင်းက တရားလို၏ အဆိုလျှာကို ချေပခြင်း မပြုဘဲ ဝန်ခံ ချေလွှာ တင်သွင်းခဲ့ကြသည်။

တရားလို၏ ဆိုလျှာကို မူလရုံး အမှတ် (၉) တရားပြိုင် ဦးအန်ကူ (ခ) ဦးအောင်အောင် တစ်ဦးတည်းကသာ ခုခံ ချေပသည်။ ဦးအန်ကူ(ခ) ဦးအောင်အောင်က ၎င်းနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ မစန်းနု(ခ)မစန်းအိတို့တွင် ကိတ္တိမ မွေးစားသား ကိုညွန့်ဆွေ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံမှာ ဇနီးဖြစ်သူ မစန်းနုအနေဖြင့် မိဘများထံမှ မိသားစု စီမံမှုအရ အမွေရရှိခဲ့သောပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ မစန်းနုအမည်ဖြင့် တရားဝင် ဂရန်ရရှိထားသော မြေကွက်ဖြစ်သည်။ အမွေဆိုင်ပစ္စည်း မဟုတ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ချေပခဲ့သည်။

မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးက အချင်းဖြစ်မြေနှင့် မြေပေါ်ရှိ အဆောက် အအုံတို့မှာ ကွယ်လွန်သူ ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်ကြည်တို့ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမြေနှင့် အိမ်တို့ကို ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်ကြည်တို့က မိသားစု စီမံမှုအရ မစန်းနုအား ပေးခဲ့သည် ဆိုသော်လည်း မိသားစု စီမံမှု စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်မထား၍ ဦးဘရင်တို့၏ အမွေပုံပစ္စည်းအဖြစ်သာ ကျန်နေသည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း၊ အမွေဆိုင် မြေကွက်မှာ မစန်းနုအမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိရုံမျှဖြင့် အမွေဆိုင်ပစ္စည်း မဟုတ်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ အမှတ် (၉) တရားပြိုင် ဦးအန်ကူ (ခ) ဦးအောင်အောင်သည် နိုင်ငံခြားသား လက်မှတ် ကိုင်ဆောင်ထားသော နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် မစန်းနု၏

၁၉၉၉
ဦးအန်.ကူ (ခ)
ဦးအောင်အောင်
နှင့်
ဦးတင်ဝင်း
ပါ ၁၀*

အမွေကို ၎င်းအနေဖြင့် ဆက်ခံခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ မစန်းနုနှင့် ဦးအန်.ကူ (ခ) ဦးအောင်အောင်တို့က ကိတ္တိမသားအဖြစ် ကိုညွန့်ဆွေအား မွေးစားခဲ့သည့်တိုင်အောင် ကိုညွန့်ဆွေအနေဖြင့် ဦးအောင်အောင်ကို ကျော်၍ မစန်းနု ရရှိမည့် အမွေခံ အခွင့်အရေးကို ရရှိမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မူလရုံး တရားလို၏ အမွေဝေစု ၁၆ ပုံ ၁၀ ပုံကို ရရှိ ခံစား ထိုက်ကြောင်း ပဏာမ ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အယူခံအကြောင်းပြချက်အဖြစ် တင်ပြ ရာတွင် သက်သေခံ (၁) စာချုပ်သည် မှတ်ပုံ မတင်သော်လည်း မိသားစု စီမံမှု ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း အထောက်အထားတစ်ရပ် ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှား ကြောင်း၊ အမှတ် (၁) အယူခံ တရားပြိုင် ဦးတင်ဝင်းကလည်း သက်သေခံ (၂) မိသားစု စီမံမှု စာချုပ်အရ ကားများကို ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ သက်သေခံ (၁) (၂) စာချုပ်များတွင် အမှတ် (၂) အယူခံတရားပြိုင် မလှမြင့်၏ နေရာတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို ဒေါ်စန်းနု အမည်ဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးဌာနမှ အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာအရ တရားဝင်ဂရန် ချထားပေးခဲ့ကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးမှ တရားစီရင်ရေး အာဏာအရ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ပြီး အမွေဆိုင်ပစ္စည်းအဖြစ် ကျန်ရစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ် ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်း၊ မူလတိုင်းတရားရုံးက အမွေမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် မပါဝင်သူ ကိတ္တိမသား ကိုညွန့်ဆွေသည် မွေးစားဖခင် နိုင်ငံခြားသားမှတ်ပုံတင် ကိုင်ဆောင်သူ ဦးအောင်အောင် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသဖြင့် ကွယ်လွန်သူ မိခင် နိုင်ငံသား ဒေါ်စန်းနု၏ အမွေကို ဆက်ခံ နိုင်ခွင့် မရှိပါဟု ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်ကန်မှုတမူ မရှိကြောင်း၊ အယူခံ တရားလို ဦးအောင်အောင် နိုင်ငံခြားသား မဟုတ်တော့ဘဲ ဧည့်နိုင်ငံသား ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံချက်စာတမ်း အထောက်အထားများအရ ပေါ်လွင် ထင်ရှားနေကြောင်း၊ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ လင်သေ မယားစား၊ မယားသေ လင်စားဟူသော မူအရ ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်စန်းနု၏ အမွေကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အယူခံတရားလို ရရှိထိုက်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက ဒေါ်စန်းနုနှင့် ခင်ပွန်းဦးအန်.ကူတို့က ဒေါ်စန်းနု ဆေးရုံမတက်မီက ကိတ္တိမမွေးစား စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်

ဦးအန်.ကူ (ခ)

ဦးအောင်အောင်

နှင့်

ဦးတင်ဝင်း

ပါ ၁၀*

ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြခဲ့သော်လည်း မွေးစားစာချုပ်ကို မတင်ပြနိုင်ကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားသားလက်မှတ် ကိုင်ဆောင်သူအနေဖြင့်လည်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ် မပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မွေးစားစာချုပ် တင်ပြ ရုံဖြင့် မွေးစားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မွေးစားမိခင်၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့် ရှိသူဟုလည်းကောင်း မယူဆနိုင်ကြောင်း၊ မွေးစားခြင်း အတည်ဖြစ်လျှင်ပင် ဖခင်ဦးအန်.ကူအား ကျော်လွန်၍ ကိုညွန့်.ဆွေအနေဖြင့် ဒေါ်စန်းနု၏ အမွေကို တိုက်ရိုက် ဆက်ခံခွင့် မရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကိုညွန့်.ဆွေသည် အမွေမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခွင့် မရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုအား ဧည့်နိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်ကို ၁၇-၁၁-၉၇ နေ့တွင် ထုတ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင်မှ ထုတ်ပေးခဲ့သောကြောင့် ယခုမှ ထုတ်ပေးသော ဧည့်နိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်ပြားသည် ဇနီးကွယ်လွန်သည့် ၁၉-၁၂-၉၃ နေ့တွင် အသက်ဝင်စေရန် နောက်ကြောင်းပြန် အကျိုး သက်ရောက်မှု မရှိသောကြောင့် ဇနီး၏ အမွေ ဝေစုကို ဆက်ခံရန် အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၉၇၃ ခုနှစ် စကားရပ်များအနက် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၃ (င) အရ အခွင့်အရေးနှင့် ဆိုင်သော ဥပဒေမှာ နောက်ကြောင်းပြန် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိကြောင်း၊ ဧည့်နိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်ပြား ရရှိမှုသည် နောက်ကြောင်းပြန် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိကြောင်း၊ အမွေဆိုင်မြေမှာ အမွေဆိုင်များအနက်မှ တစ်ဦး၏ အမည်ဖြင့် ဂရန်အမည် ပေါက်သည့်တိုင်အောင် အမွေဆိုင်မြေ အဖြစ်မှ ပြောင်းလဲမသွားကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ဤအမှုတွင် အဓိက အဆုံးအဖြတ်ပြုရမည့် ပြဿနာမှာ အမှုသည် စုံလင်ခြင်းမရှိ ဆိုခြင်းမှာ မှန် မမှန် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံ တို့ကို အယူခံတရားလို၏ဇနီး ဒေါ်စန်းနုသည် မိဘများထံမှ မိသားစု စီမံမှုအရ အမွေဆက်ခံရရှိသည် ဆိုခြင်းမှာ မှန် မမှန်၊ အချင်းဖြစ်မြေမှာ ဒေါ်စန်းနု အမည်ဖြင့် ဂရန်ထွက်နေသဖြင့် အမွေဆိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိ မရှိ၊ အယူခံတရားလို ဦးအန်.ကူ (ခ) ဦးအောင်အောင် သည် ဇနီးဒေါ်စန်းနု ကွယ်လွန်သည့်အချိန်က နိုင်ငံခြားသားလက်မှတ် ကိုင်ဆောင်ထားသူ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး ဖြစ်နေ၍ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်စန်းနု၏ အမွေကို ဆက်ခံပိုင်ခွင့် ရှိ မရှိ ဆိုသော အချက်များ ဖြစ်သည်။

၁၉၉၉
ဦးအန်ကူ (ခ)
ဦးအောင်အောင်
နှင့်
ဦးတင်ဝင်း
ပါ ၁၀*

အမှုတွင် ကိုညွန့်ဆွေအား ဦးအန်ကူနှင့် ဒေါ်စန်းနုတို့က ၉-၉-၉၃
နေ့က ကိတ္တိမသားအဖြစ် မွေးစားကြောင်း သက်သေခံ (၅) စာချုပ်ဓာတ်ပုံ
မိတ္တူအရ တွေ့ရှိရသည်။ ထိုသို့ ကိုညွန့်ဆွေအား ကိတ္တိမသားအဖြစ်
မွေးစားသည် ဆိုစေဦး။ ဒေါ်စန်းနု ကွယ်လွန်သည့်အချိန်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
ဦးအန်ကူ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသဖြင့် ကိုညွန့်ဆွေသည် မွေးစားဖခင်
ဦးအန်ကူကို ကျော်၍ ကွယ်လွန်သူ မွေးစားမိခင်၏ အမွေကို ဆက်ခံနိုင်ခွင့်
ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကိုညွန့်ဆွေသည် ဤအမှုတွင် အမှုသည်
အဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

ဒေါ်စန်းနုအား မိဘများ ဖြစ်ကြသော ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်ကြည်တို့က
အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို မေတ္တာ စေတနာဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း
ပေးအပ်သည့်စာချုပ် (သက်သေခံ-၁)ကို ချုပ်ဆိုပြီး မိသားစု စီမံမှုအရ
ပေးအပ်ခဲ့သည်ဟု တင်ပြသော်လည်း ယင်းစာချုပ်ကို စာချုပ်စာတမ်း
မှတ်ပုံတင် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ အရ မှတ်ပုံတင်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် မိသားစု
စီမံမှုမှာ အထမြောက်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ယင်းစာချုပ်အရ
ဒေါ်စန်းနုသည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို မိဘထံမှ ဆက်ခံ
ရရှိသည်ဆိုသော အချက်ကို လက်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

အချင်းဖြစ် မြေကွက်နှစ်ကွက်ကို ဒေါ်စန်းနု အမည်ဖြင့် ဂရန်
ရရှိထားသည်ဆိုသော အချက်မှာ အမှုတွင် အငြင်းမပွားပေ။ ယင်းမြေကွက်
နှစ်ကွက်နှင့် အဆောက်အအုံတို့မှာ မူလက ဒေါ်စန်းနု၏ မိဘများ ကျန်ရစ်
ခဲ့သော အမွေဆိုင်ပစ္စည်းဖြစ်ရာ နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်စန်းနုအမည်ဖြင့်
ဂရန်ပေါက်နေသည့်တိုင်အောင် အမွေဆိုင် မြေကွက်များအဖြစ်မှ ဒေါ်စန်းနု
တစ်ဦးတည်းပိုင် မြေအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားမည် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍
တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်စပ်ကြည်ရွှေ နှင့် ဒေါ်ခင်မြင့်ကြည်အမှု^(၁) ကို
ကိုးကားပြီး ဒေါ်စန်းနု အမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိမှုဖြင့် ယင်းမြေကွက်နှစ်ကွက်မှာ
အမွေဆိုင်ပစ္စည်း မဟုတ်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ
မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

တရားရုံးချုပ်က တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၇ (၁)
နှင့် နည်း ၂၈ တို့နှင့်အညီ တိုင်းတရားရုံးအား ညွှန်ကြားချက်အရ တိုင်း

(၁) ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၃၉ (စုံညီ)

တရားရုံးမှ ဦးအောင်အောင်အား စစ်ဆေးပြီး ၎င်းသည် ဧည့်နိုင်ငံသား ဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားများအဖြစ် သက်သေခံ (၇)၊ (၈) နှင့် (၉) တို့ကို လက်ခံပြီး ပြန်လည်တင်ပြခဲ့သည်။ ယင်းအထောက်အထားများ အရ ဦးအောင်အောင်သည် ဧည့်နိုင်ငံသားလက်မှတ်အမှတ် ၉/ အမဇ (ဧည့်) ၀၀၀၀၃၈ ကို ၇-၄-၉၈ နေ့က ရရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်စန်းနုသည် ၁၉-၁၂-၉၃ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်စန်းနု ကွယ်လွန်သည့်အချိန်က ဦးအန်.ကူ (ခ) ဦးအောင်အောင်သည် နိုင်ငံခြားသား တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်သူ ခင်ပွန်းသည်အနေဖြင့် ကွယ်လွန်သူ ဇနီး၏ အမွေကို ဆက်ခံပိုင်ခွင့် ရှိ မရှိ ဝေဖန် သုံးသပ်ရန် လိုပေသည်။

၁၉၉၉
 ဦးအန်.ကူ (ခ)
 ဦးအောင်အောင်
 နှင့်
 ဦးတင်ဝင်း
 ပါ ၁၀*

၁၉၈၇ ခုနှစ် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၆ တွင် နိုင်ငံခြားသား တစ်ဦးဦး ကွယ်လွန်လျှင် ဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံခြားသို့ အပြီးအပိုင် ထွက်သွားလျှင်ဖြစ်စေ၊ ပြည်နှင့်ဒဏ် ပေးခြင်း ခံရလျှင်ဖြစ်စေ ၎င်းပိုင်ပစ္စည်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနက ကိစ္စရပ်တစ်ခုချင်းအလိုက် စိစစ်၍ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများနှင့် အညီ (က) ဥပဒေနှင့်အညီ အမွေဆက်ခံခွင့်ပေးခြင်း၊ (ခ) ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာ အဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်း စသည်ဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထား သည်။ ဤအမှုတွင် အဆုံးအဖြတ်ပြုရမည့် ပြဿနာမှာ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်သူ ခင်ပွန်းသည်က ကွယ်လွန်သူ ဇနီး၏ အမွေကို ဆက်ခံနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ ဆိုသည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင် ဇနီးသည် နိုင်ငံခြားသား လည်း မဟုတ်၊ နိုင်ငံခြားသို့ အပြီးအပိုင် ထွက်သွားသူလည်း မဟုတ်၊ ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးခြင်း ခံရသူလည်း မဟုတ်၍ ဤအမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သည့် ပြဿနာသည် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၆ ပါ ပြဋ္ဌဝန်းချက်နှင့် သက်ဆိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သက်ဆိုင်သည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် ဖြစ်သည်။

၁၉၈၇ ခုနှစ် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ တွင် “မည်သည့်နိုင်ငံခြားသား၊ သို့မဟုတ် နိုင်ငံခြားသားပိုင် ကုမ္ပဏီမှ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို ရောင်းချ ခြင်း၊ ဝယ်ယူခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ ပေးကမ်းသည်ကို လက်ခံခြင်း၊ ပေါင်နှံ

၁၉၉၉
ဦးအန့်ကူ (ခ)
ဦးအောင်အောင်
နှင့်
ဦးတင်ဝင်း
ပါ ၁၀*

ခြင်း၊ ပေါင်နံ့သည်ကို လက်ခံခြင်း၊ လဲလှယ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အခြားနည်း
တစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် လွှဲပြောင်းခြင်း၊ လွှဲပြောင်းသည်ကို လက်ခံခြင်း မပြုရ”ဟု
ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် နိုင်ငံခြားသားများအား
မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းများကို လွှဲပြောင်းခြင်းကို တားမြစ်ထားသည်။

၁၉၈၇ ခုနှစ် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို
ကန့်သတ်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (င) တွင် “ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း၊ ငှားရမ်း
ခြင်း၊ ရောင်းချခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ ပေါင်နံ့ခြင်းနှင့် လဲလှယ်ခြင်းဆိုသည့်
စကားရပ်များသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေတွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို
ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်သည်”ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဃ) တွင် ဤဥပဒေပါ မည်သည့်ပြဋ္ဌာန်းချက်ကမျှ
တရားဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လွှဲပြောင်းခြင်းကို ထိခိုက်သည်ဟု
မမှတ်ယူရကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ အမွေဆက်ခံရရှိခြင်းသည် တရား
ဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လွှဲပြောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပစ္စည်း
လွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဃ)အရ ထိုဥပဒေပုဒ်မ ၅၇ နှင့်
အခန်း ၄ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်မှတစ်ပါး ထိုဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များသည်
ပစ္စည်းအမွေ ဆက်ခံခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်ပေ။ ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း၊
ပေးကမ်းခြင်း၊ ငှားရမ်းခြင်း၊ ပေါင်နံ့ခြင်းနှင့် လဲလှယ်ခြင်း စသည့် လွှဲပြောင်း
ခြင်းသည် ပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံရရှိခြင်းနှင့် သဘာဝအားဖြင့် မတူပေ။
အမွေဆက်ခံ ရရှိခြင်းမှာ အပြီးအပိုင် ရရှိသည့် အကျိုးခံစားခွင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မူလတိုင်းတရားရုံးက ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်ကြည်တို့၏
ကျန်သားသမီး ၄ ဦးအနက် မစန်းနု၏ ဝေစုမှာ ၎င်း၏ ခင်ပွန်းသို့
ဆင်းသက်ရန် ဖြစ်သော်လည်း ခင်ပွန်းသည် ဦးအန့်ကူ (ခ) ဦးအောင်
အောင်သည် နိုင်ငံခြားသားဖြစ်၍ ဇနီးဖြစ်သူ၏ အမွေကို ဆက်ခံနိုင်ရန်
အရည်အချင်း ချို့တဲ့သူဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး မစန်းနု၏ ဝေစုကို
ကျန်အမွေဆိုင်များက ခွဲဝေယူကြရန် ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်
သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ဦးအန့်ကူ (ခ) ဦးအောင်အောင်သည် နိုင်ငံခြားသား
ဖြစ်သည် ဆိုကာမျှဖြင့် ၎င်းရရှိမည့် အမွေဝေစုမှာ ဒေါ်စန်းနု၏ ညီအစ်ကို
မောင်နှမများထံ ဆင်းသက်သွားမည် မဟုတ်ပေ။

၁၉၉၉

ဦးအန်ကူ (ခ)
ဦးအောင်အောင်
နှင့်
ဦးတင်ဝင်း
ပါ ၁၀*

သို့ဖြစ်ရာ ဦးဘရင်၊ ဒေါ်ကြည်တို့တွင် သားသမီး ၅ ဦး ထွန်းကား
ခဲ့ရာ ဦးကျော်တင့်သည် ဦးဘရင် မကွယ်လွန်မီ ကွယ်လွန်ခဲ့သောကြောင့်
အမှတ် (၃) မှ (၇)ထိ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် အမွေမမီ မြေးများ
ဖြစ်ကြသဖြင့် ၎င်းတို့၏ဖခင် ရရှိမည့် အမွေဝေစု ၁/၅ ၏ ၁/၅ ကိုသာ
ရရှိမည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့သည် အမွေဝေစု ၂/၅ ကို ရရှိကြမည် ဖြစ်သည်။
ကျန်အမွေ ဝေစုမှာ ၎င်းတို့၏ ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊ ဒေါ်ကြီး၊ ဒေါ်လေးတို့ထံ
ဆင်းသက်မည်ဖြစ်သည်။ ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်ကြည်တို့တွင် သားသမီး ၄ ဦး
ကျန်ရှိရာ ၎င်းတို့သည် တစ်ဦးလျှင် အမွေဝေစု ၁/၅ စီ ရရှိကြမည် ဖြစ်သည်။
ယင်းအမွေဝေစု ၁/၅ စီကို တရားလို ဦးတင်ဝင်း၊ ဒေါ်လှမြင့်၊ မစန်းနု၏ခင်ပွန်း
တရားလို ဦးအန်ကူ (ခ) ဦးအောင်အောင်နှင့် ဦးမြင့်သိန်းတို့၏ သားသမီး
များ ဖြစ်ကြသော အမှတ် (၈) မှ အမှတ် (၁၀)ထိ အယူခံတရားပြိုင်
တို့က အသီးသီး ခွဲဝေ ရရှိကြမည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားလို
ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်လှမြင့် ရရှိမည့် အမွေဝေစုမှာ ၁/၅ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ခွင့်ပြုပြီး မန္တလေးတိုင်း
တရားရုံးက တရားလိုများ၏ အမွေဝေစုကို ၁/၅ သတ်မှတ်ပေးခြင်းကို
ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ မူလရုံး တရားလို ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်လှမြင့်တို့သည်
ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်ကြည်တို့ ကျန်ရစ်သည့် အမွေပုံတွင် အမွေဝေစု ၁/၅ ကို
ရရှိခံစားထိုက်ကြောင်း ပဏာမ ဒီကရီ ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။

တရားစရိတ်ကို အမွေပုံမှ ကျခံစေ။

အမှားပြင်ဆင်ချက်

စာမျက်နှာ	စာကြောင်း ရေ	အမှား	အမှန်
မာတိကာ	၉	မစ္စတာချာချာဝါးနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	မစ္စတာချာချာဝါးနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၃
(ခ)	၅	ပြစ်မှုတစ်ခုခုကိုကျူးလွန်ပါက	ပြစ်မှုတစ်ခုခုကိုကျူးလွန်နေစဉ် လူသတ်မှု ကျူးလွန်က
(င)	၁၆	ဖြောင့်ချက်ဟူသော	ဖြောင့်ချက်ယူသော
၃၀	၁၃	ပြစ်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ပါက	ပြစ်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်နေစဉ် လူသတ်မှု ကျူးလွန်က
(ကဂ)	၁	နည်း ၁၁ (က)	နည်း ၁၁ (က)၊
၁၀၆	၂၅	စီရင်ခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု	စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု
၁၂၁	၁၄	အယူခံ တရားခံ	အယူခံ တရားပြိုင်
၁၅၂	၁၂	အထွေထွေ	အထွေထွေ
၁၆၃	၆	နည်း ၁၁ (က)	နည်း ၁၁ (က)၊
၂၀၉-၂၁၅	၇	ဒေါ်ယဉ်ဝေလွင်	ဒေါ်ယဉ်ဝေလွင်*